frederik

poHL

dincolo de orizontul albastru

N

AL DOILEA VOLUM DIN SAGA HEECHEE

Scriitorul şi editorul american FREDERIK POHL s-a născut la 26 noiembrie 1919, în New York. Este unul dintre întemeietorii genului SF. A participat la cea dintâi întrunire de science-fiction, care a avut loc în Philadelphia în 1936, acolo unde l-a întâlnit pe cel care avea să-i devină prieten pe viaţă, Isaac Asimov. A urmat Liceul Brooklyn Tech, dar l-a abandonat înainte de absolvire. Între 1939 şi 1943 a fost editorul revistelor *Astonishing Stories* şi *Super Science Stories.* După participarea la cel de-al Doilea Război Mondial, a devenit agent literar, iar în anii ’50 a revenit la activitatea de scriitor şi editor. A fost distins cu Premiul Hugo pentru activitatea de editor al revistei # (1966, 1967 şi 1968), precum şi pentru povestirile „The Meeting”, în colaborare cu C.M. Kornbluth, şi „Fermi and Frost”. Romanul *Man Plus (Proiectul omul plus)* a câştigat Premiul Nebula, iar peste numai un an *Poarta* a obţinut toate marile premii SF: Hugo, Nebula, Locus şi John W. Campbell Memorial. În 1980 romanul său *Jem* a obţinut Premiul National Book, în 1992 a fost lansat jocul pentru calculator *Gateway,* iar în 1993 a fost desemnat SFWA Grand Master.

Frederik Pohl

Dincolo de orizontul albastru

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

Cuprins

1
Wan

Nu era uşor să trăieşti fiind tânăr, fiind atât de absolut singur. „Du-te în aurii, Wan, fură ce vrei, învaţă. Nu-ţi fie teamă”, îi spuseseră Morţii. Dar cum putea să nu-i fie teamă? Prostănacii, dar îngrijorătorii Bătrâni foloseau coridoarele aurii. Puteau fi găsiţi oriunde prin ele, cel mai probabil la capetele lor, acolo unde ghemele aurii ale simbolurilor curgeau la nesfârşit în miezul lucrurilor. Adică exact acolo unde îl împingeau Morţii să se ducă. Poate c-ar fi trebuit să meargă, dar nu-şi putea învinge teama.

Wan nu ştia ce s-ar fi întâmplat dacă Bătrânii l-ar fi prins vreodată. Morţii probabil că ştiau, însă nu izbutea să desluşească nimic din bolboroselile lor despre subiectul respectiv. Cu mult timp în urmă, pe când Wan era micuţ – cu atât de mult timp în urmă, încât părinţii lui încă trăiau –, tatăl său fusese prins. Lipsise multă vreme, apoi revenise în casa lor luminată în verde. Tremura, iar Wan, care avea doar doi ani, văzuse că tatăl lui era speriat şi începuse să plângă şi să urle fiindcă asta îl îngrozise.

Cu toate acestea, trebuia să se ducă la aurii, indiferent dacă bătrânii gravi cu guşi de broscoi se aflau sau nu acolo, întrucât acolo se găseau cărţile. Morţii erau buni, nimic de spus. Totuşi erau plictisitori, susceptibili şi adesea obsedaţi. Cele mai bune surse de cunoştinţe rămâneau cărţile, iar pentru a pune mâna pe ele, Wan trebuia să se meargă acolo unde se aflau.

Cărţile se aflau în coridoarele ce sclipeau auriu. Existau şi alte coridoare, verzi, roşii sau albastre, dar în ele nu existau cărţi. Wan detesta coridoarele albastre, deoarece erau reci şi moarte, însă acolo se găseau Morţii. Verdele era epuizat. El îşi petrecea majoritatea timpului acolo unde păienjenişurile pâlpâitoare de lumină roşie erau întinse pe pereţi, iar distribuitoarele conţineau încă hrană; era convins că acolo nu va avea necazuri, dar tot era singur. Auriile continuau să funcţioneze şi, de aceea, ofereau recompense, şi tot de aceea erau periculoase. Iar el se găsea acum aici şi se blestema ursuz – însă în gând – pentru că se blocase. Fir-ar ai dracu’ de Morţi! De ce le-ascultase aiurelile?

Tremura ghemuit în adăpostul insuficient al unui rug de mure, în vreme ce doi Bătrâni imbecili, aflaţi de cealaltă parte a tufişului, culegeau gânditori mure şi le introduceau cu precizie în gurile lor de broscoi. Nepăsarea lor era de-a dreptul ireală. Printre motivele pentru care Wan îi dispreţuia pe Bătrâni se număra şi faptul că erau permanent ocupaţi, mereu reparau, transportau şi discutau, parcă posedaţi. Cei doi de aici erau însă nişte pierde-vară ca Wan însuşi.

Ambii aveau bărbi încâlcite, dar unul dintre ei avea şi sâni. Wan recunoscu femela pe care o mai văzuse de o duzină de ori până atunci; era cea mai perseverentă în a-şi lipi bucăţele colorate de ceva – hârtie? plastic? – pe sari sau alteori pe pielea gălbuie, împestriţată. Wan nu credea că-l vor vedea, totuşi se simţi extrem de uşurat atunci când, după o vreme, amândoi se întoarseră şi se îndepărtară. Nu vorbeau. Wan nu-i auzise aproape niciodată vorbind pe bătrânii şi gravii guşi-de-broscoi. Iar când îi auzise, nu înţelesese nimic. El vorbea bine şase limbi – spaniola tatălui său, engleza maică-sii, germana, rusa, chineza şi finlandeza, învăţate de la unul sau altul dintre Morţi. Dar graiul guşilor-de-broscoi îi era complet neînţeles.

De îndată ce se îndepărtaseră pe coridorul auriu – rapid, fugi şi-nhaţă! – Wan luă trei cărţi şi dispăru în siguranţa unui coridor roşu. Poate că Bătrânii îl zăriseră, sau poate că nu. Ei nu reacţionau prompt. De asta izbutise să-i evite atâta vreme. Câteva zile în coridoare, după care dispărea. Până când îşi dădeau seama de existenţa lui, el nici nu se mai afla acolo; revenise în navă, departe.

Duse cărţile înapoi în navă şi le puse pe un paner cu pachete de alimente. Acumulatorii propulsiei erau aproape reîncărcaţi. Putea să plece oricând ar fi dorit, dar era mai bine să-i încarce complet şi considera că nu avea vreun motiv de grabă. Petrecu aproape o oră umplând cu apă pungi de plastic pentru călătoria plictisitoare. Ce păcat că în navă nu existau lectori, pentru a mai alunga plictiseala! Apoi, săturându-se de muncă, decise să-şi ia rămas-bun de la Morţi. Poate că-i răspundeau sau poate nu, poate că nici măcar nu le păsa, însă el nu avea pe nimeni altcineva cu care să vorbească.

Wan avea cincisprezece ani, era înalt, zvelt, tuciuriu de la natură şi încă mai întunecat de la luminile din nava unde îşi petrecea atâta timp. Era puternic şi încrezător în sine. Trebuia

să fie aşa. În distribuitoare existau întotdeauna alimente şi alte bunuri ce puteau fi luate, atunci când îndrăznea. O dată sau de două ori pe an, atunci când îşi aminteau, Morţii îl capturau cu micuţa lor maşinărie mobilă şi-l duceau într-un cubiculum din coridoarele albastre, unde îl aştepta o zi plictisitoare în decursul căreia era supus unui examen medical destul de complet. Uneori i se plomba o măsea, de obicei era injectat cu vitamine şi minerale cu acţiune de durată, iar o dată căpătase ochelari. El însă refuzase să-i poarte. De asemenea îi reaminteau, atunci când neglija prea mult timp să studieze şi să înveţe, atât de la ei, cât şi din depozitele de cărţi. Nu trebuia totuşi să-i reamintească des. Lui Wan îi plăcea să înveţe. În rest era absolut pe cont propriu. Dacă dorea haine, intra în aurii şi le fura de la Bătrâni. Dacă se plictisea, inventa ceva de făcut. Câteva zile în coridoare, câteva săptămâni în navă, alte câteva zile în celălalt loc, apoi înapoi să repete procesul. Timpul trecea. Nu avea nici un companion, de fapt nu mai avusese de la vârsta de patru ani, când ai lui dispăruseră, şi el aproape că uitase ce însemna să ai un prieten. Nu-i păsa. Viaţa îi părea destul de completă, deoarece nu avea altă viaţă cu care s-o compare.

Uneori se gândea că ar fi fost plăcut să se stabilească într-un loc sau altul, dar astea nu erau decât vise. Nu atinsese niciodată faza intenţiilor. Pentru mai mult de unsprezece ani, se deplasase înainte şi înapoi în felul acesta. Locul celălalt avea lucruri inexistente în civilizaţie. Avea camera viselor, unde se putea întinde şi închide ochii şi i se părea că nu se mai simte singur. În ciuda abundenţei de alimente şi a lipsei de pericole, nu putea totuşi trăi acolo, întrucât unicul rezervor de apă abia producea un firicel. Pe de altă parte, civilizaţia avea multe lucruri ce nu existau în avanpost: Morţii şi cărţile, explorările înfricoşătoare şi raidurile îndrăzneţe în căutare de haine sau flecuşteţe, pe scurt *evenimente.* El însă nu putea trăi nici acolo fiindcă, mai devreme sau mai târziu, guşile-de-broscoi l-ar fi prins cu siguranţă. De aceea, pendula mereu.

Uşa principală spre locul Morţilor nu se deschise când Wan calcă pe pedală. Fu cât pe aici să se lovească cu nasul în ea. Surprins, se opri, apoi împinse uşa încet, după aceea mai tare. Avu nevoie de toată forţa lui ca s-o deschidă. Până atunci nu fusese niciodată nevoit s-o deschidă manual, deşi la răstimpuri se mişcase încet şi scosese zgomote neliniştitoare. Era o situaţie neplăcută. Wan mai întâlnise maşini care se defectaseră; era şi

motivul pentru care coridoarele verzi deveniseră mai puţin utile. Fusese însă vorba doar de alimente şi căldură, iar acestea existau în mod suficient în roşii sau chiar în aurii. Era neliniştitor că ceva se defecta în jurul Morţilor, deoarece dacă ei nu funcţionau, nu mai avea alţii.

Totul părea însă normal; încăperea cu console era puternic luminată fluorescent, temperatura era confortabilă şi auzea bâzâitul slab şi ocazionalele clic-uri ale Morţilor înapoia panourilor lor, în vreme ce-şi rumegau gândurile singuratice şi nebune şi făceau ceea ce făceau atunci când Wan nu vorbea cu ei. Se aşeză în scaunul său, foindu-şi ca întotdeauna fundul pentru a se obişnui cu locul incomod conceput, după care îşi puse căştile pe urechi.

– Plec în avanpost, rosti el.

Nici un răspuns. Repetă cuvintele în toate graiurile pe care le cunoştea, dar se părea că nici unul nu dorea să vorbească. Se simţi dezamăgit. Uneori doi-trei dintre ei erau doritori de companie, alteori mai mulţi. Atunci puteau pălăvrăgi toţi, plăcut şi pe îndelete, şi cumva parcă n-ar mai fi fost singur. Parcă ar fi aparţinut unei „familii”, un cuvânt pe care îl ştia din cărţi şi din spusele Morţilor, dar pe care cu greu şi-l reamintea ca pe o realitate. Asta era bine. Aproape la fel de bine ca atunci când se găsea în camera viselor, unde pentru o vreme putea căpăta iluzia că făcea parte dintr-o sută, dintr-un milion de familii. Zeci şi zeci de oameni! Însă nu putea rezista foarte multă vreme la aşa ceva. De aceea, când trebuia să părăsească avanpostul, ca să revină după apă şi pentru compania mai tangibilă a Morţilor, nu-i părea rău niciodată. Însă întotdeauna dorea să se întoarcă pe patul îngust, sub pătura de metal catifelat care-l acoperea şi la vise.

Îl aşteptau, totuşi decise să mai acorde o şansă Morţilor. Chiar dacă nu aveau chef de discuţii, uneori puteau fi ademeniţi, dacă li se adresa într-un mod direct. Se gândi o clipă, apoi formă numărul cincizeci şi şapte.

În urechea lui, un glas trist, îndepărtat, mormăia pentru sine:

– … Încercat să-i spun despre masa lipsă. Masă! Singura masă din capul *lui* erau douăzeci de kile de ţâţe şi buci! Boarfa aia – Doris. O dată s-a uitat la ea şi, măi băiete, a uitat şi de misiune, şi de mine…

Încruntându-se, Wan ridică degetul ca să anuleze comanda. Cincizeci şi şapte era plictisitoare! Îi plăcea s-o asculte când

avea sens, întrucât aducea puţin cu felul cum şi-o amintea pe maică-sa. Dar întotdeauna trecea de la astrofizica, plimbarea spaţială şi alte subiecte interesante, direct la propriile-i necazuri. Wan scuipă spre punctul din panouri înapoia căruia alesese să creadă că trăia cincizeci şi şapte – un truc învăţat de la Bătrâni –, sperând că femeia va spune ceva interesant.

Părea însă că nu intenţiona s-o facă. Numărul cincizeci şi şapte – când era coerentă, îi plăcea să fie numită Henrietta – bolborosea mai departe despre deplasări masive către roşu şi infidelităţile lui Arnold cu Doris. Cine or mai fi fost şi ei…

– Puteam să fi fost eroi, suspină ea, şi puneam mâna şi pe o bonificaţie de zece milioane de dolari, poate mai mult, cine ştie cât ar fi plătit pentru propulsie? Dar ei continuau să se furişeze în lander şi… Tu cine eşti?

– Sunt Wan, răspunse băiatul zâmbind încurajator, deşi nu credea că ea îl putea zări.

Părea să intre într-una din fazele ei de luciditate. De obicei nu ştia că Wan îi vorbea.

– Te rog, continuă.

Urmă o tăcere prelungă apoi:

– NGC 1199, rosti ea. Săgetătorul A Vest.

Wan aşteptă politicos. Altă pauză lungă, după aceea ea zise:

– *Lui* nu-i păsa de mişcările specifice. Toate mişcările lui erau cu Doris. Jumătate din vârsta lui! Şi c-o minte de gâscă. În primul rând, nici n-avea ce căuta în misiunea asta…

Wan legănă din cap aidoma unui Bătrân guşi-de-broscoi.

– Eşti foarte plictisitoare, rosti sever şi o deconectă.

Ezită, după care formă numărul profesorului: paisprezece.

– … Deşi Eliot nu absolvise încă Harvard, imaginaţia lui era a unui bărbat pe deplin matur. Ba mai mult chiar, era genial în această privinţă. „Ar fi trebuit să fiu o pereche de cleşti cu zimţi.” Autosubaprecierea omului din mulţime împinsă până la limita ei simbolică. Cum se vede pe sine? Nu doar ca pe un crustaceu. Nici *măcar* ca pe un crustaceu, ci sub forma *abstracţiei* crustaceului: cleştii. În plus, cu zimţi. În versul următor, vedem…

Deconectând, Wan scuipă iarăşi panoul; tot peretele era pătat cu urmele nemulţumirii sale. Îi plăcea când Doc recita poezii, mai puţin când vorbea despre ele. În cazul celor mai nebuni dintre Morţi, aşa cum erau paisprezece şi cincizeci şi şapte, nu puteai interveni cu nimic. Ei răspundeau rareori şi aproape

niciodată în mod pertinent, şi fie că ascultai ceea ce se întâmpla să spună, fie îi deconectai.

Se apropia clipa plecării, totuşi mai încercă unul: singurul care avea un număr din trei cifre, prietenul lui aparte, Micul Jim.

– Salut, Wan.

Glasul era trist şi dulce. Îi furnica prin minte, ca neaşteptatul *frisson* de teamă încercat în preajma Bătrânilor.

– Tu eşti, Wan, nu-i aşa?

– Asta-i o întrebare prostească. Cine altul ar putea fi?

– Nu poţi să nu speri, Wan. Urmă o pauză, apoi Micul Jim chicoti brusc: Ţi-am zis bancu-ăla cu popa, dervişul şi rabinul care au rămas fără mâncare pe planeta făcută din carne de porc?

– Cred că mi l-ai zis, Micule Jim, şi oricum nu vreau s-aud bancuri acum.

Difuzorul invizibil clicăi şi bâzâi o vreme, după care mortul rosti:

– Acelaşi lucru, Wan? Vrei să discutăm din nou despre sex?

Băiatul îşi păstră chipul inexpresiv, dar simţi imediat mâncărimea familiară din partea de jos a abdomenului.

– Am putea s-o facem, Micule Jim.

– Eşti un armăsar focos pentru anii tăi, Wan, observă Mortul, după aceea continuă: Ţi-am povestit despre ziua când am fost cât pe-aici să fac pârnaie pentru o ofensă sexuală? Era o căldură ca-n iad. Mă-ntorceam acasă cu ultimul tren spre Roselle Park, când a suit o fată, s-a aşezat vizavi de mine, şi-a urcat picioarele pe scaun şi a început să-şi facă vânt cu fusta. Eu ce eram să fac? M-am uitat, îţi dai seama. Ea a continuat să-şi facă vânt, eu am continuat să mă uit şi-n cele din urmă, pe la Highlands, s-a plâns controlorului şi el m-a dat jos din tren. Dar ştii care-a fost chestia amuzantă?

Wan era fascinat.

– Nu, Micule Jim, şopti el.

– Chestia amuzantă a fost că scăpasem trenul meu obişnuit. Trebuia să-mi omor timpul şi mă dusesem la o pornăciune de film. Două ore de – Dumnezeule! – aproape toate combinaţiile la care te-ai putea gândi. Singurul mod în care aş fi putut vedea mai multe ar fi fost cu un proctoscop, aşa că de ce oare mă holbasem la chiloţeii ei albi? Ştii însă ce-a fost şi mai amuzant?

– Nu, Micule Jim.

– Tipa avusese dreptate! Mă holbasem, aia-i. De-abia vizionasem pogoane de crăpături şi ţâţe, dar nu-mi puteam dezlipi ochii de la ale ei! Da’ nici aia n-a fost chestia cea mai amuzantă. Vrei să-ţi spun cea mai amuzantă chestie dintre toate?

– Da, te rog, Micule Jim. Spune-mi.

– Tipa a coborât din tren o dată cu mine! Şi m-a dus la ea acasă, băiete, şi-am făcut-o o dată, şi-nc-o dată, toată noaptea. Nici nu-i mai ştiu numele. Ce zici de asta, Wan?

– A fost adevărat, Micule Jim?

Pauză.

– Of… Nu. Îmi strici tot cheful.

– Nu vreau poveşti inventate, rosti sever băiatul. Vreau să-nvăţ fapte adevărate.

Wan era mânios şi se gândi să-l deconecteze pe Mort, ca să-l pedepsească, totuşi nu era sigur pe cine ar fi pedepsit.

– Aş vrea să fii mai drăguţ, Micule Jim, îl linguşi el.

– Bine…

Mintea fără trup clicăi şi vorbi cu sine câteva clipe, alegând dintre începuturile sale de conversaţii. Apoi rosti:

– Vrei să ştii de ce răţoiul sălbatic îşi violează perechea?

– Nu!

– Cred c-ar trebui să afli, Wan. E interesant. Nu poţi înţelege comportamentul primatelor, până nu cunoşti întregul spectru al strategiilor de reproducere. Chiar şi pe cele ciudate. Până şi al viermilor *Acanthocephalan.* Şi ei practică violul şi ştii ce fac *Moniliformis dubius?* Nu se mulţumesc să-şi violeze femelele, ci-i violează şi pe masculii rivali. Îi bagă-n ghips! În felul ăsta, bietului Vierme Concurent nici nu i se mai scoală!

– Nu vreau s-aud toate astea, Micule Jim.

– Da-i amuzant, Wan! Probabil de-asta e numit „dubius”!

Mortul chicotea mecanic: A-ha-*ha!* A-ha-*ha!*

– Termină, Micule Jim!

Totuşi Wan nu mai era mânios. Devenise fascinat. Era subiectul lui favorit, iar acceptul Micului Jim de a vorbi despre el, pe îndelete şi în amănunt, făcea ca băiatul să-l considere preferatul lui printre Morţi. Wan desfăcu un pachet cu mâncare şi, mestecând, rosti:

– De fapt vreau să aud cum s-o fac, Micule Jim, te rog.

Dacă Mortul ar fi avut un chip, i s-ar fi putut citi efortul de a-şi stăpâni râsul, însă vorbi cu blândeţe:

– Bine, fiule. Ştiu că tot mai speri. Ia să vedem… ţi-am zis să le priveşti cu-atenţie ochii?

– Da, Micule Jim. Ai zis că dacă li se dilată pupilele, înseamnă că sunt excitate sexual.

– Exact. Am menţionat existenţa dimorfismului structural sexual din creier?

– Nu cred că ştiu ce-nseamnă asta.

– Nici eu nu ştiu, dar i-o chestie anatomică. Wan, ele sunt diferite pe dinafară *şi* pe dinăuntru.

– Te rog, Micule Jim, mai spune-mi o dată care sunt diferenţele!

Mortul îi spuse şi Wan ascultă absorbit. Nu-l zorea nimeni să ajungă la navă, iar Micul Jim era neobişnuit de coerent. Toţi Morţii aveau propriile subiecte speciale, despre care ajungeau întotdeauna să vorbească, de parcă fiecare fusese congelat cu un gând principal în minte. Dar nici în privinţa subiectelor favorite nu te puteai aştepta să fie mereu logici. Wan împinse într-o parte maşinăria mobilă pe care o utilizau ca să-l prindă – atunci când funcţiona – şi se întinse pe podea, cu bărbia sprijinită în pumni, în timp ce Mortul pălăvrăgea, îşi reamintea şi explica modurile de a face curte, cadouri şi primele gesturi îndrăzneţe.

Era fascinant, deşi mai auzise toate astea şi înainte. Ascultă, până ce Mortul încetini, şovăi şi se opri. Atunci, ca să-şi confirme o bănuială, băiatul rosti:

– Învaţă-mă, Micule Jim. Am citit o carte în care un mascul şi o femelă copulau. El a lovit-o în cap şi a copulat-o pe când ea era inconştientă. Mi se pare un mod eficient de „a face dragoste”, Micule Jim, însă în alte istorisiri durează mai mult. De ce?

– Aceea nu era dragoste, fiule. Exact despre asta îţi povesteam. Viol. Violul nu-i bun pentru oameni, chiar dac-are succes la răţoii sălbatici.

Wan încuviinţă din cap şi-l îndemnă:

– De ce, Micule Jim?

Pauză.

– Îţi voi demonstra matematic, Wan, rosti în cele din urmă Mortul. Obiectele atrăgătoare sexual pot fi definite ca femele, cu maximum cinci ani mai tinere decât tine şi maximum cincisprezece ani mai vârstnice. Aceste cifre sunt normale pentru vârsta ta actuală, dar sunt totuşi aproximări. Obiectele atrăgătoare sexual mai pot fi caracterizate prin însuşiri vizuale,

olfactive, tactile şi auditive care te stimulează în ordinea invers proporţională a semnificaţiei faţă de probabilitatea accesului. Pân-aici ai înţeles?

– Nu tocmai.

Pauză.

– Bine, deocamdată-i suficient. Acum fii atent! Pe baza acelor patru însuşiri fundamentale, unele femele te vor atrage. Până în clipa contactului, nu vei şti ce alte însuşiri s-ar putea să te dezguste, să-ţi facă rău sau să ducă la diminuarea erecţiei. 5/28 din subiecte vor avea menstruaţie. 3/87 vor avea gonoree, iar 2/95 sifilis. 1/17 vor avea pilozitate corporală excesivă, boli de piele sau alte defecte fizice ascunse de îmbrăcăminte. În sfârşit, 2/71 se vor comporta agresiv în timpul coitului, 1/16 vor degaja un miros neplăcut, iar 3/7 se vor opune violului în asemenea măsură încât îţi vor diminua plăcerea; acestea sunt valori subiective, cuantificate astfel încât să se potrivească profilului tău psihologic cunoscut. Cumulând toate aceste fracţii, în optzeci la sută din cazuri, violul nu-ţi va oferi plăcere maximă.

– Nu trebuie să copulez cu o femeie fără să-i fi făcut curte?

– Exact, băiete. Ca să nu mai spun că-i împotriva legii.

Wan tăcu, căzând pe gânduri o clipă, apoi îşi aminti să întrebe:

– Toate astea sunt adevărate, Micule Jim?

Un chicotit încântat.

– Te-am avut de data asta, puştiule! Fiecare cuvinţel!

Wan îşi ţuguie buzele la fel ca guşi-de-broscoi.

– N-a fost prea excitant, Micule Jim. Ba chiar mi-ai produs diminuarea erecţiei.

– La ce te aşteptai, băiete? replică posac Micul Jim. Mi-ai spus să nu mai inventez poveşti. De ce eşti nemulţumit?

– Mă pregătesc să plec. N-am mult timp.

– Păi, altceva nici n-ai! hohoti Micul Jim.

– Iar tu n-ai nimic interesant de spus, rosti cu cruzime Wan.

Îi deconectă pe toţi şi, furios, merse în navă şi strânse bulbul de lansare. Nu se gândi că se purta urât cu singurii prieteni pe care-i avea în univers. Nu se gândise niciodată că şi sentimentele lor contau.

2
În drum spre norul Oort

În a o mie două sute optzeci şi doua zi a voiajului nostru, achitat integral, către Norul Oort, momentul de vârf l-a constituit sosirea corespondenţei. Vera a zornăit voioasă şi am venit toţi să vedem ce ne aştepta. Pentru micuţa şi aţâţata mea cumnată vitregă erau şase scrisori de la faimoase vedete de cinema – în sfârşit, nu toate sunt vedete de cinema. Sunt pur şi simplu indivizi celebri şi arătoşi cărora ea le scrie, fiindcă nu are decât paisprezece ani şi are nevoie de un anumit tip de bărbat la care să viseze, iar ei îi răspund, bănuiesc, întrucât agenţii lor de presă le spun că reprezintă publicitate bună. O scrisoare din ţara veche pentru Payter, socrul meu. Lungă şi în germană. Vor ca el să revină în Dortmund şi să candideze ca primar, sau Bürgermeister, sau cum s-o numi. Presupunând, desigur, c-o să mai fie viu când se va întoarce – ceea ce reprezintă o presupunere valabilă pentru oricare dintre noi patru. Totuşi ei nu cedează. Două scrisori personale pentru nevastă-mea, Lurvy, bănuiesc că de la foşti amici. Şi o scrisoare pentru noi toţi de la bietul văduv al lui Trish Bover sau poate că ar trebui să-i spun soţ, dar asta depinde dacă o considerăm pe Trish vie ori moartă:

Aţi dat de vreo urmă a navei lui Trish?
Hanson Bover

Scurt şi drăgăstos, pentru că asta-i tot ce-şi putea permite. I-am spus Verei să-i expedieze răspunsul standard: „Ne pare rău, nu”. Am avut timp îndeajuns să mă ocup de toată corespondenţa asta, deoarece nu exista nimic pentru Paul C. Hall, adică pentru mine.

De obicei nu mă aşteaptă mai nimic şi ăsta-i unul dintre motivele pentru care joc mult şah. Payter îmi spune că sunt băftos c-am reuşit să prind misiunea asta şi bănuiesc că, într-adevăr, n-aş fi prins-o dacă nu şi-ar fi băgat el banii, finanţându-şi întreaga familie. Şi-a adus şi talentul, dar asta am făcut-o toţi. Payter e chimist alimentar. Eu sunt inginer de structuri. Nevastă-mea, Dorema – nu-i place să i se spună aşa şi noi îi zicem „Lurvy” – este pilot. Un pilot al naibii de bun. E mai tânără decât mine, însă era de şase ani în Poartă. N-a dat nici o lovitură, s-a-ntors aproape falită, totuşi a-nvăţat multe. Nu doar

despre pilotat. Uneori îi privesc braţele cu cele cinci brăţări Heechee, câte una pentru fiecare misiune din Poartă; şi mâinile, tari şi sigure pe comenzile navei, calde şi încălzitoare atunci când ne atingem... Nu prea ştiu ce i s-a întâmplat în Poartă. Poate că nici n-ar trebui.

Iar celălalt motiv îl constituie micuţa ei soră vitregă, Janine, plăcerea pedofililor. Ah, Janine! Uneori avea paisprezece ani, iar alteori patruzeci. Când era de paisprezece ani, îşi scria scrisorile emoţionante către actorii preferaţi şi se juca cu jucăriile favorite – un tatu din pluş, zdrenţuit, un evantai de rugăciune Heechee (adevărat) şi o perlă de foc (imitaţie) pe care i-o cumpărase taică-său ca s-o ispitească în călătorie. Când avea patruzeci de ani, dorea în special să se joace cu mine. Şi iată-ne aici! Unul în sufletul celuilalt, pentru trei ani şi jumătate. Străduindu-mă să nu fie nevoie s-ajung la crimă.

Nu eram singurii din spaţiu. La mari intervale de timp, recepţionam câte un mesaj de la vecinii noştri cei mai apropiaţi – baza Triton sau nava de explorare care se rătăcise. Dar Triton, împreună cu Neptun, se afla hăt înaintea noastră, pe orbita lui – timpul de dus şi întors al unui mesaj era de trei săptămâni. Iar nava nu avea suficientă energie ca s-o irosească cu noi, deşi acum se găsea doar la cincizeci de ore-lumină. Pe scurt, nu era tocmai o pălăvrăgeală amicală peste gard.

Ca atare, eu îmi petreceam timpul jucând şah cu calculatorul navei noastre.

În drum spre Oort nu-s prea multe de făcut, decât să joci jocuri, ceea ce reprezenta şi o modalitate bună de a rămâne necombatant în Războiul celor Două Femei, care nu înceta o clipă în micuţa noastră navă. Îl pot suporta pe socru-meu, dacă-i neapărată nevoie. În general, el stă izolat, atât cât o poate face în patru sute de metri cubi. Nu le pot suporta însă întotdeauna pe cele două fiice nebune ale lui, deşi le iubesc pe amândouă.

Toate astea s-ar fi rezolvat ceva mai uşor – mă gândeam –, dacă am fi avut mai mult spaţiu, dar când eşti într-o navă n-ai cum să cobori pentru o plimbare prin cartier, care să te linişească. La răstimpuri, era adevărat, mai ieşeam în spaţiu, ca să verific încărcăturile laterale, şi atunci puteam privi în jur – Soarele continua să fie steaua cea mai sclipitoare din constelaţia sa, însă numai de acolo; Sirius, aflată în faţa noastră, era mai strălucitoare, la fel şi Alfa Centauri, care se găsea în lateral şi sub planul eclipticii. Nici o activitate extravehiculară nu

depăşea totuşi o oră, după care trebuia să intru înapoi. Nu ne găseam într-o navă de lux. Era un vehicul străvechi, construit de mâna omului, care nu fusese conceput pentru misiuni mai lungi de şase luni, iar noi urma să stăm acolo timp de trei ani şi jumătate. Dumnezeule! Probabil că fusesem nebuni când acceptasem. La ce mai sunt bune două milioane de dolari, dacă obţinerea lor te face s-o iei razna?

Cel puţin cu calculatorul de la bord mă puteam înţelege mult mai uşor. Când jucam şah cu el, aplecat peste consolă şi cu căştile mari pe urechi, puteam să uit de Lurvy şi Janine. Calculatorul se numea Vera; numele fusese ideea mea şi n-avea nici o legătură cu sexul ei. Sau cu sinceritatea ei, fiindcă o instruisem că uneori putea glumi cu mine. Când Vera era în legătură cu calculatoarele mari de pe orbită, sau de pe Pământ, era foarte, foarte deşteaptă. Nu putea însă întreţine o conversaţie prin intermediul lor, deoarece timpul de comunicare dus-întors era de douăzeci şi cinci de zile şi de aceea, când nu era în reţea, era foarte, foarte proastă…

– Pion a doi la a patru, Vera.

– Mulţumesc…

O pauză lungă, timp în care îmi verifica parametrii, ca să vadă cu cine vorbea şi ce trebuia să facă.

– … Paul. Nebunul ia calul.

O puteam face arşice la şah, dacă nu trişa. Cum trişa? Păi, după ce o bătusem de vreo două sute de ori, a câştigat şi ea o dată. Apoi am învins-o de cincizeci de ori şi ea a mai câştigat o dată, dar în următoarele douăzeci de partide am fost aproape egali, după care m-a învins de fiecare dată. Până ce mi-am dat seama ce făcea. Transmitea poziţia la calculatoarele mari de pe Pământ, iar până reluam jocul, aşa cum se întâmpla uneori, pentru că Payter sau vreo femeie mă trăgeau din faţa tablei, avusese timp să caute instrucţiuni şi sugestii de a-şi îmbunătăţi strategia. Calculatoarele mari îi spuneau Verei care credeau că vor fi strategiile mele şi cum să le contracareze, iar când o făceau bine, Vera mă bătea. Nu mă sinchisisem niciodată s-o opresc. Pur şi simplu, n-am mai reluat jocurile întrerupte, iar după o vreme ajunsesem atât de departe, încât nu avea timp să capete ajutor şi am început iarăşi s-o înving cu regularitate.

Iar în acei trei ani şi jumătate, şahul a fost cam singurul joc în care am câştigat. Îmi era absolut imposibil să obţin ceva în confruntarea cea mare ce se desfăşura între nevastă-mea,

Lurvy, şi aţâţata ei soră vitregă de paisprezece ani, Janine. Moş Payter era de mult între ciocan şi nicovală, iar Lurvy încerca să fie o mamă pentru Janine, care se străduia să-i fie duşman. Şi reuşea. Nu era numai vina Janinei. Lurvy bea câteva pahare – modul ei de a-şi alunga plictiseala – şi după aceea constata că Janine îi folosise periuţa de dinţi, sau că Janine făcuse, fără tragere de inimă, aşa cum i se spusese şi curăţase porţiunea unde se gătea mâncarea înainte ca locul să înceapă să miroasă prea rău, dar nu pusese resturile organice în digestor. Şi-atunci începea scandalul. Uneori treceau prin spectacolele rituale ale conversaţiilor femeieşti, punctate de explozii...

– Îmi place tare mult cum îţi vin pantalonii ăia albaştri, Janine. Vrei să-ţi prind eu tighelul?

– *Am înţeles, mă-ngraş,* asta vrei să spui? E mai bine decât să-mi beau minţile toată ziua!

Apoi îşi propuneau reciproc să-şi usuce părul cu foehnul. Iar eu reveneam la partidele de şah cu Vera. Era singurul lucru nepericulos pe care-l puteam face. De fiecare dată când încercasem să intervin, obţinusem un succes imediat, unindu-le pe amândouă împotriva mea:

– Fir-ai al dracu' de porc misogin, de ce nu pui *tu* mâna să freci podeaua din bucătărie?

Amuzant era faptul că le iubeam pe amândouă. În moduri diferite, desigur, deşi îmi venea mai greu să-i transmit asta Janinei.

Când am semnat pentru misiune, ni s-a spus în ce ne băgăm. Pe lângă obişnuita informare psihiatrică despre problemele călătoriilor lungi, toţi patru am urmat o duzină de şedinţe de câte o oră pe aceeaşi temă înainte de plecare, iar pologhiile psihanalistului se puteau rezuma prin „străduiţi-vă cât puteţi". Se părea că în decursul procesului de reformare al familiei ar fi trebuit să-nvăţ să devin părinte. Payter era prea bătrân, chiar dacă el era tatăl biologic. Lurvy era instabilă, aşa cum te şi aşteptai de la un fost pilot al Porţii. Sarcina îmi revenea mie; în privinţa asta, psihanalistul fusese foarte clar. Nu spusese însă cum anume să procedez.

Aşadar mă aflam acum, la patruzeci şi unu de ani, la enşpe milioane de kilometri de Pământ, mult dincolo de orbita lui Pluto, cam la cincisprezece grade în afara planului eclipticii, încercând să nu mă culc cu cumnată-mea vitregă, încercând să mă-mpac cu nevastă-mea, încercând să menţin armistiţiul cu

socru-meu. Alea erau chestiile importante cu care mă deşteptam (de fiecare dată când mi se permitea să mă culc) şi cu care trebuia să supravieţuiesc încă o zi. Ca să nu mă mai gândesc la ele, încercam să mă gândesc la cele vreo două milioane de dolari de căciulă pe care le căpătăm pentru încheierea misiunii. Când şi asta dădea greş, încercam să mă gândesc la importanţa pe termen lung a misiunii noastre, nu doar pentru noi, ci pentru toţi oamenii aflaţi în viaţă. Asta era într-adevăr ceva real. Dacă totul reuşea, am fi scăpat majoritatea rasei umane de moartea prin înfometare.

Evident era important. Uneori chiar *părea* important. Însă tot rasa umană ne băgase pe toţi parcă pe vecie în lagărul ăsta puturos; şi existau momente când – ştiţi ceva? – speram *realmente* că va muri prin înfometare.

Ziua 1283. Tocmai mă trezeam, când am auzit-o pe Vera piuind şi pârâind, aşa cum face când soseşte vreun mesaj. Am desfăcut fermoarul aşternutului şi m-am împins în afara nişei noastre private, dar moş Payter era de acum atârnat deasupra imprimantei.

A înjurat scârţâit:

– *Gott sei dammt!* Avem o schimbare de curs.

M-am prins de o balustradă şi m-am tras într-acolo, să văd, însă Janine, care-şi inspecta obrajii în oglinda murală în căutarea de coşuri, a ajuns înaintea mea. Şi-a vârât capul în faţa lui Payter, a citit mesajul şi s-a îndepărtat, lunecând dispreţuitor. Payter a deschis şi a închis gura de câteva ori, apoi a rostit furios:

– Asta nu te interesează?

Janine a ridicat scurt din umeri, fără să-l privească. Lurvy a ieşit după mine din nişă, închizându-şi fermoarul combinezonului.

– Las-o-n pace, Pa, a rostit ea. Paul, pune ceva pe tine.

Era mai bine să fac ce-mi spunea şi-n plus avea dreptate. Pentru evitarea oricăror probleme cu Janine, era cel mai bine să te comporţi ca un puritan. Până mi-am găsit şortul printre cearşafurile încâlcite, Lurvy citise deja mesajul. Destul de rezonabil; era pilotul nostru. A ridicat ochii şi a zâmbit:

– Paul! În unsprezece ore trebuie să facem o corecţie şi s-ar putea să fie ultima! Înapoi! i-a ordonat lui Payter, care rămăsese deasupra terminalului, şi s-a tras spre tastatura Verei.

A privit formarea traiectoriilor, a apăsat pentru o soluţie şi după aceea a cârâit:

– Şaptezeci şi trei de ore şi opt minute până la sosire!

– Puteam face şi eu asta, s-a plâns taică-său.

– Nu fi morocănos, Pa! În trei zile am ajuns. De fapt, când o să ne răsucim, ar trebui s-avem imagini în telescop!

Janine care revenise la zgândărirea obrajilor, a comentat peste umăr:

– O puteam vedea de câteva *luni,* dacă cineva n-ar fi belit telescopul cel mare.

– Janine!

Lurvy era extraordinară în păstrarea calmului – atunci când o putea face –, iar de data asta a izbutit să se controleze. A continuat cu vocea ei de raţiune liniştită:

– Nu crezi că asta ar fi mai degrabă o ocazie de sărbătoare, decât de începere a unui scandal? Eu aşa cred. Vă propunem să bem cu toţii ceva – inclusiv tu, Janine.

Am apărut repede, încheindu-mi şortul – cunoşteam restul *acelui* scenariu.

– O să foloseşti rachetele chimice, Lurvy? Perfect, atunci Janine şi cu mine va trebui să ieşim să verificăm încărcăturile laterale. De ce nu bem când ne-ntoarcem?

Lurvy a zâmbit radioasă.

– Bună idee, scumpule. Totuşi poate că Pa şi cu mine o să luăm una mică acum… şi-apoi mai bem un rând şi cu voi, dacă vreţi.

– Îmbrăcarea, i-am ordonat Janinei, împiedicând-o să spună remarca acidă care-i stătea pe buze.

În mod evident, hotărâse să fie conciliantă pentru moment, întrucât a decis să facă aşa cum i se spusese, fără alte comentarii. Ne-am verificat reciproc etanşările, i-am lăsat pe Lurvy şi pe Payter să facă a doua verificare, ne-am înghesuit în ecluză şi am ieşit în spaţiu, ancoraţi de cordoane. Primul lucru pe care l-am făcut amândoi a fost să privim spre casă… fără rezultate prea satisfăcătoare; Soarele era doar o stea strălucitoare şi nu puteam zări Pământul deloc, deşi de obicei Janine pretindea că ea îl putea distinge. Al doilea lucru a fost să privim către Fabrica de Hrană, însă nici într-acolo n-am putut vedea nimic. Stelele seamănă destul de mult între ele, mai ales la limita inferioară a luminozităţii, fiindcă pe cer sunt vreo cincizeci-şaizeci de mii.

Janine lucra rapid şi eficient, ciocănind bolţurile uriaşelor propulsoare ionice ancorate pe flancurile navei, în vreme ce eu inspectam tensiunile din benzile metalice. Janine nu era un copil rău. Avea paisprezece ani şi era excitabilă sexual, i-adevărat, dar nu era deloc vina ei că nu avea nici o persoană satisfăcătoare cu care să-şi practice feminitatea. Exceptându-mă pe mine şi, chiar mai puţin mulţumitor, pe tatăl ei. Totul era în regulă, aşa cum ne aşteptasem de altfel că va fi. Până am terminat, Janine a aşteptat lângă ciotul suportului telescopului mare şi o dovadă a toanelor ei bune a fost faptul că n-a mai spus nimic despre persoana care-l lăsase să se îndepărteze, plutind, în criza de nebunie. Am lăsat-o să intre prima în navă. Eu am mai rămas două minute afară. Nu pentru că panorama mi-ar fi plăcut în mod deosebit. Doar pentru că minutele acelea în spaţiu reprezentau singurele momente de relativă singurătate pe care le aveam în trei ani şi jumătate.

Continuam să înaintăm cu peste trei kilometri pe secundă, însă desigur nu ţi-ai fi putut da seama, neavând nici un termen de comparaţie. Ba chiar aveam senzaţia că nu ne mişcăm deloc. Cam aşa se simţise pe toată durata celor trei ani şi jumătate. Una dintre poveştile pe care o auzisem întruna de la moş Peter – el pronunţa „Pay-ter” – fusese despre tatăl lui, SS-istul Vârcolac. Era imposibil ca Vârcolacul să fi avut mai mult de şaisprezece ani când se terminase Războiul Cel Mare. Misiunile lui speciale constau în transportarea de motoare cu reacţie la o escadrilă Luftwaffe, care tocmai fusese dotată cu ME-210. Payter pretindea că taică-său murise cerând iertare că n-ajunsese cu motoarele la timp ca să radă Lanc-urile şi B-17-urile şi astfel să schimbe rezultatul războiului. Toţi am considerat-o o poveste destul de amuzantă… cel puţin prima dată când am auzit-o. Dar nu asta fusese chestia amuzantă, ci modul în care le transportaseră naziştii. Cu un atelaj. Nu cu cai. Cu boi. Şi nici măcar cu o căruţă – ci într-o sanie! Cele mai noi turboreactoare, minuni ale tehnologiei – şi pentru a deveni operaţionale, fuseseră date pe mâna unui puşti blond, cu o nuia de salcie şi afundat până la glezne în balegi.

Târându-mă prin spaţiu într-o călătorie pe care o navă Heechee ar fi putut s-o facă într-o singură zi – dacă am fi avut o asemenea navă şi am fi putut face cu ea orice doream –, simţeam un soi de simpatie faţă de babacul lui Payter. Între noi şi el nu exista nici o diferenţă. Lipseau numai balegile.

Ziua 1284. Schimbarea de traiectorie a decurs extrem de lin, după ce ne-am căznit să intrăm în sistemele de susţinere biotică şi ne-am îndesat în scaunele de acceleraţie, cuplate la unităţile de oxigen şi senzorii biologici. Ţinând seama de minusculul *delta-v* implicat, efortul nu prea merita. Ca să nu mai spun că sistemele de susţinere biotică n-aveau să ne fie de mare ajutor, dacă s-ar fi întâmplat ceva atât de neplăcut, încât să avem nevoie de ele, aici, la cinci mii de U.A. de casă. Dar respectam litera manualului, pentru că aşa făceam de trei ani şi jumătate.

Şi – după ce ne-am răsucit, iar rachetele chimice şi-au terminat treaba, s-au oprit şi au lăsat propulsoarele ionice să-şi reia activitatea, şi după ce Vera a bâjbâit, a clicăit şi, şovăind, a anunţat că totul părea în regulă, din câte îşi dădea ea seama, evident aşteptând confirmarea după câteva săptămâni de pe Pământ – am văzut-o! Lurvy a sărit prima din scaun, a trecut la ecrane şi în câteva secunde a focalizat-o.

Ne-am strâns grămadă în jurul ei, holbându-ne. Fabrica de Hrană!

Tremura enervant în reflector, fiind greu de menţinut în focar. Chiar şi o rachetă ionică contribuie cu ceva vibraţii la o navă spaţială şi mai aveam încă drum lung până la ea. Însă era vizibilă. Scânteia vag albăstrui în bezna presărată de stele şi avea o formă ciudată. De mărimea unui bloc pentru birouri, era aproape perfect paralelipipedică. Însă o extremitate era rotunjită, iar din cealaltă părea că se retezase o felie lungă şi curbă.

– Credeţi c-a fost lovită de ceva? a întrebat Lurvy temător.

– Nici vorbă! s-a repezit taică-său. Aşa a fost construită! Ce ştim noi despre designul Heechee?

– De unde ştii? a pufnit Lurvy, dar el nu i-a mai răspuns.

Nici nu era nevoie; ştiam toţi că n-avea de unde să cunoască şi că-şi exprima doar speranţa, fiindcă dacă Fabrica era stricată, o încurcasem. Bonificaţiile noastre erau bune şi pentru simpla ajungere aici, totuşi speranţele noastre pentru banii serioşi, pentru genul de bani care să răsplătească şapte ani mizerabili de călătorie dus-întors, se bizuiau pe integritatea Fabricii. Sau cel puţin pe studierea ei în vederea duplicării.

– Paul! a rostit brusc Lurvy. Ia fii atent la partea care tocmai dispare – alea nu-s nave?

Am mijit ochii, încercând să disting ce văzuse ea. Pe latura

lungă şi dreaptă a Fabricii se zăreau vreo şase proeminenţe, trei-patru mai mici şi două destul de mari. Din câte îmi puteam da seama, aduceau destul de bine cu fotografiile asteroidului Porţii pe care le văzusem. Totuşi…

– Tu eşti fosta prospectoare, am răspuns. Tu ce crezi?

– Eu cred că-s nave. Însă, Dumnezeule, le-ai văzut pe alea două din capete? Erau *gigantice.* Am fost în Unuri şi-n Treiuri şi-am văzut destule Cinciuri. Dar niciodată aşa ceva! Ar intra în ele – eu ştiu? – poate cincizeci de oameni! Dac-am avea asemenea nave, Paul… Dac-am avea asemenea nave…

– Dacă, dacă, a mârâit taică-său. Dacă am avea asemenea nave şi dacă am putea să le pilotăm acolo unde dorim, da, lumea ar fi a noastră! Să sperăm că ele mai funcţionează. Să sperăm că măcar o parte din Fabrică mai funcţionează!

– O să funcţioneze, tată, a răsunat un glas dulce dinapoia noastră.

Ne-am întors şi am văzut-o pe Janine, proptită cu un genunchi sub furtunul digestorului şi ţinând un flacon compresibil ce conţinea cel mai bun alcool de casă făcut de noi din grăunţe reciclate.

– Aş zice că asta *chiar* că merită o petrecere, a surâs ea.

Lurvy a privit-o gânditor, însă autocontrolul îi funcţiona perfect şi a spus doar:

– I-o idee foarte bună, Janine. Dă sticla mai departe.

Janine a sorbit o înghiţitură mică, la fel ca o doamnă, şi a întins flaconul tatălui ei.

– M-am gândit că tu şi Lurvy aţi prefera una mică înainte de culcare, a rostit ea după ce şi-a dres glasul – avansase la consumul de tării cu ocazia celei de a paisprezecea aniversări; tot nu-i plăcea, dar insista s-o facă, deoarece reprezenta unul dintre prerogativele adulţilor.

– I-o idee bună, a încuviinţat Payter. Eu sunt treaz de, cât oare?, da, aproape douăzeci de ore. Toţi trebuie să fim odihniţi când vom asoliza, a adăugat el, înmânând sticla neveste-mii, care a stors cincizeci de grame în gâtlejul ei antrenat şi a spus:

– Mie nu mi-e prea somn. Ştii ce-aş vrea să fac? Aş vrea să mai pun o dată banda lui Trish Bover.

– Dumnezeule, Lurvy! Am văzut-o toţi de enşpe milioane de ori!

– Ştiu, Janine. Nu trebuie să vă uitaţi, dacă nu vreţi, însă eu mă-ntreb dacă nu cumva una dintre navele alea era a lui Trish

şi… În sfârşit, vreau s-o mai văd o dată.

Janine a strâns din buze, totuşi genele erau puternice şi avea un autocontrol la fel de bun ca al surorii ei, atunci când o dorea – aceasta era una dintre însuşirile pentru care fuseserăm testaţi înainte de a fi acceptaţi în misiune.

– O pun eu, a spus şi s-a tras către tastatura Verei.

Payter a clătinat din cap şi s-a retras în nişa lui, culisând paravanul pliat pentru a se izola, iar noi ne-am strâns în jurul consolei. Fiind o bandă, aveam atât imagine cât şi sunet, iar după vreo zece secunde a pârâit şi am putut-o vedea pe sărmana şi furioasa Trish Bover vorbind în faţa obiectivului şi rostind ultimele cuvinte care aveau să mai fie auzite din partea ei.

Tragediile pot fi dramatice numai un timp, iar noi o auzisem pe asta de trei ani şi jumătate. Din când în când, puneam banda şi priveam scenele filmate de ea cu videocamera manuală. Le priveam. Şi *iar* le priveam, stop cadre şi mărite, nu fiindcă am fi crezut că vom obţine mai multe informaţii decât o făcuse deja Corporaţia Porţii, deşi în privinţa asta nu puteai fi niciodată sigur. Doream pur şi simplu să ne reasigurăm că merita. Tragedia adevărată fusese că Trish nu ştiuse ce anume descoperise.

– Raport de misiune zero şaptezeci şi patru de nouăsprezece, începea Trish destul de stăpână pe sine.

Faţa ei tristă şi prostuţă încercase chiar să arate un zâmbet.

– Se pare că am probleme. Am ieşit lângă un fel de artefact Heechee, am andocat şi acum nu mai pot pleca. Rachetele landerului funcţionează. Nu însă şi comenzile principale. Şi nu vreau să rămân aici până o să mor de foame.

Să moară de foame! După ce experţii inspectaseră imaginile filmate de Trish, identificaseră „artefactul” – era Fabrica de Hrană CHOA, pe care o căutaseră de mult.

Desigur încă nu se ştia dacă merita, iar Trish cu siguranţă credea că nu merita. Ea credea că va muri acolo şi încă degeaba, fără măcar să încaseze drepturile pentru misiune. Iar în cele din urmă a încercat să se întoarcă cu landerul.

A suit în lander, l-a îndreptat spre Soare, a pornit motoarele şi a luat o pilulă. A luat mai multe pilule; pe toate pe care le avea. După aceea, a pus congelatorul pe valoare maximă, s-a băgat înăuntru şi a închis uşa după ea.

– Decongelaţi-mă când mă găsiţi, a spus, şi nu uitaţi de recompensa mea.

Şi poate că cineva o va face. Atunci când o vor găsi. *Dacă* o vor găsi. Ceea ce s-ar putea întâmpla peste vreo zece mii de ani. Până când mesajul ei vag perceptibil a fost auzit de cineva, sau poate abia la a cinci suta lui repetare automată, era prea târziu ca să mai conteze pentru Trish; n-a răspuns niciodată.

Vera a terminat redarea benzii, iar când ecranul s-a întunecat, a derulat-o de la început.

– Dacă Trish ar fi fost un pilot adevărat, nu unul dintre prospectorii ăia ai Porţii care sar înăuntru, apasă pe buton şi lasă nava să-şi facă treaba, a comentat Lurvy nu pentru prima dată, ar fi ştiut cum să procedeze. Ar fi folosit puţinul *delta-v* pe care-l avea landerul ca să reducă viteza unghiulară, în loc să-l irosească pe o traiectorie perfect rectilinie.

– Mulţumesc, pilotule expert, am vorbit eu – de asemenea, nu pentru prima dată. În felul ăsta ar fi putut ajunge mult mai repede în centura de asteroizi, aşa-i? Poate după numai şase-şapte mii de ani.

Lurvy a strâns din umeri.

– Mă duc la culcare, a anunţat trăgând o ultimă duşcă. Vii, Paul?

– Hei, mai lasă-mă şi pe mine, se poate? a intervenit Janine. Vreau ca Paul să m-ajute să repet procedurile de declanşare ale propulsoarelor ionice.

Soţia mea a ridicat prompt garda.

– Eşti sigură c-asta vrei să te-ajute să repeţi? Nu te strâmba, Janine. Ştii că le-ai repetat deja de suficiente ori şi oricum reprezintă treaba lui Paul.

– Şi dacă Paul nu-i în stare? s-a răstit Janine. De unde ştim că n-o să ne apuce damblaua în timp ce-o facem?

Nimeni nu putea şti asta şi, de fapt, eu eram convins că aşa se va întâmpla. Nebunia venea în cicluri de vreo sută treizeci de zile, plus sau minus o duzină. Ne apropiam de limita aceea.

– De fapt, am rostit, chiar că mă simt cam obosit, Janine. Îţi promit c-o s-o facem mâine.

Sau în orice alt moment când mai era treaz cineva – important era să nu rămân singur cu ea. Veţi fi surprinşi cât de greu se poate aranja asta într-o navă care are cubajul total al unei camere de motel. Nu „greu”. Practic, imposibil.

În realitate nu eram obosit şi când Lurvy a rămas nemişcată lângă mine, cu răsuflarea prea slabă pentru a putea fi considerată un sforăit, dar în mod limpede adormită, m-am

întins în aşternut, complet treaz, şi am început să număr lucrurile bune. Trebuia să fac asta cel puţin o dată pe zi. Când puteam găsi ceva de numărat.

De data aceasta eram norocos. Peste patru mii de U.A. înseamnă o călătorie lungă – şi asta în linie dreaptă. Să zicem, cu aproximaţie, o jumătate de trilion de kilometri. Iar noi ne deplasam după curba crescătoare a unei spirale, ceea ce însemna că până la destinaţie urma să descriem mai mult de o revoluţie în jurul Soarelui. Drumul nostru nu era numai de 25 de zile-lumină, ci mai degrabă de vreo 60. Şi nu ne-am fi apropiat de viteza luminii, nici dacă am fi accelerat întruna. Trei ani şi jumătate… şi permanent ne gândeam, Doamne, dacă cineva descoperă secretul propulsiei Heechee înainte ca noi s-ajungem acolo? Nu ne-ar fi ajutat deloc. Ar fi trecut mult peste trei ani şi jumătate înainte ca Pământul să fi făcut toate lucrurile pe care ar fi dorit să le facă după ce s-ar fi întâmplat aşa ceva. Şi ia ghiciţi, unde anume pe lista de priorităţi figura recuperarea noastră?

Lucrul de care mă puteam bucura era că, cel puţin, nu vom constata că drumul fusese zadarnic, întrucât aproape ajunseserăm!

Mai rămânea să-i cuplez propulsoarele ionice… să văd dacă funcţiona… şi să începem lunga călătorie de întoarcere, împingând Fabrica spre Pământ… şi, cumva, să supravieţuiesc până ajungeam. Să zicem, ce naiba!, încă patru ani…

Am revenit la examinarea cu satisfacţie a faptului că aproape ajunseserăm.

Ideea exploatării cometelor pentru hrană nu era nouă, ci fusese emisă de Krafft Ehricke prin anii 1950, atât doar că el propusese ca oamenii să le colonizeze. Părea logic. Aduceţi puţin fier şi nişte microelemente – fierul pentru a construi locuinţe, iar microelementele ca să transforme tocăniţa CHOA în *quiche lorraine* sau în hamburgeri – şi puteţi trăi la nesfârşit cu hrana din jur. Pentru că asta-i compoziţia cometelor. Niţel praf, ceva pietre şi o grămadă de gaze îngheţate. Şi care sunt gazele? Oxigen. Azot. Hidrogen. Bioxid de carbon. Apă. Metan. Amoniac. Aceleaşi patru elemente, mereu şi mereu. CHOA. Carbon, hidrogen, oxigen, azot.

Cometele sunt făcute din aceleaşi elemente ca şi oamenii, iar CHOA înseamnă „mâncare”.

Norul Oort era format din milioane de mega-tone de porţii de

tocăniţă. Pe pământ trăiau zece sau douăsprezece miliarde de oameni flămânzi, care-l priveau şi se lingeau pe buze.

Se purtau încă multe discuţii despre ce anume căutau cometele acolo, în nor. Deocamdată nu era clar dacă nu cumva formau familii. Cu o sută de ani în urmă, Opik afirmase că peste jumătate din cometele observate vreodată se clasificau în grupuri bine definite şi aşa au susţinut discipolii lui de atunci şi până acum. Whipple zisese rahat, nu se poate identifica nici un grup care să conţină mai mult de trei comete. La fel au declarat susţinătorii lui. Apoi apăruse Oort, care încercase să pună ordine. Ideea lui fusese că-n jurul sistemului solar există un înveliş uriaş de comete şi la răstimpuri soarele atrage câte una, care descrie o curbă spre periheliu. Atunci vedem cometa Halley, sau pe cea despre care se crede c-ar fi fost Steaua din Bethleem, sau alta. Iar după aceea, mai mulţi indivizi începuseră să facă valuri, întrebând de ce trebuia să se întâmple exact aşa. S-a dovedit că nu se putea întâmpla – dacă acceptăm o distribuţie de tip Maxwell în Norul Oort. De fapt, dacă acceptăm o distribuţie normală, trebuie să admitem că nici nu există un Nor Oort. R.A. Lyttleton susţinuse că dintr-un Nor Oort nu pot rezulta orbitele aproape parabolice observate. După care însă altcineva spusese, dar cine zice că distribuţia nu poate fi non-maxwelliană? Aşa s-a şi dovedit. Este un nor făcut din cocoloaşe. Există roiuri de comete, totuşi şi volume mari de spaţiu aproape pustii.

Şi dacă nu încăpea îndoială că Heechee îşi puseseră maşina să pască păşunile bogate ale cometelor, asta se întâmplase cu multe sute de mii de ani în urmă, iar acum se afla într-un soi de deşert de comete. Dacă mai funcţiona, nu mai avea multă materie primă. (Poate că le mâncase pe toate?)

Am adormit, întrebându-mă ce gust avea mâncarea CHOA. Nu putea fi mult mai rea decât ceea ce mâncasem în ultimii trei ani şi jumătate, adică în principal reciclările noastre.

Ziua 1285. Janine a fost cât pe-aici să mă prindă azi. Toată lumea dormea, iar eu jucam şah cu Vera, destul de fericit, când palmele ei mi-au ocolit căştile şi mi-au acoperit ochii.

– Termină, Janine! i-am spus.

Când m-am întors, ţuguiase buzele.

– Voiam să lucrez cu Vera, mi-a zis.

– Pentru ce? Altă scrisoare de dragoste către actorii tăi?

– Mă tratezi ca pe-un copil.

În mod surprinzător, era complet îmbrăcată; faţa îi strălucea, iar părul era umed şi pieptănat drept până la nivelul cefei. Arăta ca un model de adolescentă serioasă.

– De fapt *doream,* a urmat ea, să repet reglajele propulsoarelor cu Vera. Fiindcă tu nu vrei să m-ajuţi.

Unul dintre motivele pentru care Janine ne însoţea era inteligenţa ei – toţi eram inteligenţi; altfel nu ne-ar fi acceptat în misiune. Iar una dintre direcţiile în care îşi folosea din plin inteligenţa era îmbrobodirea mea.

– Bine, am încuviinţat, ai dreptate, ce pot spune? Vera! Salvează poziţia şi afişează programul de propulsie pentru Fabrica de Hrană.

– Sigur că da, a aprobat calculatorul, … Paul. Tabla de şah a dispărut şi în locul ei a apărut o hologramă a Fabricii. Vera actualizase detaliile conform imaginilor obţinute prin telescop, aşa încât ea apărea completă cu norul de praf şi globul de zăpadă murdară ce adera în lateral.

– Anulează norul, Vera, am ordonat şi pata a dispărut, iar Fabrica de Hrană a rămas ca desenată de un inginer. Perfect, Janine. Care-i primul pas?

– Andocăm, a răspuns ea prompt. Sperăm că reproducerea landerului se potriveşte şi facem joncţiunea. Dacă nu putem andoca, îl ancorăm rigid de un punct al suprafeţei; în ambele feluri, nava noastră devine corp comun cu structura şi ne putem folosi jeturile pentru poziţionare.

– Apoi?

– Demontăm propulsorul unu şi-l fixăm la pupa Fabricii – acolo, a indicat ea pe hologramă. Îl cuplăm la comenzile de aici şi imediat cum e instalat, îl activăm.

– Ghidarea?

– Vera ne va furniza coordonate… hopa, scuză-mă Paul!

Începuse să plutească relativ la mine şi Vera şi mă prinsese de un umăr ca să se tragă înapoi. A păstrat mâna acolo.

– Apoi repetăm operaţiunea cu celelalte cinci. Până vor funcţiona toate şase, o să avem un *delta-v* de doi metri pe secundă, obţinut de generatorul ^{239}Pu. După aceea începem să întindem foliile reflectorizante…

– Nu.

– Ah, da, mai întâi inspectăm toate ancorările să vedem dacă nu cedează la acceleraţie; mă rog, eu consider asta înţeles de la

sine. După care trecem pe energia solară şi când terminăm dentins totul, poate ajungem la vreo doi metri şi un sfert...

– Ăsta-i la început, Janine. Cu cât ne-apropiem mai mult, cu atât vom primi mai multă energie. Bine! Acum să trecem la detalii. Prinzi nava noastră de metalul Heechee al Fabricii. Cum procedezi?

Mi-a spus-o, a spus şi altele şi – la naiba! – le ştia pe toate. Singura chestie era că mâna ei de pe umărul meu mi-a coborât sub braţ, mi-a traversat pieptul şi a început să rătăcească; şi în tot acest timp îmi recita instrucţiunile pentru sudura la rece şi obţinerea colimaţiei pentru propulsoare, cu chip serios şi preocupat, iar cu degetele mângâindu-mi pântecele. Paisprezece ani. Nu arăta însă, nu se simţea şi nici nu mirosea a paisprezece ani – intrase în cele cinci grame de Chanel care-i rămăseseră lui Lurvy. M-a salvat Vera; o chestie bună dacă stau să mă gândesc, fiindcă eu pierdeam interesul de a mă autosalva. Holograma a îngheţat, tocmai când Janine mai punea un suport la un propulsor şi Vera a rostit:

– A sosit un mesaj. Să ţi-l citesc..., Paul?

– Dă-i drumul.

Janine şi-a retras puţin mâna, iar holograma a dispărut şi pe ecran s-a ivit mesajul:

Ni s-a cerut să vă solicităm o favoare. Următoarea declanşare a sindromului de 130 de zile este estimată să se manifeste în următoarele două luni. Se consideră că o înregistrare video completă, cu voi descriind Fabrica de Hrană şi subliniind cât de bine merg lucrurile şi cât de important este totul, va reduce în mod considerabil tensiunile şi daunele ulterioare. Vă rugăm să urmaţi scenariul ataşat. Solicităm executarea de urgenţă pentru a monta şi programa emisiunea în scopul obţinerii unui efect maxim.

– Să-ţi dau scenariul? a întrebat Vera.

– Da – în copie hard, am precizat.

– Bine..., Paul.

Ecranul n-a mai arătat nimic, iar calculatorul a pornit să scuipe foi tipărite. Le-am ridicat ca să le citesc şi am trimis-o pe Janine să-şi trezească sora şi tatăl. N-a protestat. Îi plăcea să apară la televizor pentru cei de acasă; întotdeauna primea scrisori de la persoane celebre, care deveniseră fanii tinerei şi

curajoasei astronaute.

Scenariul era după cum mă aşteptasem. Am programat-o pe Vera să afişeze replicile şi l-am fi putut da gata în zece minute. N-a fost să fie aşa. Janine a insistat ca Lurvy să se coafeze şi soră-sa a acceptat, iar Payter a vrut să-i fie scurtată şi aranjată barba. De către mine. Una peste alta, punând la socoteală patru repetiţii, am pierdut cu emisiunea TV şase ore, ca să nu mai amintesc de energia pentru o lună. Ne-am adunat toţi în faţa obiectivului, cu priviri calme şi inteligente, şi am explicat cum vom proceda unei audienţe care urma să ne vadă peste o lună, când noi eram deja acolo. Dar merita s-o facem, dacă-i puteam ajuta cu ceva. De când decolasem de pe Pământ, noi înşine suferisem opt-nouă atacuri ale febrei de 130 de zile. Fiecare dintre ele avusese propriul sindrom – satiriazis sau deprimare, letargie sau veselie nepăsătoare. Eu fusesem în exterior în timpul unui atac – aşa fusese rupt telescopul mare – şi fusese cât pe aici să nu mă mai pot întoarce în navă. Pur şi simplu, nu-mi păsa. Halucinam despre singurătate şi furie, mi se părea că sunt urmărit de creaturi asemănătoare maimuţelor şi-mi doream să mor. Iar pe Pământul cu miliarde de oameni, aproape toţi afectaţi mai mult sau mai puţin, într-un fel sau altul, fiecare atac însemna iadul pe pământ. Aşa se întâmpla de zece ani – opt ani de când fusese prima dată identificat ca maladie recurentă – şi nimeni nu ştia ce anume îl cauza.

Însă toţi voiau să se termine o dată!

Ziua 1288. Ziua andocării! Payter era la comenzi, nu s-ar fi încrezut în Vera în privinţa asta, iar Lurvy era ocupată până peste cap cu anunţarea corecţiilor de curs. Ne-am oprit relativ chiar lângă norul rarefiat de particule şi gaze, la doar un kilometru de Fabrica de Hrană.

De unde ne aflam eu şi Janine în echipamentele de susţinere biotică, era greu de văzut ce se petrecea în exterior. Dincolo de capul lui Payter şi de braţele agitate ale lui Lurvy, putem întrezări frânturi ale maşinii enorme şi vechi, dar numai frânturi. O sclipire de metal albăstrui şi la răstimpuri câte un doc sau forma unei nave vechi…

– La dracu’! Ne-ndepărtăm!

– Nu, Payter. Blestemăţia are o acceleraţie mică! … eventual o stea.

De fapt nu era necesar să stăm în echipamentele alea; Payter

ne conducea cu gingăşia cu care ar fi manipulat un acvariu. Aş fi vrut să întreb de unde provenea acceleraţia sau din ce motiv, însă cei doi piloţi erau ocupaţi şi în plus nu cred că ştiau răspunsul.

– Asta-i! Acum adu-o-n docul central, în mijlocul şirului ăla de trei.

– De ce tocmai acolo?

– De ce nu? Pentru c-aşa am zis eu!

Am avansat iar încetişor vreme de un minut sau două şi ne-am oprit din nou în mod relativ. Am făcut joncţiunea şi ne-am cuplat. Capsula Heechee de la prova s-a potrivit perfect cu puţul vechi.

Lurvy s-a întins şi a oprit toate comenzile, apoi ne-am privit între noi. Ajunsesem.

Sau, ca s-o zicem altfel, eram la jumătatea drumului. La jumătatea drumului spre casă.

Ziua 1290. Deloc surprinzător că Heechee respiraseră o atmosferă în care noi puteam supravieţui. Surpriza o constituia faptul că aceasta mai exista aici, deşi trecuseră zeci sau sute de mii de ani de când n-o mai respirase nimeni. Iar aceea n-a fost singura surpriză. Celelalte au venit mai târziu şi au fost mult mai rele şi mai îngrozitoare.

Nu numai atmosfera supravieţuise. Întreaga structură se găsea în stare de funcţionare! Am ştiut-o imediat cum am intrat şi analizoarele ne-au anunţat că ne putem scoate căştile. Pereţii din metal albăstrui strălucitor se simţeau călduţi la atingere şi percepeam o vibraţie, slabă, dar permanentă. Temperatura era în jur de douăsprezece grade – rece, totuşi nu mai rău decât în unele case terestre în care locuisem. Vreţi să ştiţi care au fost primele cuvinte rostite de oameni în Fabrică? I-au aparţinut lui Payter:

– Zece milioane de dolari! Iisuse, poate chiar o sută!

Şi dacă n-ar fi zis-o el, ar fi făcut-o altul dintre noi. Bonificaţiile noastre urmau să fie astronomice. Raportul lui Trish nu menţionase dacă Fabrica de Hrană mai era operaţională – din câte ştiam, putea fi o carcasă ciuruită, golită de tot ce i-ar fi putut conferi valoare. Aici însă exista un artefact Heechee important, complet şi în stare de funcţionare! Pur şi simplu nu exista nimic altceva cu care să poată fi comparat. Tunelurile venusiene, navele, până şi Poarta însăşi, fuseseră

grijuliu golite de aproape tot conţinutul lor, cu o jumătate de milion de ani în urmă. Locul acesta era *mobilat!* Cald, locuibil, vibrând, îmbibat de radiaţie slabă de microunde, era viu. Nu părea defel vechi.

Nu aveam prea mult timp de explorat; cu cât porneam mai repede Fabrica spre Pământ, cu atât încasam mai repede sumele cuvenite. Ne-am îngăduit cam o oră să hoinărim înăuntru, vârându-ne capetele în odăi ticsite cu uriaşe forme metalice gri şi albastru, lunecând prin coridoare, mâncând în vreme ce rătăceam de colo-colo, povestindu-ne ce găsisem prin comunicatoarele portabile (discuţii retransmise de Vera către Pământ). Apoi, la treabă. Ne-am îmbrăcat costumele şi am început să demontăm încărcăturile laterale.

Acolo am dat de primul necaz.

Fabrica de Hrană nu se găsea pe o orbită liberă. Ea accelera. O împingea un fel de propulsie. Nu era mare, nici unu la sută din *g.*

Însă ansamblurile rachetelor electrice cântăreau peste zece tone fiecare.

Chiar şi la unu la sută de greutate percepută, asta însemna mai bine de o sută de kilograme greutate, fără să mai punem la socoteală cele zece tone de inerţie. Când am desfăcut primul propulsor, acesta s-a smuls de la un capăt şi a început să se îndepărteze. Payter era acolo şi l-a prins, dar de unul singur nu-i putea face faţă mult timp; am venit şi eu, am prins echipamentul cu o mână şi clama de fixare cu cealaltă mână şi, împreună, am izbutit să-l ţinem locului până ce Janine a reuşit să treacă un cablu peste el.

După aceea, ne-am retras în navă ca să analizăm situaţia.

Deja ne simţeam epuizaţi. După mai mult de trei ani petrecuţi într-un spaţiu redus, ne dezobişnuisem de munca fizică grea. Bioanalizorul Verei a anunţat că acumulam toxine de oboseală. O vreme ne-am certat între noi şi ne-am făcut griji, după care Payter şi Lurvy s-au dus la culcare, iar Janine şi cu mine am conceput un montaj care să ne permită să asigurăm fiecare încărcătură laterală înainte de a fi desfăcută şi purtată în jurul Fabricii pe trei cabluri lungi, asigurată prin cabluri mai mici, de ghidare, astfel încât să nu se izbească de carcasă la capătul drumului şi să se facă praf. Evaluasem că amplasarea unei rachete pe poziţie nu putea dura mai mult de zece ore. Pentru prima, am avut nevoie de trei zile. Până am prins-o la locul ei,

eram nişte epave, privind în gol, cu inimile bubuind şi muşchii rigizi şi dureroşi. Am dormit cu toţii un cart întreg şi ne-am permis câteva ore de hălăduit prin Fabrică, înainte de a ieşi să fixăm definitiv propulsorul. Payter era cel mai energic dintre noi; a străbătut cel puţin şase coridoare.

– Toate se-nfundă, ne-a anunţat când s-a întors. Se pare că nu putem avea acces decât la o zecime din volumul total – bineînţeles, dacă nu găurim pereţii.

– Nu acum, am rostit.

– Niciodată! a spus apăsat Lurvy. N-o să facem nimic altceva decât s-aducem chestia asta pe Pământ. Dacă vrea cineva s-o găurească, o s-o facă după ce ne-ncasăm banii!

Şi-a frecat bicepşii, încrucişând braţele peste piept, şi a adăugat cu regret:

– Şi-ar fi vremea s-asigurăm propulsorul ăla.

Asta a mai durat două zile, dar în cele din urmă am făcut-o. Electrozii de sudură pe care ni-i dăduseră ca să prindem oţelul de metalul Heechee şi-au făcut treaba. La o inspecţie statică, ansamblul părea perfect rigid. Am intrat în navă şi i-am comandat Verei să dea un impuls de zece la sută.

Imediat am simţit o zguduitură uşoară. Funcţiona. Am rânjit toţi larg, iar eu am scotocit prin bagajul privat după sticla de şampanie pe care o păstrasem pentru ocazia asta…

Încă o zguduitură.

Clic, clic, clic, clic… unul după altul, zâmbetele noastre s-au şters. Ar fi trebuit să fi simţit o singură acceleraţie.

Lurvy a sărit lângă comenzi:

– Vera! Care-i *delta-v*-ul?

Ecranul s-a luminat şi a prezentat o diagramă de forţe: în mijloc se găsea Fabrica de Hrană, iar săgeţile forţelor indicau în două direcţii. Una era propulsorul nostru, care împingea structura. Cealaltă – nu.

– Un impuls suplimentar ne afectează acum traiectoria… , Lurvy, a anunţat Vera. Vectorul rezultant are aceeaşi direcţie şi magnitudine ca şi anteriorul *delta-v.*

Racheta noastră împingea Fabrica. Dar o făcea fără mare folos. Fabrica împingea şi ea.

Ziua 1298. Ca atare, am făcut ceea ce trebuia să facem. Am oprit totul şi am ţipat după ajutor.

Am dormit, am mâncat şi ne-am plimbat prin fabrică parcă o

eternitate, dorindu-ne ca decalajul de 25 de zile să nu fi existat. Vera nu ne-a fost de mare ajutor.

– Transmiteţi telemetrie integrală, ne spunea sau: Aşteptaţi instrucţiuni.

Chestiile astea le făcuserăm deja.

După două zile am scos oricum şampania şi am băut-o. La 0,01 *g,* presiunea gazelor din sticlă depăşea cu mult atracţia gravitaţională şi am fost nevoit să astup sticla cu degetul mare şi, ţinând palma peste fiecare pahar, să eliberez înăuntru câte un jet de şampanie. Firesc, n-am uitat să toastăm.

– Nu-i rău, a comentat Payter după ce şi-a terminat porţia. Cel puţin ne-am ales fiecare cu câte două milioane.

– Dac-o să trăim până să le-ncasăm, a pufnit Janine.

– Nu fi aşa de pesimistă. Am ştiut din capul locului că s-ar putea să revenim cu mâinile goale.

Aşa era; nava fusese astfel construită încât puteam începe întoarcerea spre casă cu rezerva de combustibil, apoi, reorientând propulsoarele fotonice, să ajungem pe Pământ... după vreo patru ani.

– Şi dup-aia ce-o să fac, Lurvy? O să fiu o virgină de optsprezece ani! Şi-o ratată.

– Dumnezeule! Janine, nu vrei să te duci şi să mai explorezi? Am obosit să te mai văd.

Remarca era valabilă pentru noi toţi. Ne plictisisem unul de celălalt şi devenisem mai puţin toleranţi decât fusesem la venire, în spaţiul strâmt al navei. Acum, când aveam la dispoziţie suficient spaţiu ca să ne putem pierde – cam un sfert de kilometru în orice direcţie –, ne comportam mult mai dur între noi. Cam la fiecare douăzeci de ore, creieraşul netot al Verei venea cu noi experimente găsite prin programele ei de situaţii neprevăzute: testări ale propulsiei la unu la sută din putere, la treizeci la sută, ba chiar la puterea nominală. Atunci ne strângeam laolaltă, doar atât cât să ne echipăm în costume şi să executăm sugestiile. Rezultatul însă era întotdeauna acelaşi. Indiferent cu ce forţă am fi împins Fabrica de Hrană, aceasta o sesiza şi împingea înapoi exact cu forţa corectă şi exact în direcţia corectă pentru a-şi păstra neschimbată acceleraţia constantă către obiectivul ei neştiut. Singura contribuţie utilă a Verei a fost o ipoteză: fabrica secătuise cometa pe care o exploatase şi se deplasa spre alta. Ipoteza prezenta totuşi un interes pur intelectual. Nu oferea nici o soluţie practică. De

aceea, exploram, de cele mai multe ori singuri, purtând videocamerele în toate odăile şi coridoarele la care puteam ajunge. Tot ce filmam era retransmis către Pământ, dar nimic nu părea util.

Am descoperit destul de repede locul pe unde Trish Bover intrase în fabrică – Payter l-a găsit şi ne-a chemat pe toţi; ne-am adunat în tăcere şi am privit resturile unui prânz descompus de multă vreme, dresul abandonat şi inscripţiile pe care le scrijelise pe pereţi:

TRISH BOVER A FOST AICI

şi

DOAMNE AJUTĂ-MĂ!

– Poate că Dumnezeu, a rostit Lurvy după o vreme, că altcineva nu văd cum ar fi în stare.

– Probabil c-a stat aici mai mult decât crezusem, a comentat Payter. Sunt o grămadă de gunoaie şi prin alte camere.

– Ce fel de gunoaie?

– În majoritate, alimente stricate. Spre cealaltă latură de andocare – ştiţi unde-s luminile?

Eu ştiam şi am mers împreună cu Janine să ne uităm. Fusese ideea ei să mă însoţească şi iniţial nu fusesem prea entuziasmat. Însă poate că temperatura de 12°C şi absenţa oricărui obiect similar unui pat i-au temperat interesul, sau poate că era prea deprimată şi dezamăgită ca să fie foarte interesată de ambiţia de a-şi pierde virginitatea. Am descoperit uşor resturile de alimente. Nu mi s-au părut raţiile tipice Porţii. Păreau nişte pachete; două erau nedesfăcute, trei mai mari, cam de mărimea unei felii de pâine, învelite în ceva roşu-strălucitor – părea mătăsos la atingere. Două mai mici, unul verde, celălalt la fel de roşu precum celelalte, dar împestriţat cu puncte roz. Am deschis unul. Duhnea a peşte stricat şi, în mod evident, nu mai era comestibil. Însă fusese.

Am lăsat-o pe Janine acolo şi m-am întors să-i chem pe ceilalţi. Ei au deschis pacheţelul verde. Nu mirosea a stricat, dar era tare ca piatra. Payter l-a adulmecat, apoi l-a lins, după care, lovindu-l de perete, a desprins o firimitură şi a mestecat-o gânditor.

– N-are nici un gust, a rostit, apoi, privindu-ne, a părut surprins şi a rânjit. V-aşteptaţi să cad mort? ne-a întrebat. Nu

cred. La mestecat, se înmoaie. Aduce cu nişte pesmeţi vechi.

Lurvy s-a încruntat.

– Dacă exista într-adevăr mâncare... S-a oprit şi a căzut pe gânduri: Dacă exista într-adevăr mâncare şi Trish a lăsat-o aici, de ce n-a rămas şi ea aici? Sau de ce n-a pomenit nimic despre mâncare?

– Îşi pierduse capul de frică, am sugerat eu.

– Bineînţeles. Totuşi a-nregistrat un raport. N-a spus absolut nimic despre mâncare. Tehnicienii Porţii au decis că asta era o Fabrică de Hrană, ai uitat? Şi au făcut-o, pornind de la epava celei găsite pe orbita Lumii lui Phyllis.

– Poate c-a uitat.

– Nu cred c-a uitat, a zis încet Lurvy, însă n-a mai adăugat nimic.

Nici nu mai avea ce. Totuşi în următoarele două zile n-am mai întreprins explorări individuale.

Ziua 1311. Vera a primit în tăcere informaţiile despre pachetele cu alimente. După o vreme, a afişat instrucţiunea de a introduce conţinutul pachetelor în analizoarele biologice şi chimice. O făcusem deja din proprie iniţiativă, dar ea nu ne-a spus dacă trăsese vreo concluzie.

De fapt nici noi nu trăsesem. În ocaziile când eram toţi treji simultan, discutam doar ce vom face dacă Baza nu venea cu nici o soluţie pentru deplasarea Fabricii de Hrană. Vera sugerase să instalăm celelalte cinci propulsoare laterale, să le pornim simultan la putere maximă şi să vedem dacă Fabrica le mai putea contracara. Sugestiile Verei nu erau ordine şi Lurvy vorbise în numele tuturor când zisese:

– Dacă le pornim la capacitate maximă şi dăm greş, următorul pas va fi să depăşim puterea maximă. Atunci s-ar putea avaria şi noi am rămâne naufragiaţi.

– Dar dacă Pământul ne transmite un ordin similar? întrebasem eu.

Îmi răspunsese Payter:

– Ne târguim, clătinase el înţelept din cap. Dacă vor să ne asumăm nişte riscuri suplimentare, atunci să ne plătească suplimentar.

– Tu o să te târguieşti, Pa?

– Bineînţeles! Fiţi atenţi! Să zicem că nu reuşim. Să zicem că trebuie să ne-ntoarcem. Ştiţi ce-o să facem? Clătinase iarăşi din

cap: încărcăm nava cu tot ce putem transporta. Căutăm maşinării pe care le putem lua, aţi înţeles? Poate vedem dacă funcţionează. Ticsim nava cu tot ce intră şi aruncăm tot ce n-avem nevoie. Lăsăm câteva propulsoare aici şi încărcăm chestiile mari de-afară. Ne-am putea întoarce cu, Dumnezeule, nu ştiu, artefacte în valoare de douăzeci-treizeci de milioane de dolari.

– Evantaie de rugăciune! strigase Janine, bătând din palme.

În camera unde Payter descoperise alimentele, se aflau maldăre de evantaie de rugăciune. Tot acolo existau şi alte chestii: un fel de culcuş din plasă metalică şi nişte obiecte de forma unor lalele, care semănau cu aplicele pentru lumânări. Însă sute de evantaie de rugăciune. După aprecierea mea superficială, la o mie de dolari bucata, valoarea evantaielor numai din camera respectivă se apropia de o jumătate de milion de dolari şi erau oricând vandabile pe pieţele din Chicago şi Roma… dacă aveam să trăim ca să le vindem. Nu mai puneam la socoteală toate celelalte chestii la care mă puteam gândi şi pe care le inventariam în minte. Nu eram singurul care o făcea.

– Evantaiele sunt cel mai puţin importante, rostise Lurvy gânditoare. Însă asta nu-i în contractul nostru, Pa.

– Contract! Şi ce-o să ne facă, o să ne-mpuşte? O să ne tragă pe sfoară? După ce-am renunţat la opt ani din vieţile noastre? Nu! O să ne dea bonificaţiile.

Cu cât ne gândeam mai mult la asta, cu atât suna mai bine. Mă dusesem să mă culc, gândindu-mă care dintre gadgeturile – sau cum vreţi să le numiţi – văzute puteau fi luate în navă şi care părea mai valoros şi avusesem primele mele vise plăcute de când testasem propulsorul…

M-a deşteptat şoapta insistentă a Janinei:

– Tata? Paul? Lurvy? M-auziţi?

Am înotat în capul oaselor şi am privit în jur. Fata nu era lângă mine; glasul se auzise din radio. Lurvy se trezise şi mi se alăturase, iar Payter a apărut în grabă de după un colţ; radiourile lor erau de asemenea deschise.

– Te auzim, Janine, am rostit. Ce…

– Taci! s-a auzit un şuierat asurzitor, de parcă lipise buzele de microfon. Nu-mi răspundeţi, doar ascultaţi! Aici mai e cineva.

Ne-am holbat unul la celălalt.

– Unde eşti? a şoptit Lurvy.

– Am zis să tăceţi! Sunt la zona îndepărtată de andocare.

Unde-am găsit pachetele alea. Căutam ceva ce am putea lua cu noi acasă, aşa cum a zis tata, dar… Am văzut ceva pe podea. Semăna cu un măr, însă nu era… era roşu-maro pe dinafară şi verde pe dinăuntru, şi mirosea a… nu ştiu a ce mirosea. A căpşuni. Şi nici nu era vechi de o sută de mii de ani. Era proaspăt. Apoi am auzit… staţi aşa!

N-am îndrăznit să răspundem şi am rămas ascultându-i răsuflarea. Când a vorbit iarăşi, părea speriată:

– Vine-ncoace. E-ntre mine şi voi şi sunt blocată. Mă… gândesc că-i un Heechee şi-o să…

A amuţit. Am auzit-o icnind, după care strigând:

– Să nu te-apropii!

Auzisem destul.

– Haideţi! am rostit, sărind spre coridor.

Payter şi Lurvy m-au urmat, grăbindu-ne cu salturi lungi prin tunelul cu pereţi albaştri. Când am ajuns în preajma docurilor, ne-am oprit şi am privind în jur nesiguri.

Înainte de a lua o hotărâre asupra direcţiei de căutare, glasul Janinei a răsunat din nou. Nu mai şoptea, dar nici nu mai striga îngrozită.

– S-a… s-a oprit când i-am cerut, a vorbit ea uluită. Şi nu cred că-i un Heechee. Mi se pare un om obişnuit… mă rog, cam nespălat. Stă locului, mă priveşte şi parc-adulmecă aerul.

– Janine! am răcnit în radio. Suntem la docuri… Încotro mergem de-aici?

Tăcere. După aceea, în mod neaşteptat, un fel de chicotit stupefiat.

– Drept înainte, a murmurat ea tulburată. Veniţi repede. N-o… n-o să vă vină să credeţi ce face acum!

3
Wan îndrăgostit

Călătoria spre avanpost i se păruse lui Wan mai lungă ca de obicei, pentru că avea mintea tulburată. Îi lipsea tovărăşia Morţilor. Mai mult decât atât, îi lipsea ceva ce nu avusese niciodată. O femelă. Ideea unui Wan îndrăgostit era doar o fantezie pentru el, dar o fantezie pe care o dorea îndeplinită. Multe cărţi fuseseră de ajutor în direcţia respectivă: *Romeo şi Julieta, Anna Karenina* şi vechii romantici chinezi.

Fanteziile îi fură alungate în cele din urmă din minte, pe măsură ce se apropia de avanpost. Consola se aprinse, semnalizând manevrele de andocare, liniile unduitoare de pe ecran dispărură şi se ivi imaginea avanpostului. Forma acestuia era însă schimbată. Într-un puţ de andocare apăruse o navă nouă, iar pe una dintre laturile carcasei fusese fixată o structură ciudată şi neregulată.

Ce puteau însemna toate astea? După terminarea andocării, Wan scoase capul prin trapă şi privi în jur, adulmecând şi ascultând.

După o vreme, decise că în preajmă nu se găsea nimeni. Nu-şi scoase cărţile sau celelalte bunuri din navă. Pregătit s-o şteargă în orice clipă, hotărî să exploreze. Cândva, cu mult timp în urmă, în avanpost mai fusese cineva, iar el bănuia că fusese o femelă. Micul Jim îl ajutase atunci să identifice obiectul de îmbrăcăminte. Era oare cazul să-l consulte şi acum? Molfăind o mură, se trase de-a lungul balustradelor spre camera viselor, unde culcuşul plăcerilor era înconjurat de maşinile cărţilor.

Şi se opri.

Acela fusese oare un sunet? Un râset sau un plânset, de hăt departe?

Azvârli mura şi rămase locului nemişcat, cu toate simţurile ascuţite la maxim. Sunetul nu se repetă. Exista totuşi ceva – un iz vag, destul de plăcut şi straniu. Aducea oarecum cu mirosul din obiectul de îmbrăcăminte pe care-l găsise şi purtase asupra lui multă vreme, până ce şi ultima undă de miros dispăruse, iar el îl pusese înapoi acolo unde-l descoperise.

Oare persoana aceea revenise?

Wan începu să tremure. O persoană! Trecuse o duzină de ani de când nu mai mirosise sau atinsese o persoană! Iar atunci fuseseră doar părinţii săi. Se putea însă să nu fie o persoană, ci altceva. Se împinse către docul unde fusese cealaltă persoană, evitând cu abilitate coridoarele principale şi propulsându-se prin tuneluri înguste, mai puţin directe prin care nu credea că se va încumeta vreun străin. Wan cunoştea fiecare centimetru al avanpostului, cel puţin atât cât putea umbla fără să se lovească de pereţii încuiaţi ai fundăturilor pe care nu ştia cum să-i descuie. Avu nevoie de numai câteva minute ca să ajungă în locul unde rearanjase cu grijă resturile lăsate de unicul vizitator al avanpostului.

Toate se găseau acolo. Văzu însă că nu mai erau aşa cum le

lăsase el. Unele fuseseră mişcate.

Wan ştia că nu el făcuse asta. Pe lângă disciplina pe care şi-o autoimpusese dintotdeauna, de a lăsa avanpostul exact în starea în care-l găsise, aşa încât nimeni să nu-şi dea seama că trecuse pe acolo, de data aceasta fusese extrem de grijuliu să aranjeze resturile aşa cum le găsise. În avanpost se mai afla cineva.

Iar el se găsea la destule minute depărtare de propria navă.

Prudent, dar grăbit, reveni la docurile din partea opusă, oprindu-se la fiecare intersecţie ca să privească, să adulmece şi să asculte. Ajunse la navă şi pluti lângă trapă, nehotărât. Să fugă sau să exploreze?

Acum însă mirosul era mai puternic şi irezistibil.

Pas cu pas, se aventură pe unul dintre lungile coridoare înfundate, gata oricând să se retragă fulgerător.

O voce! Şoptind, aproape imposibil de auzit. Totuşi distinctă. Trase cu ochiul pe lângă canatul unei uşi şi inima îi sări din piept. O persoană! Ghemuită lângă un perete, cu un obiect metalic la buze, privindu-l terorizată. Persoana strigă la el:

– Să nu te-apropii!

Wan n-ar fi putut însă nici dacă ar fi vrut, pentru că încremenise. Nu era o simplă persoană. Era o *femeie!* Semnele erau clare, aşa cum i le explicase Micul Jim: două umflături pe piept, şolduri proeminente şi talie îngustă, frunte netedă lipsită de proeminenţe deasupra orbitelor – da, femelă! Şi tânără.

Îmbrăcată în ceva ce dezvăluia picioare goale şi – oh! – braţe goale; părul lins era strâns la ceafă într-o coadă lungă, iar ochii mari se holbau la el.

Wan reacţiona aşa cum învăţase să reacţioneze. Se lăsă încet în genunchi, îşi desfăcu veşmintele şi-şi atinse sexul. Trecuseră câteva zile de când se masturbase şi nici nu avusese un asemenea stimulent; avu imediat o erecţie şi vibra de excitare.

Abia auzi zgomotele dinapoia sa, când alte trei persoane apărură în grabă. După ce termină, Wan se sculă, îşi aranja hainele şi le zâmbi politicos străinilor, care se strânseseră în jurul tinerei femele, discutând agitaţi şi aproape isterici între ei.

– Salut, rosti el. Mă numesc Wan.

Când nu-i răspunseră, repetă salutul în spaniolă şi chineză şi ar fi continuat în celelalte limbi, dar a doua femelă făcu un pas spre el şi spuse:

– Salut, Wan. Eu mă numesc Dorema Herter-Hall… mi se spune „Lurvy”. Suntem toţi bucuroşi să te-ntâlnim.

În cei cincisprezece ani pe care-i trăise Wan, nu existaseră alte douăsprezece ore mai incitante, înspăimântătoare şi uluitor de palpitante ca acestea. Atâtea întrebări! Atâtea lucruri de spus şi de auzit. Şi cât de cutremurător de plăcut să le atingi pe aceste alte persoane, să le adulmeci mirosurile şi să le simţi prezenţa. Ştiau incredibil de puţine lucruri şi în acelaşi timp uimitor de multe – habar n-aveau cum să ia mâncare din sertare, nu folosiseră culcuşul viselor, nu văzuseră niciodată un Bătrân şi nici nu vorbiseră cu un Mort. Pe de alte parte însă cunoşteau navele spaţiale şi oraşele, umblaseră sub cerul liber („cer”? – durase mult până Wan înţelesese despre ce vorbeau) şi ştiau Să Facă Dragoste. Wan pricepea că femela tânără dorea să-i arate mai multe în această privinţă, însă cea bătrână nu voia; ciudat. Masculul bătrân părea că nu vrea să facă dragoste cu nimeni; şi mai ciudat. De fapt totul era straniu şi el îşi dădea duhul de desfătările şi spaimele atâtor ciudăţenii. După ce vorbiseră mult timp, iar el le arătase câteva şmecherii din avanpost şi ei îi arătaseră câteva minunăţii din nava lor (o chestie ca un Mort, dar care nu fusese vie niciodată; imagini ale oamenilor de pe Pământ; un closet) – după toate aceste minuni, persoana Lurvy ordonase odihnă generală. Wan pornise imediat spre culcuşul viselor, ea îl invitase să rămână lângă ei, iar el nu putuse s-o refuze, deşi se trezise de nenumărate ori, tremurând, adulmecând şi privind în jur, în palida lumină albăstruie.

Atâta agitaţie nu-i priise. Când ei se treziră, Wan constată că tremura din tot trupul, iar oasele îl dureau de parcă nu dormise deloc. Era lipsit de importanţă, întrebările şi discuţiile reîncepură imediat.

– Şi cine sunt Morţii?

– Nu ştiu. Să-i întrebăm? Poate… uneori ei îşi spun „prospectori”. Dintr-un loc numit „Poarta”.

– Iar locul acesta în care se află ei este un artefact Heechee?

– Heechee? (Căzu pe gânduri; auzise cuvântul, cu multă vreme în urmă, dar nu ştia ce însemna.) Vrei să zici Bătrânii?

– Cum arată Bătrânii?

Nu putu să răspundă prin cuvinte, iar ei îi întinseră iarăşi un bloc de desen şi Wan încercă să reproducă guşile mari care se bălăbăneau, bărbile zbârlite, iar pe măsură ce fiecare schiţă era gata, i-o smulgeau şi o ţineau în faţa maşinii căreia îi spuneau „Vera”.

– Maşina asta e ca un mort, spuse Wan şi ei săriră din nou cu

întrebările:
– Adică Morţii sunt calculatoare?
– Ce sunt „calculatoare”?
În felul acesta întrebările îşi schimbau direcţia, pentru o vreme, cât îi explicau ce însemna „calculator” şi ce erau alegerile prezidenţiale sau febra de 130 de zile. Şi în tot acest timp ei se plimbau de colo-colo prin navă. Wan începuse să se simtă obosit.
Până atunci nu ştiuse ce însemna oboseala, fiindcă în existenţa lui atemporală se culcase atunci când îi era somn şi nu se sculase dacă nu era odihnit. Nu-i plăcea senzaţia respectivă, nici usturimea din gât şi nici durerea de cap. Era însă prea aţâţat ca să se oprească, mai cu seamă când îi povestiră despre femela numită Trish Bover.
– A fost aici? Aici, în avanpost? Şi n-a rămas?
– Nu, Wan. Ea nu ştia c-o să vii. Credea că va muri dacă va rămâne.
Ce păcat! Deşi, socotise Wan, el nu avusese decât zece ani la venirea ei, ar fi putut să-i fie tovarăş. Şi reciproc. Ar fi hrănit-o şi ar fi avut grijă de ea şi ar fi dus-o să-i vadă pe Bătrâni şi pe Morţi şi ar fi fost foarte fericiţi.
– Unde a plecat? întrebă el.
Dintr-un motiv necunoscut, întrebarea aceea îi tulbură. Se priviră între ei şi, după o clipă, Lurvy răspunse:
– A plecat cu nava ei, Wan.
– S-a întors pe Pământ?
– Nu. Nu încă. Pentru nava pe care o avea ea este un drum extrem de lung. Mai lung decât durata vieţii ei.
Bărbatul mai tânăr, Paul, cel care se împerechea cu Lurvy, interveni:
– Ea continuă să călătorească, Wan. Nu ştim exact pe unde. Nu suntem nici măcar siguri că mai trăieşte. S-a autocongelat.
– Atunci e moartă?
– Păi… probabil că nu mai e vie. Dar dacă va fi găsită, există posibilitatea să poată fi reînviată. Se găseşte în congelatorul navei, la minus patruzeci de grade. Cred că, o vreme, corpul nu i se va descompune. Aşa a considerat ea. Adică s-a gândit că reprezintă şansa cea mai bună.
– Eu i-aş fi putut oferi alta mai bună, comentă dezamăgit Wan.
Apoi însă se însufleţi. Exista altă femelă, Janine, care nu era congelată. Dorind s-o impresioneze, adăugă:

– Ăla-i un număr uau.

– Ce este? Ce fel de număr?

– Un număr uau, Janine. Micul Jim vorbeşte despre ele. Când spui „minus patruzeci”, nu mai trebuie să adaugi dacă-i în grade Celsius sau Fahrenheit, pentru că pe ambele scări valoarea i-aceeaşi.

Chicoti încântat.

Se priveau iarăşi între ei. Wan îşi putea da seama că ceva era în neregulă, dar se simţea ciudat, tot mai ameţit, tot mai obosit cu fiecare secundă. Se gândi că poate nu pricepuseră poanta, aşa încât continuă:

– Haideţi să-l întrebăm pe Micul Jim. Putem ajunge la el chiar pe coridorul ăsta, unde-i culcuşul viselor.

– S-ajungem? Cum? întrebă bătrânul Payter.

Wan nu răspunse; nu se simţea îndeajuns de bine ca să se încreadă în ce spunea şi, în plus, era mai uşor să le arate. Se întoarse brusc şi se trase către camera viselor. Până îl ajunseră din urmă, tastase deja cartea şi apelase numărul o sută doisprezece.

– Micul Jim? întrebă el, apoi adăugă peste umăr: Câteodată nu vrea să vorbească. Aveţi răbdare.

Avu însă noroc de data asta şi glasul Mortului răspunse destul de repede:

– Wan? Tu eşti?

– Normal că eu sunt, Micule Jim. Vreau s-aud despre numerele uau.

– Foarte bine, Wan. Numerele uau sunt numere ce reprezintă mai mult decât o singură cantitate, astfel încât atunci când sesizezi coincidenţa, exclami „Uau!”. Unele sunt banale. Altele au poate o importanţă transcendentală. Unele persoane religioase le consideră o dovadă a existenţei lui Dumnezeu. În privinţa faptului dacă Dumnezeu există sau nu, îţi pot oferi cadrul general al…

– Nu, Micule Jim. Te rog, acum doar despre numerele uau.

– Da, Wan. Îţi voi enumera o listă a celor mai simple numere uau. Zero virgulă cinci grade. Minus patruzeci de grade. O sută treizeci şi şapte. Două mii douăzeci şi cinci. Zece la puterea 39. Vă rog să scrieţi câte un paragraf despre fiecare dintre aceste numere, identificând caracteristicile care fac din ele numere uau şi…

– Anulare, anulare, chiţăi Wan cu glas ascuţit. Nu-i un

seminar.

– Mda, bine, făcu Mortul posac, perfect. Zero virgulă cinci grade este valoarea diametrului aparent al Soarelui şi al Lunii văzute de pe Pământ. Uau! Ce ciudat că amândouă au acelaşi diametru aparent, dar în acelaşi timp ce util, întrucât Pământul are eclipse, parţial datorită acestei coincidenţe. Minus patruzeci de grade reprezintă temperatura cu aceeaşi valoare şi pe scara Celsius, şi pe scara Fahrenheit. Uau! Două mii douăzeci şi cinci este suma cuburilor numerelor întregi: unu la cub plus doi la cub plus trei la cub şi aşa mai departe până la nouă la cub. În acelaşi timp este pătratul sumei lor. Uau! Zece la puterea treizeci şi nouă reprezintă de câte ori este mai slabă forţa electromagnetică decât cea gravitaţională. În acelaşi timp reprezintă vârsta universului, exprimată ca număr adimensional. În plus, este rădăcina pătrată a numărului de particule din universul observabil – adică acea parte a universului care conţine Pământul şi în care constanta lui Hubble e mai mică de zero virgulă cinci. În plus… eh, nu mai contează, totuşi uau! Uau, uau, uau! Bazându-se pe aceste uau-uri, P.A.M. Dirac a elaborat Teoria Numerelor Mari, din care a dedus că forţa gravitaţională slăbeşte proporţional cu îmbătrânirea universului. Asta zic şi eu că-i un uau!

– L-ai uitat pe o sută treizeci şi şapte, spuse băiatul acuzator.

Mortul chicoti.

– Bravo, Wan. Voiam să văd dacă eşti atent. O sută treizeci şi şapte este bineînţeles constanta structurii fine a lui Eddington, care apare în mod repetat în fizica nucleară. Nu-i însă doar atât. Dacă iei inversa lui, adică unu supra o sută treizeci şi şapte şi-l exprimi zecimal, primele trei cifre de după virgulă sunt Zero Zero Şapte, codul de identificare de asasin al lui James Bond. Asta ca să ştii cât de mortal e universul! Primele opt cifre sunt Palindromul lui Clarke: zero virgulă zero şapte doi nouă nouă doi şapte zero zero. Asta-i simetria. Ucigaşă şi privind în ambele părţi – asta-i constanta structurii fine! Sau, reflectă el, poate c-ar trebui să zic că-i inversa ei? Asta ce-ar însemna: că însuşi universul e invers? Adică blând şi asimetric? Ajută-mă, Wan. Nu ştiu cum să interpretez simbolul acesta.

– Anulare, anulare, vorbi iritat Wan. Anulare şi terminat!

Se simţea nervos şi tremura; parcă niciodată nu fusese atât de bolnav, nici chiar dacă Morţii îi făcuseră injecţii.

– Aşa o ţine întruna, se scuză el. De asta nu obişnuiesc să

vorbesc cu el de aici.

– N-arată prea bine, spuse Lurvy îngrijorată spre soţul ei, apoi se adresă lui Wan: Nu te simţi bine?

El clătină din cap, deoarece nu ştia ce să răspundă.

– Ar trebui să te odihneşti, zise Paul. Dar… ce ai vrut să spui prin „de aici”? Unde-i, ăăă, Micul Jim?

– Ah, păi, e-n staţia centrală, răspunse Wan şi strănută.

– Adică… Paul înghiţi un nod. Ai zis că pân-acolo faci patruzeci şi cinci de zile cu nava. Asta-n-seamnă un drum foarte lung.

– Radio? strigă bătrânul Payter. Vorbeşti cu el prin radio? Prin radio *superluminic?*

Wan ridică din umeri. Paul avusese dreptate; trebuia să se odihnească şi aici avea culcuşul, care fusese întotdeauna locul cel mai potrivit care să-l facă să se simtă bine şi odihnit.

– Zi, băiete! răcni bătrânul. Dacă ai un radio superluminic care funcţionează… Bonificaţiile…

– Sunt extrem de obosit, spuse Wan răguşit. Trebuie să dorm.

Simţea că se prăbuşeşte din picioare. Ocoli braţele lor întinse, plonjă printre ele şi se lăsă să cadă în culcuş, iar plasa confortabilă a acestuia se închise în jurul său.

4
Robin Broadhead, Inc.

Essie şi cu mine făceam schi nautic pe Marea Tappan, când radioul mi-a bâzâit şi m-a anunţat că în Fabrica de Hrană apăruse un necunoscut. Am ordonat şalupei să întoarcă imediat şi să ne ducă înapoi la lunga bucată de ţărm deţinută de Robin Broadhead, Inc., înainte de a-i spune Essiei despre ce era vorba.

– Un *băiat,* Robin? a strigat ea, căutând să acopere vuietul motorului cu hidrogen şi al vântului. De unde dracu-a apărut un băiat în Fabrica de Hrană?

– Asta trebuie s-aflăm! am răcnit eu.

Şalupa ne-a adus cu iscusinţă în zona de apă puţin adâncă şi a aşteptat până am sărit şi am luat-o la goană peste iarbă. După ce a confirmat plecarea noastră, a pornit în lungul malului către debarcader.

Aşa uzi cum eram, am intrat direct în odaia calculatorului. Începusem deja să recepţionăm imagini video, iar holocuva arăta un puşti slăbănog şi pipernicit, purtând un fel de kilt şi o

tunică murdară. Nu părea deloc ameninţător, dar în nici un caz n-avea ce căuta acolo.

– Sunet, am comandat şi buzele ce se mişcau au început să vorbească – într-o engleză ciudată, ascuţită, stridentă, totuşi inteligibilă.

– … din staţia centrală, da. Este cam la de şapte ori şapte zile… adică săptămâni vreau să zic. Eu vin des pe-aici.

– Pentru Dumnezeu, *cum* anume?

Nu-l puteam zări pe vorbitor, însă era un bărbat şi nu avea pic de accent: Paul Hall.

– Cu o navă, cum altfel? Voi n-aveţi o navă? Morţii vorbesc doar de călătorii cu navele, alt mod nu cunosc.

– Incredibil, a articulat Essie dinapoia mea.

S-a retras, fără să-şi desprindă ochii de pe holocuvă, şi a revenit cu un halat de baie pe care mi l-a pus pe umeri. Ea se îmbrăcase de acum.

– Tu ce crezi că-i „staţia centrală”?

– Să mă ia naiba dacă ştiu. Harriet? Glasurile din holocuvă au scăzut în intensitate şi s-a auzit vocea secretarei mele:

– Da, domnule Broadhead.

– Când a ajuns acolo?

– Acum şaptesprezece virgulă patru minute. Plus, bineînţeles, timpul de tranzit de la Fabrica de Hrană. A fost descoperit de Janine Herter. Se pare că n-a avut o videocameră cu ea, aşa încât n-am recepţionat decât audio până au venit ceilalţi membri ai echipajului.

Imediat cum a tăcut, glasul din holocuvă a răsunat iarăşi; Harriet este un program foarte bun, unul dintre cele mai bune ale Essiei.

– … rău că m-am comportat necuviincios, zicea băiatul.

Tăcere. Apoi bătrânul Peter Herter:

– Lasă asta, ce Dumnezeu! În staţia centrală mai sunt şi alţi oameni?

Băiatul a ţuguiat buzele.

– Asta, a rostit el pe un ton folosofic, depinde – nu-i aşa? – de felul cum se defineşte „persoană”. În sensul unui organism viu, aparţinând speciei noastre, răspunsul este nu. Cei mai apropiaţi de aşa ceva sunt Morţii.

Vocea unei femei… Dorema Herter-Hall.

– Ţi-e foame? Ai nevoie de ceva?

– Nu, de ce aş avea nevoie?

– Harriet? Ce-i chestia aia cu „comportarea necuviincioasă”? am întrebat eu.

Glasul ei a şovăit.

– El, ăăă, şi-a produs singur orgasm, domnule Broadhead. În faţa Janinei Herter.

Nu m-am putut stăpâni şi am izbucnit în râs.

– Essie, i-am spus neveste-mii, cred c-ai făcut-o niţel prea distinsă.

De fapt nu acela era motivul râsetelor mele. Motivul îl constituia întreaga absurditate a situaţiei. Mă aşteptasem… la orice. La orice, doar la aşa ceva nu; un Heechee, un pirat spaţial, marţieni… Dumnezeu mai ştie ce, dar nu la un adolescent aţâţat sexual.

Înapoia mea s-a auzit răpăit de gheare de oţel şi ceva mi-a sărit pe umăr.

– Jos, Squiffy! m-am răstit.

– Lasă-l să se frece puţin de gâtul tău, a zis Essie. O să plece singur.

– Nu-i deloc delicat în obiceiurile lui, am pufnit. Nu putem scăpa de el?

– *Na, na, galubka,* a rostit ea împăciuitor, lovindu-mă uşor cu palma pe creştetul capului când s-a sculat. Vrei Medicala Integrală, nu? Squiffy e inclus şi el.

M-a sărutat şi a părăsit odaia, lăsându-mă să reflectez la problema care, oarecum spre surpriza mea, îmi stârnea tot soiul de reacţii interioare mărunte, totuşi incomode. Să vedem un Heechee! Nu izbutisem deocamdată… dar dacă aveam să reuşim?

Când primii exploratori venusieni au descoperit urmele lăsate de Heechee – tunelurile pustii, strălucind albăstrui, şi grotele fusiforme –, a fost un şoc. Câteva artefacte au determinat alt şoc – ce erau ele? Mai întâi sulurile de metal pe care cineva le denumise „evantaie de rugăciune” (dar oare Heechee se rugau, şi dacă da, cui anume?). Apoi biluţele scânteietoare numite „perle de foc”, însă nu erau perle şi nici nu ardeau. În sfârşit, altcineva a descoperit asteroidul Poarta, care a reprezentat şocul cel mai mare, întrucât acolo se aflau vreo două sute de nave spaţiale în stare de funcţionare. Atât doar că nu puteau fi pilotate. Te puteai urca în ele şi atât… iar ce găseai când ajungeai la destinaţie era şoc, şoc, şoc, şoc.

Eu ştiam asta. Eu însumi simţisem şocurile în cele trei misiuni idioate ale mele... Nu. Două misiuni idioate. După care una teribil de ne-idioată. Mă îmbogăţise şi mă lipsise de o persoană pe care o iubeam, şi ce-i idiot cu oricare din faptele astea două?

Iar de atunci, Heechee, morţi de o jumătate de milion de ani, care nu lăsaseră nici măcar un cuvinţel să explice ce intenţionaseră, pătrunseseră în fiecare colţişor al lumii noastre. Existau nenumărate întrebări şi nu prea multe răspunsuri. Nu ştiam nici barem cum anume îşi spuneau ei – cu siguranţă, nu „Heechee”, fiindcă acela fusese un nume inventat de exploratori. Habar n-aveam cum îşi spuneau aceste creaturi necunoscute şi aproape omnipotente. Dar, la urma urmelor, nu ştiam nici cum îşi spunea Dumnezeu. Iehova, Jupiter, Baal, Allah – acelea erau nume date de oameni. Cine ştia sub ce nume Îl cunoşteau amicii Lui?

Încercam să simt ce aş fi putut simţi dacă străinul din Fabrica de Hrană ar fi fost cu adevărat un Heechee, când am auzit trăgându-se apa closetului, Essie a ieşit din baie şi Squiffy s-a năpustit către veceu. Medicala Integrală este însoţită şi de unele lucruri neplăcute, iar bioanalizorul mobil este unul dintre ele.

– Iroseşti timpul programului meu! s-a încruntat Essie şi mi-am dat seama că Harriet stătuse răbdătoare în holocuvă, aşteptând să i se spună să continue cu informaţiile ei despre celelalte chestiuni care-mi solicitau atenţia.

Oricum, raportul din Fabrica de Hrană fusese înregistrat şi stocat, aşa încât Essie a plecat în biroul ei ca să-şi vadă de treburile personale. I-am spus lui Harriet să comande prânzul, apoi am lăsat-o să-şi reia atribuţiile de secretară.

– Domnule Broadhead, mâine dimineaţă trebuie să daţi o declaraţie înaintea Comitetului Senatorial pentru Căi şi Mijloace.

– Ştiu. Voi fi acolo.

– Weekendul acesta aveţi o programare pentru vizita medicală. O confirm?

Asta-i altă neplăcere a Medicalei Integrale, una la care Essie insistă – este cu douăzeci de ani mai tânără decât mine şi-mi aduce mereu aminte de asta.

– Bine, hai să scăpăm şi de chestia asta.

– Aţi fost acţionat în judecată de un anume Hans Bover şi Morton doreşte să discutaţi cu el în această privinţă. V-a sosit situaţia financiară trimestrială şi se află în dosarul de pe birou –

cu excepţia holdingului minelor de hrană, care va fi gata abia mâine. Aveţi de asemenea mai multe mesaje minore – de cele mai multe m-am ocupat deja – pe care le puteţi vedea oricând doriţi.

– Mulţumesc. Deocamdată ajunge.

Holocuva a redevenit transparentă, iar eu m-am lăsat pe spate în scaun ca să mă gândesc.

Nu era necesar să văd situaţia financiară – îi cunoşteam deja destul de bine conţinutul. Investiţiile imobiliare mergeau bine; puţinul pe care-l lăsasem în fermele oceanice înregistra un profit anual record. Totul era perfect, exceptând minele de hrană. Ultima febră de 130 de zile ne costase. Nu-i puteam învinui pe tipii din Cody; în momentul febrei, nu fuseseră mai responsabili decât mine. Dar ei pierduseră de sub control sfredelul termic şi acum două mii de hectare de şisturi bituminoase ardeau în subteran. Repunerea minei în funcţiune durase trei luni şi tot nu ştiam cât ne va costa. Nu era de mirare că raportul lor trimestrial întârzia.

Totuşi reprezenta doar o problemă neplăcută, nu un dezastru. Mă diversificasem prea bine ca să mă ruineze un sector ce mergea prost, indiferent care ar fi fost el. Dacă nu m-ar fi sfătuit Morton, nici nu m-aş fi băgat în minele de hrană; compensaţiile extractive din partea statului reprezentau o chestie minunată pentru că practic mă scuteau de impozite. (Deşi pentru a le cumpăra, îmi vândusem majoritatea fermelor oceanice.) După aceea Morton se gândise că tot mai îmi trebuia o reducere de impozite şi aşa înfiinţasem Institutul Broadhead pentru Cercetări Extrasolare. Institutul deţine toate acţiunile mele, dar eu am voturile şi hotărăsc ce doresc să se facă. Intrasem în coproprietate mutuală cu Corporaţia Porţii, care finanţa sonde spre patru surse de metal Heechee, detectate însă neexplorate, din sistemul solar sau din imediata lui apropiere, iar una dintre acestea fusese Fabrica de Hrană. Imediat ce stabileau contactul, urma să înfiinţăm o companie separată care să se ocupe de exploatarea rezultatelor – iar acum situaţia devenise de-a dreptul interesantă.

– Harriet? Mai pune-mi o dată înregistrarea din Fabrica de Hrană, am cerut.

Holograma s-a ivit imediat, cu băiatul continuând să vorbească aţâţat cu glasul lui ascuţit, piţigăiat. Am încercat să pricep ce spunea – ceva despre un Mort (atât doar că nu era

bărbat, fiindcă se numea Henrietta) care-i povestea (nu era mort?) despre o misiune din Poartă la care participase (când? De ce n-auzisem de ea?). Totul era derutant, aşa încât am avut o idee mai bună.

– Albert Einstein, te rog, am rostit şi holocuva s-a învolburat şi mi-a arătat prietenosul chip ridat.

– Da, Robin? a spus programul meu ştiinţific, căutând după pipă şi tutun, aşa cum face aproape întotdeauna când discutăm.

– Aş vrea să-mi spui ipotezele asupra Fabricii de Hrană şi a băiatului care a apărut acolo.

– Cu certitudine, Robin, a încuviinţat el, apăsând tutunul cu degetul mare. Pe băiat îl cheamă Wan. Pare să aibă între paisprezece şi nouăsprezece ani, mai apropiat probabil de limita inferioară, şi bănuiesc că din punct de vedere genetic este om.

– De unde vine?

– Ah, în privinţa asta pot să fac numai o supoziţie, Robin. El pomeneşte despre o „staţie centrală”, probabil alt artefact Heechee cumva similar Porţii, Porţii Doi şi Fabricii de Hrană, însă ale cărei funcţiuni sunt necunoscute. Aparent acolo nu mai există alţi oameni vii. Băiatul vorbeşte despre „Morţi”, care par un fel de programe de calculator asemănătoare cu mine, deşi nu-i clar dacă nu cumva originea lor este cu totul alta. Se referă de asemenea la „Bătrâni”, sau „guşi-de-broscoi”. Are puţine contacte cu ei, ba chiar îi evită şi nu este limpede de unde vin aceştia.

Am inspirat adânc.

– Să fie Heechee?

– Nu ştiu, Robin. Nu pot nici măcar să ghicesc. Potrivit Briciului lui Occam, s-ar putea specula că non-umanoizii vii care ocupă un artefact Heechee pot foarte bine să fie Heechee – dar nu există nici o dovadă concretă. Ştii doar că habar n-avem cum arată Heechee.

Ştiam. Mă calma gândul că în curând s-ar putea s-o aflăm.

– Altceva? Îmi poţi spune ce s-a întâmplat cu încercările de a aduce Fabrica aici?

– Cu certitudine, Robin, a zis el aprinzând un chibrit şi apropiindu-l de pipă. Mă tem însă că n-am veşti bune. Obiectul pare să aibă un curs programat şi perfect controlat. Indiferent ce am face noi, el contracarează acţiunea respectivă.

Se discutase mult dacă să lăsăm Fabrica de Hrană în Norul Oort, încercând cumva să expediem hrana spre Pământ, sau s-o

aducem pe ea în sine. Acum se părea că n-aveam de ales.

– Este… crezi că-i controlată de Heechee?

– Deocamdată nu se poate şti. Eu aş înclina să cred că nu. Răspunsurile par automate. Cu toate acestea, a urmat el pufăind din pipă, există şi ceva încurajator. Pot să-ţi arăt nişte imagini din fabrică?

– Te rog, i-am spus, dar de fapt n-a aşteptat răspunsul meu.

Albert este un program politicos, însă şi inteligent. A dispărut şi l-am văzut pe băiat, Wan, arătându-i lui Peter Herter cum să deschidă un fel de trapă în peretele unui coridor. Apoi a scos dinăuntru nişte pacheţele moi cu ambalaje roşu-strălucitoare.

– Presupunerea noastră privitoare la natura artefactului pare confirmată, Robin. Obiectele acelea sunt comestibile şi, conform spuselor lui Wan, furnizate permanent. Wan a trăit mâncând numai aşa ceva şi, după câte vezi, pare să deţină o sănătate excelentă – deşi mă tem că acum a contractat o gripă.

Am privit ceasul de deasupra umărului său – îl ţine acolo mereu, pentru mine.

– Atunci cam asta-i tot deocamdată. Anunţă-mă dacă apare ceva care să-ţi modifice concluziile.

– Cu certitudine, Robin, a zis el şi a dispărut.

Am dat să mă scol. Discuţia despre mâncare îmi amintise că prânzul ar fi trebuit să fie gata şi nu eram doar înfometat, ci plănuisem să fac şi o pauză după masă. Mi-am strâns halatul în jurul meu – după care mi-am amintit mesajul despre acţionarea în judecată. Aşa ceva nu-i mare lucru pentru viaţa unui om bogat, însă dacă Morton voia să discute cu mine, probabil că trebuia să-l ascult.

A răspuns imediat. Se afla la biroul lui şi s-a aplecat înainte cu seriozitate.

– Suntem acţionaţi în judecată, Robin, mi-a spus. Noi, Corporaţia Exploatării Fabricii de Hrană, Corporaţia Porţii, plus Paul Hall, Dorema Herter-Hall şi Peter Herter, ambii atât în *propria persona* cât şi ca tutori ai Janinei Herter. Plus Fundaţia şi tu personal.

– Măcar se pare că am o mulţime de tovarăşi. Trebuie să-mi fac griji?

Tăcere. Apoi, gânditor:

– Cred că ar trebui, puţin. Procesul a fost intentat de Hansen Bover. Soţul lui Trish, sau văduvul – depinde cum priveşti situaţia.

Morton pâlpâia puţin. Este un defect al programului său şi Essie tot spune că-l va repara, dar nu-i afectează capacitatea şi mie chiar a ajuns să-mi placă.

– El s-a autodeclarat custode al bunurilor lui Trish Bover şi, pe baza primului ei contact cu Fabrica de Hrană, doreşte cotă integrală de misiune completată din orice va rezulta de acolo.

Asta nu era prea amuzant. Chiar dacă n-am fi putut deplasa blestemăţia aia, datorită ultimelor evenimente, bonificaţia respectivă putea să fie destul de importantă.

– Cum poate face aşa ceva? Trish a semnat contractul standard, nu? N-avem decât să scoatem contractul. Nu s-a întors, prin urmare nu capătă nimic.

– Da, Robin, aşa vom face dacă vom ajunge la tribunal. Există însă nişte precedente destul de ambigue. Poate nici măcar ambigue – avocatul ei le consideră clare, deşi cam vechi. Cel mai important a fost un tip care a semnat un contract de cincizeci de mii de dolari pentru ca să meargă pe sârmă deasupra cascadei Niagara. Dacă nu o făcea, nu era plătit. A căzut la jumătatea distanţei. Tribunalele au decis că oferise spectacolul şi au decis achitarea sumei.

– Asta-i o tâmpenie!

– Acesta este precedentul juridic, Robin. Am precizat însă că nu trebuie să-ţi faci griji prea multe. Cred că, *probabil,* noi avem dreptate. Nu sunt totuşi *sigur* că aşa este. Peste două zile va trebui să ne prezentăm în instanţă. Atunci vom vedea cum stau lucrurile.

– Bine, dispari, am spus şi m-am sculat, întrucât de acum eram absolut sigur că sosise ora prânzului.

De fapt Essie tocmai intra pe uşă şi, spre dezamăgirea mea, era complet îmbrăcată.

Essie este o femeie frumoasă, iar una dintre bucuriile de a fi însurat cu ea de cinci ani este faptul că în fiecare an mi se pare că arată mai bine decât anul trecut. Mergând împreună către veranda unde ne aştepta masa, ea m-a cuprins cu braţul după gât şi m-a privit.

– Ce s-a-ntâmplat, Robin? m-a întrebat.

– Absolut nimic, scumpa mea S.Ya. Atât doar că intenţionam să te invit să facem duş împreună după ce mâncăm.

– Eşti un bătrân obsedat, a rostit ea cu severitate. Nu putem face duş după ce se înserează când, în mod normal şi inevitabil, vom intra în pat?

– Până se-nserează, trebuie s-ajung în Washington. Iar tu pleci mâine în Tucson, la congresul tău, şi în weekend eu trebuie să-mi fac vizita medicală. Eh, lasă, de fapt nu-i ceva important.

Ea s-a aşezat la masă.

– În acelaşi timp, eşti un mincinos penibil de incompetent. Hai, mănâncă mai repede, moşule. La urma urmelor, nu-i timp de prea multe duşuri.

– Essie, am rostit eu, ştii că eşti o fiinţă teribil de senzuală? E una dintre cele mai minunate calităţi ale tale.

Situaţia financiară trimestrială a minelor de hrană mă aştepta în dosarul de pe biroul apartamentului din Washington înainte de micul dejun. Era chiar mai rău decât mă aşteptasem; cel puţin două milioane de dolari arseseră sub dealurile Wyoming şi alte cincizeci de mii sau mai mult mocneau înăbuşit zilnic până aveau să se stingă. Dacă aveau să se stingă vreodată. Nu însemna că dădusem de bucluc, dar era posibil ca un anumit procentaj de credit să nu mai fie atât de uşor de obţinut. Şi nu numai eu o ştiam, ci, până am ajuns la sala de audieri a Senatului, se părea că tot Washingtonul aflase. Am depus rapid mărturie pe aceleaşi direcţii principale pe care o mai făcusem, iar după ce am terminat, senatorul Praggler a suspendat audierea şi m-a invitat la prânz.

– Nu te înţeleg deloc, Robin, mi-a zis el. Incendiul ăsta care te-a lovit nu ţi-a schimbat opiniile?

– Nu, de ce ar fi făcut-o? Eu gândesc în perspectivă.

Praggler a clătinat din cap.

– Tu, o persoană cu o poziţie respectabilă în acţiunile minelor de hrană, cerşeşti practic o creştere a impozitelor pe mine! E lipsit de sens.

I-am explicat totul încă o dată. Privite global, minele de hrană puteau foarte uşor să aloce, să zicem, zece la sută din venitul brut pentru restaurarea Munţilor Stâncoşi după ce exploatau toate şisturile.

Însă nici o companie nu-şi putea permite aşa ceva pe cont propriu. Dacă am fi făcut-o noi, am fi pierdut pur şi simplu orice poziţie competitivă, întrucât toţi ar fi vândut mai ieftin.

– Aşa încât, dacă aprobaţi amendamentul, Tim, am încheiat eu, vom fi toţi *obligaţi* s-o facem. Preţul hranei va creşte, i-adevărat – dar nu cu mult. Consilierii mei spun că va fi în jur de opt-nouă dolari anual, pe cap de locuitor. Şi vom avea iarăşi o

natură aproape neafectată.

– Eşti ciudat de tot, a râs el. Cu toate acţiunile tale filantropice şi cu banii tăi, ca să nu mai pomenesc de chestiile alea..., a arătat din bărbie spre brăţările Heechee pe care continuam să le port (erau trei, pentru cele trei misiuni care mă speriaseră îngrozitor, când le câştigasem ca prospector al Porţii), ... de ce nu candidezi la Senat?

– Nu vreau, Tim. În plus, dacă aş candida pentru New York, ar însemna să concurez împotriva ta sau a Sheilei şi nu doresc asta. Stau prea puţin în Hawaii ca să mă ruinez. Şi nu intenţionez să revin în Wyoming.

M-a bătut uşor cu palma pe umăr.

– Pentru ultima dată, mi-a spus, voi folosi bătrâna influenţă politică. O să-ncerc să obţin aprobarea amendamentului pentru tine, Robin, deşi Dumnezeu ştie ce vor încerca rivalii tăi pentru a-l stopa.

După ce ne-am despărţit, am pornit agale către hotel. Essie fiind în Tucson, n-aveam nici un motiv anume să mă grăbesc înapoi în New York şi de aceea am decis să petrec restul zilei în apartamentul de hotel din Washington – o hotărâre proastă, după cum s-a dovedit în final, totuşi pe atunci n-aveam de unde s-o ştiu. Mă întrebam dacă mă deranjase sau nu să fiu numit „filantrop”. Vechiul meu psihanalist mă ajutase să ajung la un punct în care nu-mi mai păsa dacă eram apreciat pentru lucruri despre care credeam că merită apreciate, însă pe care în majoritate le făceam în interesul meu. Amendamentul pentru refacerea naturii nu m-ar fi costat un ban; ar fi fost realizat prin creşterea preţurilor, după cum explicasem. Banii pe care-i băgam în misiuni spaţiale s-ar fi putut să-mi aducă nişte profituri băneşti – aproape cu siguranţă –, dar oricum mergeau acolo fiindcă spaţiul cosmic fusese sursa banilor mei. În plus mai aveam o treabă de terminat acolo. Undeva. Am rămas lângă fereastra apartamentului, la etajul patruzeci şi cinci, am privit Capitoliul şi Monumentul Washington şi m-am întrebat dacă treaba mea neterminată mai trăia încă. Eu aşa speram. Chiar dacă mă ura în continuare.

Gândurile la treaba neterminată m-au adus cu gândul la Essie, care la ora aceasta trebuia să ajungă în Tucson şi asta m-a neliniştit puţin. Se apropia momentul declanşării febrei de 130 de zile. Nu mă gândisem din timp la asta. Nu-mi plăcea ideea ca Essie să fie la trei mii de kilometri depărtare, în cazul în care

urma o criză păcătoasă. Şi, cu toate că nu sunt un individ gelos, chiar dacă avea să fie o criză slabă, dar libertină şi desfrânată, aşa cum păreau să devină tot mai des, aş fi preferat ca Essie să fie libertină şi desfrânată cu mine.

De ce nu? Am chemat-o pe Harriet şi i-am cerut să-mi rezerve loc pentru un zbor de după-amiază spre Tucson. Îmi puteam dirija afacerile la fel de bine de acolo, deşi nu la fel de confortabil. Şi am început imediat să fac câte ceva. Mai întâi, Albert. M-a anunţat că nu apăruse nimic interesant, atât doar că băiatul părea să fi făcut o gripă destul de rea.

– I-am instruit pe Herter-Hall să-i administreze antibiotice standard, mi-a spus, însă desigur vor primi mesajul abia peste câteva săptămâni.

– Este ceva serios?

S-a încruntat şi a pufăit din pipă.

– Wan n-a fost până acum expus la multe virusuri şi bacterii, aşa încât nu pot afirma nimic cu certitudine. Sper totuşi că nu-i nimic grav. Oricum, expediţia are medicamente şi echipament medical cu care poate face faţă celor mai multe patologii.

– Ai mai aflat ceva despre el?

– Mai multe, dar nimic care să-mi modifice aprecierile anterioare. (Puf, puf!) Maică-sa a fost hispanică, taică-său anglo-american şi ambii erau prospectori ai Porţii. Cel puţin aşa se pare. În mod similar, se pare că aşa au fost – cumva – şi personalităţile pe care băiatul le numeşte „Morţii”, deşi nu este clar încă ce anume sunt ele.

– Albert, i-am sugerat, caută prin misiunile mai vechi ale Porţii, cu minimum zece ani în urmă. Vezi dacă găseşti vreuna care să fi avut în echipaj un american şi o hispanică… şi care nu s-a mai întors.

– Cu certitudine, Bob.

Într-o bună zi trebuie să-i spun să treacă la un limbaj mai contemporan, deşi lucrează foarte bine şi aşa. A continuat aproape imediat:

– N-a existat nici o misiune cu un asemenea echipaj. A existat însă o misiune cu o hispanică gravidă, care nu s-a mai întors. Să-ţi afişez specificaţiile tehnice?

– Cu certitudine, Albert, i-am replicat totuşi nu este programat să distingă nuanţele de felul acesta.

Specificaţiile nu mi-au spus mare lucru. Nu o ştiam pe femeie; plecase înainte să ajung eu în Poartă. Luase o Unu, după ce

supravieţuise unei expediţii în care soţul ei şi ceilalţi trei membri ai echipajului pieriseră într-o Cinci. Apoi nu se mai auzise nimic despre ea. Misiunea fusese simplă, de tipul: „pleacă şi vezi cu ce te alegi”. Ea se alesese cu un prunc, într-un loc ciudat.

– Nu prea corespunde cu tatăl lui Wan, este?

– Nu, Robin, dar poate că el provenea din altă expediţie. Dacă presupunem că Morţii au o anumită legătură cu misiunile care n-au mai revenit, atunci trebuie să existe mai mulţi.

– Sugerezi că Morţii ar fi foşti prospectori?

– Cu certitudine, Robin.

– Dar cum? Creierele lor să fi fost cumva păstrate?

– Mă îndoiesc, Robin, a răspuns el reaprinzându-şi pipa gânditor. Datele sunt insuficiente, însă consider că stocarea integrală a creierului are o probabilitate de maximum zece la sută.

– Care-s celelalte probabilităţi?

– Poate o înregistrare a stocării chimice a memoriei – nici asta n-ar avea o probabilitate prea mare, să zicem treizeci la sută. Rămâne totuşi probabilitatea cea mai ridicată. O interfaţă voluntară din partea subiecţilor – adică ceva de genul să-şi fi povestit amintirile şi să fi fost cumva înregistrate – are probabilitate foarte redusă. Maximum zero virgulă unu la sută. O legătură mentală directă – un fel de telepatie –, cam la fel. Mijloace necunoscute, peste cincizeci la sută. Desigur, Robin, a adăugat el repede, îţi dai seama că toate aceste estimări se bazează pe date insuficiente şi pe ipoteze inadecvate.

– Probabil că te-ai descurca mai bine dacă ai putea vorbi direct cu Morţii.

– Cu certitudine, Robin. Voi solicita o asemenea legătură prin intermediul calculatorului de la bordul navei Herter-Hall, dar aceasta necesită o programare prealabilă atentă. Nu este un calculator foarte bun.

A ezitat, apoi a adăugat:

– Robin? Mai există un lucru interesant.

– Care anume?

– După cum ştii, în momentul descoperirii Fabricii de Hrană, aceasta avea andocate câteva nave mari. De atunci au fost ţinute sub observaţie, iar numărul lor a rămas neschimbat – fără să considerăm bineînţeles nava Herter-Hall şi cea în care Wan a sosit acum două zile. Nu este însă sigur că sunt aceleaşi nave.

– Poftim?

– Nu este sigur, a accentuat el. Navele Heechee seamănă destul de mult între ele. Totuşi examinarea atentă a fotografiilor făcute în decursul apropierii pare să dovedească o altă orientare a cel puţin uneia dintre navele mari. Poate chiar a tuturor trei navelor. Ca şi cum cele care au fost acolo iniţial au plecat şi în locul lor au andocat altele.

Am simţit un fior prin şira spinării.

– Albert, am rostit constatând că-mi venea greu să pronunţ cuvintele, ştii ce-mi sugerează asta?

– Cu certitudine, Robin, a încuviinţat el grav, sugerează faptul că Fabrica de Hrană continuă să funcţioneze. Converteşte gazele cometelor în hrană CHOA. Şi o trimite undeva.

Am înghiţit un nod, însă Albert nu se oprise.

– De asemenea, în mediu există cantităţi mari de radiaţii ionizante. Trebuie să recunosc că nu ştiu de unde provin.

– Poate fi un pericol pentru echipajul Herter-Hall?

– Nu, nu aş zice. Nu mai mult, să zicem, decât ar fi pentru tine emisiile piezovideo. Problema nu o reprezintă riscul, ci mă intrigă sursa lor.

– Nu-i poţi cere lui Herter-Hall să verifice?

– Cu certitudine, Robin. Am şi făcut-o deja. Dar voi avea răspunsul abia peste cincizeci de zile.

I-am dat liber şi m-am lăsat pe spate în scaun ca să mă gândesc la Heechee şi la ciudăţeniile lor… Şi atunci m-a lovit!

Scaunele din biroul meu sunt special construite pentru a asigura confort şi stabilitate maxime, totuşi de data asta a fost cât pe aici să-l răstorn. În numai o secundă, fusesem copleşit de durere. Şi nu doar de durere; eram ameţit, dezorientat, ba chiar halucinam.

Aveam senzaţia că-mi plesneşte capul, iar plămânii mă ardeau. În viaţa mea nu mă simţisem atât de bolnav, la minte şi la trup, şi în acelaşi timp visam incredibile performanţe sexuale.

Am încercat să mă scol, însă n-am izbutit. Am căzut în scaun, complet neajutorat.

– Harriet! am horcăit. Cheamă un doctor!

A durat trei secunde până a apărut, iar imaginea ei tremura mai rău decât a lui Morton.

– Domnule Broadhead, a rostit părând straniu de îngrijorată, nu cunosc motivul, dar toate circuitele sunt ocupate. Eu… eu… eu…

Nu numai silaba aceea se repeta, dar capul şi trupul îi păreau o buclă scurtă de bandă video, reluată la nesfârşit, începând aceeaşi propoziţie şi revenind iarăşi la început, ca s-o spună din nou.

Am căzut de pe scaun pe podea şi ultimul meu gând coerent a fost:

Febra.

Începuse. Mult mai rău decât se manifestase vreodată. Mai rău, poate, decât puteam îndura şi atât de teribilă, de dureroasă, de înspăimântătoare şi de stranie, încât nu eram sigur că voiam să-i supravieţuiesc.

5
Janine

Diferenţa dintre vârstele de zece şi paisprezece ani este imensă. După trei ani şi jumătate petrecuţi într-o navă fotonică aflată în drum spre Norul Oort, Janine nu mai era copilul care plecase la drum. Nu încetase să mai fie un copil. Atât doar că ajunsese la acel platou timpuriu de maturizare, la care individul înţelege că mai are încă mult de crescut. Janine nu se grăbea să ajungă adult. Ea acţiona pur şi simplu în direcţia respectivă. Zilnic. Permanent. Cu orice unelte pe care le-ar fi avut la îndemână.

Când îi părăsise pe ceilalţi, în ziua când îl întâlni pe Wan, ea nu căutase ceva anume. Dorise să fie singură. Nu pentru vreun motiv realmente privat. Nici măcar pentru că, sau nu numai pentru că, se plictisise de familia ei. Voise ceva care să fie doar al ei, o experienţă pe care să n-o mai împărtăşească cu nimeni, o evaluare care să nu fie ajutată de adulţii mereu prezenţi; voise să vadă, să atingă şi să miroasă stranietatea Fabricii de Hrană, iar toate senzaţiile acelea să fie exclusiv ale ei.

De aceea se propulsase aleatoriu prin coridoare, sugând la răstimpuri dintr-un flacon compresibil cu cafea. Sau ceea ce i se părea că ar fi „cafea”. Era un obicei pe care îl învăţase de la tatăl ei, deşi, dacă ar fi întrebat-o cineva, ar fi negat că ar fi învăţat ceva.

Toate simţurile îi erau însetate după inputuri. Fabrica de Hrană era lucrul cel mai fabulos de incitant şi delicios de înfricoşător care i se întâmplase vreodată. Mai grozav chiar

decât lansarea de pe Pământ, pe când fusese doar un copil. Mai grozav decât şortul pătat care anunţase că devenise femeie. Mai grozav decât orice. Până şi pereţii goi ai coridoarelor erau surescitanţi, fiindcă erau metal Heechee, vechi de enşpe milioane de ani şi totuşi continuau să strălucească cu lumina albăstruie discretă pe care creatorii lor le-o integraseră. (Oare ce fel de ochi zăriseră lumina aceea când fusese nouă?) Trecuse lin dintr-o cameră în alta, atingând podeaua numai cu călcâiele. Într-o cameră erau pereţi de rafturi ce păreau făcute din cauciuc (oare ce fusese depozitat aici?), în alta o gigantică sferă lipsită de vârf şi bază, aparent un fel de oglindă cromată, însă cu o textură ciudată, prăfoasă la pipăit – la *ce* slujea? Putuse ghici ce erau unele obiecte. Cel care semăna cu o masă era cu siguranţă o masă. (Bordura de pe tăblie fusese prevăzută, fără îndoială, pentru a împiedica lucrurile să alunece de pe ea în gravitaţia slabă a Fabricii de Hrană.) Unele obiecte le fuseseră identificate de Vera, pe baza băncilor de date cu artefacte Heechee alcătuite de calculatoarele mari de pe Pământ. Nişele, ale căror pereţi prezentau reţele verzi asemenea unor păienjenişuri, erau considerate un fel de dormitoare; dar cine putea fi sigur că proasta de Vera avea dreptate? Nu conta. Obiectele în sine erau fascinante. La fel şi existenţa spaţiului prin care te puteai deplasa. Ba chiar şi prin care te puteai rătăci. Până ajunsese în Fabrica de Hrană, Janine nu avusese niciodată în viaţa ei ocazia să se rătăcească. Ideea o furnica în mod plăcut. Mai cu seamă pentru că partea destul de adultă a creierului ei de paisprezece ani era permanent conştientă că, oricât de rău s-ar fi rătăcit, Fabrica de Hrană nu era pur şi simplu atât de mare, încât să nu găsească drumul de întoarcere.

De aceea erau atât de plăcuţi fiorii de spaimă. Sau aşa păreau.

Până în clipa când se pomenise încolţită lângă docurile din faţa opusă de către cineva – Heechee? monstru spaţial? un bătrân naufragiat nebun cu un cuţit? – care ieşise dintr-un coridor secret şi se îndreptase spre ea, târşâind picioarele.

Nu fusese însă nimic din toate presupunerile acelea, ci fusese Wan.

Bineînţeles, ea nu îi ştiuse numele. „Să nu te apropii!” scâncise, cu sufletul la gură, radioul în mână şi antebraţele încrucişate peste sânii noi crescuţi. El nu se apropiase. Se oprise. O privise, cu ochii holbaţi, gura căscată, limba aproape atârnându-i afară. Era înalt şi slăbănog. Avea o faţă

triunghiulară, cu nas lung, coroiat. Purta ceva ce părea o fustă şi ceva care părea un tricou, amândouă murdare. Mirosea a bărbat. Tremurase în timp ce adulmecase aerul; era *tânăr.* Cu siguranţă nu putea fi mult mai vârstnic decât Janine şi era singura persoană văzută de fată în ultimii ani care să nu fie de trei ori mai bătrână decât ea. Când se lăsase încet în genunchi şi începuse să facă ceea ce Janine nu mai văzuse vreodată pe cineva să facă, ea chicotise – amuzată, uşurată, şocată, isterică. Şocul nu-l reprezentase actul lui Wan, ci faptul în sine că *întâlnise un băiat.* Janine avusese multe vise erotice, dar niciodată aşa ceva.

În următoarele zile, Janine nu putu suporta să-l scape pe Wan din ochi. Se simţea mama lui, tovarăşa lui de joacă, profesoara lui, soţia lui. „Nu, Wan! Soarbe încetişor, e fierbinte!” „Wan, vrei să zici că ai fost singur de la vârsta de *trei* ani?” „Ai nişte ochi foarte frumoşi, Wan.” Nu-i păsa că el nu era îndeajuns de rafinat ca să-i răspundă că şi ea avea ochi frumoşi, întrucât îşi putea da seama în mod clar că îl fascinase prin toate părţile trupului ei.

Desigur şi ceilalţi puteau observa asta. Janinei nu-i păsa. Wan avea îndeajuns de multă adoraţie obsedată, cu simţurile încordate şi ochii strălucitori, pe care s-o împartă. Dormea încă şi mai puţin decât ea. La început fata apreciase asta, fiindcă însemna că se putea bucura mai mult timp de el, dar apoi văzu că se istovea. Ba chiar se îmbolnăvea. Când Wan începu să transpire şi să tremure în camera cu coconul albastru-argintiu, ea strigă: „Lurvy! Cred că-i e rău!” Când el se împletici spre culcuş, Janine alergă şi-şi puse palma pe fruntea lui uscată şi fierbinte. Capacul culcuşului fu cât pe aici să-i prindă braţul, zgâriind-o adânc şi prelung de la încheietura mâinii până la falange.

– Paul, ţipă ea retrăgându-se un pas, trebuie să…

Şi atunci îi izbise nebunia de 130 de zile. Mai rău ca oricând. Cu totul diferită de tot ce fusese până atunci. Pur şi simplu, în clipa următoare, Janine fu *bolnavă.*

Ea nu fusese niciodată bolnavă. Când şi când, o vânătaie, o crampă, un guturai. Dar nimic mai mult. Aproape toată viaţa fusese sub Medicală Integrală şi bolile nu apăruseră. De aceea nu înţelegea ce i se petrecea. Trupul îi era răvăşit de febră şi durere. Avea halucinaţii: vedea chipuri stranii şi monstruoase în care i se părea că recunoaşte caricaturile familiei ei; altele erau

însă necunoscute şi înfricoşătoare. Se zări pe sine – cu sâni gigantici şi şolduri uriaşe, totuşi ea –, iar în pântece simţea imboldul frenetic de a vârî, iarăşi şi iarăşi, în toate cavităţile văzute şi imaginate ale acelei fantezii, ceva ce ea nu avea nici măcar în fantezie. Nimic din toate acelea nu era clar. Absolut nimic. Agonia şi nebunia se succedau în valuri. Între ele, pentru o secundă sau două, la răstimpuri, întrezărea fragmente ale realităţii.

Strălucirea albastră metalică a pereţilor. Lurvy, ghemuită şi scâncind lângă ea. Taică-său, vomitând pe coridor. Coconul albăstrui cromat, cu Wan zvârcolindu-se şi bolborosind în interiorul plasei. Nici raţiunea şi nici voinţa n-au fost cele care au făcut-o să tragă de capac şi, la a o sută sau o mia încercare, să reuşească să-l deschidă şi să-l smulgă afară pe băiatul care smiorcăia şi tremura.

Halucinaţiile încetară instantaneu.

După aceea, nu chiar atât de brusc, durerea, greaţa şi groaza. Dar încetară. Toţi continuau să fie încă ameţiţi şi să se resimtă, cu excepţia lui Wan, care era inconştient şi răsufla într-un mod care o îngrozi pe Janine: în horcăituri răguşite, prelungi şi spasmodice.

– Ajutor, Lurvy! ţipă ea. Moare!

Sora ei i se alătură imediat, luând pulsul băiatului şi scuturând din cap ca să se dezmeticească în timp ce-i examina pupilele.

– E deshidratat. Are febră. Haide, scrâşni ea, luptându-se cu braţele lui Wan. Ajută-mă să-l duc în navă. Are nevoie de electroliţi, antibiotice, un antipiretic, poate nişte gama globulină...

Fură necesare aproape douăzeci de minute ca să-l târască pe Wan la navă, iar Janine era îngrozită că va muri la fiecare pas lent şi săltat, în ralanti. Când mai rămăsese o sută de metri, Lurvy o luă la fugă înainte, iar până ce Paul şi Janine îl trecuseră pe băiat prin ecluză, ea desigilase deja trusa medicală şi dădea ordine.

– Puneţi-l jos. Daţi-i să înghită asta. Luaţi-i sânge şi verificaţi viruşii şi anticorpii. Trimiteţi un mesaj prioritar către bază: avem nevoie de instrucţiuni medicale – dacă mai apucă să trăiască până le primim!

Paul le ajută să-l dezbrace pe Wan şi să-l învelească într-o pătură a lui Payter. Apoi expedie mesajul. Ştia totuşi, o ştiau

toţi, că supravieţuirea băiatului n-avea să fie rezolvată de pe Pământ. Până la primirea unui răspuns aveau să treacă şapte săptămâni. Payter blestema deasupra bioanalizorului portabil. Lurvy şi Janine erau aplecate deasupra băiatului. Fără să scoată o vorbă, Paul îşi îmbrăcă costumul şi ieşi în spaţiu, unde petrecu o epuizantă oră şi jumătate redirecţionând antenele emiţătoare – cea principală către strălucitoarea stea dublă care era Neptun şi satelitul său, iar cealaltă spre punctul din spaţiu unde se afla misiunea Garfeld. După care, ţinându-se de fuzelaj, comandă Verei să repete semnalul SOS spre ambele obiective, la putere maximă. Poate că ascultau. Poate că nu. După ce Vera anunţă îndeplinirea comenzii, Paul reorientă antena mare către Pământ. Cu totul, dură trei ore, dar era îndoielnic că cineva i-ar fi recepţionat mesajul. La fel de îndoielnic era faptul că le-ar fi putut oferi cine ştie ce ajutor. Nava Garfeld era mai mică decât a lor şi inferior echipată, iar cei din baza Triton lucrau cu program redus. Puteau spera însă într-un mesaj de ajutor – sau măcar de simpatie – mult mai rapid decât de pe Pământ.

Peste o oră, febra lui Wan începu să scadă. Peste alte douăsprezece ore, zvârcolelile şi bolboroselile încetară şi băiatul dormi normal. Continua totuşi să fie foarte bolnav.

Mamă şi tovarăş de joacă, profesoară şi – cel puţin în imaginaţie – soţie, Janine deveni acum infirmiera lui Wan. După prima medicaţie, n-o mai lăsă pe Lurvy nici măcar să-i facă injecţiile. Nu dormea, ca să-i tamponeze fruntea. Când, în stare de inconştienţă, făcu pe el, Janine îl curăţă cu delicateţe. Nu se mai putea concentra asupra altor probleme. Privirile şi cuvintele, amuzate sau îngrijorate, ale familiei n-o atinseseră, până ce îndepărtase o şuviţă de păr de pe chipul băiatului, iar Paul comentase condescendent. Fata îi simţise gelozia din ton şi izbucnise:

– Paul, eşti *enervant!* Wan are nevoie de mine să-l îngrijesc!

– Şi ţie-ţi face plăcere, nu? replicase el.

Era cu adevărat furios. Bineînţeles asta o iritase şi mai mult pe Janine, dar taică-său intervenise cu destulă blândeţe:

– Lasă fata să fie fată, Paul. Ai uitat că şi tu ai fost tânăr? Haide mai bine să mai examinăm o dată *Träumeplatz* ăsta…

Janine rămăsese ea însăşi surprinsă că-i îngăduise s-o împace; fusese o şansă minunată pentru o ceartă violentă, însă nu asta o interesa acum. Îşi permisese un surâs micuţ către gelozia lui Paul, deoarece însemna un nou galon câştigat, apoi revenise la

Wan.

Pe măsură ce se însănătoşea, băiatul devenea tot mai interesant. La răstimpuri, se trezea şi stătea de vorbă cu ea. Când dormea, fata îl studia. Faţă întunecată, trup măsliniu; totuşi de la mijloc şi până la coapse pielea îi era foarte albă, de culoarea aluatului, întinsă peste oasele ascuţite. Pilozitate corporală aproape inexistentă. Pe faţă nu avea absolut deloc păr, exceptând două tuleie moi, aproape invizibile – mai degrabă ca nişte gene decât o mustaţă.

Janine ştia că Lurvy şi taică-său glumeau pe seama ei, iar Paul era de-a dreptul gelos pe atenţiile pe care el le evitase atâta vreme. Era o schimbare interesantă. Fata căpătase statut. Pentru prima dată în viaţa ei, activităţile ei erau cele mai importante pentru grup. Ceilalţi i se adresau, solicitând permisiunea de a-i pune întrebări lui Wan, iar când i se părea că obosise, le ordona să înceteze şi era ascultată.

În plus, Wan o fascina. Janine îl compară cu toate experienţele ei anterioare legate de Bărbaţi şi îl găsi superior. Chiar pe lângă prietenii ei de corespondenţă, Wan era mai arătos decât patinatorul, mai inteligent decât actorii şi aproape la fel de înalt ca baschetbalistul. Şi prin comparaţie cu toţi, mai ales cu singurii doi bărbaţi alături de care fusese în ultimii ani, Wan era minunat de *tânăr.* Ceea ce tatăl ei şi Paul nu erau. Dosul mâinilor bătrânului Peter purtau pete neregulate de pigment de culoarea caramelelor, cu aspect dezgustător. Cel puţin însă, moşul se îngrijea. Era scrupulos în maniera europeană – Janine îl surprinsese odată tăindu-şi firele de păr din urechi cu o forfecuţă argintie. Pe când Paul... În decursul uneia dintre certurile ei cu Lurvy, Janine pufnise: „Cu *ăsta* te culci tu? O maimuţă cu urechi păroase? Eu aş *vomita.”.*

De aceea îl hrăni pe Wan, îi citi şi moţăi lângă el, în vreme ce dormea. Îi spălă părul cu şampon şi i-l tăie de jur împrejur, îngăduindu-i lui Lurvy s-o ajute să-l aranjeze egal, după aceea îl uscă cu foehnul. Îi spălă hainele şi, refuzând-o de data aceasta pe Lurvy, i le cârpi, ba chiar aranja câteva dintre ale lui Paul, ca să i se potrivească. Wan acceptă totul, fiecare părticică, bucurându-se la fel de mult ca ea.

Pe măsură ce se întrema, nu mai avea atâta nevoie de ea şi Janine nu mai reuşea în aceeaşi măsură să-l protejeze de întrebările celorlalţi. Totuşi erau şi ei atenţi. Până şi moş Peter.

Calculatorul, Vera, scotocise prin programele medicale şi pregătise o lungă listă de analize ce trebuiau făcute băiatului.

– Asasina! răcnise Peter. Nu-nţelege că tânărul a fost în pragul morţii şi vrea să-l termine?

De fapt nu fusese doar grija faţă de Wan. Peter avea o listă de întrebări pe care le punea atunci când îi dădea voie Janine, devenind nervos şi morocănos când îi interzicea.

– Patul acela al tău, Wan, mai zi-mi o dată ce simţi când stai în el? Ca şi cum faci parte, cumva, din milioane de oameni. Şi ei fac parte din tine, da?

Când Janine îl acuza însă că întârzia însănătoşirea băiatului, Peter înceta. Deşi niciodată pentru multă vreme.

Apoi Wan se înzdrăveni îndeajuns încât Janine să-şi permită să doarmă toată noaptea în nişa ei, iar când se trezi, soră-sa era la consola Verei. Wan se ţinea de spătarul scaunului, înapoia ei, rânjind şi încruntându-se spre maşinăria nefamiliară, iar Lurvy îi citea raportul medical.

– Principalele analize au valori normale, greutatea a început să-ţi crească, nivelul anticorpilor a revenit la normal – cred că ai terminat cu boala.

– Putem vorbi în sfârşit? strigă tatăl ei. Despre radioul superluminic, despre maşini, despre locul de unde vine, despre camera viselor?

Janine se repezi între ei.

– Lăsaţi-l în pace! mârâi ea, însă Wan clătină din cap.

– Lasă-i să întrebe ce vor, Janine, zise el cu glasul său piţigăiat.

– Acum?

– Da, acum! se năpusti tatăl ei. Acum, în clipa asta! Paul, vino-ncoace te rog şi spune-i băiatului ce ne interesează.

Fata îşi dădu seama că cei trei îşi pregătiseră de mult un plan, dar Wan nu obiectă şi ea nu mai putea pretinde că băiatul nu rezista întrebărilor. Se apropie şi se aşeză lângă el. Dacă nu putea opri interogatoriul, cel puţin avea să fie aici, să-l protejeze. Încuviinţă cu răceală din cap, dând permisiunea oficială:

– Dă-i drumul, Paul. Spune ce vrei, dar nu-l obosiţi.

Bărbatul o privi ironic, după care se adresă lui Wan:

– De peste doisprezece ani, începu el, cam la fiecare o sută treizeci de zile, întregul Pământ este cuprins de nebunie. Se pare că vina îţi aparţine, Wan.

Băiatul se încruntă, totuşi nu spuse nimic. Avocata lui interveni imediat:

– De ce-l învinovăţeşti? întrebă ea.

– Nimeni nu-l „învinovăţeşte”, Janine. Însă toţi am simţit gripa. Nu poate fi o coincidenţă. Când Wan intră în maşinăria aceea, el emite către omenire. Paul clătină din cap: Dragă băiete, ai idee câte necazuri ai pricinuit? Din clipa când ai început să vii aici, visele tale au fost împărtăşite de milioane de oameni. De miliarde! Uneori erai liniştit şi visele tale erau liniştite, iar asta nu era prea rău. Dar alteori nu erau. Nu vreau să te autoînvinovăţeşti, adăugă el cu blândeţe trăgând cu ochiul la Janine, totuşi au murit mii şi mii de oameni. Iar distrugerile materiale… pur şi simplu, nu-ţi poţi închipui.

– N-am făcut niciodată vreun rău nimănui! chiţăi Wan apărându-se.

Nu reuşea să înţeleagă de ce anume era acuzat, însă în mintea lui nu exista nici o îndoială că Paul îl acuza. Lurvy îşi lăsă palma pe braţul său.

– Din păcate, n-a fost aşa, Wan, spuse ea. Important este să nu mai faci asta niciodată.

– Să nu mai visez în culcuş?

– Nu, Wan.

Băiatul privi întrebător spre Janine, după aceea strânse din umeri.

– Dar asta nu-i totul, reluă Paul. Trebuie să ne ajuţi. Să ne spui tot ce ştii. Despre culcuş. Despre Morţi. Despre radioul superluminic, hrană.

– De ce „trebuie”? întrebă Wan.

– Fiindcă în felul acesta poţi repara cele făcute cu febra, explică răbdător Paul. Nu cred că tu-nţelegi cât de important eşti, Wan. Cunoştinţele pe care le deţii pot salva omenirea de foamete. E vorba de milioane de vieţi, Wan.

Băiatul se încruntă, reflectând o clipă asupra conceptului, însă „milioane” era lipsit de sens pentru el, aplicat la fiinţele omeneşti – încă nu se obişnuise cu „cinci”.

– Mă enervezi, pufni el.

– Nu vreau asta, Wan.

– Important e ce faci, nu ce vrei. Tu mi-ai spus-o, adăugă el dispreţuitor. Bine! Ce doriţi?

– Să ne spui tot ce ştii, replică prompt Paul. Ah, nu totul deodată. Pe măsură ce-ţi reaminteşti. De asemenea, am vrea să

mergem toţi prin Fabrica de Hrană şi să ne explici totul dinăuntru – desigur, atât cât poţi.

– Locul ăsta? Aici nu-i decât camera viselor şi acolo nu mă mai lăsaţi!

– Pentru noi e un loc nou, Wan.

– E un nimic! Apa nu curge, nu există bibliotecă, cu Morţii se vorbeşte greu şi nu creşte nimic! Acasă am din toate şi multe funcţionează, aşa cum puteţi vedea şi singuri.

– După cum îl descrii, parcă ar fi paradisul, Wan.

– Puteţi să-l vedeţi! Dacă nu pot visa, n-am de ce rămâne aici!

Paul îi privi stupefiat pe ceilalţi.

– Noi putem merge acolo?

– Sigur că da! Nava mea ne va duce – nu, nu pe toţi, se corectă băiatul. Doar pe câţiva. Îl putem lăsa pe bătrân aici. Oricum nu există nici o femeie pentru el, aşa că nu stricăm vreo pereche. Sau, adăugă el viclean, pot merge numai eu şi Janine. În felul acesta, va fi mai mult spaţiu în navă. Vă putem aduce maşinării, cărţi, comori…

– Las-o baltă, Wan, rosti Janine cu înţelepciune. N-o să ne lase niciodată.

– Nu te grăbi, fetiţo, zise taică-său. Nu tu hotărăşti. E interesant ce spune băiatul. Dacă el ne poate deschide porţile paradisului, de ce am rămâne afară, în frig?

Janine îşi privi tatăl, dar chipul lui era inexpresiv.

– Vrei să spui că m-ai lăsa pe mine şi pe Wan să mergem acolo singuri?

– Nu asta-i întrebarea, răspunse el. Întrebarea e cum putem încheia mai repede misiunea asta blestemată şi să ne întoarcem să-ncasăm recompensele. Asta-i principalul.

– Ei bine, rosti Lurvy după o clipă, nu trebuie să hotărâm asta imediat. Paradisul ne poate aştepta toată viaţa.

– Aşa este, încuviinţă Peter. Totuşi, ca să fiu mai concret, unii dintre noi au vieţi mai scurte decât alţii pentru aşteptare.

În fiecare zi soseau mesaje noi de pe Pământ. În mod enervant, ele se refereau doar la un trecut îndepărtat, dinainte de apariţia lui Wan, lipsite de însemnătate pentru ceea ce făceau sau plănuiau acum: Trimiteţi analiza chimică a obiectului ăsta. Examinaţi-l cu raze X pe celălalt. Măsuraţi alte obiecte. Lentele pachete de fotoni ce transmiteau vestea joncţiunii lor cu Fabrica de Hrană ajunseseră deja pe Pământ şi poate că

răspunsurile porniseră de acum. Urmau să sosească însă abia după câteva săptămâni. Baza de pe Triton deţinea un calculator mai bun decât Vera, iar Paul şi Lurvy susţineau să transmită toate datele acolo pentru analiză şi sugestii. Moş Peter se împotrivise cu furie:

– Ţiganii ăia nomazi? De ce să le-oferim ceea ce ne-a costat atât de mult să obţinem?

– Dar nu ne poate fura nimeni, Pa, încercă Lurvy să-l convingă. Drepturile ne aparţin. Contractul o stipulează clar.

– Nu!

Ca atare, introduseră toate datele oferite de Wan în Vera şi inteligenţa micuţă şi lentă a acesteia organiză totul după tipare. Trasă până şi desene. Aspectul exterior al locului de unde venise Wan – probabil că nu semăna prea mult, fiindcă se părea că Wan nu fusese curios să-l studieze în detaliu. Coridoarele. Maşinăriile. Heechee înşişi; şi de fiecare dată, băiatul intervenea cu corecturi:

– Ah, nu. Toţi au bărbi, şi femeile, şi bărbaţii. Chiar când sunt tineri. Iar sânii femelelor sunt…

Coborî palmele sub cutia toracică, pentru a arăta cât de jos atârnau.

– Şi nu le-aţi dat mirosul corect.

– Hologramele n-au nici un miros, Wan, zise Paul.

– Da, aşa-i! Dar ei miros, să ştii. Când sunt în călduri, miros puternic.

Vera zumzăia şi ţiuia, prelucrând noile date, şi – tremurător – făcea modificările sugerate. După câteva ore, ceea ce fusese un joc pentru Wan se transformă într-o corvoadă. Când începu să mormăie: „Da, e perfect, exact aşa arată camera Morţilor”, toţi pricepură că accepta orice ar fi pus capăt plictiselii şi îi dădură o pauză. Apoi Janine porni cu el la plimbare prin coridoare, cu instrumente video şi fonice fixate pe umeri, în caz că băiatul spunea ceva important sau arăta vreo comoară, şi discutară despre altele. Cunoştinţele lui erau la fel de impresionante ca şi ignoranţa. Ambele erau imprevizibile.

Nu numai Wan trebuia însă studiat. La fiecare oră, Lurvy sau moş Peter veneau cu o idee nouă pentru a abate Fabrica de Hrană de la traiectoria ei programată, aşa încât ei să poată încerca să-şi execute misiunea iniţială. Nici una nu avu succes. Zilnic, Pământul expedia alte mesaje. Acestea nu erau încă relevante. Ba nu erau nici măcar foarte interesante; Janine lăsă

să zacă în memoria Verei o grămadă de scrisori de la prietenii ei de corespondenţă, fără să se deranjeze să le mai citească, deoarece mesajele primite de la Wan îi acopereau nevoile. Uneori ştirile erau stranii. Pentru Lurvy, vestea că liceul ei o declarase „Femeia Anului”. Pentru moş Peter, o solicitare oficială din partea oraşului în care se născuse. El o citi şi izbucni în râs:

– Dortmund tot vrea să mai candidez ca Bürgermeister! Ce prostie!

– Mie mi se pare drăguţ, comentă Lurvy. E chiar un compliment.

– E chiar nimic, o corectă el sever. Bürgermeister! Cu ce avem, aş putea fi declarat preşedintele Republicii Federale, sau… Tăcu, apoi adăugă sumbru: Dacă o să mai apuc să văd vreodată Republica Federală.

Făcu o pauză şi privi în gol. Buzele i se mişcară fără să articuleze nimic, după care spuse:

– Poate c-ar trebui să ne-ntoarcem.

– Hai, tată, zău, începu Janine.

Şi se opri, întrucât bătrânul întoarse asupra ei privirea conducătorului unei haite de lupi asupra unui pui nou-născut. Între cei doi, tensiunea fu aproape perceptibilă, până ce Paul îşi drese glasul şi rosti:

– Sigur că da, asta-i una dintre opţiunile noastre. Desigur într-un asemenea caz se ridică problema legală a contractului…

Peter clătină din cap.

– M-am gândit şi la asta. Ei ne datorează deja destul! Numai pentru oprirea febrei, dacă ne-ar plăti unu la sută din daunele pe care le-am evitat, ar însemna milioane. Miliarde. Iar dacă nu vor să plătească… Şovăi, după care urmă: Nu, nu se pune problema că nu vor plăti. Pur şi simplu, trebuie să discutăm cu ei. Să-i anunţăm că am oprit febra, că nu putem deplasa Fabrica de Hrană şi că revenim acasă. Noi am fi de câteva săptămâni pe drum până poate sosi un mesaj de răspuns.

– Şi ce se va-ntâmpla cu Wan? întrebă Janine.

– Va veni cu noi, bineînţeles. Va trăi din nou printre oameni şi cu siguranţă ăsta-i cel mai bun lucru pentru el.

– Nu crezi c-ar trebui să-l lăsăm pe el să hotărască în privinţa asta? Şi parcă era vorba ca unul dintre noi să-i cerceteze paradisul.

– A fost doar un vis, replică tatăl ei cu răceală. Realitatea este

că nu putem face totul. Să-i lăsăm pe alţii să-i exploreze paradisul, e suficient pentru toţi – iar noi vom fi înapoi, acasă, bucurându-ne de bogăţii şi de glorie. Nu-i vorba numai de problema contractului, continuă el aproape pe un ton rugător. Noi suntem nişte mântuitori! Vor urma invitaţii pentru conferinţe şi propuneri de reclame! Vom fi nişte persoane cu putere însemnată!

– Nu, tată, vorbi Janine, ascultă-mă puţin. Ne-ai tot bătut la cap cu datoria noastră de a ajuta lumea, de a-i hrăni pe oameni şi de-a le aduce noi obiecte cu care să le îmbunătăţim traiul. Ce facem, nu ne mai îndeplinim datoria?

El se răsuci furios şi o fulgeră cu privirea:

– Ce ştii tu, puştoaico, despre datorie? Fără mine, aţi fi într-o rigolă din Chicago, aşteptând ajutorul social! Trebuie să ne gândim şi la noi!

Fata i-ar fi răspuns, dar ochii holbaţi şi speriaţi ai lui Wan o făcură să se abţină.

– *Urăsc* discuţia asta! anunţă ea. Wan şi cu mine ne ducem să ne plimbăm, ca să scăpăm de voi!

După ce ieşiră din raza auditivă a celorlalţi, i se adresă băiatului:

– Să ştii că nu-i chiar o persoană rea.

Din urmă răsunau glasuri care se certau, iar Wan, care nu ştia ce însemnau contradicţiile, era în mod evident tulburat.

Băiatul nu-i răspunse imediat. Arătă o proeminenţă din peretele albăstrui strălucitor.

– Ăsta-i un loc pentru apă, spuse el, dar e gol. Sunt zeci de asemenea locuri, însă toate sunt goale.

Janine îl inspectă, aplecând într-acolo camera portabilă, şi glisă înainte şi înapoi capacul rotunjit. În vârful acestuia exista o protuberanţă ca un cioc, iar jos se găsea un fel de canal de drenaj; era aproape îndeajuns de mare ca să intre cu totul, însă perfect uscat.

– Ziceai că unul mai funcţionează, dar că apa nu-i potabilă?

– Da. Vrei să ţi-l arăt?

– Da, cred că da. Auzi, adăugă ea, nu trebuie să te superi pe ei. Pur şi simplu, sunt foarte aţâţaţi.

– Bine, Janine.

Totuşi n-avea chef de vorbă.

– Când eram mică, spuse fata, el îmi spunea poveşti. Cele mai multe erau de groază. Însă existau şi altele. Îmi povestea despre

Schwarze Peter, care, din câte-mi dau seama, era un fel de Moş Crăciun. Spunea că dacă eram fetiţă cuminte, *Schwarze Peter* o să-mi aducă o păpuşă de Crăciun, dar dacă eram rea să-mi aducă un sac de cărbuni. Sau altceva şi mai neplăcut. Eu aşa îl şi numeam: *Schwarze Peter.* Totuşi nu mi-a adus niciodată un sac de cărbuni.

Wan asculta concentrat în vreme ce înaintau pe coridorul slab luminat, dar nu spuse nimic.

– Dupa-aia mama a murit, urmă Janine, iar Lurvy s-a măritat cu Paul şi eu m-am dus să locuiesc cu ei pentru o vreme. Totuşi tata nu era atât de rău. Venea să mă vadă cât de des putea… cel puţin aşa cred. Wan, tu-nţelegi ce-ţi spun?

– Nu, răspunse băiatul. Ce-i Moş Crăciun?

– Of, Wan!

Aşa încât îi explică despre Moş Crăciun şi Ajunul Crăciunului, apoi trebui să explice iarna, zăpada şi oferitul cadourilor. Chipul lui se descreţi şi începu să zâmbească; în mod curios, pe măsură ce el se destindea, Janine devenea tot mai iritată. Încercarea de a-l face pe Wan să înţeleagă lumea în care trăia ea o confrunta cu lumea de aici. Se gândi că poate că ar fi fost într-adevăr mai bine să facă ce propusese Peter, să strângă totul şi să revină la vieţile lor adevărate. Toate celelalte opţiuni o înspăimântau. Locul unde se găseau era înfricoşător, dacă îşi permitea să se gândească la asta – un artefact ce-şi urma neabătut calea prin spaţiu spre o destinaţie necunoscută. Dacă ajungea la ţintă? Cu ce urmau să se confrunte? Sau dacă îl însoţeau pe Wan în „bază”, ce se afla acolo? Heechee? Heechee! *Asta* da teamă! Janine îşi trăise întreaga copilărie cumva în prezenţa Heecheelor – înspăimântători dacă erau reali, însă mai degrabă legendari decât reali. Ca *Schwarze Peter* sau Moş Crăciun. Ca Dumnezeu. Toate miturile şi divinităţile sunt îndeajuns de tolerabile pentru a crede în ele; dar dacă devin reale?

Fata ştia că şi ai ei se temeau la fel de mult, deşi din spusele lor n-ar fi putut deduce asta – faţă de ea căutau să dea exemple de curaj. Putea doar bănui. Bănuia că Paul şi sora ei se temeau, dar se hotărâseră să rişte împotriva fricii, sperând să se aleagă cu ceva. Propria ei spaimă era foarte specială – n-o înfricoşa ce i s-ar fi putut întâmpla, ci cât de rău ar fi putut reacţiona când se întâmpla. Sentimentele tatălui ei erau evidente pentru toţi. El era furios şi se temea; mai exact, se temea să nu moară înainte de a-şi încasa preţul curajului.

Totuşi ce simţea Wan? Arătându-i domeniul său, părea de-a dreptul simplu de înţeles, ca un copil care-i arată altuia lada lui cu jucării. Janine însă ştia că nu era aşa. În cei paisprezece ani de viaţă, ea învăţase un lucru sigur: nimeni nu era simplu de înţeles. Pur şi simplu, complexităţile băiatului difereau de ale ei, aşa cum îşi dăduse imediat seama când Wan îi arătase robinetul de apă funcţionabil. Apa aceea nu era potabilă, dar el folosise locul ca toaletă. Crescută în uriaşa conspiraţie a civilizaţiei occidentale în care oamenii se prefac că excreţia nu există, Janine nu l-ar fi adus niciodată pe Wan să vadă locul acela acoperit de pete şi mirositor, cu toate acestea el era complet nestânjenit. Fata nici nu putea măcar să-l facă să se simtă stânjenit.

– Trebuia să mă duc undeva, spuse morocănos când ea îi reproşase că nu folosise toaleta navei, ca toţi ceilalţi.

– Da, însă dacă ai fi procedat aşa cum trebuia, Vera şi-ar fi dat seama că eşti bolnav, pricepi? Ea ne analizează întotdeauna, ăăă, chestiile de la toaletă.

– Ar trebui să existe şi altă modalitate.

– Păi, există.

Era vorba de bioanalizorul mobil, care lua mostre infime la fiecare dintre ei – şi care, de fapt, prelevase eşantioane şi de la Wan, după ce fusese percepută necesitatea respectivă. Totuşi Vera nu era un calculator foarte inteligent şi nu se gândise să-şi programeze analizorul mobil pentru a se ocupa de Wan, decât după ce i se spusese, puţin cam târziu.

– Ce se-ntâmplă?

Wan părea stingherit.

– Când îmi fac controlul medical, Morţii bagă fel de fel de chestii în mine. Nu-mi place.

– Este pentru binele tău, rosti fata cu severitate. Hei! Asta-i o idee bună. Hai să mergem şi să vorbim cu Morţii.

Iar acela era caracterul complicat al Janinei. De fapt ea nu voia să vorbească cu Morţii. Dorea numai să scape din locul neplăcut în care se aflau; şi până când se propulsară spre locul Morţilor, acelaşi care adăpostea şi culcuşul lui Wan, ea decisese că voia altceva.

– Wan, îi spuse, aş vrea să-ncerc culcuşul.

Băiatul lăsă capul pe spate şi miji ochii, examinând-o pe deasupra nasului său lung.

– Lurvy mi-a spus să nu mai fac asta, declară el.

– Ştiu. Cum intru?

– Mai întâi îmi spuneţi că trebuie să fac tot ce ziceţi, se plânse Wan, apoi îmi spuneţi să fac altceva. Este derutant.

Fata păşise deja în cocon şi se întinsese.

– Ce fac mai departe, trag capacul peste mine?

– Bine, strânse din umeri Wan, dacă te-ai hotărât – da. Se închide acolo unde ţii mâna acum şi când vrei să ieşi, ajunge să împingi.

Janine ridică braţul către capacul din plasă şi-l coborî, privind chipul iritat, însă îngrijorat al băiatului:

– O să mă... doară?

– Să te doară? Nu! Ce idee!

– Dar ce-o să simt?

– Janine, vorbi el sever, eşti foarte copilăroasă. De ce pui întrebări, când poţi vedea şi singură?

Apăsă pe capacul de plasă lucitoare, iar clapa de închidere aflată pe peretele lateral ţăcăni şi-l fixă.

– Cel mai bine ar fi să dormi, adăugă el uitându-se la fată prin reţeaua de sârmuliţe albăstrui.

– Nu mi-e somn, replică Janine. Nu mi-e nimic. Nu simt nimic...

Şi apoi simţi.

Nu semăna deloc cu ce-şi închipuise după propria experienţă cu febra; nu exista o interferenţă obsesivă cu personalitatea ei şi nici o sursă-focar de sentimente. Doar o căldură plăcută şi pătrunzătoare. Se simţea înconjurată. Era un simplu atom într-un ocean de senzaţii. Ceilalţi atomi nu aveau formă sau individualitate. Nu erau tangibili şi nici bine definiţi. Îl putea zări pe Wan, examinând-o îngrijorat prin plasă, când deschise ochii, iar celelalte – suflete? – nu erau deloc la fel de reale sau imediate. Însă le putea simţi aşa cum nu mai simţise niciodată altă prezenţă. În jurul ei. Lângă ea. În ea. Erau calde. Erau liniştitoare.

Când Wan deschise în cele din urmă capacul şi o trase de braţ, Janine rămase nemişcată, privindu-l.

Nu avea nici puterea şi nici dorinţa de a se scula. Băiatul fu nevoit să o ajute, iar ea se sprijini pe umărul lui când porniră înapoi.

Nu parcurseseră jumătate din drumul până la nava Herter-Hall, când apărură ceilalţi membri ai familiei şi toţi erau furioşi.

– Puştoaică idioată! răcni Paul. Dacă mai faci o dată aşa ceva,

o să-ţi învineţesc funduleţul ăla roz!

– N-o s-o mai facă! interveni sumbru Peter. O să iau eu imediat măsurile necesare.

Toţi deveniseră extrem de arţăgoşi! Nimeni n-o bătu la fund pe Janine fiindcă încercase culcuşul viselor. De fapt, nu fu deloc pedepsită. În schimb, adulţii se pedepseau între ei şi o făceau permanent. Se destrămase armistiţiul menţinut timp de trei ani şi jumătate, deoarece fiecare şi-l autoimpusese, alternativa fiind distrugerea, dizolvarea, uciderile reciproce. Paul şi bătrânul nu mai vorbiră între ei două zile, pentru că Peter demontase culcuşul fără să întrebe pe nimeni. Lurvy şi tatăl ei ţipară şi se scuipară reciproc, întrucât ea programase mâncarea prea sărată şi apoi din nou, când fusese rândul lui, deoarece o programase nesărată. Cât despre Lurvy şi Paul – nu mai dormeau împreună; abia îşi vorbeau; cu certitudine n-ar mai fi rămas căsătoriţi dacă pe o rază de 5.000 U.A. ar fi existat vreun oficiu de înregistrare a divorţurilor.

Totuşi dacă pe raza respectivă ar fi existat o sursă de autoritate, indiferent de natura ei, cel puţin disputele ar fi fost soluţionate. Cineva ar fi putut lua nişte decizii. Să se întoarcă? Să încerce să învingă sistemul de ghidare al Fabricii de Hrană pe traiectorie? Să meargă cu Wan în explorarea celuilalt loc – şi dacă da, cine să plece şi cine să rămână? Nu puteau cădea de acord în privinţa planurilor importante. Nu puteau cădea de acord nici măcar în privinţa deciziilor de la o oră la alta, dacă să demonteze o maşină şi să rişte s-o distrugă, ori s-o lase în pace şi să renunţe la speranţa vreunei descoperiri minunate care ar fi putut schimba totul. Nu puteau cădea de acord în privinţa celui care să vorbească cu Morţii prin radio, sau asupra subiectului despre care să discute. Wan le arătase, fără ezitare, cum să încerce să-i atragă pe Morţi în conversaţie şi ei cuplaseră sistemul audio al Verei la „radio”. Totuşi calculatorul nu se pricepea la multe, iar când Morţii nu-i înţelegeau întrebările, sau nu voiau să participe, sau pur şi simplu erau prea nebuni ca să poată fi de folos, Vera era înfrântă.

Toate astea erau îngrozitoare pentru Janine, dar lucrul cel mai rău îl constituia Wan însuşi. Certurile îl derutau şi-l indignau. Încetase s-o mai urmărească peste tot pe fată. Iar după o perioadă de somn, când ea se sculă şi privi în jur, băiatul dispăruse.

Din fericire pentru mândria Janinei, nimeni nu era prezent – Paul şi Lurvy ieşiseră din navă pentru a reorienta antenele, iar Peter dormea, astfel încât avu timp să-şi examineze gelozia. N-are decât să rămână un porc! îşi spuse ea. Era o prostie din partea lui să nu-şi dea seama că Janine avea mulţi prieteni, pe când Wan o avea doar pe ea; avea însă s-o constate pe propria-i piele! Era cufundată în scrierea de lungi epistole pentru corespondenţii ei neglijaţi, când îi auzi pe Paul şi Lurvy întorcându-se; dar nu fu deloc pregătită pentru reacţia lor, atunci când auziră că Wan lipsea de cel puţin o oră.

– Pa! răcni Lurvy, zgâlţâind draperia de la nişa tatălui ei. Trezeşte-te! A dispărut Wan!

Când bătrânul apăru frecându-se la ochi, Janine pufni iritată:

– Ce v-a apucat pe toţi?

– Nu-nţelegi, nu-i aşa? replică Paul sec. Dac-a luat nava?

Posibilitatea respectivă nu-i trecuse prin minte Janinei şi o resimţi ca pe o lovitură în plină figură.

– Nu cred!

– Nu crezi? pufni taică-său. De unde ştii tu, fetiţo? Şi dac-a făcut-o, ce se-alege de noi? Îşi termină de încheiat salopeta şi se sculă, privindu-i furios: V-am zis la toţi, continuă el – dar se uita la Lurvy şi Paul, astfel încât Janine pricepu că ea nu făcea parte din acei „toţi” –, că trebuie să găsim o soluţie clară. Dacă mergem cu el în nava lui, trebuie s-o facem. Dacă nu, nu putem să riscăm ca el, cu mintea lui redusă, să se-ntoarcă acolo fără să ne prevină. Asta-i absolut sigur.

– Şi cum o să facem asta? întrebă Lurvy. Eşti absurd, Pa. Nu putem păzi nava zi şi noapte.

– Şi nici soră-ta nu-l poate păzi pe băiat, aşa-i, încuviinţă bătrânul, fie că imobilizăm nava, fie că-l imobilizăm pe el.

– Monştrilor! se înecă Janine de furie şi se repezi spre taică-său. Aţi plănuit toate astea când noi nu eram prezenţi!

Sora ei o prinse şi o ţinu locului.

– Potoleşte-te, Janine! Da, aşa-i, am discutat despre asta – trebuia s-o facem! Însă n-am stabilit nimic şi în nici un caz n-o să-i facem vreun rău lui Wan.

– Atunci să stabilim! ţipă Janine. Eu votez să mergem cu Wan!

– Dacă n-a plecat deja singur, interveni Paul.

– N-a plecat!

– Dac-a făcut-o, spuse Lurvy, e prea târziu ca să mai putem interveni cumva. În altă ordine de idei, eu votez cu Janine. Să

mergem! Tu ce spui, Paul?

Bărbatul şovăi.

– Eu zic că… da, acceptă el. Peter?

– Dacă toţi aveţi aceeaşi părere, vorbi cu demnitate bătrânul, ce mai contează cum votez eu? Rămâne doar întrebarea cine pleacă şi cine stă. Eu propun…

– Pa, îl opri Lurvy, ştiu ce vrei să spui, dar nu ţine. Aici trebuie să rămână minimum o persoană, care să păstreze legătura cu Pământul. Janine e prea mică. Eu nu pot rămâne, fiindcă sunt pilotul cel mai bun şi există posibilitatea de a învăţa câte ceva despre pilotarea unei nave Heechee. Nu vreau să merg fără Paul şi asta înseamnă că vei rămâne tu.

Au demontat-o pe Vera, componentă cu componentă, şi au redistribuit-o prin Fabrica de Hrană. Memoria internă, receptorii şi displayurile au fost puse în camera viselor, memoria externă a fost întinsă pe coridoare, iar interfaţa de acces a rămas în nava lor. Peter i-a ajutat, taciturn; făcuseră asta pentru ca următoarele comunicări de interes ale echipei de explorare să parvină prin sistemul radio al Morţilor. Bătrânul ajuta astfel la propriu-i abandon şi o ştia. Wan le spusese că în navă există suficientă mâncare; totuşi Peter nu se bizuia pe aprovizionarea automată cu cine ştie ce produse ale Fabricii de Hrană şi-i obligă să-şi ia cât mai multe raţii din nava lor. Wan insistă să facă stocuri de apă, aşa încât goliră rezervele reciclate ale navei ca să-i umple pungile lui de plastic. În nava lui Wan nu existau paturi. Băiatul le explică faptul că nu erau necesare, întrucât coconii de acceleraţie îi protejau în decursul manevrelor şi-i împiedicau să plutească în timpul somnului – sugestia fu respinsă însă atât de Lurvy cât şi de Paul, care-şi demontară sacii de dormit din nişă şi-i reinstalară în navă. Obiecte personale: Janine dorea să-şi ia provizia secretă de parfumuri şi cărţi, Lurvy sacul personal sigilat, iar Paul cărţile pentru pasienţe.

Munca a fost lungă şi obositoare, deşi constataseră că şi-o puteau uşura, azvârlind pungile cu apă şi obiectele solide mai moi de-a lungul coridoarelor, şi prinzându-le din mână în mână din plutirea lor lentă; în cele din urmă, terminară. Peter stătea posac, rezemat de peretele unui coridor, îi privea cum se agită şi încerca să se gândească dacă uitaseră ceva. Janinei i se părea că îl tratau deja de parcă nu era de faţă, dacă nu chiar mort, şi-i

spuse:
– Tată, nu fi amărât. Ne-ntoarcem cât putem de repede.
El încuviinţă din cap.
– Asta înseamnă, rosti, ia să vedem… câte patruzeci şi nouă de zile în fiecare direcţie, plus cât mai hotărâţi să staţi acolo.
Apoi însă se ridică şi le lăsă pe Janine şi Lurvy să-l sărute. Aproape voios, le spuse:
– *Bon voyage!* Sunteţi siguri că n-aţi uitat nimic?
Lurvy privi în jur gânditor.
– Cred că nu… sau consideri c-ar trebui să-i anunţăm pe prietenii tăi că venim, Wan?
– Morţii? rânji băiatul. Ei n-o să ştie. Nu sunt vii şi n-au măsura timpului.
– Atunci de ce-ţi place atât de mult de ei? întrebă Janine.
Wan îi simţi unda de gelozie din voce şi se strâmbă.
– Sunt prietenii mei, îi răspunse. Nu pot fi luaţi mereu în serios şi adesea mint. Dar nu mă fac niciodată să-mi fie frică de ei.
Lurvy oftă şi-şi lăsă palma pe umărul băiatului.
– Wan, rosti ea, ştiu că n-am fost chiar atât de drăguţi pe cât puteam să fim. Am fost toţi sub o tensiune enormă. În realitate suntem nişte oameni mai buni decât ţi-am apărut ţie.
Moş Peter se plictisise.
– Hai, plecaţi, se răsti el. Dovediţi-o, nu pierdeţi vremea vorbind. Şi dup-aia, întoarceţi-vă şi dovediţi-mi-o şi mie!

6
După febră

Mai puţin de două ore… până atunci febra nu mai avuse niciodată o durată atât de scurtă. Dar nici nu fusese atât de intensă. Cea mai sensibilă parte a populaţiei – cam unu la sută – zăcuse pur şi simplu timp de patru ore şi aproape toţi oamenii fuseseră serios afectaţi.
Eu mă număram printre norocoşi, întrucât după febră am rămas doar blocat în cameră, fără nimic mai serios decât un cucui datorat căzăturii de pe scaun. Nu rămăsesem într-un autobuz răsturnat, nu mă prăbuşisem cu avionul, nu fusesem lovit de o maşină scăpată de sub control şi nici nu murisem pierzându-mi sângele pe o masă de operaţii, în timp ce chirurgii

şi infirmierele se zvârcoleau neajutoraţi pe podea. Traversasem numai o oră, cincizeci şi unu de minute şi patruzeci şi patru de secunde de suferinţă delirantă, şi în aceeaşi vreme diluată, fiindcă era împărţită cu alte unsprezece miliarde de oameni.

Bineînţeles, fiecare dintre cele unsprezece miliarde încerca să ia legătura cu alţii, toţi simultan, aşa încât comunicaţiile erau blocate. Harriet a apărut în holocuvă şi m-a anunţat că mă aşteptau minimum douăzeci şi cinci de apeluri – programul ştiinţific, programul juridic, trei-patru programe contabile din partea holdingurilor şi mulţi oameni reali, vii. Când am întrebat-o, mi-a răspuns pe un ton de scuză că nici unul nu provenea de la Essie; legăturile cu Tucson erau deocamdată complet scoase din funcţiune şi nici eu nu puteam suna acolo. Nici o maşină nu fusese afectată de nebunie. De fapt, niciodată nu fuseseră afectate. Se dădeau peste cap doar atunci când o persoană vie se introdusese în circuitul lor, pentru întreţinere sau reproiectare. Însă, pentru că din punct de vedere statistic asta se întâmpla de un milion de ori pe minut, undeva în lume, cu o maşină sau alta, nu era de mirare că unele lucruri nu porneau chiar imediat.

Locul întâi pe lista priorităţilor îl ocupau afacerile; trebuia să remontez piesele. I-am dat lui Harriet o ierarhie aproximativă de priorităţi şi ea a început să mă alimenteze cu rapoarte. Buletin informativ de la minele de hrană: nici o avarie importantă. Proprietăţile imobiliare: câteva incidente minore, incendii şi inundaţii, totuşi nimic important. Cineva lăsase o ecluză deschisă la crescătoria de peşte şi şase sute de milioane de mormoloci se pierduseră în ocean; oricum acolo eram acţionar minoritar. Una peste alta, m-am gândit că scăpasem neaşteptat de bine din febră, sau oricum mult mai bine decât alţii. Febra lovise subcontinentul indian după miezul nopţii unei zile care trecuse deja prin unul dintre cele mai teribile uragane produse de Golful Bengal în ultimii cincizeci de ani. Numărul victimelor era imens. Operaţiunile de salvare încetaseră pentru două ore. Zeci, poate sute de milioane de oameni nu izbutiseră să ajungă pe teren înalt şi sudul Bangladeshului era o mlaştină de cadavre. La asta se adăuga explozia unei rafinării în California, un accident feroviar în Wales şi câteva dezastre încă necatalogate – calculatoarele nu terminaseră încă estimarea victimelor, dar buletinele de ştiri o considerau criza cea mai ucigaşă de până acum.

Cât răspunsesem tuturor apelurilor foarte-foarte urgente, lifturile reîncepuseră să funcţioneze. Nu mai eram blocat. Privind pe fereastră, am văzut că străzile Washingtonului îşi recăpătaseră normalitatea. Pe de altă parte, puteam pune cruce călătoriei în Tucson. Deoarece jumătate din numărul avioanelor aflate în aer fuseseră pe pilot automat vreme de două ore şi consumaseră masiv combustibil, ele aterizaseră pe unde putuseră şi companiile aviatice aveau aparatele împrăştiate prin tot felul de locuri neaşteptate. Orarele curselor fuseseră date peste cap. Harriet îmi făcuse cea mai bună rezervare posibilă, dar aceasta era abia a doua zi, la amiază. Nu puteam nici măcar vorbi cu Essie, fiindcă circuitele rămâneau supraîncărcate. Desigur asta nu reprezenta o problemă, ci doar un necaz. Dacă aş fi dorit cu adevărat să capăt legătura, dispuneam de anumite priorităţi – bogaţii au drepturile lor. Au însă şi satisfacţiile lor, iar eu hotărâsem să-i fac o surpriză plăcută Essiei, apărând pe neaşteptate.

Până atunci aveam timp liber de omorât.

În tot acest răstimp, programul meu ştiinţific ardea de nerăbdare să-mi comunice noutăţi. Acela constituia desertul, după mâncărurile mai greu digerabile. Îl amânasem până se ivea ocazia unei discuţii pe îndelete şi ocazia aceea apăruse.

– Harriet, am spus, fă legătura.

Albert Einstein s-a materializat în holocuvă, aplecându-se în faţă şi tremurând de aţâţare.

– Ce-i, Al, l-am întrebat. Ceva bun?

– Cu certitudine, Robin! Am aflat sursa febrei – este Fabrica de Hrană!

Fusese greşeala mea. Dacă l-aş fi lăsat pe Albert să-mi spună imediat totul, n-aş fi fost ultima persoană de pe Pământ care să afle că eu deţineam locul de unde soseau necazurile. Acela a fost primul gând care m-a izbit şi în timp ce el îmi explica am reflectat la posibile acţionări în judecată, căutând în acelaşi timp să văd care ar fi fost avantajele. Prima dovadă, şi cea mai concludentă, era desigur transmisia chiar din Fabrică. Însă asta ar fi trebuit s-o ştim de mult.

– Dacă aş fi examinat cu mai multă atenţie periodicitatea şi durata crizelor, se autoînvinuia Albert, am fi putut localiza sursa cu mulţi ani în urmă. Şi au existat destule indicii, mai ales în privinţa naturii lor fotonice.

– Ce fel de natură?

– Ele sunt unde electromagnetice, Robin, mi-a explicat umplându-şi pipa cu tutun şi întinzându-se după un chibrit. Îţi dai seama bineînţeles că asta s-a stabilit pe baza simultaneităţii momentelor – am primit semnalul cauzator de nebunie în acelaşi moment cu imaginile din Fabrică ce arătau acelaşi lucru.

– Stai puţin! Dacă Heechee au transmisiuni radio superluminice, de ce n-a fost la fel şi în cazul ăsta?

– Ah, Robin! Dacă am şti asta! a sclipit el din ochişori şi şi-a aprins pipa. Eu pot numai să presupun (puf, puf!) că acest efect particular nu este compatibil cu celălalt mod al lor de transmisie, însă deocamdată nici măcar nu pot specula. Evident se ridică unele întrebări la care nu avem încă nici un fel de răspunsuri.

– Evident, am încuviinţat eu. Totuşi nu l-am întrebat care erau acestea; urmăream altceva. Albert, afişează navele şi staţiile spaţiale de la care ai cules informaţiile.

– Cu certitudine, Robin.

Părul vâlvoi şi chipul ridat şi vesel au dispărut, fiind înlocuite imediat de o reprezentare a spaţiului circumsolar. Nouă planete. O bandă de praf care reprezenta centura asteroizilor şi o cochilie foarte îndepărtată care era Norul Oort. Plus vreo patruzeci de puncte luminoase de diferite culori. Reprezentarea era pe scară logaritmică, ca să încapă totul, dar mărimea planetelor şi artefactelor fusese imens amplificată. Glasul lui Albert a explicat:

– Cele patru nave verzi sunt ale noastre, Robin. Cele unsprezece obiecte albastre sunt instalaţii Heechee – cele rotunde sunt doar detectate, pe când cele stelate au fost explorate şi în majoritate au echipaje omeneşti. Restul sunt nave aparţinând altor interese comerciale sau guverne.

Am studiat ansamblul. Puţine punctuleţe se vedeau în vecinătatea navei verzi şi steluţei albastre ce marcau Fabrica de Hrană.

– Albert, dacă cineva ar trebui să trimită altă navă la Fabrica de Hrană, care ar putea ajunge acolo cel mai repede?

El a apărut în colţul inferior al proiecţiei, încruntându-se şi încleştând dinţii pe coada pipei. Lângă inelele lui Saturn a început să pâlpâie o luminiţă aurie.

– Un crucişător brazilian care tocmai pleacă de pe Tethys ar putea ajunge în optsprezece luni, mi-a răspuns. Eu am afişat

doar navele implicate în radiolocaţia mea. Există şi altele (luminiţe noi s-au aprins în jurul holocuvei) care s-ar putea descurca mai bine, cu condiţia să aibă suficiente provizii şi combustibil. Oricum nici una n-ar ajunge mai devreme de un an.

Am oftat.

– Închide-o, Albert. Problema este c-am dat peste ceva la care nu mă aşteptam.

– Ce anume, Robin? a întrebat el revenind în cuvă şi încrucişându-şi mâinile peste pântece într-o poziţie confortabilă.

– Coconul ăla. Nu ştiu de unde să-l iau. Nu-i înţeleg nici măcar rostul. La ce slujeşte, Albert? Ai vreo teorie?

– Cu certitudine, Robin, a rostit el încuviinţând încântat din cap. Ipotezele mele cele mai bune au o probabilitate destul de redusă, însă asta numai fiindcă există foarte multe necunoscute. S-o luăm aşa. Să presupunem că tu ai fi un Heechee – similar să zicem unui antropolog – interesat în urmărirea dezvoltării unei civilizaţii. Evoluţia durează mult şi de aceea n-ai chef să stai locului şi să priveşti. Tu îţi doreşti o estimare rapidă, să zicem la fiecare o mie de ani, un fel de control instantaneu. Ei bine, cu un aparat de tipul coconului, poţi trimite pur şi simplu pe cineva în Fabrica de Hrană la o mie de ani; el suie în culcuş şi este imediat conştient de ceea ce se întâmplă. Ar dura doar câteva minute.

A făcut o pauză, a căzut pe gânduri, după care a urmat:

– Apoi – dar asta este o speculaţie construită pe marginea unei ipoteze neconfirmate; nu i-aş atribui nici valori probabilistice –, dacă găseşti ceva interesant, poţi explora în profunzime. Ba chiar ai putea face şi altceva. Este însă o presupunere destul de hazardată, Robin. Ai putea *sugera* anumite lucruri. Coconul recepţionează şi în acelaşi timp emite, aşa a ajuns febra la noi. Poate că prin intermediul lui s-ar putea transmite concepte. Ştim că multe dintre marile invenţii din istoria omenirii au apărut în toată lumea, aparent independent, posibil simultan. Să fi fost oare sugestii Heechee făcute prin intermediul culcuşului?

A rămas tăcut, pufăind din pipă şi zâmbind, în vreme ce eu m-am gândit la cuvintele lui.

Toată gândirea de pe lume n-a transformat situaţia în ceva amuzant. Tulburător, poate. Însă în nici un caz ceva care să te relaxeze. De la primele descoperiri ale excavaţiilor Heechee de pe Venus, lumea se schimbase în moduri fundamentale şi cu cât

exploram mai mult, cu atât schimbările deveneau mai mari. Un puşti pierdut, care se jucase cu ceva ce nu înţelegea, azvârlise întreaga rasă umană într-o nebunie recurentă ce durase mai mult de un deceniu. Dacă continuam să ne jucăm cu lucruri pe care nu le pricepeam, ce aveau să ne ofere Heechee pentru bis?

Ca să nu mai amintesc de greţoasa sugestie a lui Albert că aceste creaturi ne spionaseră de sute de mii de ani – poate chiar azvârlindu-ne câte o firimitură, la răstimpuri, pentru a vedea ce făceam cu ea.

I-am spus lui Albert să mă aducă la zi cu tot ce mai ştia despre evenimentele din Fabrica de Hrană şi, în vreme ce-mi prezenta datele, am apelat-o pe Harriet. S-a ivit într-un colţ al holocuvei, aşteptând întrebătoare, şi mi-a luat comanda pentru cină. Monitoriza permanent toate transmisiile, chiar când mi le sintetiza, şi mi-a prezentat scene selectate cu băiatul, petrecerea Herter-Hall şi interioarele artefactului. Blestemăţia continua să se încăpăţâneze să-şi urmeze traiectoria. Estimările cele mai probabile sugerau că s-ar fi îndreptat spre alt nor de comete, aflat la câteva milioane de kilometri – cu viteza actuală, urma să ajungă acolo în câteva luni.

– Şi după aceea? am întrebat.

Albert a ridicat din umeri în semn de scuză.

– Probabil că va rămâne pe loc până va extrage toate elementele CHOA, Robin.

– Şi atunci o vom putea deplasa?

– Nu există nici o dovadă în privinţa asta, Robin. Dar este posibil. Apropo de asta, am o teorie privind comenzile navelor Heechee. Când o asemenea navă ajunge la un artefact în stare de funcţionare – Fabrica de Hrană, Poarta sau oricare altul –, comenzile se deblochează şi atunci nava poate fi redirecţionată. Oricum bănuiesc că asta s-ar fi putut întâmpla doamnei Patricia Bover – iar asta are, de asemenea, unele implicaţii destul de evidente, a clipit el din ochi.

Nu-mi place să las un program de calculator să se creadă mai deştept ca mine.

– Vrei să zici că prin toată galaxia s-ar putea să existe o grămadă de astronauţi din Poartă care au naufragiat, fiindcă comenzile navelor lor s-au deblocat şi ei n-au mai ştiut cum să se întoarcă?

– Cu certitudine, Robin, a aprobat el încântat. În felul acesta s-ar putea explica „Morţii", aşa cum îi numeşte Wan. Apropo, am

recepţionat câteva conversaţii cu ei. Răspunsurile le sunt uneori iraţionale şi, desigur, avem handicapul de a nu putea interveni în mod direct. Se pare însă că sunt, sau au fost, oameni.

– Vrei să-mi spui că erau vii?

– Cu certitudine, Robin, sau cel puţin în felul în care glasul lui Enrico Caruso înregistrat pe bandă a fost cândva glasul unui tenor napolitan viu. Dacă sunt „vii” actualmente este o problemă de definiţie. Acelaşi lucru l-ai putea întreba şi (puf, puf!) despre mine.

– Cum? M-am gândit vreun minut. De ce sunt nebuni?

– Aş zice că este vorba despre o transcriere imperfectă. Totuşi nu acela este aspectul cel mai important.

Am aşteptat până a tras din pipă, pregătindu-se să-mi spună aspectul important.

– Pare aproape sigur, Robin, că transcrierea s-a făcut printr-un fel de citire chimică a creierelor prospectorilor.

– Adică Heechee i-au ucis şi le-au băgat creierele în sticle?

– În nici un caz, Robin! Mai întâi, m-aş hazarda să afirm că prospectorii n-au fost ucişi, ci au murit de moarte naturală. Prin ucidere, stocarea cerebrală chimică ar fi fost afectată, contribuind la degradarea informaţiilor. Şi în nici un caz în nişte sticle! Poate că într-un fel de analoage chimice. Întrebarea rămâne: cum s-a întâmplat aşa ceva?

Am oftat.

– Al, vrei să-ţi desfiinţez programul? Toate astea le-aş putea înţelege mai rapid din nişte sinopsisuri vizuale.

– Cu certitudine, Robin, a clipit el, dar poate că n-ar fi la fel de distractiv. Oricum întrebarea rămâne: cum de au avut Heechee echipamente specifice pentru „citirea” unui creier omenesc? Gândeşte-te, Robin. Pare foarte improbabil ca Heechee să aibă aceeaşi alcătuire chimică precum oamenii. Apropiată, de acord. Din consideraţii generale, ştim ce mâncau şi respirau. În mod fundamental, alcătuirea lor chimică nu era deosebită de a noastră. Totuşi peptidele sunt molecule destul de complexe. Pare cu totul improbabil ca un compus ce reprezintă, de pildă, talentul de a cânta bine la o vioară Stradivarius, sau chiar controlul sfincterelor, să fie acelaşi şi în alcătuirea lor chimică.

S-a pregătit să-şi reaprindă pipa, apoi, zărindu-mi expresia feţei, a adăugat repede:

– De aceea concluzionez, Robin: aceste maşinării nu au fost construite pentru creierii Heechee.

Afirmaţia m-a surprins.

– Adică au fost construite pentru oameni? Dar de ce? Cum? De unde ştiau? Când…

– Te rog, Robin! Conform instrucţiunilor tale, soţia ta m-a programat să ofer deducţii ample pornind de la date puţine. De aceea nu pot susţine tot ce afirm. Însă, a clătinat el cu înţelepciune din cap, da, aşa bănuiesc.

– Iisuse! am exclamat.

Albert părea că nu mai avea nimic de adăugat şi atunci am trecut la următoarea grijă:

– Ce-i cu Bătrânii? Crezi că-s oameni?

Şi-a scuturat pipa şi s-a întins după punguţa de tutun.

– N-aş zice, a răspuns în cele din urmă.

Nu l-am întrebat care era alternativa. Nu voiam s-o aud.

Când Albert şi-a epuizat pentru moment faptele şi teoriile, i-am cerut lui Harriet să-mi stabilească legătura cu programul juridic. N-am putut însă discuta imediat cu el, întrucât tocmai atunci mi-a sosit cina, iar chelnerul era un om. Voia să mă întrebe cum suportasem febra, aşa încât să-mi poată spune ce păţise el şi asta a durat. În cele din urmă, m-am aşezat în faţa holocuvei, am tăiat friptura de pui şi am zis:

– Dă-i drumul, Morton, care-s ştirile rele?

A început pe un ton de scuză.

– Ştii de acţionarea în judecată a lui Bover.

– Care Bover?

– Soţul lui Trish Bover. Sau văduvul, depinde cum priveşti problema. Ne-am prezentat, atât că, din nefericire, judecătorul a avut o criză păcătoasă de febră şi… În sfârşit. A greşit, Robin, şi ne-a refuzat cererea de amânare a audierilor şi a acceptat procedura de suspendare.

M-am oprit din mestecat.

– Poate face una ca asta? am răcnit cu gura plină de friptură de pui în sânge.

– Păi, da, sau cel puţin el a făcut-o. O să-l atacăm la recurs, numai că asta complică niţel lucrurile. Avocatul ei a avut ocazia să pledeze şi a subliniat că Trish a completat un raport de misiune. A mai rămas astfel de elucidat dacă ea şi-a încheiat cu adevărat misiunea, înţelegi? Între timp…

Uneori mă gândesc că Morton este programat prea omeneşte; ştie cum să împingă o discuţie în direcţia pe care o doreşte.

– Între timp ce, Morton?

– Păi, de la recentul, ăăă, episod, se pare că a mai apărut o complicaţie. Corporaţia Porţii vrea să se meargă încet, până se stabileşte cu exactitate problema febrei, aşa încât a acceptat decizia de suspendare. Nici tu şi nici Fabrica de Hrană Inc. nu aveţi dreptul să începeţi exploatarea fabricii.

– Rahat, Morton! am izbucnit. Vrei să zici că n-avem dreptul s-o *folosim* nici după ce o aducem de-acolo?

– Mă tem că nu-i doar atât, s-a scuzat el. Vi s-a interzis să încercaţi s-o opriţi. Vi s-a interzis orice intervenţie de orice natură în activităţile ei normale până la decizia tribunalului. Bover a introdus acţiunea asta pe temeiul că, dacă este oprită să producă hrană prin deplasarea în alt nor de comete, sunt periclitate interesele lui. Sunt sigur că este o acţiune atacabilă. Dar până o vom putea face, Corporaţia Porţii va introduce altă acţiune pentru oprirea *oricăror* activităţi până reglementează chestiunea febrei.

– Doamne! Am lăsat furculiţa jos; nu-mi mai era foame. Totuşi e bine că-i o decizie pe care n-o pot impune.

– Pentru că va dura mult până ce mesajul va ajunge la echipajul Herter-Hall, aşa este, Robin, a încuviinţat el. Pe de altă parte…

A dispărut instantaneu. A lunecat pe diagonala holocuvei şi în locul lui s-a ivit Harriet. Arăta teribil. Am nişte programe foarte bune. Însă nu întotdeauna îmi aduc ştiri bune.

– Robin! a strigat ea. Mesaj de la spitalul Mesa General din Arizona – soţia ta!

– Essie? *Essie?* E bolnavă?

– Mult mai rău, Robin. Completă oprire a funcţiilor somatice. A suferit un accident de maşină. E la reanimare, dar… Nu se poate da nici o prognoză, Robin. Nu mai reacţionează.

Nu mi-am utilizat priorităţile. N-am vrut să pierd timpul. M-am adresat direct biroului Corporaţiei Porţii din Washington, care s-a adresat direct Secretarului Apărării, care mi-a făcut rost de un loc într-un avion sanitar care decola de pe Bolling în douăzeci şi cinci de minute şi am reuşit să-l prind.

Zborul a durat trei ore şi în tot acel timp am fost anesteziat. La bord nu existau facilităţi de comunicare pentru pasageri. De fapt nici nu le doream. Voiam doar să ajung acolo. Când mama a murit şi m-a părăsit, am suferit, dar eram sărac, derutat şi obişnuit cu suferinţa. Când iubirea vieţii mele, sau, oricum,

femeia care părea să devină iubirea vieţii mele, m-a părăsit şi ea – fără tocmai să moară, întrucât rămăsese prinsă într-o oribilă anomalie astrofizică şi era pe veci pierdută –, am suferit de asemenea. Oricum însă pe atunci eram o suferinţă umblătoare. Nu eram obişnuit cu fericirea, nu mă învăţasem cu prezenţa ei. Există o lege Carnot a durerii. Aceasta nu se măsoară în grade absolute, ci în diferenţa dintre sursă şi ambient, iar ambientul meu fusese prea sigur şi prea plăcut, o durată prea lungă ca să mă pot obişnui cu ce se întâmplase acum. Eram în stare de şoc.

Mesa General era o clădire cu puţine etaje, construită în deşertul de lângă Tucson. Când te apropiai de ea, nu puteai zări decât instalaţia solară de pe „acoperiş”, dar dedesubtul acesteia se găseau şase niveluri subterane de saloane cu paturi, laboratoare şi săli de operaţie. Toate erau ticsite. Tucson este un oraş al navetiştilor şi nebunia izbise la ora traficului de vârf.

Când, în cele din urmă, am reuşit să opresc o infirmieră ca să-mi răspundă la întrebări, am aflat că Essie se afla în continuare în plămânul artificial, totuşi putea fi scoasă în orice clipă. Era o problemă de triere. Maşinăriile respective puteau fi utilizate pentru alţi pacienţi care aveau şanse mai mari de supravieţuire.

Îmi este ruşine să mărturisesc cât de rapid a dispărut orice noţiune de echitate, când a fost vorba de soarta soţiei mele. Am căutat cabinetul unui medic – *el* n-avea să-l mai folosească o vreme –, l-am zburat afară pe agentul de asigurări dinăuntru şi am trecut pe telefoane. La un moment dat am vorbit simultan cu doi senatori, înainte ca Harriet să intervină cu un raport din partea programului nostru medical. Pulsul Essiei începuse să răspundă. Acum se considera că are şanse îndeajuns de bune pentru a justifica prelungirea timpului la reanimare.

Bineînţeles, Medicala Integrală a fost de folos. Însă sala de aşteptare de afară avea toate scaunele ocupate cu pacienţi care trebuiau trataţi şi câţiva purtau colanele Medicalei Integrale; spitalul era pur şi simplu asaltat.

N-am putut intra s-o văd. La Reanimare, regula era *Fără vizite* şi asta mă includea şi pe mine; în faţa uşii stătea un poliţist din Tucson, care se străduia să rămână treaz după o zi foarte lungă şi grea şi se simţea plin de răutate. Am moşmondit prin calculatorul din biroul medicului absent, până am găsit un circuit TV intern care arăta interiorul secţiei Reanimare. Nu-mi puteam da seama de starea Essiei. Nici măcar nu puteam spune care dintre mumiile înfăşurate în bandaje era ea. Totuşi am

continuat să privesc imaginea. Harriet apărea la răstimpuri, anunţându-mi diverse noutăţi. Nu s-a deranjat cu mesajele de compasiune şi îngrijorare; erau destul de multe, dar Essie îmi scrisese un program Robinette Broadhead special pentru asemenea pierderi de timp mondene, iar Harriet le oferea apelanţilor imaginea mea cu un surâs preocupat şi un „mulţumesc”, fără să mă mai deranjeze. Essie fusese excelentă la genul acesta de programare…

Timpul trecut! Când mi-am dat seama că mă gândeam la Essie folosind timpul trecut, m-am simţit cu adevărat teribil.

După o oră o infirmieră m-a găsit şi mi-a dat supă şi biscuiţi, iar ceva mai târziu am petrecut patruzeci şi cinci de minute aşteptând la coadă pentru toaleta bărbaţilor; cam asta a fost toată distracţia pe care am avut-o la etajul trei din Mesa General, până ce, în sfârşit, o asistentă a băgat capul pe uşă şi a rostit:

– *Senor Broad’ead? Por favor.*

Poliţistul se găsea tot în uşa Reanimării, făcându-şi vânt cu pălăria lui Stetson jilavă în încercarea de a rămâne treaz, însă n-a intervenit văzând că asistenta mă ţinea ferm de mână.

Essie se afla într-un cort cu presiune pozitivă. Chiar în dreptul chipului ei exista o ferestruică transparentă şi am zărit un tub care-i ieşea din nară şi un pansament mare peste obrazul stâng. Avea ochii închişi. Îi strânseseră părul auriu-murdar într-o plasă. Nu era conştientă.

Îmi permiseseră numai două minute, ceea ce reprezenta prea puţin pentru orice. Insuficient pentru a înţelege ce erau celelalte obiecte informe şi masive din cort. Insuficient pentru Essie să se scoale în capul oaselor şi să vorbească cu mine sau să-şi modifice expresia. Sau măcar să aibă o expresie.

În coridorul de afară, medicul ei mi-a acordat şaizeci de secunde. Era un negru bătrân, scund şi burtos, care purta lentile de contact albăstrui şi se uita pe o bucăţică de hârtie, ca să vadă cu cine vorbea.

– Ah, da, domnul Blackhead, a zis el. Soţia dumitale este pe mâini bune, răspunde la tratament şi există şansa ca spre seară să-şi recapete pentru scurt timp cunoştinţa.

Nu m-am deranjat să-l corectez în privinţa numelui şi am atacat primele trei întrebări de pe listă:

– O să aibă dureri? Ce i s-a întâmplat? Are nevoie de ceva?… Pot face rost de *orice.*

A oftat şi şi-a frecat ochii. În mod evident, lentilele de contact stăteau de prea multă vreme.

– Durerile le putem înlătura şi ea are deja Medicala Integrală. Înţeleg că eşti o persoană importantă, domnule Brackett. Nu poţi face însă nimic. Poate că mâine, sau poimâine va avea nevoie de ceva. Astăzi, nu. Toată partea ei stângă a fost zdrobită când autobuzul s-a turtit. A fost practic pliată şi a rămas aşa şase-şapte ore, până a ajuns cineva la ea.

Nu ştiusem că scosesem un sunet, dar medicul a auzit ceva. Un pic de simpatie i-a răzbătut prin lentile când m-a privit:

– Să ştii că ăsta i-a fost de fapt norocul. Probabil că i-a salvat viaţa. Poziţia ghemuit este similară cu acţiunea unor feşi elastice, altfel ar fi pierdut tot sângele. A clipit şi a examinat din nou bucăţica de hârtie: Hmm. Va avea nevoie de, ia să vedem, o nouă articulaţie coxo-femurală. Două coaste de înlocuit. Cincizeci, şaizeci, optzeci… să zicem o sută treizeci de centimetri pătraţi de piele nouă şi o cantitate însemnată de ţesut pierdut în rinichiul stâng. Cred că va fi nevoie de un transplant.

– Dacă aveţi nevoie…

– N-avem nevoie de absolut nimic, domnule Blackett, a spus el şi a împăturit hârtiuţa. Deocamdată nimic. Te rog să pleci. Dacă doreşti, poţi reveni după ora şase şi poate că vei putea sta de vorbă cu ea vreun minut. Deocamdată însă avem nevoie de spaţiul pe care îl ocupi.

Harriet aranjase deja ca hotelul să mute lucrurile Essiei din camera ei într-un apartament, ba chiar comandase şi primise articole de toaletă şi câteva schimburi de haine. M-am închis acolo. Nu voiam să ies. Nu mă bucuram să văd chefliii veseli din barul hotelului sau străzile pline de oameni care trecuseră cu bine prin febră şi doreau să-şi comunice unul altuia ce greu le fusese.

M-am silit să mănânc. Apoi m-am silit să dorm. Am reuşit în ambele direcţii, totuşi n-am dormit prea mult. Am făcut o baie lungă şi fierbinte şi am ascultat muzică ambientală; era un hotel de-a dreptul drăguţ. Dar când au trecut de la Stravinski la Carl Orff, poezia senzuală şi pasională a lui Catullus m-a făcut să-mi amintesc de ultima dată când o ascultasem împreună cu senzuala, pasionala şi, pe moment, grav rănita mea soţie.

– Opreşte-o! m-am răstit şi Harriet cea mereu vigilentă a

curmat-o în mijlocul unei acute.

– Doreşti să primeşti mesaje, Robin? m-a întrebat ea prin intermediul aceluiaşi difuzor.

M-am şters atent, după care am răspuns:

– Peste un minut. Tot n-am ce face.

Îmbăiat, pieptănat, în haine curate, m-am aşezat înaintea sistemului de comunicaţii al hotelului. Nu erau chiar atât de drăguţi încât să le ofere clienţilor holocuve, însă Harriet părea familiară şi de pe un ecran bidimensional. M-a liniştit în legătură cu Essie. Era în contact permanent cu spitalul şi totul mergea destul de bine – nu perfect, desigur. Totuşi, nu rău. A apărut şi imaginea doctoriţei personale a Essiei, iar Harriet mi-a transmis mesajul ei înregistrat. În esenţă era: nu-ţi face griji, Robin. Sau, mai exact, nu-ţi face *atâtea* griji cât crezi că ar trebui să-ţi faci.

Harriet mi-a prezentat după aceea un grup de mesaje de care trebuia să mă ocup. Am autorizat încă o jumătate de milion de dolari pentru stingerea incendiului din minele de hrană, l-am instruit pe Morton să obţină o audienţă la Corporaţia Porţii pentru agentul nostru din Brasilia şi i-am spus agentului de bursă ce să vândă pentru a mai avea nişte lichidităţi ca asigurare împotriva eventualelor pierderi, neraportate încă, datorate febrei. Apoi am cerut rapoartele celor mai interesante programe, încheind cu ultimul rezumat al lui Albert despre Fabrica de Hrană. Trebuie să ştiţi că am făcut toate astea cu maximă eficienţă şi claritate. Acceptasem faptul că şansele de supravieţuire ale Essiei se îmbunătăţeau permanent, aşa încât nu era necesar să-mi consum energia cu gânduri negre. Şi nici nu-mi permisesem să înţeleg, complet, câte hălci de carne şi oase fuseseră smulse din trupul minunat al iubitei mele, ceea ce m-a scutit de alte cheltuieli nervoase şi de sentimente pe care nu doream să le explorez.

Într-o vreme am trecut prin câţiva ani buni de psihanaliză, în decursul cărora am descoperit în capul meu o mulţime de locuri a căror prezenţă nu mă bucura deloc. Asta-i bine. Odată ce le scoţi şi le priveşti – de acord, sunt destul de rele, însă cel puţin acum sunt afară, nu în interior unde îţi otrăvesc sistemul. Vechiul meu program psihanalitic, Sigfrid von Psiho, spunea că-i similar cu defecaţia.

În privinţa asta avea dreptate – unul dintre lucrurile care nu-

mi plăceau la Sigfrid era că avea iritant de multă dreptate în majoritatea timpului. Ceea ce nu spunea însă era faptul că niciodată nu termini să defechezi. Aveam întruna excreţii noi şi, se ştie, oricât de multe ai avea, tot n-o să-ţi placă niciodată.

Am închis-o pe Harriet, lăsând-o în standby pentru eventualitatea în care apărea ceva urgent, şi o vreme am privit nişte comedii la piezovideo. Mi-am preparat o băutură din barul bine aprovizionat al apartamentului, apoi încă una. Nu urmăream PV-ul şi nici nu gustam cocteilul. În realitate mă confruntam cu alt bulgăre mare de materii fecale ce-mi ieşea din creier. Scumpa şi adorata mea soţie zăcea în pragul morţii la Reanimare, iar eu mă gândeam la altcineva.

Am oprit filmul şi l-am apelat pe Albert Einstein. A apărut pe ecran, cu părul alb zbârlit şi pipa în mână.

– Cu ce te pot ajuta, Robin? mi-a zâmbit.

– Vreau să-mi povesteşti despre găurile negre.

– Cu certitudine, Robin. Totuşi am mai făcut asta de multe ori, ştii doar…

– Gura, Albert! Fă-o! Dar nu cu material matematic, ci vreau să le explici cât se poate de simplu.

Într-una din zilele astea trebuie s-o pun pe Essie să-i rescrie programul astfel ca să nu mai manifeste atâta idiosincrazie.

– Cu certitudine, Robin, a rostit el ignorându-mi voios iritarea. Şi-a încruntat sprâncenele dese. Ah-ha, a mormăit. Îm-hâm. Păi, ia să vedem.

– I-o problemă grea pentru tine? am întrebat, mai degrabă surprins decât sarcastic.

– Bineînţeles că nu, Robin. Pur şi simplu mă gândeam de cât de departe să încep. Bun, să începem cu lumina. Ştii că lumina este alcătuită din particule numite fotoni. Lumina are masă şi exercită presiune…

– Albert, te rog, nici chiar atât de departe.

– Bine. Totuşi modul cum se naşte o gaură neagră începe printr-o reducere a presiunii luminii. Să luăm o stea masivă – să zicem, una albastră din clasa O. De zece ori mai mare decât Soarele. Îşi consumă atât de rapid combustibilul nuclear, încât trăieşte doar vreun miliard de ani. Ceea ce o împiedică să colapseze este presiunea radiaţiei – numită „presiune slabă” – cauzată de reacţia nucleară a hidrogenului care fuzionează în heliu în interiorul ei. Apoi însă hidrogenul se termină. Presiunea dispare. Steaua se prăbuşeşte în sine, colapsează. Şi o face

foarte, foarte repede, Robin, poate în câteva ore. O stea care avusese diametrul de milioane de kilometri ajunge brusc la diametrul de numai treizeci de kilometri. Este clar deocamdată, Robin?

– Aşa cred. Zi mai departe.

– Acesta, a făcut el, după care şi-a aprins pipa şi a pufăit de câteva ori (nu pot să nu mă-ntreb dacă simte vreo satisfacţie?), este unul dintre modurile prin care iau naştere găurile negre. Să zicem aşa, modul clasic. Nu uita asta şi acum să trecem la partea următoare: viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale.

– Ştiu ce-nseamnă.

– Cu certitudine, Robin, a încuviinţat el, eşti un prospector veteran al Porţii. Bine. Să presupunem că atunci când te aflai în Poartă, ai fi azvârlit o piatră drept în sus, de pe suprafaţa asteroidului. Probabil că ar fi revenit, fiindcă până şi un asteroid are ceva gravitaţie. Dar dacă ai fi putut s-o arunci destul de puternic – să zicem cu patruzeci-cincizeci de kilometri pe oră –, ea n-ar mai fi revenit. Ar fi atins viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale şi ar fi zburat pur şi simplu veşnic. De pe Lună însă, ar trebui s-o arunci mult mai tare: cu vreo doi-trei kilometri pe secundă. De pe Pământ, şi mai tare – cu peste unsprezece kilometri pe secundă. Acum, a zis el şi s-a întins ca să-şi golească pipa şi s-o reaprindă, dacă (poc, poc!) te-ai găsi pe suprafaţa unui corp cu o atracţie gravitaţională foarte, *foarte* mare, situaţia s-ar înrăutăţi. Să zicem că gravitaţia ar fi într-atât de mare, încât viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale este de trei sute zece mii de kilometri pe secundă. Nu ai putea să azvârli o piatră cu viteza asta. Nici lumina nu are asemenea viteză! Nici lumina (puf, puf!) nu poate scăpa, deoarece viteza ei este mai mică cu zece mii de kilometri pe secundă. Şi, după cum ştim, dacă lumina nu poate scăpa, atunci nimic nu poate scăpa; aşa afirmă Einstein. Dacă-mi poate fi iertată această vanitate. (Aproape că mi-a făcut cu ochiul.) Aceasta este gaura neagră. Este neagră, fiindcă nu poate radia nimic.

– Dar navele Heechee? am întrebat. Ele au viteze superluminice.

Albert a zâmbit trist.

– Aici m-ai prins, Robin, totuşi noi nu ştim *cum* merg cu viteze superluminice. Poate că un Heechee ar reuşi să iasă dintr-o gaură neagră, cine ştie? Nu avem însă absolut nici o dovadă că ei ar fi făcut-o.

M-am gândit câteva clipe, apoi am rostit:
– Încă.
– Aşa-i, Robin, a încuviinţat el. Problema vitezei superluminice şi problema scăpării dintr-o gaură neagră sunt în esenţă una şi aceeaşi.
A făcut o pauză. O pauză lungă. După aceea a reluat pe un ton de scuză:
– Bănuiesc că deocamdată asta-i tot ce putem spune folositor despre acest subiect.
M-am sculat şi mi-am turnat încă un pahar, lăsându-l să pufăie răbdător din pipă. Uneori îmi venea greu să-mi reamintesc că de fapt acolo nu exista nimic altceva decât nişte şabloane de interferenţă a razelor de lumină colimate, având drept susţinere câteva tone de metal şi plastic.
– Albert, am spus, zi-mi ceva. Voi, calculatoarele, ar trebui să aveţi viteza fulgerului. De ce uneori durează atât de mult până-mi răspunzi? E vorba de un suspans dramatic?
– Uneori aşa este, Bob, a aprobat el după o clipă. Nu sunt însă sigur că înţelegi cât de dificil este pentru mine să „pălăvrăgesc”. Dacă doreşti informaţii despre, să zicem, găurile negre, mi-ar fi extrem de uşor să ţi le ofer. Câte şase milioane de biţi pe secundă, dacă doreşti. Dar ca să pun totul în termeni accesibili ţie şi mai ales ca să ofer forma unei conversaţii implică mai multe decât simpla accesare a băncilor de date. Trebuie să caut cuvinte prin literatură şi conversaţiile înregistrate. Trebuie să confrunt analogiile şi metaforele cu seturile tale mentale. Trebuie să respect condiţiile impuse de normele prin care mi-ai definit comportamentul şi prin relevanţa cu tonul discuţiei specifice. Nu-i uşor, Robin.
– Eşti mai inteligent decât pari, i-am spus.
Şi-a golit pipa şi m-a privit pe sub coama albă şi răvăşită.
– Te-ai supăra, Bob, dacă aş spune acelaşi lucru despre tine?
L-am concediat, adăugând:
– Eşti o maşină bună şi bătrână, Albert.
M-am întins pe patul cu saltea de gelatină, cu paharul în mână, pe jumătate adormit. Cel puţin pentru o vreme îmi îndepărtase gândurile de la Essie, totuşi mă sâcâia o întrebare. Undeva, cândva, spusesem acelaşi lucru altui program şi nu-mi puteam aminti când anume.
Harriet m-a trezit ca să-mi spună că aveam un apel personal de la medicul nostru – nu programul, ci autentica Wilma

Liederman, doctor în medicină, care, la răstimpuri, venea să ne vadă şi să se asigure că maşinile îşi făceau bine treaba.

– Robin, a rostit ea, cred că Essie a scăpat.

– Asta-i… extraordinar! am exclamat, dorindu-mi să fi păstrat cuvinte ca „extraordinar" pentru atunci când le simţeam cu adevărat, pentru că nu se prea potriveau cu situaţia de acum.

Bineînţeles programul nostru accesase deja circuitele din Mesa General. Wilma ştia despre situaţia Essiei la fel de multe ca şi negrul cu care vorbisem – şi, desigur, introdusese toată cazuistica medicală a Essiei în băncile de date ale spitalului. Wilma s-a oferit să vină azi dacă o doream. I-am replicat că ea era medicul, nu eu, şi mi-a spus că va lua legătura cu un fost coleg din Columbia, actualmente în Tucson, care să se ocupe de Essie.

– Totuşi eu zic să nu te duci s-o vezi diseară, m-a avertizat. Dacă vrei, discută cu ea la telefon – chiar o recomand –, dar n-o obosi. Până mâine… cred c-o să-şi mai recapete puterile.

Ca atare, am sunat-o pe Essie şi am vorbit cu ea vreo trei minute – era ameţită, însă ştia ce se întâmplă. Apoi mi-am permis să adorm şi, tocmai când eram pe punctul s-o fac, mi-am amintit că Albert îmi spusese „Bob".

Cu mult timp în urmă, fusesem în termeni amicali cu alt program, care uneori îmi spunea „Robin", alteori „Bob" şi „Bobby". Nu mai vorbisem de mult cu programul acela, fiindcă nu simţisem nevoia; dar poate că nevoia începea să se ivească.

Medicala Integrală este… exact asta: Medicala Integrală. Acoperă totul. Dacă există o modalitate de a vă ţine sănătoşi, şi mai ales de a vă ţine în viaţă, o căpătaţi. Şi există multe modalităţi. Medicala Integrală se ridică la sute de mii de dolari anual. Nu prea mulţi oameni şi-o pot permite – sub o zecime dintr-un procent, chiar şi în ţările dezvoltate. Dar cu ea se pot cumpăra multe. A doua zi, imediat după prânz, mi-a cumpărat-o pe Essie.

Wilma a spus că totul e în regulă şi acelaşi lucru l-au spus toţi medicii. Tucson îşi revenise îndeajuns pentru aşa ceva. Oraşul depăşise aspectul de stare de asediu produs de febră. Structurile îi reveniseră la funcţionarea normală, iar asta însemna că aveau iarăşi timp să ofere serviciile pentru care oamenii plăteau. Drept urmare, la amiază, o ambulanţă particulară a sosit cu un pat, un plămân artificial cu stimulator

cardiac, echipament pentru dializă şi periferice. La douăsprezece treizeci, o echipă de infirmiere a ocupat apartamentul de vizavi, iar la două şi un sfert, eu am urcat în liftul de marfă, însoţind şase metri cubi de hardware în inima cărora se găsea inima mea, mai exact nevastă-mea.

Printre alte lucruri cumpărate de Medicala Integrală se numărau un morman de analgezice şi antidepresive, corticosteroizi pentru accelerarea vindecării şi moderatori ca să oprească corticosteroizii să-i distrugă celulele, patru sute de kilograme de ţevăraie sub rama patului, care să monitorizeze tot ce făcea Essie şi să intervină şi s-o ajute atunci când ea n-o putea face. Simplul ei transfer din maşina în care sosise în maşina din dormitorul principal a durat o oră şi jumătate, cu colegul Wilmei dirijând o echipă de internişti şi sanitari. M-au dat afară pe durata transbordării şi am băut două cafele în recepţia hotelului, privind ascensoarele de forma unor picături, care urcau şi coborau pe pereţii interiori. Când am apreciat că puteam reveni, m-am întâlnit în recepţie cu medicul din spital. Izbutise să doarmă puţin şi purta ochelari cu rame în locul lentilelor de contact.

– N-o obosi, mi-a spus.

– Am obosit eu de câte ari am auzit asta.

Mi-a surâs şi s-a invitat să împartă a treia cafea cu mine. S-a dovedit un tip destul de plăcut şi în acelaşi timp cel mai bun centru la baschet din Tempe, pe vremea când fusese student la Arizona State. Îmi place de un ins de un metru şaizeci care vrea să joace baschet şi ne-am despărţit prieteni. Acela a fost lucrul cel mai liniştitor dintre toate. El n-ar fi lăsat să se întâmple ceva, dacă n-ar fi fost sigur că Essie va scăpa cu bine.

Nu evaluasem cât de mult urma ea să se chinuiască cu „scăpatul”.

Continua să stea în cortul cu presiune pozitivă şi asta m-a scutit să văd cât de consumată părea. După ce mi-a spus să n-o obosesc pe Essie, infirmiera s-a retras în sufragerie, iar noi doi am stat de vorbă. De fapt n-am discutat mare lucru. S.Ya. nu este genul de persoană vorbăreaţă. M-a întrebat care erau noutăţile de la Fabrica de Hrană şi după ce i-am făcut un rezumat de treizeci de secunde, s-a interesat ce se ştia despre febră. După câteva răspunsuri de patru-cinci mii de cuvinte la întrebările ei de o propoziţie, am început să-mi dau seama că vorbitul o obosea cu adevărat şi că ar fi trebuit să încetez.

Ea însă vorbea, ba chiar coerent, şi nu părea îngrijorată; aşa că am revenit la consola mea, la muncă.

Mă aştepta obişnuitul maldăr de rapoarte ce trebuiau parcurse şi decizii ce trebuiau luate. Când am terminat cu ele, am ascultat ultimele noutăţi ale lui Albert despre Fabrica de Hrană şi am simţit că era momentul să merg la culcare.

Am rămas întins în pat destul de mult. Nu eram agitat. Nu eram epuizat. Pur şi simplu, lăsam tensiunile să iasă din mine. O puteam auzi pe infirmieră, foindu-se prin sufragerie. De cealaltă parte, din odaia lui Essie, se auzeau permanentele zumzete slabe, fâsâituri şi bolboroseli ale maşinilor care-mi ţineau soţia în viaţă. Lumea o luase cu mult înaintea mea. Eu încă nu conştientizasem totul. Încă nu înţelesesem că, cu patruzeci şi opt de ore în urmă, Essie fusese moartă. Kaput. Finiş. Nu mai fusese în viaţă. Dacă n-ar fi existat Medicala Integrală şi o grămadă de baftă, acum mi-aş fi ales hainele pentru înmormântare.

Iar în interiorul capului meu o micuţă minoritate a celulelor creierului înţelegea asta şi se gândea că, păi, ştii, poate că, *poate că* ar fi fost mai bine dacă Essie n-ar fi fost readusă la viaţă.

Asta n-avea nici o legătură cu faptul că o *iubeam* pe Essie, o iubeam mult, nu-i doream decât binele, intrasem în stare de şoc când auzisem că fusese rănită. Minoritatea din creierul meu vorbea doar în numele ei. De fiecare dată când se punea întrebarea, o majoritate zdrobitoare vota pentru iubirea faţă de Essie, oricând ar fi avut loc sondajul şi oricum ar fi fost pusă întrebarea.

Nu fusesem niciodată absolut sigur ce înseamnă cuvântul „iubire”. Mai ales când se aplica la persoana mea. Cu o clipă înainte de a adormi, m-am gândit să-l chem pe Albert şi să-i cer să-mi explice. Dar n-am făcut-o. Nu Albert era programul care trebuia întrebat şi nu doream să-l întreb pe cel cuvenit.

Sintezele continuau să curgă şi am privit evenimentele din Fabrica de Hrană, simţindu-mă ca un anacronism. Acum două sute de ani, armatorii din Anglia şi Spania operau la o distanţă de câteva luni de locul acţiunii. Nu aveau telegraf şi nici sateliţi. Ordinele lor plecau odată cu corăbiile, iar răspunsurile soseau atunci când se putea. Le invidiam capacităţile. Cele cincizeci de zile necesare drumului dus-întors între noi şi Herter-Hall mi se

păreau o veşnicie. Eu mă aflam aici, la Ghent, iar acolo se găseau ei, Andy Jackson cocoşându-i pe britanici la săptămâni după ce războiul se încheiase în New Orleans. Bineînţeles, expediasem imediat instrucţiuni asupra modului de comportament. Ce anume să-l întrebe pe Wan. Ce încercări să facă pentru a devia Fabrica de Hrană de pe curs. Iar la cinci mii de unităţi astronomice depărtare, ei făceau ce li se părea mai indicat, iar până când soseau instrucţiunile mele, toate întrebările aveau să fie controversabile.

Pe măsură ce Essie se însănătoşea, acelaşi lucru se petrecea şi cu starea mea de spirit. Inima ei funcţiona singură. Plămânii îi pompau aer. O scoseseră din cortul cu presiune pozitivă şi am putut s-o ating şi s-o sărut pe obraz, iar ea s-a interesat despre toate din jur. De fapt o făcuse şi până atunci; când i-am spus că-mi părea rău că ratase conferinţa, a surâs.

– Totu-i pe bandă, dragă Robin; am ascultat lucrările când tu erai ocupat.

– Dar nu ţi-ai putut ţine prelegerea…

– Aşa crezi? De ce nu? Am scris programul „Robinette Broadhead” pentru tine, nu ştiai c-am scris unul şi pentru mine? Organizatorii au adus echipament holografic şi proiecţia S.Ya. Lavorovna-Broadhead a oferit textul complet. Şi a înregistrat un succes considerabil. Ba chiar a răspuns la întrebări, s-a lăudat ea, împrumutându-ţi programul Albert.

Într-adevăr este o persoană uluitoare, aşa cum am ştiut dintotdeauna. Necazul este că mă aştept să fie uluitoare, iar când am discutat cu medicul ei m-a dezumflat. El făcea naveta între apartament şi Mesa General şi l-am întrebat dacă o pot duce acasă. A ezitat, privindu-mă prin lentilele de contact albăstrui.

– Da, probabil că da, a încuviinţat. Nu sunt însă sigur că înţelegi cât de serios a fost accidentul ei, domnule Broadhead. În clipa de faţă, ea nu face altceva decât să acumuleze nişte rezerve de putere. Va avea nevoie de ele.

– Bine, ştiu asta, doctore. Va mai urma o operaţie…

– Nu. Nu doar una, domnule Broadhead. Cred că soţia dumitale va petrece marea parte a următoarelor două luni în chirurgie şi convalescenţă. Şi n-aş dori să crezi că rezultatele sunt ştiute dinainte, a subliniat el pe un ton didactic. Fiecare procedură reprezintă un risc, iar pe ea o aşteaptă câteva destul de păcătoase. Ai grijă de ea, domnule Broadhead. Am readus-o

la viaţă după un stop cardiac. Nu garantez că asta se va întâmpla mereu.

De aceea am intrat s-o văd pe Essie şi să mă bucur de ea într-un fel destul de cast.

Infirmiera stătea lângă patul ei şi amândouă priveau înregistrările de la teleconferinţă. Deoarece ecranul lui Essie era conectat la holocuva mare, interactivă, pe care o mutasem în camera mea, într-un colţ apăruse o luminiţă galbenă, un semnal special de atenţionare pentru mine. Harriet dorea să-mi comunice ceva. Putea să aştepte; când era cu adevărat important, începea să clipească şi să se transforme în roşu, însă deocamdată Essie reprezenta prioritatea mea absolută.

– Ne poţi lăsa o vreme, Alma, a rostit Essie.

Infirmiera m-a privit şi a strâns uşor din umeri, aşa încât m-am aşezat pe scaunul de lângă pat şi m-am întins spre mâna soţiei mele.

– E grozav să te pot atinge din nou, i-am spus.

Essie are un chicotit gros şi răguşit. M-am bucurat să-l aud.

– Mai multe atingeri peste două săptămâni, mi-a zis. Deocamdată sărutările nu sunt interzise.

De aceea, bineînţeles, am sărutat-o – îndeajuns de tare pentru ca să apară ceva pe aparatura ei medicală, întrucât infirmiera a băgat capul pe uşă să vadă ce se întâmplă. Totuşi nu ne-a oprit. Ne-am oprit singuri. Essie şi-a ridicat braţul drept – cel stâng era tot în bandajele ce acopereau Dumnezeu ştia ce – şi şi-a îndepărtat din ochi o şuviţă din părul blond-cenuşiu.

– Foarte plăcut, a comentat. Vrei să vezi ce doreşte Harriet?

– Nu neapărat.

– Minţi. Îmi dau seama c-ai vorbit cu doctorul Ben şi el ţi-a spus să fii drăgăstos cu mine. Însă tu eşti aşa mereu, Robin, atât doar că nu toată lumea observă.

Mi-a surâs, apoi a întors capul către ecran.

– Harriet! Robin e aici.

Până atunci nu ştiusem că programul secretarei mele răspunde şi la comenzile lui Essie. Aşa cum nu ştiusem nici că-mi poate împrumuta programul ştiinţific. Şi mai ales fără să-mi dau seama. Când chipul voios şi îngrijorat în acelaşi timp al lui Harriet s-a ivit pe ecran, i-am spus:

– Dacă-s afaceri, mă ocup mai târziu... decât numai dacă-i foarte urgent.

– Ah, nu, nimic de felul ăsta. Însă Albert arde de nerăbdare să-

ţi vorbească. Are nişte lucruri excelente de la Fabrica de Hrană.

– Le preiau dincolo, am rostit dar Essie şi-a pus palma sănătoasă pe braţul meu.

– Nu. Aici, Robin. Mă interesează şi pe mine.

I-am zis lui Harriet să-i dea drumul şi s-a auzit glasul lui Albert. Faţa lui n-a apărut însă.

– Priveşte, a vorbit el, iar pe ecran a apărut un soi de portret de familie în stil gotic american.

Un bărbat şi o femeie – deşi nu tocmai –, un mascul şi o femelă, unul lângă celălalt. Aveau feţe, braţe şi picioare, iar femela avea sâni. Amândoi aveau bărbi încâlcite şi păr lung împletit în cozi şi purtau veşminte înfăşurate pe corpuri, ca sariurile, cu pete colorate însufleţind ţesătura cafenie.

Mi-am ţinut răsuflarea. Imaginile mă luaseră prin surprindere.

Albert s-a ivit în colţul ecranului.

– Nu sunt „reali”, Robin, a explicat el, ci reprezentări generate de calculatorul navei după descrierile lui Wan. Totuşi băiatul afirmă că sunt destul de precise.

Am înghiţit un nod şi am privit-o pe Essie. Trebuia să-mi controlez respiraţia înainte de a putea întreba.

– Ei sunt… aşa arată Heechee?

Albert s-a încruntat şi a mestecat muştiucul pipei. Figurile de pe ecran s-au rotit solemn, ca într-un dans folcloric lent, aşa încât să le putem observa din toate părţile.

– Există unele anomalii, Robin. De pildă, faimoasa problemă a fundului Heechee. Deţinem unele piese de mobilier Heechee, de exemplu scaunele din faţa panoului de comandă din navele lor. Pornind de la ele, s-a dedus că fundul unui Heechee nu seamănă cu al oamenilor, fiindcă pare să existe un spaţiu pentru o structură mare pendulară, poate un trup divizat ca al viespilor, atârnând sub pelvis şi între picioare. În această imagine generată de calculator nu se vede aşa ceva. Dar… Briciul lui Occam, Robin.

– Dacă ţi-aş acorda un răgaz, mi-ai explica şi asta, am comentat.

– Cu certitudine, Robin, deşi este o lege a logicii pe care cred că o cunoşti. În absenţa dovezilor, cel mai bine este să accepţi teoria cea mai simplă. În toată istoria universului, cunoaştem doar două rase inteligente. Indivizii aceştia nu par să aparţină rasei noastre – diferă forma craniului şi mai cu seamă a maxilarului; arcadele sunt triunghiulare, mai asemănătoare cu

ale maimuţelor decât cu ale oamenilor, iar dentiţia e destul de neregulată. Ca atare, este mai posibil că aparţin celeilalte rase.

– Mă sperie, a şoptit Essie.

Era adevărat. Mă speria şi pe mine, deoarece s-ar putea spune că reprezenta responsabilitatea mea. Eu ordonasem misiunii Herter-Hall să meargă şi să investigheze, iar dacă-i surprindeau pe Heechee în timpul…

Însă nu eram pregătit să mă gândesc ce însemna asta.

– Ce-i cu Morţii? Despre ei ai ceva?

– Cu certitudine, Robin, a încuviinţat el din capul cu părul vâlvoi. Priveşte!

Imaginea a dispărut de pe ecran, înlocuită de un text care se derula:

RAPORT DE MISIUNE

Nava 5-2 Misiunea 08D31. Echipaj: A. Meacham, D. Filgren, H. Meacham.

Misiunea a fost un experiment ştiinţific cu echipaj redus pentru a face loc instrumentelor şi echipamentului. Timpul maxim de supravieţuire estimat: 800 de zile. După 1200 de zile de absenţă, nava a fost declarată pierdută.

– Era o bonificaţie de numai cincizeci de mii de dolari – nu prea mult, însă a fost una dintre primele misiuni ale Porţii, a vorbit Albert. Cea numită „H. Meacham” pare să fie „Mortul” căruia Wan îi spune Henrietta. Era un fel de astrofizician FTD – ştii din care, Robin, „Fără teză de doctorat”. A ratat-o. Când şi-a susţinut-o, comisia a zis că-i mai mult psihologie decât fizică, şi atunci ea a plecat în Poartă. Prenumele pilotului era Doris, ceea ce se verifică, iar cealaltă persoană era Arnold, soţul Henriettei.

– Ai identificat pe unul dintre ei? Au existat cu adevărat?

– Cu certitudine, Robin – oricum, nouăzeci şi nouă la sută sigur. Morţii aceştia sunt uneori non-raţionali, s-a plâns el revenind pe ecran. Şi, desigur, nu avem posibilitatea unei conversaţii în direct. Calculatorul navei nu este tocmai adecvat pentru o asemenea sarcină. Totuşi, chiar ignorând numele care se confirmă, misiunea pare cea cu pricina. Era o investigare astrofizică, iar dialogurile Henriettei includ referiri repetate la subiecte astrofizice. Bineînţeles după ce le înlături pe cele sexuale, a clipit el scărpinându-şi obrazul cu coada pipei. De pildă: „Săgetătorul A Vest” – o radiosursă din centrul galaxiei.

„NGC 1199” – o galaxie eliptică gigantică, ce face parte dintr-un roi mai mare. „Viteza radială medie a roiurilor globulare” – în galaxia noastră, asta înseamnă vreo 50 de kilometri pe secundă. „Puternice deplasări spre roşu determinate de pe orbita Soarelui…”

– Nu trebuie să le-nşiri pe toate, l-am oprit repede. Ştii ce-nseamnă? Adică dacă tu ai fi cel care ar vorbi despre ele, la ce te-ai referi?

Pauză – dar una scurtă; nu accesa toată literatura despre subiectul cu pricina, o făcuse deja.

– La cosmologie, mi-a răspuns. Mai exact, bănuiesc că aş discuta despre controversa clasică Hoyle-Opik-Gamow; adică dacă universul este închis, deschis sau ciclic. Dacă se găseşte în stare staţionară sau a început printr-un Big Bang.

S-a oprit iarăşi, dar acum pentru a-mi lăsa timp să mă gândesc. Am făcut-o, însă fără mare succes.

– Nu găsesc nimic în asta, i-am zis.

– Poate că nu, Robin. Totuşi se leagă oarecum de întrebările tale despre găurile negre.

Fi-ţi-ar a dracu’ de inimă de calculator, m-am gândit, însă n-am comentat. Mă privea nevinovat ca un mieluşel, pufăind calm şi serios din pipa lui veche.

– Deocamdată ajunge, am ordonat şi am rămas cu ochii pe ecranul gol mult timp după ce dispăruse, în eventualitatea că Essie mă va întreba de ce mă interesaseră găurile negre.

Ei bine, n-a făcut-o. A rămas întinsă pe spate, uitându-se la oglinzile de pe plafon. După o vreme a spus:

– Robin, ştii ce-mi doresc?

Eram pregătit pentru asta.

– Ce, Essie?

– Să mă pot scărpina.

Am izbutit să scot doar un „Ah”. Mă simţeam dezumflat – ba nu; blocat. Mă încordasem să mă apăr – cu blândeţe, desigur, datorită stării lui Essie. Şi nu trebuia s-o fac. I-am apucat mâna.

– Mă îngrijorează starea ta, am bâiguit.

– Şi pe mine, a replicat ea practică. Spune-mi, Robin, i-adevărat că febra e provocată de un fel de rază mentală Heechee?

– Cam aşa ceva, cred. Albert spune că-i de natură electromagnetică, dar asta-i tot ce ştiu.

I-am mângâiat venele de pe dosul palmei, iar ea s-a foit, negăsindu-şi locul. Însă numai de la gât în sus.

– Mă tem de Heechee, Robin, mi-a mărturisit.

– E foarte elegant spus. Chiar moderat. Eu mă cac pe mine de frică.

De fapt tremuram. Luminiţa galbenă a clipit în colţul ecranului.

– Cineva vrea să-ţi vorbească, Robin.

– Poate s-aştepte. Acum vorbesc cu femeia pe care o iubesc.

– Mulţumesc. Robin? Dacă ţi-e tot atât de frică de Heechee pe cât mi-este mie, cum de mai continui?

– Ce altă alegere am, scumpo? Sunt cincizeci de zile de timp mort. Lucrurile pe care le-am auzit noi sunt deja istorie, vechi de douăzeci şi cinci de zile. Dacă în clipa asta le-aş spune să se decupleze şi să revină acasă, ar auzi abia peste douăzeci şi cinci de zile.

– Aşa-i. Totuşi, dacă te-ai putea opri, ai face-o?

Nu i-am răspuns. Mă simţeam ciudat – puţin speriat şi deloc aşa cum eram de obicei.

– Dacă Heecheelor nu le place de noi? a insistat Essie.

Asta era cu adevărat o întrebare bună! Mi-o pusesem din prima zi când mă gândisem să intru într-una dintre navele Porţii şi să plec într-o explorare. Dacă ne întâlneam cu Heechee şi nu le plăcea de noi? Dacă ne striveau ca pe nişte muşte, ne torturau, ne înrobeau, experimentau pe noi… dacă pur şi simplu ne ignorau? Fixând cu privirea punctuleţul galben care începuse să pulseze lent, am răspuns liniştitor:

– De fapt nu există prea multe probabilităţi ca să ne facă într-adevăr rău…

– N-am nevoie de alinări, Robin!

Essie era în mod clar tensionată, iar eu mă simţeam la fel. Probabil că ceva a apărut şi pe monitoare, fiindcă infirmiera a băgat capul pe uşă, a şovăit nehotărâtă în prag, după care a dispărut.

– Essie, i-am spus, miza e prea mare. Îţi aminteşti anul trecut în Calcutta?

Fusesem la unul dintre seminarele ei, dar nu stătusem până la sfârşit, deoarece nu putusem suporta imaginea oraşului jalnic cu două sute de milioane de săraci.

Mă privea atentă şi s-a încruntat.

– Da, ştiu, inaniţia. Foametea a existat dintotdeauna, Robin.

– Nu în felul ăsta! Nu aşa cum va ajunge nu peste mult timp, dacă nu se-ntâmplă ceva care să-i pună capăt! Lumea pârâie la cusături. Albert zice…

Am ezitat. De fapt nu voiam să-i spun ce zicea Albert. Siberia încetase deja producţia de hrană, iar din cauza suprapresiunii terenurile ei fragile semănau cu Gobi. Loessul din Vestul Mijlociu american se redusese la grosimea de numai câţiva centimetri şi până şi minele de hrană se luptau să facă faţă cererilor. Albert zisese că o mai puteam duce maximum zece ani.

Lumina de avertizare devenise roşie şi clipea rapid, totuşi nu voiam să mă întrerup.

– Essie, am rostit, dacă putem face să funcţioneze Fabrica de Hrană, atunci putem aduce alimente CHOA tuturor înfometaţilor, iar asta înseamnă că s-a terminat pentru *totdeauna* cu inaniţia. Şi ăsta-i doar începutul. Dacă izbutim să construim noi înşine nave Heechee şi să le pilotăm acolo unde dorim – atunci putem coloniza noi planete. Multe. Şi mai *mult* decât atât. Cu tehnologia Heechee, putem capta toţi asteroizii din sistemul solar şi să-i transformăm în Porţi. Să construim habitate spaţiale. Să terraformăm planete. În următorul milion de ani putem face un paradis pentru o populaţie de un milion de ori mai mare decât cea a Pământului!

M-am oprit, întrucât mi-am dat seama că aiuram. Mă simţeam trist şi înfierbântat, neliniştit şi… aţâţat sexual; iar din expresia de pe faţa lui Essie vedeam că şi ea încerca un simţământ ciudat.

– Toate astea sunt motive foarte bune, Robin, a început ea, însă n-a apucat să termine.

Lumina semnalizatoare era roşu-strălucitor şi clipea ca un pulsar; apoi a dispărut şi pe ecran s-a ivit chipul îngrijorat al lui Albert Einstein. Nu-mi aduceam aminte ca până atunci să fi apărut nechemat.

– Robin, a strigat el, altă emisie de febră!

M-am sculat, tremurând.

– Dar nu-i vremea, am obiectat prosteşte.

– S-a petrecut deja, Robin, şi e destul de stranie. A înregistrat un vârf acum, ia să vedem, ceva mai puţin de o sută de secunde. Cred… Da, a încuviinţat părând că ascultă un glas neauzit, se stinge.

Şi, de fapt, mă simţeam mai puţin ciudat. Nici o altă criză nu

fusese atât de scurtă şi nici una nu dăduse astfel de senzaţii. Se părea că altcineva încercase culcuşul.

– Albert, am rostit, trimite un mesaj prioritar spre Fabrica de Hrană. Abandonaţi imediat, repet, imediat, orice altă folosire a culcuşului indiferent în ce scop. Dacă este posibil, demontaţi-l fără a-i provoca stricăciuni. Încălcarea acestei directive duce la anularea imediată a bonificaţiilor şi recompenselor. L-ai înregistrat?

– Este de acum pe drum, Robin, a zis el şi a dispărut.

Essie şi cu mine ne-am privit o clipă.

– Nu le-ai spus totuşi să abandoneze explorarea şi să se întoarcă, a rostit ea în cele din urmă.

Am strâns din umeri.

– Nu schimbă cu nimic situaţia.

– Nu, a aprobat Essie. Şi mi-ai oferit nişte motive cu adevărat foarte bune, Robin. Dar sunt oare ale tale?

N-am răspuns.

Ştiam care credea Essie că sunt motivele mele pentru continuarea explorărilor în spaţiul Heechee, indiferent de febre, preţuri sau riscuri. Ea considera că motivele mele purtau un nume, iar numele acela era Gelle-Klara Moynlin. Şi uneori nu eram deloc sigur că greşea.

7
Paradisul Heechee

Oriunde s-ar fi deplasat prin navă, Lurvy era permanent conştientă de împestriţătura sură de pe ecran. Nu arăta nimic recognoscibil, dar era un nimic pe care ea îl văzuse şi înainte, luni în şir.

Câtă vreme călătoreau cu viteză superluminică spre Paradisul Heechee, erau singuri. Universul era pustiu în jurul lor, exceptând cenuşiul acela granulat şi schimbător. Ei constituiau universul. Nici drumul cel lung către Fabrica de Hrană nu fusese atât de solitar. Cel puţin atunci vedeau stelele. Chiar şi planetele. În spaţiul *tau,* sau cine ştie ce alt spaţiu nebun prin care treceau navele Heechee, sau pe care-l sfredeleau ori îl ocoleau, nu exista nimic. Ultimele daţi când Lurvy văzuse asemenea pustietăţi fusese în expediţiile plecate din Poartă şi acelea nu constituiau deloc amintiri plăcute.

Nava aceasta era în mod limpede cea mai mare pe care o văzuse vreodată. Cel mai încăpător vehicul al Porţii putea transporta cinci persoane. Aici ar fi avut loc minimum douăzeci. Era alcătuită din opt compartimente separate. Trei dintre ele (explică Wan) erau calele, care erau încărcate în mod automat cu produsele Fabricii de Hrană, cât timp stătea andocată. Alte două păreau cabine de pasageri, însă nu pentru oameni. Dacă „cuşetele” ce se rulau din pereţi erau cu adevărat cuşete, ar fi fost prea mici pentru adulţii umani. Wan arătă că unul dintre compartimente era al lui şi o invită pe Janine să stea împreună cu el. Când Lurvy se opuse, cedă morocănos, aşa încât se grupară după sex – bărbaţii într-o cabină şi femeile în alta. Încăperea cea mai mare, situată în centrul geometric al navei, avea forma unui cilindru cu capetele conice. Nu exista nici podea, nici plafon, doar trei scaune fixate pe suprafaţa din faţa comenzilor. Datorită curburii suprafeţei, scaunele se înclinau unul spre celălalt. Erau foarte simple, cu designul binecunoscut lui Lurvy: două plăci netede din metal ce se împreunau în „V”.

– În navele Porţii întindeam o plasă între ele, spuse femeia.

– Ce-i „plasă”? întrebă Wan, iar după ce i se explică spuse: Ce idee bună! O să fac şi eu la fel în următoarea călătorie. Pot fura nişte materiale de la Bătrâni.

Ca în toate navele Heechee, comenzile înseşi erau aproape automate. Exista un şir de o duzină de roţi cu spiţe, acoperite de lumini colorate. Când roţile erau învârtite (desigur, nimeni n-ar fi făcut asta în timpul zborului; ar fi însemnat echivalentul clar al sinuciderii), luminile îşi modificau culoarea şi intensitatea, prezentând benzi luminoase şi întunecate, aidoma liniilor spectrale. Ele reprezentau setările cursului. Nici Wan nu le putea citi, cu atât mai puţin Lurvy sau ceilalţi. Totuşi de când Lurvy părăsise Poarta, experţii acumulaseră o mulţime impresionantă de date, după pierderi însemnate de vieţi ale prospectorilor. Unele culori însemnau o şansă bună de a găsi ceva important. Altele se refereau la lungimea călătoriei pentru care era programată nava. Altele – multe – erau catalogate ca interzise, întrucât toate navele ce pătrunseseră în spaţiul superluminic cu setările acelea rămăseseră acolo. Sau undeva. Oricum nu mai reveniseră niciodată în Poartă. Din obişnuinţă, cât şi datorită instrucţiunilor primite, Lurvy fotografie toate fluctuaţiile luminilor şi ecranului, chiar şi atunci când acesta nu arăta nimic ce ea ar fi recunoscut că merita fotografiat. La o oră

după ce părăsiseră Fabrica de Hrană, constelaţiile începuseră să se adune laolaltă într-un punct orbitor, care clipea. Atinseseră viteza luminii. Apoi până şi punctul cu pricina dispăru. Pe ecran se zărea un fel de noroi sur pe care căzuseră picături de ploaie.

Desigur, pentru Wan nava nu era decât familiarul lui autobuz de navetă, care-l dusese înainte şi înapoi de când fusese îndeajuns de vârstnic ca să poată strânge bulbul de lansare. Paul nu mai intrase până atunci într-o navă Heechee şi fu fascinat zile întregi. Nici Janine nu văzuse o astfel de navă, dar o minune în plus nu constituia mare lucru în viaţa ei de paisprezece ani. Pentru Lurvy însă reprezenta cu totul altceva. Era o versiune mai mare a navelor în care ea îşi câştigase brăţările Heechee – şi extrem de puţine alte lucruri – şi de aceea înspăimântătoare.

Asta era situaţia. Nu se putea convinge că măcar această călătorie era o cursă regulată de navetă. Învăţase mult prea bine ce însemna frica, plonjând în necunoscut ca pilot al Porţii. Se propulsa prin spaţiul vast – comparativ vast – al navei (aproape o sută cincizeci de metri cubi!) şi-şi făcea griji. Nu numai ecranul îmbâcsit îi atrăsese atenţia. Mai era şi rombul auriu strălucitor, mai mare decât un om, despre care se credea că ar fi conţinut propulsia superluminică şi despre care se ştia că exploda dacă cineva încerca să-l deschidă. După aceea spirala din cristal sticlos care se înfierbânta la răstimpuri (nimeni nu cunoştea motivul) şi în care se aprindeau scântei minuscule şi fierbinţi la începutul şi sfârşitul fiecărei călătorii, precum şi într-un alt moment foarte important.

Momentul acela îl pândea Lurvy. Şi când, după exact douăzeci şi patru de zile, cinci ore şi cincizeci de minute de la părăsirea Fabricii de Hrană, spirala aurie pâlpâi şi porni să strălucească, Lurvy nu-şi putu stăpâni un suspin adânc de uşurare.

– Ce s-a întâmplat? chiţăi suspicios Wan.

– Am ajuns la jumătatea drumului, răspunse femeia notându-şi data în jurnalul personal. Aici e punctul de decelerare. Asta te interesează într-o navă a Porţii. Dacă ajungi în punctul ăsta şi-ai consumat doar un sfert de provizii, ştii c-o să-ţi ajungă şi n-o să mori de inaniţie la întoarcere.

– Nu ai încredere în mine? ţuguie buzele Wan. N-o să flămânzim.

– Mă simt mai bine să am o asigurare suplimentară, surâse ea,

după care zâmbetul îi îngheţă, gândindu-se la ce îi aştepta la capătul drumului.

Aşa încât convieţuiră împreună pe cât o puteau face mai bine, călcându-se reciproc pe nervi de o mie de ori pe zi. Paul îl învăţă pe Wan să joace şah, ca să-i mai alunge gândurile de la Janine. Răbdător – deşi mai ades iritat –, Wan repetă iarăşi şi iarăşi tot ce le putea spune despre Paradisul Heechee şi despre locuitorii săi.

Dormeau cât puteau mai mult. În hamacul cu centuri de lângă Paul, sângele de adolescent al lui Wan se înfierbânta şi dădea în clocot. Se foia şi se răsucea la fiecare mică şi aleatoare acceleraţie a navei, dorindu-şi să fie singur ca să poată face lucrurile acelea ce păreau a fi interzise când nu erai singur – sau dorind să nu fie singur, ci cu Janine, aşa încât să poată face celelalte lucruri, şi mai interesante, pe care i le descriseseră Micul Jim şi Henrietta. O întrebase de nenumărate ori pe Henrietta care era rolul femelei în această împreunare. Ea răspundea întotdeauna la subiectul respectiv, chiar şi când n-avea chef să vorbească despre nimic altceva; totuşi n-o făcea aproape niciodată într-un mod folositor pentru Wan. Oricum şi-ar fi început frazele, acestea se încheiau aproape mereu în lacrimi, revenind la subiectul teribilelor trădări ale soţului ei şi târfei de Doris.

Băiatul nu ştia nici măcar deosebirile fizice dintre femelă şi mascul. Imaginile şi cuvintele nu erau suficiente. Către sfârşitul călătoriei, curiozitatea învinse culturalizarea şi le imploră pe Janine şi Lurvy, pe oricare, să-l lase să le vadă cu ochii lui. Chiar şi fără să atingă.

– Bestie împuţită, replicase imediat Janine.

Nu se supărase. Zâmbea.

– Rezistă, băiete, vine şi vremea ta.

Lurvy însă nu fusese amuzată şi după ce Wan plecase dezamăgit, ea şi soră-sa discutară multă vreme între patru ochi. De fapt, numai atât cât putea tolera Janine.

– Lurvy, dragă, zise ea în cele din urmă, *ştiu.* Ştiu că n-am decât cincisprezece ani – mă rog, aproape – şi că Wan e doar cu puţin mai mare. Ştiu că nu doresc să rămân gravidă când doctorul se află la patru ani depărtare, plus cu toate chestiile care ne aşteaptă şi pe care nu ştim cum o să le rezolvăm – ştiu toate astea. Tu mă consideri tot mucoasa de soră-ta. Perfect,

aşa-i. Dar sunt *deşteapta* de mucoasă de soră-ta. Te-ascult, atunci când îmi spui ceva care merită să fie ascultat. Aşa că, sictir, dragă Lurvy.

Zâmbind încântată, se împinse după Wan, apoi se opri şi se întoarse ca s-o sărute pe Lurvy.

– Tu şi tata, îi spuse. Amândoi mă faceţi să mă sui pe pereţi. Dar vă iubesc mult pe amândoi… şi pe Paul.

Lurvy ştia că nu era exclusiv vina lui Wan. Toţi miroseau extrem de puternic. Dincolo de sudoare şi secreţii, existau suficienţi feromoni ca să înnebunească un sihastru, cu atât mai mult o puştoaică virgină şi impresionabilă. Iar asta nu era deloc vina băiatului, ba dimpotrivă. Dacă el n-ar fi insistat, nu s-ar fi încărcat atâta apă la bord; dacă n-ar fi încărcat apă la bord, ar fi fost şi mai murdari şi transpiraţi decât îi lăsau raţionalizatele spălări cu buretele. Dacă stăteau să se gândească bine, părăsiseră prea în pripă Fabrica de Hrană. Payter avusese dreptate.

În mod surprinzător, Lurvy îşi dădea seama că bătrânul îi lipsea cu adevărat. În navă erau complet izolaţi de orice fel de comunicare cu exteriorul. Ce făcea? Mai era sănătos? Luaseră bioanalizorul mobil – aveau unul singur, iar patru oameni aveau nevoie de el mai mult decât unul. De fapt nici asta nu reprezenta tocmai adevărul, întrucât, lipsit de contactul cu calculatorul navei, bioanalizorul era făcut ghem într-o masă strălucitoare, imobilă şi avea să rămână aşa până ce restabileau contactul prin radio cu Vera după ce ajungeau în Paradisul Heechee… iar până atunci ce se întâmpla cu tatăl ei?

Curios era faptul că Lurvy îl iubea pe bătrân şi credea că şi el o iubea. Peter îi oferise toate dovezile în această privinţă, mai puţin cele verbale. La urma urmelor, banii şi ambiţia lui îi aduseseră pe toţi în călătoria spre Fabrica de Hrană, cumpărându-le acţiunile de participare prin epuizarea tuturor gologanilor săi, dar nu şi a ambiţiei. Tot el plătise şi plecarea lui Lurvy la Poartă, iar când femeia nu izbutise nimic, nu i-o reproşase. În tot cazul, nu într-un mod direct şi nu prea mult.

După şase săptămâni petrecute în nava lui Wan, Lurvy începu să se simtă acomodată cu ea. Ba chiar se simţea relativ confortabil, exceptând mirosurile, iritările şi grijile; cel puţin atâta vreme cât nu se gândea prea mult la călătoriile din Poartă care-i aduseseră cele cinci brăţări Heechee. În nici una dintre ele nu existau multe lucruri bune de reamintit.

Prima ei expediţie fusese un fiasco. O călătorie de paisprezece luni dus-întors, pentru a da ocol unei planete care fusese complet pârjolită în urma unei nova. Poate că, odată, acolo existase ceva. Nu mai rămăsese însă nimic atunci când sosise Lurvy, solitară şi deja vorbind de una singură în nava ei de o persoană. Asta o vindecase de genul acela de misiuni şi data următoare luase o Trei. Cu nimic mai bună. Nici una dintre nave nu fusese mai bună. Lurvy devenise faimoasă în Poartă, un obiect de curiozitate – unul dintre principalii candidaţi la recordul celor mai multe călătorii făcute şi al celor mai mici profituri rezultate. Nu era o onoare care s-o încânte, totuşi nu fusese chiar atât de rău pe cât avea să fie ultima expediţie.

Aceea se terminase dezastruos.

Înainte să fi ajuns la destinaţie, Lurvy se trezise dintr-un somn agitat în plină oroare. Femeia care-i devenise prietena cea mai bună plutea însângerată lângă ea, cealaltă femeie, de asemenea moartă, se afla mai încolo, iar cei doi bărbaţi care completau echipajul Cinciului erau angajaţi într-o luptă urlătoare şi mutilatoare pe viaţă şi pe moarte.

Regulile Corporaţiei Porţii prevedeau ca orice profituri rezultate de pe urma unei expediţii să fie împărţite în mod egal între supravieţuitori. Unul dintre bărbaţi, Stratos Kristianides, hotărâse ca el să fie unicul supravieţuitor.

Până la urmă nu mai supravieţuise. Pierduse lupta cu celălalt bărbat, amantul lui Lurvy, Hector Possanbee. Învingătorul, împreună cu Lurvy, ajunsese la destinaţie, unde găsise – din nou – nimic. O gigantă gazoasă roşie, care mocnea. O jalnică pitică binară din clasa M drept companion. Şi nici o modalitate de a ajunge la unica planetă detectabilă, o uriaşă similară lui Jupiter, acoperită cu metan, decât doar cu preţul vieţii.

După aceea, Lurvy revenise cu coada între picioare pe Pământ, fără ca vreo şansă să se ivească la orizont. Payter îi oferise totuşi una şi ea nu credea că va mai exista alta. Cei peste o sută de mii de dolari plătiţi de tatăl ei ca s-o trimită în Poartă reprezentaseră o gaură foarte importantă în banii agonisiţi de el în cei şaizeci sau şaptezeci de ani – Lurvy nu le ştia numărul exact – de viaţă. Ea îi înşelase aşteptările. De fapt, nu numai pe ale lui. Şi de aceea acceptase, văzând bunătatea lui şi refuzul de a o urî, faptul că el îşi iubea cu adevărat fiica – şi de asemenea pe bunul şi onestul Paul şi pe prostuţa Janine. În felul lui aparte, Payter îi iubea pe toţi.

Şi căpăta o răsplată tare mică, aprecie Lurvy.

Îşi frecă tulburată brăţările. Fuseseră scumpe.

N-o linişteau gândurile despre tatăl ei şi nici cele legate de ceea ce-i aştepta la destinaţie.

Sexul cu Paul ajuta la trecerea timpului – atunci când se puteau autoconvinge că nu trebuiau să-i supravegheze pe tineri pentru vreun sfert de oră. Pentru Lurvy nu era la fel ca sexul cu Hector, bărbatul care supravieţuise alături de ea în ultima misiune din Poartă, cel care o ceruse în căsătorie. Bărbatul care o rugase să plece împreună cu el în altă misiune şi să trăiască împreună. Scund, solid, mereu activ, mereu alert, un adevărat motor în pat, bun şi răbdător atunci când ea era bolnavă, nervoasă sau speriată – existau o sută de motive pentru care Lurvy ar fi trebuit să se mărite cu Hector. Şi numai unul singur, de fapt, pentru care să n-o facă. Când se smulsese din somnul acela teribil, îi găsise pe Hector şi Stratos luptându-se. Stratos murise sub ochii ei.

Hector îi explicase că Stratos o luase razna şi încercase să-i ucidă pe toţi; dar ea dormise, când începuse masacrul. Era limpede că unul dintre bărbaţi încercase să-şi omoare tovarăşii de drum.

Ea însă nu ştiuse niciodată cu siguranţă care dintre ei fusese.

Hector o ceruse de soţie atunci când lucrurile fuseseră cele mai sumbre şi mai deprimante, cu o zi înainte de a reveni în Poartă din întoarcerea jalnică.

– Realmente, ne simţim foarte bine împreună, Dorema, îi spusese, ţinând-o în braţe şi consolând-o. Doar noi doi şi nimeni altcineva. Cred că n-aş fi putut rezista la drumul ăsta cu ceilalţi din jur. Data viitoare vom avea mai mult noroc! Vrei, te rog, să ne căsătorim?

Ea îşi afundase bărbia în umărul lui ciocolatiu, tare şi cald.

– Trebuie să mă gândesc, scumpule, îi zisese simţind cum degetele care-l uciseseră pe Stratos îi masau ceafa.

De aceea Lurvy nu se simţi deloc amărâtă când călătoria luă sfârşit şi Janine o strigă, peste măsură de aţâţată; spirala mare din sticlă se umplea cu scântei fierbinţi de lumină aurie, care se deplasau în toate direcţiile, nava se înclina într-o parte şi în alta, iar noroiul pestriţ dispăruse de pe ecran şi se iviseră stelele. Şi mai mult decât stele. Un obiect strălucea în petice albastre pierdute prin cenuşiul amorf. Avea forma unei lămâi şi se rotea lent, iar Lurvy nu-şi putu face o idee asupra mărimii sale, până

nu înţelese că suprafaţa obiectului nu era uniformă. Ici-colo se întrezăreau protuberanţe minuscule, iar pe cele mai mici dintre ele le recunoscu ca nave din Poartă, Unuri şi Treiuri, apoi o Cinci; lămâia trebuia să fie mai lungă de un kilometru! Rânjind mândru, Wan se instala în scaunul central de pilotaj (îl umpluseră cu haine, o idee ce nu-i venise niciodată băiatului) şi apucă manetele ce comandau landerul. Lurvy abia se stăpânise să n-o facă ea. Totuşi Wan executase toată viaţa manevra respectivă. Cu o competenţă brutală, el răsuci nava într-o spirală descendentă, perfect potrivită cu rotaţia lentă a lămâii cenuşii cu ochi albaştri, intersectă unul dintre puţurile de aşteptare, andocă, fixă şi-i privi, aşteptând aplauzele. Ajunseseră în Paradisul Heechee.

Fabrica de Hrană avusese dimensiunile unui bloc zgârie-nori, dar aceasta era o lume în miniatură. Poate că, aidoma Porţii, fusese cândva un asteroid; în cazul acesta, fusese astfel excavat şi cioplit, încât nu mai rămăsese nici urmă din structura iniţială. Kilometri cubici de masă. Un munte rotitor. Aveau atâtea de explorat! Atâtea de învăţat!

Şi atâtea de care să se teamă. Se furişară, sau umblară ţanţoşi prin coridoarele străvechi, şi Lurvy îşi dădu seama că-l strângea de mână pe soţul ei. Iar Paul o strângea la fel de tare. Femeia se sili să observe şi să comenteze. Pereţii laterali erau străbătuţi de o reţea de vinişoare roşu-strălucitoare; plafonul avea familiara sclipire albăstruie a metalului Heechee. Pe podea – şi era cu adevărat o podea; aici aveau greutate, deşi cel mult o zecime din cea terestră –, nişte proeminenţe rombice conţineau sol în care creşteau plante.

– Mure, aruncă mândru Wan peste umăr şi arătă un tufiş ce-i ajungea până la mijloc, printre ale cărui frunze de culoarea smaraldului atârnau nişte bobiţe păroase. Dacă vreţi, facem un popas şi mâncăm câteva.

– Mai târziu, spuse Lurvy.

Ceva mai departe pe acelaşi coridor se afla alt romb, care avea înăuntru lujeri verzi ce purtau muguri moi de forma unor conopide strivite.

– Astea ce-s?

Băiatul se opri şi o privi. Era limpede că i se părea o întrebare prostească.

– Nu-s bune de mâncat, scârţâi el dispreţuitor, încercaţi murele. Sunt gustoase.

Se opriră în locul în care se întâlneau două coridoare roşii, iar unul dintre ele se preschimba în albastru. Curăţară pieliţele verzi-maronii ale murelor şi molfăiră pulpa zemoasă – mai întâi cu prudenţă, apoi cu încântare –, în timp ce Wan le explica geografia Paradisului Heechee. Acestea erau secţiunile roşii, în care era cel mai bine. Aici exista hrană şi locuri bune de dormit; tot aici se afla nava, iar Bătrânii nu veneau niciodată. Totuşi nu se abăteau câteodată din locurile lor obişnuite ca să culeagă mure? Ba da, sigur că da! Dar niciodată (şi aici glasul îi urcă o octavă) *aici.* Nu se întâmplase niciodată. Acolo, albastrele. Vocea băiatului scăzu în volum şi ton. Bătrânii veneau destul de des acolo. Însă totul era *mort.* Dacă n-ar fi existat camera Morţilor, el n-ar fi intrat niciodată în secţiunea aceea. Privind pe coridorul indicat, Lurvy simţise fiorul unei vechimi incredibile. Avea aspectul unui Stonehenge, Gizeh sau Angkor Wat. Până şi plafoanele străluceau mai stins, iar plantele erau rare şi sfrijite. Verzile, continuă Wan, erau foarte bune, atât doar că nu funcţionau prea grozav. Jeturile de apă secaseră. Plantele mureau. Iar auriile…

Încântarea i se risipi când povesti despre coridoarele aurii. Acolo trăiau Bătrânii. Dacă n-ar fi fost cărţile, şi uneori hainele, el n-ar fi mers niciodată în secţiunea aurie, deşi Morţii îl îndemnau mereu s-o facă. Nu voia să-i întâlnească pe Bătrâni.

Paul îşi drese glasul şi rosti:

– Totuşi cred că trebuie să mergem, Wan.

– De ce? cârâi băiatul. Nu-s interesante.

Lurvy îşi puse mâna pe umărul lui.

– Ce-i, Wan? întrebă ea cu blândeţe, cercetându-i expresia.

Sentimentele băiatului i se puteau întotdeauna citi pe chip. El nu avusese niciodată nevoie să înveţe arta disimulării.

– Pare speriat, comentă Paul.

– Nu-i speriat! replică Wan. Voi nu-nţelegeţi locul ăsta! Auriul nu-i interesant!

– Wan dragă, zise Lurvy, chestia este că merită să riscăm pentru a afla mai multe despre Heechee. Nu ştiu dacă-ţi pot lămuri ce-nseamnă asta pentru noi, însă lucrul cel mai puţin important este că putem câştiga bani de pe urma celor aflate. *Mulţi* bani.

– El nu ştie ce-s banii, o întrerupse Paul nerăbdător. Wan… Fii atent! O să facem altfel. Spune-ne în ce fel am putea noi patru să explorăm în siguranţă coridoarele aurii.

– Noi patru nu putem! O singură persoană poate. *Eu,* se lăudă băiatul.

Acum era furios şi o dovedea. Paul! Sentimentele lui Wan faţă de bărbat erau eterogene, dar în majoritate nu erau favorabile. Când îi vorbea, Paul îşi formula cuvintele cu multă grijă – dispreţuitor. De parcă nu credea că Wan deţinea inteligenţa necesară ca să le priceapă. Când Wan şi Janine erau împreună, Paul se afla întotdeauna prin apropiere. Dacă Paul reprezenta un eşantion caracteristic al masculilor oameni, Wan nu era deloc încântat că făcea parte dintre aceştia.

– Am fost de multe ori în aurii, se lăudă el, după cărţi, sau mure, sau pur şi simplu ca să văd prostiile pe care le fac ei. Sunt atât de caraghioşi! Dar să ştiţi că nu sunt complet proşti. *Eu* pot merge acolo fără grijă. O persoană poate. Eventual două, însă dacă ne ducem toţi, ne vor vedea cu siguranţă.

– Şi ce ne pot face? întrebă Lurvy.

Wan strânse din umeri, trecând în defensivă. De fapt nu cunoştea răspunsul la întrebarea aceea, ci ştia doar că-l înspăimântase pe tatăl lui.

– Nu sunt interesanţi, repetă el contrazicându-se.

Janine îşi linse degetele şi azvârli pieliţele murelor la baza tufişului.

– Voi sunteţi de pe altă lume, oftă ea. Wan, unde vin Bătrânii ăştia?

– Întotdeauna la marginea auriilor. Uneori intră în albastre sau în verzi.

– Perfect, atunci dacă le plac murele şi dacă tu ştii un loc unde vin să le culeagă, de ce să nu montăm o videocameră acolo? Noi îi putem vedea. Ei nu ne vor putea vedea.

– Sigur că da! chiui triumfător băiatul. Vezi, Lurvy, nu-i nevoie să mergem acolo! Janine are dreptate, deşi... Şovăi. Janine, ce-i aia videocameră?

În vreme ce mergeau, Lurvy trebui să-şi adune tot curajul pentru a trece prin fiecare intersecţie şi nu se putu abţine să nu privească în lungul fiecărui coridor. Nu auziră însă nimic şi nici nu zăriră vreo mişcare. Domnea o linişte similară celei din Fabrica de Hrană, când puseseră prima dată piciorul în ea, şi părea la fel de straniu. Ba chiar mai straniu. Reţelele luminoase de pe pereţi, moviliţele de vegetaţie... şi în primul rând gândul teribil că undeva în apropiere existau Heechee vii. După ce

ascunseră o videocameră lângă un tufiş de mure într-un loc unde se întâlneau verdele, albastrul şi auriul, Wan îi conduse grăbit direct la încăperea Morţilor. Aceea constituia prima prioritate: să ajungă la radioul ce urma să-i repună în legătură cu restul lumii. Chiar dacă restul lumii era numai moş Payter, care se plimba morocănos prin Fabrica de Hrană. Dacă nu puteau face măcar atât, se gândea Lurvy, atunci nu mai aveau ce căuta aici şi trebuiau să se întoarcă la navă şi să plece spre Pământ; era inutil să exploreze, dacă nu puteau anunţa ce găsiseră!

Wan, căruia curajul îi revenea direct proporţional cu creşterea distanţei faţă de Bătrâni, îi conduse printr-o secţiune verde, apoi urcară câteva niveluri albastre şi ajunseră în faţa unei uşi largi, azurii.

– Ia să vedem dacă merge, rosti el cu importanţă şi calcă pe un prag metalic aflat în faţa uşii.

După câteva clipe, uşa şuieră uşor, apoi se deschise scârţâind şi, mulţumit, Wan îi conduse înăuntru.

Locul acesta cel puţin părea omenesc. Deşi era ciudat. Mirosea a om, fără îndoială pentru că Wan petrecuse aici o mare parte din scurta lui viaţă. Lurvy luă o minicameră de la Paul şi şi-o fixă pe umeri. Maşinăria şuieră trecând banda prin faţa lentilelor şi înregistră o încăpere octogonală, cu trei scaune Heechee bifurcate – două erau rupte – şi un perete pătat, acoperit de posibile instrumente Heechee – proeminenţe cu luminiţe colorate. Înapoia peretelui se auzeau, abia perceptibil, zumzete şi clicăituri. Wan arătă într-acolo.

– Înăuntru, rosti el, trăiesc Morţii. Dacă „trăiesc” e cuvântul potrivit pentru ceea ce fac.

Chicoti.

Lurvy îndreptă videocamera spre scaune şi manetele noduroase din faţa lor, apoi către un obiect terminat printr-o cupolă şi prevăzut cu gheare, de lângă perete. Era înalt până la pieptul oamenilor şi montat pe role moi, cilindrice, pentru deplasare.

– Ce-i ăsta, Wan?

– Cu ăsta mă prind uneori Morţii, murmură el. Nu-l folosesc prea des. E foarte vechi. Când se defectează, îi trebuie mult timp să se autorepare.

Paul privi precaut maşinăria şi se îndepărtă de ea.

– Cheamă-ţi prietenii, Wan, spuse el.

– Sigur că da. Nu-i deloc greu, se lăudă Wan. Uitaţi-vă cu atenţie şi-o să vedeţi cum fac.

Se aşeză cu nepăsare pe singurul scaun întreg, după care se încruntă privind comenzile.

– Te aduc pe tine, Micule Jim, hotărî el şi apăsă cu degetul o comandă.

Luminiţele de pe peretele pătat pâlpâiră şi continuam să se deruleze în sus şi în jos.

– Trezeşte-te, Micule Jim, zise Wan. Cineva vrea să te cunoască.

Tăcere.

Wan se strâmbă, privi peste umăr spre ceilalţi şi după aceea porunci:

– Micule Jim! Vorbeşte-mi imediat!

Îşi umezi buzele şi scuipă pe perete. Lurvy recunoscu sursa petelor, însă nu comentă.

– Salut, Wan, se auzi un glas obosit de deasupra capetelor lor.

– Aşa-i mai bine, chiţăi Wan rânjind către ceilalţi. Micule Jim, spune-le ceva interesant prietenilor mei, altfel te scuip din nou!

– Aş dori să fii ceva mai respectuos, suspină vocea, dar ce să-i faci... Ia să vedem... Pe a noua plantă a stelei Saiph există o civilizaţie străveche. Conducătorii ei formează o clasă de căcănari, care-şi exercită puterea curăţind excrementele doar din casele acelor cetăţeni care sunt oneşti, muncitori, inteligenţi şi-şi plătesc la timp impozitul. De sărbătoarea lor naţională, numită Banchetul Sf. Gautama, cea mai tânără fecioară din fiecare familie se scaldă în ulei de floarea-soarelui, ia o alună între dinţi şi, în mod ritual...

– Micule Jim, îl opri băiatul, asta-i o poveste adevărată?

Pauză.

– Din punct de vedere metaforic, da, răspunse posac Micul Jim.

– Te comporţi prosteşte, îi reproşă Wan, şi mă simt umilit în faţa prietenilor mei. Fii atent! Aici sunt Dorema Herter-Hall, căreia îi vei spune Lurvy, şi sora ei, Janine Herter. Şi Paul. Salută-i!

Pauză prelungă.

– Mai sunt şi alţi oameni vii aici? întrebă neîncrezător vocea.

– Doar ţi-am spus că da!

Altă pauză lungă.

– La revedere, Wan, rosti glasul cu tristeţe şi nu mai vorbi,

indiferent cât răcni băiatul la el sau cât de furios scuipă peretele.

– Hristoase, mormăi Paul. Totdeauna i-aşa?

– Nu, nu-ntotdeauna, chiţăi Wan. Însă uneori e şi mai rău. Să încercăm cu altul?

– Sunt mai interesanţi?

– Nu, recunoscu Wan. Micul Jim e cel mai bun.

Paul strânse disperat din pleoape, după care deschise ochii şi o privi furios pe Lurvy.

– Absolut minunat! pufni el sarcastic. Ştii ce-ncep să cred? Încep să cred că taică-tău avea dreptate. Trebuia să fi rămas în Fabrica de Hrană.

Femeia inspiră adânc.

– Ei bine, replică ea, n-am făcut-o. Suntem aici. Să mai lăsăm să treacă patruzeci şi opt de ore, apoi… Apoi o să luăm o decizie.

Cu mult înainte de expirarea celor patruzeci şi opt de ore, hotărâseră să rămână. Cel puţin pentru o vreme. În Paradisul Heechee existau pur şi simplu prea multe lucruri ca să-l abandoneze.

Principalul factor în luarea hotărârii a fost reuşita comunicării cu Payter prin radioul superluminic. Nimeni nu se gândise să-l întrebe pe Wan dacă faptul că Paradisul Heechee putea fi apelat din Fabrica de Hrană implica şi reversul. Se dovedi că băiatul n-o încercase niciodată. Nu avusese nici un motiv s-o facă, deoarece acolo nu existase nimeni cu care să vorbească prin radio. Lurvy o luă pe Janine ca s-o ajute să aducă alimente şi alte câteva obiecte necesare din navă, străduindu-se să-şi învingă deprimarea şi grijile, dar când reveniră îl găsiră pe Paul mândru şi pe Wan jubilând. Stabiliseră legătura.

– Cum se simte? întrebă imediat Lurvy.

– Cine, taică-tău? E bine, răspunse Paul. Dacă stau să mă gândesc bine, vorbea niţel înfundat – probabil are vreun guturai. Am recepţionat un milion de mesaje. Le-a transmis pe toate arhivate şi le-am înregistrat pe bandă, însă va dura o săptămână până să le-ascultăm.

Scotoci prin lucrurile aduse de Janine şi Lurvy până găsi sculele pe care le ceruse. Montă un transmiţător de imagini digitalizate, ca să poată folosi circuitele superluminice destinate exclusiv sunetelor.

– Putem transmite numai fotografii, continuă el cu ochii pe aparat. Deşi dacă vom rămâne foarte mult timp aici, poate că reuşesc să înjghebez şi un sistem de emisie în rafale. Până atunci, doar audio şi… ah, da. Moşul a zis să te sărut din partea lui.

– Bănuiesc atunci că vom mai rămâne pe-aici o vreme, concluzionă Janine.

– Atunci ar trebui să mai scoatem nişte lucruri din navă, propuse sora ei. Wan, unde ar fi bine să dormim?

În timp ce Paul continua să meşterească la aparatura de comunicaţii, Wan şi cele două femei transportară obiectele într-un grup de camere din coridoarele roşii. Băiatul era mândru să le arate. Din pereţi se rabatau paturi, mai mari decât cele din navă – suficient de mari ca să poată dormi până şi Paul în ele, dacă nu-l deranja să stea cu genunchii îndoiţi. Exista de asemenea un grup sanitar, care nu fusese însă proiectat de oameni. Sau nu fusese proiectat recent de oameni. Toaletele erau simple fante în podeaua metalică lucioasă, destul de asemănătoare veceurilor turceşti. Exista chiar şi o baie. Era de fapt ceva între o piscină puţin adâncă şi o cadă de baie, dotată cu ceva între un cap de duş şi o cascadă miniaturală care se revărsa din peretele adiacent. Când păşeai în cadă, începea să curgă apă călduţă. După aceea, toţi mirosiră mult mai bine. Mai ales Wan se spăla ostentativ de frecvent, uneori începând să se dezbrace ca să se îmbăieze înainte ca ultimele picături ale băii anterioare să i se fi uscat pe ceafă. Micul Jim îi spusese că spălatul era obligatoriu în societăţile civilizate. În plus, observase că Janine o făcea în mod regulat. Lurvy îi privi pe amândoi, îşi reaminti cât de greu fusese s-o convingă pe fată să se spele în decursul călătoriei dinspre Pământ, dar se abţinu de la comentarii.

În calitate de pilot, căpitan, Lurvy se autoînscăună şefa expediţiei. Îl însărcină pe Paul cu stabilirea şi menţinerea comunicaţiilor cu tatăl ei din Fabrica de Hrană, ajutat fiind de Wan, care constituia legătura cu Morţii. Janine, ajutată de ea şi de Wan, răspundea de corvezile casnice, de pildă spălarea hainelor în cada cu apă călduţă. În plus, Wan, însoţit de oricare dintre ei care era liber, urma să străbată zonele sigure ale Paradisului Heechee, fotografiind şi înregistrând pentru transmiterea către Payter şi Pământ. De obicei Wan mergea împreună cu Janine. Când un adult nu avea alte sarcini, cei doi

tineri erau însoţiţi, însă asta se întâmpla rareori.

Janine nu părea afectată. Încă nu se destrămase înfiorarea iniţială produsă de prezenţa băiatului şi nu se grăbea să treacă la altă etapă – exceptând momentele când se atingeau. Sau când îl surprindea privind-o transpus. Sau când îi zărea umflătura de sub kiltul zdrenţuit. Chiar şi atunci fanteziile şi imaginaţia ei erau aproape la fel de bune ca etapa următoare, cel puţin deocamdată. Fata vorbea cu Morţii, molfăia murele cu pieliţă maronie şi pulpă verzuie, îşi îndeplinea corvezile şi aştepta să mai crească puţin.

Conducerea lui Lurvy nu întâmpină prea multe obiecţii, întrucât avusese grijă să atribuie sarcini pe care ceilalţi erau oricum de acord să le facă, rezervându-şi pentru sine examinarea instrucţiunilor vechi şi a insistenţelor primite de la Payter şi de la îndepărtatul Pământ.

Comunicaţiile erau departe de a fi satisfăcătoare. Lurvy n-o apreciase pe Vera decât după ce fusese nevoită să lucreze fără ea. Nu putea solicita mai întâi mesajele prioritare sau sortarea acestora după subiect. Nu exista nici un calculator care s-o ajute, exceptându-l pe cel din mintea ei, supus la prea multe. Mesajele soseau alandala şi când le răspundea sau trimitea rapoarte pentru direcţionare spre Pământ, nu era deloc sigură că ajungeau acolo unde ar fi trebuit.

În esenţă, Morţii păreau a fi nişte memorii de tip ROM, interactive, totuşi limitate. Circuitele le fuseseră şi mai mult zăpăcite în încercarea improvizată de a le folosi pentru comunicarea cu Fabrica de Hrană – o operaţiune pentru care nu fuseseră proiectate. (Deşi, pentru ce anume fuseseră proiectate de fapt? Şi de către cine?) Wan se făli şi se împăună, pozând ca expert, după care mărturisi cu umilinţă că Morţii nu mai făceau ceea ce ar fi trebuit. Uneori îl apela pe Micul Jim şi apărea Henrietta, sau alteori un fost profesor de literatură engleză, pe nume Willard; ba chiar, o dată, îi răspunse un glas pe care nu-l mai auzise niciodată, tremurător, şoptind la limita audibilităţii şi bolborosind în plină demenţă.

– Du-te la aurii, chiţăia Henrietta îmbufnată ca întotdeauna, apoi vocea de tenor a Micului Jim intervenea:

– Te vor ucide! Nu le plac naufragiaţii!

Asta era înfricoşător. Mai cu seamă fiindcă Wan îi asigură că Micul Jim fusese permanent cel mai cu scaun la cap dintre Morţi. Lurvy rămase uşor surprinsă că nu se îngrozea mai mult

decât era deja, dar existaseră atâtea alarme şi terori încât se obişnuise cu ele. Propriile-i circuite fuseseră zăpăcite.

Ce să mai zică de mesaje? Într-o arhivare de numai cinci minute, Paul înregistrase paisprezece ore de instrucţiuni. Comenzi de pe Pământ: „Se raportează toate poziţiile comenzilor din navetă. Se încearcă obţinerea şi păstrarea de mostre de ţesuturi de la Heechee/Bătrâni. Se congelează şi depozitează: frunzele murilor, fructele, tulpinile. Se acţionează cu maximă prudenţă.” Şase mesaje separate de la tatăl ei; era singur; nu se simţea bine; nu era îngrijit corespunzător, întrucât ei luaseră bioanalizorul mobil; era asaltat de ordine răspicate de pe Pământ. Mesaje informative de pe Pământ: primele lor rapoarte fuseseră recepţionate, analizate şi interpretate, iar acum urmau nenumărate sugestii pentru viitoare acţiuni. S-o întrebe pe Henrietta despre referirile ei la fenomene cosmologice – Vera de la bordul navei făcuse un talmeş-balmeş din ele, calculatoarele terestre nu puteau comunica în timp real, iar moş Payter nu cunoştea suficientă astrofizica pentru a pune întrebările corecte, aşa încât cădea în sarcina lor. Să-i întrebe pe toţi Morţii despre amintiri personale legate de Poartă şi misiuni – presupunând că-şi mai aminteau ceva. Să încerce să afle cum se transformaseră prospectorii vii în programe stocate de calculator. Să... Să facă totul. Totul, imediat! Însă aproape nimic nu era posibil; mostre de ţesut de la Heechee, cum de nu! Lurvy ajunse să preţuiască ocazionalele mesaje care erau clare, personale şi nu cereau nimic.

Iar unele dintre acelea constituiau adevărate surprize. Pe lângă scrisorile fanilor Janinei şi rugăminţile permanente pentru orice informaţie legată de Trish Bover, Lurvy primi o scrisoare personală din partea lui Robinette Broadhead:

„Dorema, ştiu că sunteţi asediaţi până peste cap. Din capul locului, misiunea voastră a fost importantă şi riscantă, iar acum se dovedeşte de un milion de ori mai importantă şi mai riscantă. Nu aştept de la voi decât să faceţi tot ce puteţi mai bine. Nu am autoritatea de a trece peste ordinele Corporaţiei Porţii. Nu pot schimba obiectivele care v-au fost fixate. Vreau să ştiţi însă că sunt de partea voastră.

Găsiţi tot ce puteţi. Încercaţi să n-ajungeţi într-o situaţie din care să nu vă puteţi retrage. Iar eu voi face tot ce pot ca să fiţi recompensaţi atât de împărăteşte pe cât puteţi spera. Vorbesc serios, Lurvy. Vă dau cuvântul meu.”

Mesajul era straniu şi, în mod neaşteptat, mişcător. Lurvy rămase de asemenea surprinsă că Broadhead îi cunoştea porecla. Nu fuseseră deloc intimi. Atunci când ea şi familia ei fuseseră testaţi pentru misiunea „Fabrica de Hrană”, îl întâlniseră de câteva ori pe Broadhead. Totuşi relaţia fusese cea dintre un solicitant şi un monarh şi nu implicase vreo legătură de amiciţie. De altfel, femeia nici nu-l plăcuse prea mult. Era într-adevăr sincer şi amabil – un multimilionar câtuşi de puţin scorţos, dar în acelaşi timp atent cu fiecare dolar cheltuit şi urmărind orice noutate în proiectele în care era implicat. Lui Lurvy nu-i plăcea să fie clienta unui capricios titan al finanţelor.

Ca să fie cinstită, venise la interviurile cu el cu o uşoară prejudecată. Auzise despre Robinette Broadhead cu mult înainte ca acesta să joace vreun rol în viaţa ei. Pe vremea cât stătuse în Poartă, Lurvy plecase o dată într-o navă de trei persoane cu o femeie mai vârstnică, care fusese cândva colegă de echipaj cu Gelle-Klara Moynlin. De la ea aflase povestea ultimei misiuni a lui Broadhead, cea care-l făcuse multimilionar. Ridica unele semne de întrebare. În misiunea aceea muriseră nouă oameni. Broadhead fusese unicul supravieţuitor. Iar una dintre victime fusese Klara Moynlin, de care (spusese bătrâna) Broadhead era îndrăgostit. Poate că sentimentele lui Lurvy fuseseră afectate de propria ei experienţă cu o misiune în care murise mai mult de jumătate din echipaj. Însă nu le putuse alunga.

Aspectul insolit al misiunii Broadhead era faptul că „muriseră” nu reprezenta descrierea cea mai exactă a victimelor. Femeia aceea, Klara, şi ceilalţi fuseseră prinşi într-o gaură neagră şi poate că se mai aflau încă acolo şi poate că erau încă în viaţă – prizonierii unui timp încetinit, poate mai vârstnici doar cu câteva ore după toţi anii care trecuseră de atunci.

Care era atunci înţelesul ascuns din scrisoarea lui Broadhead? O îmboldea oare pe Lurvy să încerce să găsească o cale de a pătrunde în temniţa Gelle-Klarei Moynlin? El se cunoştea pe sine? Lurvy n-o putea spune, dar pentru prima dată se gândi la patronul lor ca fiind o fiinţă omenească. Gândul acela era mişcător. Nu-i alunga deloc temerile, totuşi poate că o făcea să se simtă mai puţin singură. Când îi aduse lui Paul ultimele benzi, în camera Morţilor, pentru a le arhiva şi expedia cu prima ocazie, zăbovi ca să-l îmbrăţişeze strâns, ceea ce-l surprinse foarte mult pe bărbat.

Când Janine reveni la încăperea Morţilor, după o explorare împreună cu Wan, instinctul îi spuse să umble în vârful picioarelor. Privi înăuntru, fără să fie auzită, şi-şi văzu sora şi cumnatul, confortabil rezemaţi de un perete, pe jumătate ascultând pălăvrăgeala dementă a Morţilor şi pe jumătate flecărind între ei. Se întoarse, duse degetul la buze şi-l îndepărtă pe Wan.

– Cred că vor să fie singuri, îi explică. Oricum, sunt obosită. Să facem o pauză.

Băiatul ridică din umeri. Găsiră un loc convenabil, într-o intersecţie de coridoare, la câteva zeci de metri mai încolo, şi Wan se aşeză gânditor lângă fată.

– Se împerechează? întrebă el.

– La naiba, Wan! Altceva n-ai în minte.

Nu era însă iritată şi-l lăsă să se apropie de ea, până ce palma băiatului urcă spre sânul ei.

– Jos laba, făcu ea.

Wan îşi retrase mâna.

– Eşti foarte tulburată, ţuguie el buzele.

– Hai, las-o baltă.

Dar când băiatul se îndepărtă cu câţiva milimetri, Janine fu cea care se apropie de el. Era destul de mulţumită că o dorea şi în acelaşi timp era senină, considerând că atunci când se va întâmpla ceva, fiindcă „ceva” urma cu siguranţă să se petreacă, mai devreme sau mai târziu, va fi atunci când voia ea. Cele aproape două luni petrecute cu Wan o făcuseră să-l placă pe băiat, ba chiar să se încreadă în el, iar restul puteau aştepta. Îi făcea plăcere prezenţa lui.

Chiar şi atunci când era îmbufnat.

– Nu concurezi corespunzător, se plânse el.

– La ce să concurez, pentru Dumnezeu?

– Ar trebui să discuţi cu Micul Jim, îi spuse sever băiatul. El te va învăţa strategii mai bune în competiţia reproducerii. Mie mi-a explicat în mod complet rolul masculului, aşa că sunt sigur că pot concura corespunzător. Bineînţeles rolul tău e diferit. În esenţă, alegerea ta optimă ar fi să îmi dai voie să copulez cu tine.

– Da, mi-ai mai spus asta. Ştii ceva, Wan? Vorbeşti prea mult.

Băiatul tăcu o clipă, derutat. Nu se putea apăra împotriva acuzaţiei respective. Nici măcar nu ştia de ce anume constituia o acuzaţie. În cea mai mare parte a vieţii sale, unicul mod de

interacţiune pe care-l avusese la îndemână fusese vorbirea. Îşi repetă în minte toate învăţăturile Micului Jim şi chipul i se destinse.

– Am înţeles, zise el. Vrem mai întâi să ne sărutăm.

– Nu! Nu vreau să mă sărut „mai întâi” şi ia-ţi genunchiul de pe burta mea!

Wan se supuse, lipsit de chef.

– Janine, explică el, contactul intim este esenţial pentru „iubire”. Lucrul acesta e valabil nu numai pentru noi, ci şi pentru speciile inferioare. Câinii se adulmecă. Maimuţele se curăţă reciproc. Reptilele se încolăcesc una în jurul celeilalte. Până şi lăstarii de trandafiri se cuibăresc lângă planta matură, zice Micul Jim, deşi el nu crede că asta reprezintă o manifestare sexuală. Însă dacă nu eşti atentă, Janine, vei pierde competiţia reproducerii.

– În faţa cui? chicoti fata. În faţa bunicii Henrietta?

Wan se strâmbă şi Janinei i se făcu milă de el. Se sculă în picioare şi anunţă cu blândeţe:

– Să ştii că ai unele idei complet greşite. *Ultimul* lucru pe care îl doresc, chiar dacă ar fi să ajungem vreodată la blestemata ta de împreunare, este să rămân grea într-un loc ca ăsta.

– „Grea”?

– Gravidă, explică ea. Să câştig nenorocita de competiţie a reproducerii. Să fiu borţoasă. Oh, Wan, zise ea atingându-i cu buzele creştetul capului, habar n-ai despre ce-i vorba. Fac prinsoare că noi doi o să ne împreunăm în draci, cândva, şi poate c-o să ne şi căsătorim şi-o să câştigăm marea competiţie a reproducerii c-o liotă de copii. Dar deocamdată tu nu eşti decât un puşti mucos, iar eu la fel. Tu nu vrei să te reproduci. Pur şi simplu, vrei să te culci cu mine.

– Este adevărat, aşa-i, totuşi Micul Jim…

– Vrei să termini o dată cu Micul Jim? Îl privi o clipă, apoi rosti afectuoasă: Ştii ce? Eu mă-ntorc în camera Morţilor. De ce nu te duci să citeşti o carte, să te mai răcoreşti?

– Vorbeşti prostii! pufni băiatul. Aici n-am nici cărţi, nici lector.

– Of, Doamne! Atunci, du-te undeva şi freac-o până te simţi mai bine.

Wan o privi, după care îşi coborî ochii spre kiltul lui nou-spălat. Nu se mai vedea nici o umflătură, dar o pată umedă şi albicioasă se întindea încetişor. Rânji:

– Cred că nu mai e nevoie.

Când se întoarseră, Paul şi Lurvy nu mai erau cuibăriţi unul lângă celălalt, dar Janine putu simţi că relaţiile dintre ei se îmbunătăţiseră considerabil. Lurvy nu izbuti să simtă însă lucruri la fel de clare despre Wan şi Janine. Îi privi gânditoare, se pregăti să-i întrebe ce făcuseră, după aceea se răzgândi.

Oricum Paul era mai interesat în ceea ce tocmai descoperiseră.

– Hei, copii, le spuse, ia ascultaţi!

Apelă numărul Henriettei, aşteptă până ce glasul plângăreţ îi salută slab, apoi întrebă:

– Cine eşti?

Glasul deveni mai ferm.

– Sunt un program de calculator, pronunţă răspicat. Când trăiam, am fost doamna Arnold Meacham din misiunea orbitei şaptezeci şi patru, ziua nouăsprezece. Am diploma şi masterul în ştiinţe de la Tulane, ca şi doctoratul în folosofie de la Universitatea Pennsylvania, iar specialitatea mea este astrofizica. După douăzeci şi două de zile, am andocat la un artefact şi am fost capturaţi de ocupanţii acestuia. Când am murit aveam treizeci şi opt de ani, cu doi ani mai puţin decât…, vocea şovăi, … decât Doris Filgren, pilotul nostru, care…, şovăi iarăşi, … care… pe care soţul meu se pare că… cu care avea o… cu… care…

Începu să suspine şi Paul o întrerupse.

– Nu rezistă mult, comentă el, dar asta-i. Prostuţa de Vera a reuşit să-i descopere un fel de conexiune cu realitatea. Şi nu numai pentru ea. Wan, vrei să ştii numele mamei tale?

Băiatul îl privi cu ochii holbaţi.

– Numele mamei mele? chiţăi el.

– Sau al oricui altul. Al Micului Jim, de pildă. A fost un pilot de pe Venus, care a ajuns în Poartă şi apoi aici. Se numeşte James Cornwell. Willard a fost profesor de engleză. A sustras bani din fondul studenţilor ca să-şi plătească drumul spre Poartă – dar, desigur, n-a prea apucat să se bucure de chestia asta. Primul lui zbor l-a adus aici. Calculatoarele de pe Pământ au scris un program de investigare pentru Vera, ea l-a pus în aplicare şi… ce s-a-ntâmplat, Wan?

Băiatul îşi umezi buzele.

– Numele mamei mele? repetă el.

– Ah, scuză-mă, îşi ceru iertare Paul, reamintindu-şi să fie binevoitor. (Nu se gândise că vor fi implicate sentimentele lui Wan.) Se numea Elfega Zamorra. Totuşi nu pare să facă parte dintre Morţi. Nu ştiu de ce. Iar tatăl tău… hm, aici e o chestie aparte. Adevăratul tău tată murise înainte ca mama ta să vină aici. Cel despre care vorbeşti trebuie să fi fost altcineva, însă nu ştiu cine. Ai vreo idee de ce-i aşa?

Wan ridică din umeri.

– Adică, de ce mama ta sau, hai să-i zicem aşa, tatăl tău vitreg nu par a fi stocaţi?

Wan desfăcu braţele.

Lurvy se apropie de el. Bietul băiat! Îl cuprinse cu braţul, simţindu-i tulburarea şi-i vorbi:

– Cred că asta constituie un şoc pentru tine, Wan. Sunt sigură că vom afla mai multe. Indică recorderele, codificatoarele şi procesoarele ce acopereau podeaua cândva goală a încăperii şi adăugă: Tot ce găsim e transmis la Pământ.

Wan o privi politicos, dar înţelegând prea puţine, în timp ce ea încercă să explice vastul complex de maşinării terestre care preluau informaţiile şi cât de sistematic analizau, comparau, colaţionau şi interpretau fiecare bucăţică a Paradisului Heechee şi Fabricii de Hrană – şi absolut toţi biţii de date. În cele din urmă, Janine interveni:

– Lasă-l în pace. Înţelege destul, rosti ea cu înţelepciune. Mai lasă-l să se obişnuiască cu cele întâmplate. Scotoci prin pachetele cu raţii, căutând unul verde, şi adăugă nepăsătoare: Apropo, ce piuie acolo?

Paul ascultă, apoi se repezi către aparatele sale. Monitorul cuplat la videocamerele portabile emitea un *bip* slab. *Bip. Bip.* Îl răsuci, aşa încât să poată privi toţi, şi înjură în barbă.

Era videocamera lăsată lângă tufişul de muri, reglată ca să înregistreze scena neschimbătoare şi să dea alarma când detecta o mişcare.

O dăduse. Un chip se strâmba la ei.

Lurvy încercă un fior de teroare.

– Heechee, şopti ea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, chipul nu lăsa impresia că ascundea o minte ce putea coloniza o galaxie. Părea că purtătorul său stătea în patru labe, privind îngrijorat obiectivul, iar înapoia sa se zăreau alte patru-cinci creaturi similare. Faţa era lipsită de bărbie. Fruntea cobora teşită dinspre ţeasta

ţepoasă; părul era mai abundent pe faţă decât pe cap. Dacă craniul ar fi avut o creastă occipitală, ar fi arătat ca unul de gorilă. În ansamblu, nu diferea mult de reconstrucţia făcută de calculator după descrierile lui Wan, însă dădea senzaţia unui primitivism animal. Totuşi nu erau animale. Când chipul se deplasă în lateral, Lurvy văzu că ceilalţi, strânşi în jurul tufişului, purtau ceva ce nici un animal n-ar fi purtat în mod benevol. Erau îmbrăcaţi. Existau chiar dovezi ale unei anumite mode, petice colorate cusute pe veşminte şi care păreau tatuaje pe pielea expusă, până şi un şirag de mărgele cu muchii ascuţite purtat de un mascul.

– Presupun, vorbi Lurvy cu glas tremurat, că şi Heechee pot degenera în timp. Şi au avut destul timp la dispoziţie.

Imaginile de pe ecran începură să se rotească ameţitor.

– Lua-l-ar dracu! izbucni Paul. Nu-i atât de degenerat încât să nu remarce camera. A ridicat-o. Wan, crezi că ei ştiu că noi suntem aici?

Băiatul ridică din umeri nepăsător.

– Bineînţeles că ştiu. Au ştiut-o din capul locului. Atât doar că nu-i interesează.

– Ce vrei să spui? întrebă Lurvy simţind că i se opreşte inima. De unde ştii că nu vor veni după noi?

Imaginea se stabilizase; Bătrânul care ridicase videocamera o înmâna altuia. Wan privi, după care răspunse:

– V-am spus că nu vin aproape niciodată în sectorul ăsta din albastru. Nu intră niciodată în roşu şi n-au nici un motiv să se ducă în verde. Acolo nu funcţionează nimic, nici buncărele de alimente sau lectorii. Aproape întotdeauna, ei rămân în auriu. Numai dacă n-au mâncat toate murele de acolo şi mai vor.

Dinspre monitor răsună un fel de miorlăit ascuţit şi imaginile porniră iarăşi să se rotească. Lentila rămase câteva clipe aţintită asupra unei femele care-şi sugea degetul; după aceea ea întinse mâna cu răutate. Imaginea se roti şi monitorul deveni alb.

– Paul! Ce-au făcut? întrebă Lurvy.

– Cred c-au stricat-o, murmură bărbatul, nereuşind să recapete vreo imagine după ce suci mai multe butoane. Întrebarea este: ce facem *noi?* N-am luat destule de aici? N-ar trebui să ne gândim la întoarcere?

Lurvy se gândi. Toţi se gândiră. Însă cu oricâtă precauţie îl

iscodiră pe Wan, băiatul insistă cu încăpăţânare că nu aveau nici un motiv de îngrijorare. Bătrânii nu-l tulburaseră *niciodată* în coridoarele cu pereţii străbătuţi de vinişoare de lumină roşie. Nu-i văzuse niciodată în verzi – deşi, ca să fie corect, nici el nu trecea prea des pe acolo. Rareori în albastre. Şi da, sigur, ei ştiau că aici se aflau oameni – Morţii îi spuseseră că Bătrânii aveau maşini ce ascultau şi uneori priveau peste tot… bineînţeles, atunci când nu erau defecte. Pur şi simplu nu le prea păsa.

– Dacă nu intrăm în aurii, n-o să ne dea bătaie de cap, afirmă el cu hotărâre. Evident, dacă n-o să iasă ei de-acolo.

– Wan, pufni Paul, nici nu-ţi pot spune cât de mult mă linişteşti.

Se dovedi însă că acela era doar felul băiatului de a spune că şansele lor erau foarte bune.

– Eu merg deseori în aurii numai aşa, de distracţie, se făli el. Şi pentru cărţi. Dar să ştiţi că nu m-au prins niciodată.

– Şi dacă Heechee vin aici numai aşa, de distracţie sau pentru cărţi? întrebă Paul.

– Cărţi! Ce să facă ei cu cărţile? Pentru mure, poate. Uneori iau maşini… Micul Jim spune că sunt pentru reparatul lucrurilor care se defectează. Dar nu întotdeauna. Şi nici maşinile nu lucrează foarte bine, sau foarte des. În plus, le poţi auzi de hăt departe!

Pentru o clipă, tăcură toţi, privindu-se. După aceea, Lurvy spuse:

– Uite ce cred eu. Hai să mai rămânem o săptămână aici. Nu cred că asta înseamnă să ne forţăm prea mult norocul. Ne-au mai rămas – câte, Paul? – cinci videocamere. O să le instalăm în jur, le conectăm la monitorul ăsta şi le lăsăm. Dacă suntem precauţi, poate reuşim să le ascundem în aşa fel încât Heechee să nu le găsească. Vom explora toate coridoarele roşii, fiindcă sunt sigure, şi cât putem mai multe dintre cele verzi şi albastre. O să prelevăm mostre. O să facem fotografii – vreau să văd maşinile alea de reparat. Iar după ce facem cât putem de multe, o să… o să vedem cât timp ne mai rămâne. Şi atunci vom decide dacă intrăm în aurii.

– Însă nu mai mult de o săptămână. Începând de acum, repetă Paul.

Nu insista. Se asigura doar că înţelesese corect.

– Nu mai mult, aprobă Lurvy, iar Janine şi Wan încuviinţară

din capete.

Cu toate acestea peste patruzeci şi opt de ore se aflau în coridoarele aurii.

Hotărâseră să schimbe videocamera distrusă, aşa că reveniră toţi patru în intersecţia celor trei coridoare, unde se afla tufişul de mure, acum lipsit de fructe coapte. Wan mergea primul, ţinând-o de mână pe Janine, şi fata îi dădu drumul ca să ridice aparatul distrus.

– Au făcut-o praf, se minună ea. Nu ne-ai spus că-s aşa puternici, Wan. Ia uitaţi-vă, ăsta nu-i sânge?

Paul luă videocamera, o răsuci şi se încruntă văzând crusta neagră de pe o muchie.

– Se pare c-au încercat s-o deschidă, comentă el. Nu cred că eu aş fi putut face aşa ceva cu mâinile goale. Probabil că i-a alunecat palma şi s-a tăiat.

– Ah, da, chiţăi Wan un pic distrat, sunt destul de puternici.

Nu privea videocamera. Atenţia îi era îndreptată în lungul coridorului auriu; adulmeca aerul şi asculta sunete îndepărtate.

– Mă faci să mă simt nervoasă, îi spuse Lurvy. Auzi ceva?

Băiatul ridică din umeri iritat.

– Îi pot mirosi înainte să-i aud, dar nu, nu simt nimic. Nu sunt în apropiere. Şi nu mi-e frică! Vin deseori aici, ca să iau cărţi sau să mă uit la prostiile pe care le fac.

– Sunt sigură, comentă Janine, luând videocamera de la Paul, care căuta un loc în care s-o ascundă pe cea nouă.

Nu existau multe asemenea locuri. Decorul Heechee era sărăcăcios. Wan se zbârli.

– Am fost pe coridorul ăsta cât vedeţi cu ochii, se lăudă el. Chiar şi locul unde-s cărţile e departe – vedeţi? Unele sunt pe coridor.

Lurvy se uită, însă nu era sigură la ce se referea Wan. La câteva zeci de metri depărtare se zărea un morman de gunoaie sclipitoare, dar nici o carte. Paul, care scosese banda protectoare a unui suport adeziv şi-l monta cât mai sus pe perete, zise:

– Apropo de cărţile alea ale tale. Le-am văzut şi eu, să ştii: *Moby Dick* şi *Don Quijote.* La ce le trebuiau Heecheelor?

Băiatul scârţâi indignat:

– Vorbeşti prostii, Paul. Alea sunt doar cele primite de la Morţi, nu-s cărţile adevărate. *Alea* sunt cărţile adevărate.

Janine îl privi curioasă, apoi făcu câţiva paşi pe coridor.

– Nu-s cărţi, strigă ea peste umăr.

– Ba sunt! V-am zis că sunt!

– Nu, nu sunt. Veniţi şi uitaţi-vă.

Lurvy deschise gura ca s-o cheme înapoi, şovăi, după care o urmă. Coridorul era pustiu şi Wan nu părea mai agitat ca de obicei. Când ajunse la jumătatea distanţei până la moviliţa scânteietoare, recunoscu obiectele, se apropie grăbită de Janine şi ridică unul.

– Wan, spuse ea, am mai văzut din astea. Sunt evantaie de rugăciune Heechee. Pe Pământ sunt cu sutele.

– Nu, nu! Băiatul începuse să se enerveze. De ce zici că mint?

– N-am spus aşa ceva.

Desfăcu obiectul în mâini. Semăna cu un sul din plastic, conic la un capăt; se derula cu uşurinţă, totuşi când îi dădea drumul se închidea la loc. Era artefactul cel mai banal al culturii Heechee, întâlnit cu zecile în tunelurile părăsite de pe Venus sau adus de prospectorii Porţii din toate expediţiile încununate de succes. Nimeni nu aflase niciodată la ce le foloseau Heechee şi numai Heechee puteau şti dacă li se potrivea denumirea primită.

– Se numesc „evantaie de rugăciune”, Wan.

– Nu, nu! strigă el cu glas ascuţit. l-l smulse din mână şi intră în cameră, continuând: Cu ele nu te rogi. Le citeşti. Uite-aşa.

Porni să pună sulul într-una dintre aplicele de forma unor lalele, îl privi, după care îl zvârli pe jos.

– Ăsta nu-i bun, mormăi el şi începu să scormonească prin maldărele de evantaie de pe podea. Staţi! Da. Nici ăsta nu-i bun, dar măcar este ceva ce poate fi recunoscut.

Îl introduse în lalea. Se auziră câteva fluierături electronice scurte şi rapide, apoi laleaua şi sulul dispărură. Un norişor colorat care semăna cu o lămâie le învălui şi luă forma unei cărţi legate, deschisă la o pagină cu rânduri verticale de ideograme. Un glas subţirel – un glas omenesc! – începu să declame ceva într-un grai sacadat, cu frecvenţe joase.

Lurvy nu putea înţelege cuvintele, însă doi ani petrecuţi în Poartă o făcuseră cosmopolită. Scoase un icnet:

– Cred… cred că-i japoneză! Iar ăsta pare un haiku! Wan, ce fac Heechee cu cărţile în japoneză?

– De fapt ăştia nu-s Bătrânii, răspunse el pe un ton superior, ci doar copii ale altor cărţi. Cele bune sunt toate aşa. Micul Jim

zice că în ele sunt stocate toate benzile şi cărţile Morţilor, ale tuturor Morţilor, chiar şi cei care nu mai sunt aici. Eu le citesc mereu.

– Dumnezeule, şopti femeia. De câte ori am ţinut în mână unul din astea şi n-am ştiut la ce slujeşte?

Paul clătină gânditor din cap. Întinse mâna prin imaginea scânteietoare şi scoase evantaiul din lalea. Ieşi cu uşurinţă; imaginea dispăru, iar glasul se opri la jumătatea unui cuvânt. Bărbatul răsuci sulul în mâini.

– Mă depăşeşte, concluzionă el. Toţi savanţii din lume au studiat chestiile astea. Cum de nu şi-a dat nimeni seama ce sunt?

Wan strânse din umeri. Nu mai era furios; se bucura de triumful de a le arăta oamenilor ăştia că ştia mai multe decât ei.

– Poate că şi ei sunt proşti, chiţăi el, după care adăugă generos: Sau poate că, pur şi simplu, le-au avut numai pe cele pe care nu le înţelege nimeni – cu excepţia poate a Bătrânilor, dacă s-ar deranja vreodată să le citească.

– Ai vreuna dintre acelea la îndemână? întrebă Lurvy.

– Eu nu m-am obosit niciodată cu ele, ridică din umeri ţâfnos băiatul. Dar dacă nu mă credeţi…

Căută prin maldăre, purtând o expresie ce dovedea clar că era de părere că-şi iroseau timpul cu amănunte pe care el le explorase deja şi le găsise lipsite de interes.

– Da. Cred că asta-i una dintre cele inutile. Când introduse sulul în lalea, holograma care apăru era strălucitoare… şi stupefiantă. Era la fel de greu de descifrat ca şi jocul de culori de pe comenzile unei nave Heechee. Ba încă mai dificil. Linii care oscilau straniu şi se împleteau între ele, îndepărtându-se brusc într-o jerbă de culori, apoi revenind laolaltă. Dacă ar fi fost un limbaj scris, atunci era la fel de îndepărtat de orice alfabet occidental ca şi cuneiformele. Sau mai îndepărtat. Toate limbajele pământene aveau caracteristici comune – fie numai şi prin faptul că toate se reprezentau prin simboluri pe o suprafaţă plană. Aici însă se părea că trebuia perceput în trei dimensiuni. Îl însoţea un fel de ţiuit, ca telemetria receptată accidental de un radioreceptor portabil. În esenţă, era enervant.

– Eram sigur că n-o să vă placă, observă dispreţuitor Wan.

– Închide-l, încuviinţă Lurvy şi după aceea continuă energic: Vrem să luăm cât putem mai multe. Paul, scoate-ţi cămaşa. Bagă în ea câte poţi şi du-le în camera Morţilor. Ia şi videocameră

stricată – dă-o bioanalizorului şi vezi dacă poate deduce ceva din sângele Heechee.

– Voi ce-o să faceţi? întrebă Paul.

Îşi scosese deja cămaşa şi o umplea cu „cărţile” sclipitoare.

– Venim şi noi. Dă-i drumul, Paul. Wan, poţi să-mi zici care-s care… vreau să spun care-s alea cu care nu te oboseşti?

– Sigur că da. Sunt mult mai vechi, uneori sunt ştirbite… se vede.

– Bine. Voi doi, scoateţi-vă şi voi bluzele – sau atât cât e nevoie ca să faceţi nişte bocceluţe. Daţi-i drumul. O să fim pudici altădată, continuă femeia scoţându-şi salopeta.

Rămase în sutien şi chiloţi şi înnodă mânecile şi cracii salopetei. Aprecia că putea înghesui acolo minimum cincizeci-şaizeci de evantaie; cu tunica lui Wan şi haina Janinei puteau lua cel puţin jumătate din obiecte. Atâtea erau de ajuns. Nu trebuia să se lăcomească. Oricum în Fabrica de Hrană existau destule – deşi probabil că fuseseră aduse de Wan şi astfel erau doar cele pe care el le putuse înţelege.

– Wan, în Fabrica de Hrană există lectori?

– Sigur că da. Altfel de ce-aş fi adus cărţi acolo?

Răscolea nervos prin evantaie, bolborosind neînţeles şi azvârlindu-le pe cele mai vechi, „inutile”, Janinei şi lui Lurvy.

– Mi-e frig, se plânse el.

– La toţi ne este frig, replică Lurvy încruntându-se către Janine. Nu ştiu de ce nu porţi sutien…

– Doar nu m-aşteptam să mă dezbrac, răspunse indignată fata. Wan are dreptate. Şi mie mi-este frig.

– Nu durează mult. Grăbeşte-te, Wan! Şi tu, Janine, hai să vedem cât de repede le putem alege pe cele Heechee.

Aproape că-i umpluseră salopeta, iar Wan, pufnind demn în kilt, începuse să pună evantaie în cămaşa sa. Ar fi fost posibil, aprecia Lurvy, să mai bage câteva zeci şi în kilt. La urma urmelor, băiatul purta un suspensor. Se descurcau însă foarte bine. Paul luase vreo treizeci-patruzeci. Salopeta lui părea capabilă să cuprindă aproape şaptezeci şi cinci. Şi, oricum, dacă doreau, puteau oricând să revină pentru restul.

Lurvy nu credea că ea ar fi optat pentru aşa ceva. Era suficient. Indiferent ce altceva ar mai fi putut face în Paradisul Heechee, obţinuseră ceva de nepreţuit. Evantaiele de rugăciune erau cărţi! Informaţia aceea însemna câştigarea unei jumătăţi de bătălie; având certitudinea respectivă, savanţii aveau să

poată descifra cu siguranţă secretul citirii lor. Dacă n-o puteau face plecând de la teorie în sine, existau lectorii din Fabrica de Hrană; în cel mai rău caz, evantaiele puteau fi citite, unul câte unul, în faţa unui obiectiv al Verei, după care, digitalizând înregistrările video şi audio, să transmită totul spre Pământ. Poate că reuşeau chiar să desprindă un lector şi să-l ia cu ei înapoi… Şi trebuiau să plece înapoi, Lurvy devenise brusc sigură în privinţa aceea. Dacă nu reuşeau să găsească o modalitate de a deplasa Fabrica de Hrană, trebuiau s-o abandoneze. Nimeni nu i-ar fi putut învinui. Făcuseră destule. Dacă era nevoie de mai multe, îi puteau urma şi alte expediţii, dar până atunci… Până atunci ar fi adus cadouri mai minunate decât fuseseră descoperite de la găsirea asteroidului Porţii în sine! Urmau să fie răsplătiţi corespunzător, în privinţa asta nu exista îndoială – avea chiar cuvântul lui Robinette Broadhead. Pentru prima dată de când părăsiseră Luna, călărind flacăra pârjolitoare a rachetelor chimice de decolare, Lurvy îşi îngădui să nu se mai gândească la sine ca la o persoană care alerga după o recompensă, ci ca la una care câştigase. Şi cât de fericit avea să fie tatăl ei…

– Ajunge, spuse ea şi o ajută pe Janine să apuce sacul din care evantaiele ameninţau să dea pe dinafară. Hai să le ducem direct în navă.

Janine strânse bocceaua improvizată la sânii ei micuţi şi mai luă câteva suluri cu mâna liberă.

– Vorbeşti de parc-am pleca acasă, observă ea.

– Poate că da, rânji Lurvy. Desigur, va trebui să discutăm şi să hotărâm… Wan? Ce s-a-ntâmplat?

Băiatul era lângă uşă, ţinând sub braţ cămaşa umplută cu evantaie. Părea îngrozit.

– Am întârziat prea mult, şuieră el privind pe coridor. Bătrânii sunt la mure.

– Nu se poate!

Era însă adevărat. Lurvy privi prudent afară şi-i zări într-adevăr pe Bătrâni, examinând videocamera fixată de Paul pe perete. În timp ce se uita, unul dintre ei întinse mâna şi o desprinse cu uşurinţă.

– Wan, mai există şi alt drum spre casă?

– Da, prin aurii, dar… Încreţi nasul: Cred că sunt şi acolo. Le simt mirosul şi, da, îi pot auzi!

Şi asta era adevărat; Lurvy auzea dinspre cotul coridorului

nişte mormăieli şi un fel de ciripeli îndepărtate.
– N-avem de ales, rosti ea. Pe acolo pe unde am venit, nu-s decât doi. O să-i luăm prin surprindere şi-o să trecem cu forţa. Haideţi!
Fără să lase evantaiele, îi împinse pe cei doi înaintea ei. Poate că Heechee erau puternici, totuşi Wan spusese că erau lenţi. Cu puţin noroc…
Nu avură câtuşi de puţin noroc. Când ajunseră la deschidere, Lurvy văzu că nu erau doar doi Bătrâni, ci încă vreo şase, stând în jur şi privindu-i din intrările celorlalte coridoare.
– Paul! strigă ea către videocameră. Ne-au prins! Du-te-n navă şi dacă nu scăpăm…
Atât reuşi să spună, deoarece Bătrânii săriră pe ea; şi, da, erau puternici!
Fură târâţi prin şase niveluri; Bătrânii, care îi ţineau fiecare de un braţ, ciripeau întruna între ei, ignorându-le smucelile şi cuvintele. Wan tăcea. Îi lăsa să-l tragă aşa cum doreau, până ajunseră într-o sală mare, fusiformă, unde aştepta altă duzină de Bătrâni înapoia cărora se zărea o maşinărie uriaşă, iluminată albastru. Oare Heechee credeau în sacrificii? Sau făceau experienţe pe prizonieri? Era posibil ca ei înşişi să ajungă ca Bătrânii, rătăcind de colo-colo şi aşteptând următorul grup de vizitatori? Toate aceste întrebări i se păreau interesante lui Lurvy, dar nu le găsea răspunsuri. Deocamdată nu se simţea înfricoşată. Emoţiile nu-i erau încă sincronizate cu întâmplările; trecuse prea puţin timp de când îşi permisese să simtă triumf. Înţelegerea înfrângerii trebuia să mai aştepte.
Bătrânii ciripeau între ei şi gesticulau spre prizonieri, coridoare şi maşina imensă şi tăcută care aducea cu un tanc fără ţeavă de tun. Cu un coşmar. Lurvy nu putea înţelege nimic, deşi situaţia era destul de limpede. După minute de discuţii, fură împinşi într-un cubiculum şi găsiră în el – uluitor! – obiecte destul de familiare. Când uşa se închise, Lurvy le răscoli: haine, un joc de şah, câteva raţii de mult uscate. În vârful unui pantof descoperi un sul gros de bancnote braziliene, mai mult de un sfert de milion de dolari. Înaintea lor aici fuseseră şi alţi prizonieri!
Nu găsi însă nimic care să fi putut sluji drept armă. Se întoarse către Wan, care tremura, alb la faţă.
– Ce-o să se-ntâmple? întrebă ea.
Băiatul bălăbăni din cap aidoma unui Bătrân.

– Tatăl meu…, începu el şi fu nevoit să înghită un nod ca să poată continua. Ei l-au prins o dată pe tata şi, da, i-adevărat, i-au dat drumul. Dar nu cred că-i obligatoriu să se-ntâmple aşa, fiindcă tata mi-a zis că nu trebuie niciodată să mă las prins.

– Măcar Paul a scăpat, zise Janine. Poate că… poate că vine cu ajutoare…

Apoi tăcu, fără să aştepte un răspuns. Orice răspuns încurajator ar fi fost o iluzie, concretizată prin cei patru ani de care avea nevoie o altă navă ca a lor să ajungă la Fabrica de Hrană. Orice ajutor ar fi sosit, n-avea să se întâmple prea repede. Începu să aleagă din hainele vechi.

– Cel puţin, continuă ea, ne putem îmbrăca. Haide, Wan! Pune ceva pe tine.

Lurvy îi urmă exemplul, după care se opri, auzind un sunet ciudat dinspre sora ei. Fusese aproape un râset!

– Ce-i aşa amuzant? se răsti ea.

Janine îmbrăcă un pulover înainte să-i răspundă. Era prea mare, totuşi îi ţinea cald.

– Tocmai mă gândeam la instrucţiunile primite, îi spuse. S-aducem mostre de ţesut de la un Heechee, mai ţii minte? După cum se pare… ei vor lua mostre de la noi. De la noi toţi.

8
Schwarze Peter

Când soneria de avertizare a calculatorului navei anunţă sosirea corespondenţei, Payter se trezi imediat şi complet. Unul dintre avantajele vârstei era că dormeai superficial şi te trezeai repede. Multe alte avantaje nu existau. Bătrânul se sculă, îşi clăti gura, urină, se spălă pe mâini şi luă cu el două pachete de hrană.

– Afişează, comandă el terminalului, mestecând ceva cu gust de pâine de secară acră, deşi trebuia să fie o brioşă dulce.

Când văzu corespondenţa, buna dispoziţie i se risipi. În majoritate se compunea din interminabile ordine pentru misiune. Şase scrisori pentru Janine, câte una pentru Paul şi Dorema, iar pentru el o petiţie adresată lui *Schwarze Peter* şi semnată de opt sute treizeci de şcolari din Dortmund, care-l implorau să revină şi să le fie Bürgermeister.

– Idioato! pufni el către calculator. De ce m-ai trezit pentru

gunoaiele astea?

Vera nu-i răspunse, întrucât nu-i dăduse timp să-l identifice şi să scotocească prin lentele ei bule magnetice pentru a-i localiza numele. Cu mult înainte de a reuşi s-o facă, Payter se plângea:

– Şi mâncarea asta-i bună de dat la porci! Ocupă-te imediat de remedieri!

Sărmana Vera şterse încercarea de a-i interpreta prima întrebare şi, răbdătoare, o abordă pe a doua.

– Sistemul de reciclare funcţionează sub nivelurile optime, domnule…, rosti ea, … Herter. În plus, rutinele mele de procesare sunt de mai mult timp supraîncărcate. Multe programe au fost amânate.

– Nu mai tergiversa problema mâncării, mârâi el, altfel m-omori şi cu asta am terminat!

Morocănos, comandă afişarea ordinelor de misiune şi se sili să mestece restul micului dejun. Ordinele se derulară zece minute pe ecran. Ce idei minunate aveau cei de pe Pământ! Chiar dacă aici ar fi existat o sută de oameni, abia dacă ar fi reuşit să facă o sutime din sarcinile sugerate. Nu mai privi finalul instrucţiunilor, ci îşi bărbieri cu atenţie obrajii roz şi-şi pieptănă părul rar. Şi de ce fusese descompletat sistemul de reciclare, astfel încât nu putea funcţiona corespunzător? Fiindcă fetele lui şi consorţii lor plecaseră, lipsindu-l astfel de utilele lor produse secundare şi de toată apa pe care Wan o furase din sistem. O furase! Da, nu exista alt termen pentru ceea ce făcuse. Luaseră şi bioanalizorul mobil, astfel că în infirmerie rămăsese doar analizorul pentru a-i monitoriza sănătatea şi ce putea acela şti despre febră sau aritmie cardiacă, în cazul când Payter ar fi avut aşa ceva? De asemenea, luaseră toate videocamerele, mai puţin una, pe care era obligat s-o poarte cu el peste tot. Mai luaseră…

Se luaseră pe ei înşişi, iar *Schwarze Peter,* pentru prima dată în viaţa lui, era complet singur.

Nu numai singur, ci şi incapabil de a schimba situaţia. Dacă familia lui se întorcea, avea s-o facă atunci când credea de cuviinţă şi nu mai devreme. Până atunci, el avea să fie o unitate de rezervă, un soldat de plumb, un program în stand-by. Desigur primea misiuni, ba chiar în mod excesiv, dar adevăratul miez al acţiunii se afla altundeva.

În lunga lui viaţă, Payter se învăţase să fie răbdător, însă nu izbutise niciodată să se înveţe să fie încântat de asta. Îl scotea

din minţi faptul că era silit să aştepte! Să aştepte cincizeci de zile pentru un răspuns de pe Pământ la propunerile şi întrebările lui perfect rezonabile. Să aştepte aproape la fel de mult pentru ca ai lui şi huliganul ăla de băiat să ajungă în locul spre care plecaseră (dacă aveau să ajungă vreodată) şi să-i raporteze (dacă întâmplător hotărau s-o facă). Aşteptarea nu constituia ceva rău în sine, dacă mai aveai destulă viaţă de trăit. Dar, ca să fie realist, câtă viaţă mai avea el de trăit? Putea să sufere un accident cerebral. Putea să i se declanşeze un cancer.

Putea să se defecteze undeva, oriunde, oricare dintre complicatele interacţiuni ce-i făceau inima să bată, sângele să-i curgă, intestinele să-i funcţioneze şi creierul să-i gândească. Ce s-ar fi întâmplat atunci?

Şi într-o bună zi cu siguranţă aşa urma să se petreacă, întrucât Payter era bătrân. Minţise de atâtea ori în legătură cu vârsta lui, încât nici el n-o mai ştia exact. Nici copiii lui n-o cunoşteau; poveştile despre tinereţea bunicului său erau în realitate întâmplări prin care trecuse el însuşi. Vârsta în sine era lipsită de importanţă. Medicala Integrală putea repara sau înlocui orice, atâta vreme cât creierul însuşi nu fusese afectat – iar creierul lui Payter era în formă maximă; la urma urmelor, nu el fusese cel care plănuise şi izbutise să-l aducă aici?

Dar în acest „aici” nu exista Medicala Integrală şi vârsta începuse să se facă simţită din plin.

Nu mai era un puşti! Totuşi cândva fusese şi chiar de atunci ştiuse că, cumva, într-o zi, el va deţine exact ceea ce avea acum: cheia pentru realizarea celor mai ascunse dorinţe. Bürgermeister al Dortmundului? Aia era un fleac! Slăbănogul de Peter, cel mai scund şi mai tânăr din unitatea lui de Hitlerjugend, dar în acelaşi timp conducătorul acesteia, îşi promisese că va obţine mult mai multe. Ştiuse că va fi cam aşa ceva, că în viitor va apărea o ocazie măreaţă şi că el singur va fi în stare s-o poată folosi, ca pe o armă, ca pe un topor, ca pe o coasă, să pedepsească, să recolteze ori să refacă lumea. Ei bine, iat-o! Şi ce făcea el acum? Aştepta! În poveştile copilăriei sale scrise de Juve, Gail, Dominik şi francezul acela, Verne, nu se întâmpla deloc aşa. Eroii lor nu pierdeau vremea, lipsiţi de energie.

Deşi, la urma urmelor, ce era de făcut?

Aşa încât, aşteptând ca răspunsul să se ofere de la sine, Payter îşi continuă îndeletnicirile zilnice. Mâncă de patru ori pe

zi, de fiecare dată un alt sortiment din alimentele CHOA, şi dictă apoi Verei impresiile sale asupra gustului şi consistenţei. Comandă calculatorului să proiecteze un nou bioanalizor mobil, pornind de la orice instrumente şi senzori care puteau fi utilizaţi, şi să-l construiască. Ridică greutăţi câte zece minute în fiecare dimineaţă, iar după-amiaza execută câte o jumătate de oră de exerciţii fizice. Explora metodic toate culoarele din Fabrica de Hrană, inspectând fiecare ungher cu videocamera. Compuse lungi scrisori de nemulţumire adresate patronilor săi de pe Pământ, în care argumentă necesitatea abandonării misiunii şi întoarcerea pe Pământ de îndată ce îi revenea familia, ba şi trimise două misive. Expedie, codificat, instrucţiuni răspicate şi agresive către avocatul său din Stuttgart, prezentându-şi situaţia şi solicitând revizuirea contractului. Şi, în primul rând, făcu planuri. Majoritatea se refereau la *Träumeplatz.*

Locul acesta de visat, cu potenţialul său extraordinar, îi părăsea rareori gândurile. Când era deprimat şi posac, îşi imagina cum le-ar fi putut-o plăti pământenilor, dacă l-ar fi reparat şi l-ar fi pus pe Wan să-i mai treacă o dată prin febra aceea. Când era energic şi hotărât, se ducea să-l privească; capacul atârna de un ornament mural, iar balamalele şi clemele le purta totdeauna asupra lui, în buzunarul salopetei. Cât de uşor i-ar fi fost să aducă un aparat de tăiat şi să desprindă culcuşul, să-l înghesuie în navă, alături de sistemul de comunicare cu Morţii şi de orice alte bunuri şi comori putea găsi, iar după aceea să îndrepte racheta spre Pământ, să înceapă spirala lungă, lentă şi tot mai strânsă care i-ar fi adus… ce anume? Dumnezeule, dar ce *nu* i-ar fi adus? Glorie! Putere! Prosperitate! Tot ce ar fi meritat, da, şi ar fi fost proprietatea sa, cu condiţia să ajungă la timp pentru a se mai bucura de ele.

Gândul acela îl îmbolnăvea. Ceasul ticăia, ticăia întruna. Fiecare minut scurs însemna apropierea cu încă un minut de capătul vieţii sale. Fiecare secundă petrecută în aşteptare era o secundă furată din vremea fericită a măreţiei şi luxului pe care le câştigase. Se silea să mănânce, stând pe marginea nişei sale şi privind cu tânjală comenzile navei.

– Mâncarea nu s-a îmbunătăţit, Vera! strigă el acuzator.

Calculatorul derutat nu răspunse.

– Vera! Trebuie să faci ceva cu mâncarea asta!

Tot nu răspunse, decât peste câteva secunde. Iar atunci, spuse

numai:

– O clipă, vă rog, domnule… Herter.

Era îndeajuns ca să-l îmbolnăvească. De fapt, îşi dădu seama că se simţea realmente oarecum bolnav. Privi cu ostilitate hrana pe care se chinuia s-o înghită; trebuia să fie un şniţel, sau ceva asemănător în măsura în care o permiteau capacităţile limitate de recombinare ale Verei, însă avea gust de whisky sau varză acră sau ambele simultan. O aşeză pe podea.

– Nu mă simt bine, anunţă el.

Pauză. Apoi:

– O clipă, vă rog, domnule… Herter.

Amărâta şi proasta de Vera avea o capacitate limitată de procesare. Prelua un val de mesaje de pe Pământ, conversa cu Morţii prin radioul superluminic, codifica şi transmitea propria ei telemetrie – toate simultan. Pur şi simplu nu avea vreme pentru mofturile lui. Totuşi starea aceea ciudată nu putea fi negată: un val brusc de salivă sub limbă şi o vibraţie rapidă a diafragmei. Abia reuşi să ajungă la grupul sanitar şi vomită tot ce înghiţise. Înjură, pentru ultima dată. Nu dorea să trăiască într-atât, încât să vadă blestematele alea de componente organice reciclate pentru a-i mai trece o dată prin stomac. Când se convinse că nu mai avea nimic de vomitat, se apropie de consolă şi apăsă butoanele de prioritate.

– Toate funcţiile în standby, cu excepţia următoarei, rosti el. Monitorizarea imediată a mostrelor mele.

– Am înţeles, rosti Vera imediat, domnule… Herter.

Urmă o pauză, timp în care analizorul din infirmerie făcu tot ce putea cu produsele tocmai regurgitate de Peter.

– Suferiţi de toxiinfecţie alimentară, anunţă calculatorul, domnule… Herter.

– Altceva! Asta ştiu deja! Ce trebuie făcut?

Tăcere, pentru ca minusculul ei creier să examineze problema.

– Dacă aţi putea adăuga apă sistemului, fermentarea şi reciclarea s-ar putea îmbunătăţi, domnule… Herter. Minimum o sută de litri. O parte considerabilă din apă s-a pierdut prin evaporare, datorită spaţiului mai mare de care dispuneţi acum, iar altă parte a fost luată de restul echipajului. Recomand completarea cât mai rapidă a sistemului cu apa disponibilă.

– Dar aia nu-i bună nici s-o bea porcii!

– Substanţele dizolvate ridică probleme, aprobă Vera. De

aceea recomand ca măcar jumătate din orice cantitate de apă adăugată să fie distilată în prealabil. Sistemul ar putea atunci să opereze cu restul substanţelor dizolvate… domnule Herter.

– Dumnezeule! Trebuie să construiesc o distilerie şi să car şi apă? Care-i situaţia cu bioanalizorul mobil, pentru ca să nu se mai repete aşa ceva?

Vera sortă câteva momente întrebările.

– Da, încuviinţă ea, este o soluţie bună. Dacă doriţi, vă voi oferi planurile de realizare. De asemenea, domnule… Herter, ar fi bine să vă gândiţi să vă bazaţi mai mult pe o dietă CHOA, faţă de care se pare că nu aveţi reacţii negative.

– Exceptând faptul că are gustul biscuiţilor pentru câini, pufni bătrânul. Bine! Termină imediat proiectul analizorului. Planşe de execuţie tipărite, folosind materialele disponibile, ai înţeles?

– Da, domnule… Herter.

Calculatorul tăcu, inventariind materialele şi instrumentele redundante şi proiectând modul lor de asamblare. Constituia o sarcină teribilă pentru inteligenţa limitată a Verei. Peter umplu o cană cu apă şi-şi clăti gura, după care, strâmbându-se, despachetă o tabletă CHOA mai puţin neatrăgătoare şi-i molfăi un colţ. Aşteptând să vadă dacă va vomita din nou, se gândi la posibilitatea de a muri cu adevărat aici, singur. Nu avea nici măcar alternativa despre care crezuse că dispune permanent de a-i abandona pe ceilalţi şi a reveni singur pe Pământ – cel puţin până nu completa sistemul de reciclare cu apă şi nu se asigura că nimic altceva nu se va defecta.

Şi totuşi, pe zi ce trecea era tot mai ispititor…

Mai exact, asta ar fi însemnat să-şi abandoneze fetele şi ginerele.

La urma urmelor, aveau ei să se mai întoarcă? Să presupunem că nu. Să presupunem că băiatul ăla prost-crescut apăsa un buton greşit sau că li se termina combustibilul. Sau altceva. Pe scurt, să presupunem că ei *mureau.* Ar fi trebuit atunci să se veştejească aici, până murea şi el? Ce putea să câştige din asta omenirea, dacă el murea aici şi trebuia să fie trimisă altă navă… iar el, *Schwarze Peter,* avea să piardă recompensa, faima şi puterea, avea să piardă însăşi viaţa?

Sau – îl străfulgeră o idee – exista şi altă opţiune? Chiar această blestemată Fabrică de Hrană, atât de hotărâtă să-şi urmeze traiectoria. Dacă îi putea găsi comenzile de modificare a cursului de zbor? Dacă reuşea să înveţe să le modifice, aşa încât

ea să-l aducă pe Pământ nu în trei ani şi mai bine, ci rapid, în câteva zile? Desigur asta ar fi însemnat condamnarea la moarte a familiei sale, nu? Ba poate că nu! Poate că ei aveau să se întoarcă, dacă o mai făceau vreodată, direct la Fabrica de Hrană, indiferent unde s-ar fi aflat ea. Chiar şi pe o orbită circumterestră! Ce minunat s-ar fi rezolvat atunci toate problemele…

Azvârli restul pacheţelului în grupul sanitar, pentru a îmbogăţi rezerva de substanţe organice.

– *Du bist verrückt, Peter!* şuieră el.

Nu putea ignora punctul slab al visului acela: căutase cu disperare, dar nu putuse găsi comenzile Fabricii de Hrană.

Sfârâielile de şuncă prăjită ale imprimantei îl smulseră din gânduri. Scoase foile şi le privi încruntat câteva clipe. Câtă muncă! Minimum douăzeci de ore! Şi nu era vorba numai despre timp în sine, ci mare parte era muncă fizică dură! Trebuia să iasă în exterior, după ţevile de la suporturile ce trebuiau să fixeze transmiţătorii auxiliari, să le taie, să la aducă înăuntru şi abia după aceea să înceapă sudarea lor pentru a obţine o serpentină. Iar asta reprezenta abia partea de condensare a distilatorului. Simţi că începe să tremure…

Ajunse în ultima clipă la grupul sanitar.

– Vera! horcăi el. Medicamente!

– Imediat, domnule… Herter. Da. În trusa sanitară, veţi găsi tablete etichetate…

– Idioato! Trusa au luat-o-n Ţara Nebunilor!

– Ah, da, domnule… Herter. O clipă. Da. Am programat tabletele de care aveţi nevoie. În douăzeci de minute vor fi gata.

– În douăzeci de minute pot muri, pufni el.

Nu avea însă ce să facă, aşa încât clocoti timp de douăzeci de minute, simţind cum îi creşte tensiunea. Boală, foame, singurătate, muncă epuizantă, indignare, teamă. Furie! În asta se contopeau toate, în cele din urmă. Furie. Mai mulţi vectori. Un vector sumă. Până când distribuitorul Verei îi produse pilulele, furia domina totul. Le înghiţi cu disperare şi se retrase în nişa lui, să vadă ce avea să se întâmple.

Se păru totuşi că medicamentele făceau treabă bună. Rămase întins pe spate, în vreme ce arsurile stomacale se stinseră, şi adormi fără să-şi dea seama.

Când se trezi, se simţea, cel puţin din punct de vedere fizic, mai bine. Se spălă pe faţă şi pe dinţi, îşi pieptănă părul blond şi

rar şi abia atunci observă ghirlanda de lumini de avertisment din jurul consolei Verei. Pe ecran scria cu litere roşii, strălucitoare:

SOLICIT URGENT PERMISIUNEA DE RELUARE A MODURILOR NORMALE.

Chicoti în barbă. Uitase să anuleze prioritatea manuală. Când ordonă calculatorului să revină la treabă, urmă o explozie de sonerii şi semnale optice de atenţionare, o cascadă de hârtii din imprimantă şi un glas. Vocea fetei sale mai mari, înregistrată de Vera:

– Bună, tată! Ne pare rău că nu te-am prins să-ţi spunem c-am ajuns cu bine. Acum plecăm în explorare. Vorbim mai târziu.

Fiindcă Peter Herter îşi iubea familia, fericirea sosirii lor cu bine îi inundă inima şi-l susţinu… ore bune. Aproape două zile. Totuşi fericirea nu înfloreşte într-o existenţă de nervi şi griji. Vorbi cu Lurvy – de două ori; de fiecare dată doar câte treizeci de secunde. Pur şi simplu Vera nu putea asigura un timp mai lung. Vera era mai presată decât Peter însuşi, demontată şi reorientată aşa cum fusese, ocupându-se de traficul bilateral între Paradisul Heechee şi Pământ şi amânând comenzi de prioritate maximă atunci când apăreau priorităţi şi mai importante. Unica legătură audio cu locul Heechee nu putea asigura volumul pe care îl avea de transmis şi de aceea nu se puteau admite flecărelile între tată şi fiică.

Nu era injust, fu de acord Peter. Ce minunăţii se descopereau acolo! Injust era doar faptul că nu participa şi el. Injust era faptul că prin tot traficul acela urgent şi important, Vera găsea timp să-i transmită şi lui un vălmăşag de comenzi. Nici una rezonabilă. Unele imposibil de executat. Reorientează propulsoarele. Inventariază alimentele CHOA. Expediază analiza completă a pachetelor de 2 x 3 x 12,5 cm învelite în roşu şi albastru. Nu expedia alte analize nesolicitate! Expediază analizele metalografice ale „culcuşului viselor”. Nu încerca examinarea fizică a „culcuşului viselor”! Întreabă Morţii despre Propulsia Heechee. Întreabă Morţii despre comenzile navelor. Întreabă Morţii. Ce uşor era de ordonat! Ce greu de executat, când Morţii băteau câmpii, luau în derâdere, bolboroseau şi se tânguiau, atunci când reuşea să-i audă, şi oricum i se

repartizase un timp limitat pe circuitul audio superluminic. Unele ordine de pe Pământ le contraziceau pe altele şi cele mai multe erau de acum depăşite ca prioritate şi intenţie. Iar unele nu soseau deloc. Bietele circuite de stocare ale Verei se apropiau în curând de supraîncărcare şi calculatorul încerca să scape de datele inutile tipărindu-le pentru Payter, de fapt, încercând s-o facă; asta determină însă alte probleme, întrucât sistemul de reciclare ce asigura hârtia imprimantei era acelaşi cu cel care-l hrănea pe bătrân, iar elementele organice fuseseră deja sărăcite. Ca atare, Peter fu nevoit să arunce alimente CHOA în grupul sanitar şi să înceapă construcţia distileriei.

Chiar dacă Vera ar fi avut timp pentru el, Peter n-ar fi avut timp pentru ea. Chinuieşte-te să îmbraci echipamentul pentru activităţi extravehiculare. Ieşi prin ecluză pe suprafaţa exterioară a Fabricii de Hrană. Taie ţevile şi leagă-le. Târăşte-le, asudând, înapoi în navă, luptându-te mereu cu acceleraţia încăpăţânată şi permanentă a Fabricii de Hrană, care se îndrepta spre o destinaţie necunoscută. Bătrânul abia mai găsea timp pentru câte o uitătură ocazională la imaginile ce soseau din Paradisul Heechee. Vera le prezenta pe măsură ce veneau, cadru cu cadru; dar apoi le expedia, ca să aibă loc pentru următoarele, iar dacă Peter nu era prezent, le scăpa. Chiar şi aşa, cerurilor! Morţii absolut lipsiţi de trăsături. Coridoarele Paradisului Heechee. Bătrânii – lui Peter îi stătu inima în loc când zări chipul lătăreţ al unuia pe ecran. Avu timp însă numai pentru o privire, după care termină distilatorul şi începu altă sarcină. Să-şi construiască un harnaşament pentru umeri. Să sudeze termic plăci de plastic (altă secătuire a reciclatorului!), ca să obţină pâlnii. Să se ghemuiască nerăbdător lângă singura sursă de apă funcţională – abia funcţională –, ţinând pâlnia flexibilă în jurul capătului ţevii şi prinzând în pungi picăturile de lichid urât mirositor. Să toarne jumătate din apă în distilator şi jumătate în cuvele de reciclare. Să doarmă când putea. Să mănânce când se putea sili s-o facă. Să rezolve propriile sale mesaje prioritare, când apăreau şi când era prea istovit pentru orice activitate fizică. Alt mesaj din Dortmund, de data asta semnat de trei sute de lucrători municipali – tâmpita de Vera, ce mesaje lăsa să treacă! Un mesaj codificat de la avocatul său, ceea ce însemna o jumătate de oră de descifrare. Pentru ca după aceea să citească numai atât: „Încerc să asigur clauze mai favorabile. Nu pot promite nimic. Între timp, sfătuiesc

executarea tuturor directivelor.” Ce porc! Înjurând, Peter se aşeză pe consolă, lovi cu pumnul în tasta priorităţii manuale şi-şi dictă răspunsul:

„Executarea tuturor imbecilelor de directive o să mă ucidă, şi-atunci?” Şi îl trimise necodificat; Broadhead şi Corporaţia Porţii n-aveau decât să-şi bată capul cu el!

Şi poate că într-adevăr mesajul nu minţea. În stresul şi agitaţia lui, Peter nu avea timp pentru dureri. Se hrănea cu alimente CHOA, apoi raţii noi, când acestea apărură din reciclator. Chiar dacă gustul lor era prost – uneori de mucegai, alteori de terebentină –, el nu mai vomită. Asta nu era foarte bine. Peter ştia că opera exclusiv pe baza stresului şi adrenalinei şi că, la un moment dat, va plăti pentru asta. Dar nu vedea cum ar fi putut evita plata respectivă.

Iar când, în cele din urmă, procesorul de hrană reveni la o funcţionare rezonabilă, şi el izbuti să ajungă la zi cu ordinele ce păreau cel mai imperioase, se aşeză, pe jumătate moţăind, în faţa consolei Verei şi văzu minunea cea mai mare dintre toate. Pufni neînţelegător. Ce făcea idiotul ăla de băiat cu un evantai de rugăciune? De ce în următoarea imagine îl vâra într-una dintre aplicele alea tâmpite care semănau cu nişte ghivece? După aceea pe ecran apăru următorul cadru şi Peter scoase un răcnet. Pe neaşteptate se ivise o imagine, un fel de carte – aparent în chineză sau japoneză.

Ieşise din navă şi parcursese jumătate din drumul către *Träumeplatz,* înainte ca mintea lui conştientă să poată articula ceea ce o parte a sa pricepuse instantaneu. Evantaiele de rugăciune! Ele conţineau informaţii! Nu se opri să se întrebe de ce informaţia fusese într-un limbaj terestru, sau cel puţin într-unul care părea terestru. Înţelesese esenţialul. Era decis să vadă cu propriii ochi. Gâfâind, se împinse în cameră şi scotoci zorit printre „evantaie”. Cum se făcea? De ce Dumnezeu nu aşteptase să vadă mai mult, ca să fie sigur de felul în care procedase băiatul? Şi aici existau însă sfeşnice sau ghivece, sau ceea ce crezuse el că erau; înfipse primul evantai de rugăciune în suportul cel mai apropiat. Nu se întâmplă nimic.

Încercă şase evantaie, mai întâi cu capătul îngust, apoi cu cel lat, în fiecare mod imaginabil, înainte de a se gândi că poate nu toate maşinăriile de citit mai funcţionau. Al doilea pe care-l încercă îi trase evantaiul din mână şi imediat se lumină. Peter privea şase dansatoare în salopete mulate pe trup şi măşti negre

şi auzea un cântec pe care nu-l mai ascultase de multă vreme.

Era înregistrarea unui spectacol PV! Nu. Nici măcar asta. Ceva mult mai vechi. Cu mulţi ani mai vechi, cam din primii ani ce urmaseră descoperirii asteroidului Poarta; a doua lui nevastă mai trăia încă, iar Janine nici nu se născuse pe vremea când şlagărul acela fusese la modă. Pe atunci funcţiona televiziunea clasică, înainte ca în sistemele de comunicaţie să fi fost încorporate circuitele piezoelectrice Heechee. Poate că făcuse parte din biblioteca vreunui prospector din Poartă, fără îndoială unul dintre Morţi, şi fusese cumva transcris pe un evantai de rugăciune.

Ce păcăleală!

După aceea însă îşi dădu seama că existau mii de evantaie de rugăciune, pe Pământ, în tunelurile venusiene şi în Poartă; Heechee le lăsaseră pe oriunde trecuseră. Indiferent care ar fi fost sursa celui pe care-l privea acum, majoritatea celorlalte fuseseră lăsate de Heechee înşişi! Şi doar asta în sine, dragă Doamne – asta în sine valora chiar mai mult decât Fabrica de Hrană, întrucât reprezenta cheia întregii cunoaşteri Heechee! Ce mai bonificaţie urma să fie acordată!

Exultând, Peter încercă alt evantai (un film vechi), şi altul (un volumaş subţire de poezie, de data asta în engleză, de cineva pe nume Eliot), şi altul. Dezgustător! Dacă de aici îşi dobândise Wan noţiunile despre dragoste, de la un libidinos prospector al Porţii care-şi purta pornografiile după el ca să-şi treacă vremea, nu era de mirare că avea un comportament atât de scârbos! Totuşi nu putea rămâne mult timp furios, fiindcă avea prea multe bucurii. Scoase evantaiul din lector şi atunci, în linişte a care se lăsase, auzi sunetul îndepărtat al soneriei de urgenţă a Verei.

Zgomotul acela îl alarmă, încă înainte să fi ajuns înapoi în navă, să fi solicitat mesajul şi să fi auzit glasul ginerelui său, răguşit de frică:

– Urgent, prioritate absolută! Către Peter Herter, cu transmisie imediată spre Pământ! Lurvy, Janine şi Wan au fost capturaţi de Heechee şi cred că acum vin după mine!

Avantajul noii sale situaţii, de altfel unicul avantaj, era că dinspre Paradisul Heechee nu mai soseau acum mesaje şi Vera se putea descurca mai bine cu supraîncărcarea. Răbdător, Peter scoase din calculator toate imaginile ce fuseseră transmise

înaintea înregistrării mesajului lui Paul şi văzu grupul de Heechee din capătul coridorului, lupta neclară, şase imagini fugare ale plafonului, ceva ce ar fi putut să fie ceafa lui Wan… apoi nimic. Sau nimic care să fi însemnat ceva. Peter nu avea de unde să ştie că videocamera fusese băgată în bluza unui Bătrân, dar vedea că nu era nimic de văzut: nişte forme întunecate, neclare, parcă şi o ţesătură.

Mintea lui Peter era clară. Însă în acelaşi timp era goală. El nu-şi îngădui să simtă cât de pustie îi devenise brusc viaţa. O programă atent pe Vera să reia toate mesajele verbale, să le aleagă pe cele mai semnificative şi să asculte tot ce vorbiseră cei din Paradisul Heechee. Nimic nu oferi vreo speranţă. Nici măcar atunci când, în sfârşit, o imagine nouă apăru pe neaşteptate pe ecran, urmată de alta şi de alta. Vreme de şase stop-cadre nu se ivi nimic care să aibă vreun sens, poate doar un pumn acoperind obiectivul sau o podea goală. Şi apoi, într-un colţ al ultimei imagini, ceva care părea… ce? Un *Sturmkampfwagen* din copilăria sa? După care acesta dispăru şi videocamera reveni în locul unde nu arăta nimic şi rămase acolo vreme de cincizeci de cadre.

În nici un caz nu arăta vreo urmă a fiicelor sale sau a lui Wan. Cât despre Paul, bătrânul nu deţinea nici un indiciu; după ultimul său mesaj disperat, amuţise.

Într-un colţ nedorit al minţii sale, Peter descoperi că acum el putea fi, că probabil era, unicul supravieţuitor al misiunii şi, indiferent care ar fi fost bonificaţia, îi revenea numai lui.

Examină pe îndelete posibilitatea respectivă. Nu-i spunea însă nimic. Acum era singur, mai singur decât oricând, la fel de singur ca Trish Bover, congelată în orbita ei eternă şi neregulată care n-avea să ajungă nicăieri. Poate că el putea reveni pe Pământ, ca să-şi solicite recompensa. Poate că el reuşea să nu moară. Dar cum avea să nu înnebunească?

Peter avu nevoie de mult timp ca să adoarmă. Nu se temea de somn. Mai degrabă îl îngrozea momentul deşteptării şi acesta fu într-adevăr pe atât de rău pe cât se temuse. În prima clipă fu o zi ca oricare alta şi abia după un moment plăcut de întins şi căscat îşi aminti ce se petrecuse.

– Peter Herter, îşi spuse el cu voce tare, eşti singur în locul ăsta blestemat şi vei muri aici, tot singur.

Observă că vorbea de unul singur. Deja.

Conform obiceiurilor de atâţia ani, se spălă, îşi clăti gura, se pieptănă, apoi tăie cu forfecuţa firele de păr rebele din jurul urechilor şi de pe ceafă. Oricum, nu conta ce făcea. Ieşi din nişă, deschise două pachete de hrană CHOA şi le mestecă metodic, după care o întrebă pe Vera dacă existau mesaje din Paradisul Heechee.

– Nu, domnule… Herter, răspunse ea, dar s-au adunat mai multe instrucţiuni de pe Pământ.

– Mai târziu, o expedie bătrânul.

Ele nu erau importante. Probabil că-i spuneau să facă lucruri pe care poate le făcuse de acum. Sau poate îi spuneau să facă lucruri pe care nici n-avea de gând să le facă, poate să-l oblige să iasă în spaţiu, să rearanjeze propulsoarele, să încerce din nou. Însă, desigur, Fabrica de Hrană urma să opună oricărei acţiuni o reacţiune egală şi de sens opus, continuându-şi lenta acceleraţie spre Dumnezeu ştia unde şi Dumnezeu ştia de ce. În tot cazul, în următoarele cincizeci de zile, nimic ce avea să sosească dinspre Pământ nu putea fi relevant pentru noile realităţi.

Iar în mai puţin de cincizeci de zile…

În mai puţin de cincizeci de zile, ce?

– Vorbeşti de parc-ai avea opţiuni dintre care să alegi, Peter Herter! se admonestă el.

Poate că avea totuşi, se gândi, dacă ar fi izbutit să perceapă opţiunile. Între timp, cel mai bine era să facă ceea ce făcuse întotdeauna. Să se păstreze cât mai fercheş. Să execute sarcinile accesibile. Să-şi urmeze tabieturile bine stabilite. Deceniile de viaţă îl învăţaseră că momentul cel mai bun pentru golirea intestinelor era cam la patruzeci şi cinci de minute după micul dejun; momentul acela sosise şi era cazul să treacă la fapte. Când se ghemui pe toaletă, simţi o clătinătură uşoară, aproape imperceptibilă, şi se strâmbă nemulţumit. Îl enervau lucrurile a căror cauză n-o cunoştea şi în plus constituia o întrerupere a ceea ce executa, cu eficienţa-i obişnuită. Desigur nu puteai acorda prea mult credit funcţionalităţii unor sfinctere ce fuseseră cumpărate şi transplantate de la un voluntar ghinionist (sau flămând) sau unui stomac inserat intact de la altul. Totuşi Peter era încântat că, pe ansamblu, corpul îi funcţiona bine.

Manifeşti un interes morbid faţă de propria-ţi defecare, îşi spuse, dar în gând.

Tot în gând – nu era chiar atât de rău să vorbeşti de unul singur, dacă n-o făceai cu glas tare – îşi luă apărarea. Nu era nejustificat, îşi spuse. Exemplul bioanalizorului din closet îi stătea permanent în faţă. Vreme de trei ani şi jumătate, acesta le analizase toate produsele eliminate de corpuri. Aşa şi trebuia!

Cum altfel să-şi urmărească sănătatea personală? Şi dacă o maşinărie avea dreptul să cântărească şi să evalueze excrementele unui individ, de ce n-ar fi avut aceleaşi drepturi şi autorul excrementelor? Rânjind, vorbi cu glas tare:

– *Du bist verrückt, Peter Herter!*

Încuviinţă din cap, se şterse şi-şi încheie salopeta, fiindcă trăsese concluzia finală. Da. Era nebun.

După criteriile oamenilor obişnuiţi.

Însă ce om obişnuit fusese vreodată în situaţia actuală a lui Peter Herter?

De aceea, dacă cineva spunea că el era nebun, nu afirma la urma urmelor nimic relevant. Ce însemnau criteriile oamenilor obişnuiţi pentru *Schwarze Peter?* El putea fi cântărit doar prin comparaţie cu oamenii extraordinari – şi ce mai adunătură pestriţă erau şi aceia! Drogaţi şi alcoolici. Adulteri şi trădători. Tycho Brahe avusese nasul din gutapercă şi nimeni nu-l desconsiderase pentru asta. *Reichsführer*-ul era vegetarian. Frederic cel Mare însuşi petrecea multe ore, care ar fi putut să fie dedicate conducerii imperiului, compunând muzică pentru formaţiile camerale zdrăngănitoare. Peter se apropie de calculator şi rosti:

– Vera, ce-a fost zguduitura de acum câteva minute?

Calculatorul făcu o pauză pentru a compara descrierea evenimentului cu telemetria sa.

– Nu pot fi sigură, domnule... Herter. Totuşi momentul inerţial corespunde cu decolarea sau andocarea uneia dintre navele observate.

Bătrânul prinse cu ambele mâini marginile scaunului său.

– Tâmpito! răcni el. De ce nu mi s-a spus că aşa ceva e posibil?

– Îmi cer scuze, domnule... Herter. Analiza care sugera această posibilitate v-a fost trimisă prin imprimantă. Poate că n-aţi observat-o.

– Cretini! murmură el, însă acum nu mai era sigur cui se adresa.

Navele, bineînţeles! Doar fusese clar de la bun început că producţia Fabricii de Hrană trebuia expediată undeva. Iar asta

implica reîntoarcerea navelor goale pentru a fi reumplute. Pentru ce? Unde?

Asta nu conta. Ceea ce conta era posibilitatea ca ele să nu revină întotdeauna goale.

Şi, continuând firul ipotezei, posibilitatea ca minimum o navă, despre care se ştia că venise la Fabrica de Hrană, să se afle acum în Paradisul Heechee. Dacă urma să revină aici, cine sau ce putea fi în ea?

Peter îşi frecă braţul care începuse să-l doară. Indiferent de dureri, poate că reuşea să facă ceva în privinţa asta! Mai dispunea de câteva săptămâni înainte ca nava respectivă să se poată înapoia. Putea… ce? Da! Putea să baricadeze coridorul. Putea să deplaseze nişte maşinării, obiecte – orice avea masă – ca să-l blocheze, aşa încât atunci când revenea, dacă revenea, cei dinăuntrul ei să fie opriţi, sau cel puţin întârziaţi. Şi era momentul să înceapă imediat.

Fără să piardă timpul, plecă să caute materiale pentru o baricadă.

În gravitaţia scăzută a Fabricii de Hrană, nu era greu să deplaseze nici chiar obiectele masive. Era însă obositor. Iar braţele continuau să-l doară. Şi peste puţin timp, în vreme ce împingea spre doc un obiect din metal albastru, asemănător unei canoe scurte şi late, deveni conştient de o senzaţie ciudată care părea că izvorăşte din rădăcinile dinţilor, aproape ca începutul unei dureri de dinţi; iar saliva porni să-i curgă de sub limbă.

Se opri şi respiră adânc, silindu-se să se relaxeze.

Nu-l ajută cu nimic. Ştiuse că n-avea să-l ajute cu nimic. Peste alte câteva secunde începu durerea în piept, mai întâi slabă, de parcă cineva l-ar fi apăsat peste stern cu tălpigul unei sănii, apoi ascuţită, un junghi violent, sfâşietor, ca şi cum pe sania aceea ar fi urcat un om de o sută de kilograme.

Se afla prea departe de Vera ca să ceară medicamente. Trebuia să aştepte. Dacă era numai anghina, avea să trăiască. Dacă era un infarct, nu. Se aşeză şi rămase nemişcat, aşteptând să vadă ce va fi, în timp ce furia creştea şi creştea pe dinăuntrul lui. Cât de injust era!

Cât de injust era totul! La cinci mii de unităţi astronomice depărtare, senini şi netulburaţi, oamenii Pământului îşi vedeau de treburi, neştiind şi nepăsându-le că persoana care le putea aduce atât de multe – care le şi adusese deja! – putea să moară,

singură şi în chinuri.

Puteau fi recunoscători? Puteau dovedi respect, apreciere, măcar bun-simţ?

Poate că ar fi trebuit să le acorde o şansă. Dacă răspundeau în felurile acelea, da, le va aduce daruri cum nu mai cunoscuseră vreodată. Dar dacă erau răi şi neascultători...

Atunci *Schwarze Peter* le va aduce nişte daruri atât de teribile, încât întreaga lume se va înfiora şi va tremura de spaimă! În ambele cazuri, n-aveau să-l uite niciodată... numai dacă el ar fi supravieţuit la ceea ce i se întâmpla acum.

9
Brasilia

Principalul era Essie. Am stat lângă patul ei de fiecare dată când a ieşit din sala de operaţii – de paisprezece ori în şase săptămâni – şi de fiecare dată glasul îi suna niţel şi mai stins, iar ea părea şi mai trasă la faţă. Toţi mă căutau permanent, procesul din Brasilia mergea prost, rapoartele curgeau dinspre Fabrica de Hrană, iar incendiul din mine tot nu voia să se stingă. Însă Essie constituia prioritatea. Harriet căpătase instrucţiuni clare. Oriunde m-aş fi aflat, treaz sau adormit, dacă Essie mă căuta, trebuia să fiu pus imediat în legătură cu ea.

– Da, doamnă Broadhead, Robin apare imediat. Nu, nu l-aţi deranjat. Tocmai se trezise.

Sau tocmai a ieşit din şedinţă, sau tocmai traversează peluza de la Marea Tappan, sau orice altceva care să n-o împiedice pe Essie din a-mi vorbi imediat. Şi apoi apăream în odaia întunecoasă, bronzat, surâzător şi relaxat, şi-i spuneam cât de bine arată.

Desfiinţaseră sala de biliard şi instalaseră acolo o sală completă de operaţii, iar dormitorul lui Essie fusese mutat în locul bibliotecii de alături. Se simţea destul de confortabil acolo. Cel puţin aşa spunea.

Şi de fapt nu arăta rău. Medicii făcuseră grefele osoase şi implantaseră vreo două-trei kilograme de organe de schimb şi ţesuturi. Îi puseseră chiar şi pielea la loc sau, bănuiesc, îi transplantaseră piele nouă de la altcineva. Faţa nu avea nimic, exceptând un bandaj într-o parte, pe care-l acoperea cu o şuviţă din părul ei blond vârstat.

– Hei, armăsare, mă întâmpina ea. Cum o duci?

– Perfect, absolut perfect. Puţin cam stătut, îi răspundeam, gâdilându-i gâtul cu nasul. Şi tu?

– Perfect.

Aşa ne asiguram reciproc; şi nu minţeam, să ştiţi. Doctorii îmi spuneau că mergea tot mai bine cu fiecare zi. Iar eu mergeam… nu ştiu cum mergeam. Dar în fiecare dimineaţă mă deşteptam plin de zel. Nu dormeam mai mult de cinci ore pe noapte. Nu oboseam niciodată. În viaţa mea nu mă simţisem mai bine.

Totuşi Essie slăbea întruna. Medicii mi-au spus ce trebuia să fac, eu i-am spus lui Harriet şi ea a reprogramat bucătarul. Nu mai mâncam salate şi fripturi în sânge la grătar. Am terminat-o cu mic dejunurile din cafea şi sucuri şi am trecut pe *tvorojniki,* plăcinte cu brânză şi smântână, şi căni mari de cacao aburitoare. La prânz, pilaf de miel caucazian. La cină, potârnichi la cuptor în sos de smântână.

– Mă răsfeţi, dragă Robin, m-a acuzat Essie, iar eu am răspuns:

– Nu, doar te pun un pic la îngrăşat. Nu-mi plac slăbănoagele.

– Da, foarte bine. Însă mi se pare un exces de etnicitate. Nu există şi feluri de mâncare ce pot îngrăşa, dar care să nu fie ruseşti?

– Aşteaptă desertul, am surâs. Tarte cu căpşuni.

Şi cu porţie dublă de frişcă Devonshire. Ca amănunt psihologic, infirmiera mă convinsese să încep cu porţii mici pe platouri întinse. Essie le mânca perseverentă şi, pe măsură ce măream, treptat, porţiile şi ea mânca, treptat, tot mai mult zilnic. Dar a continuat să piardă în greutate, însă procesul a fost mai lent, şi după cele şase săptămâni medicii au opinat că starea ei, cu anumite rezerve, putea fi privită drept stabilă. Aproape.

Când i-am comunicat vestea cea bună, stătea în picioare – legată de măţăraia de sub patul ei, dar capabilă să umble prin încăpere.

– Era şi timpul, mi-a spus, întinzându-se să mă sărute. Acum, altceva. Ai petrecut prea multă vreme acasă.

– O fac din plăcere, i-am zis.

– O faci din bunătate, a replicat ea serios. Mă bucur tare mult că ai fost permanent aici, Robin. Însă acum, când sunt aproape refăcută, trebuie să te întorci la afacerile tale.

– Nu tocmai. Mă descurc perfect cu facilităţile de comunicaţii.

Bineînţeles, ar fi grozav să mergem undeva împreună. Nu cred c-ai vizitat vreodată Brasilia. Poate peste câteva săptămâni…

– Nu. Nu peste câteva săptămâni. Nu cu mine. Dacă trebuie să te duci acolo, te rog, fă-o, Robin.

Am şovăit.

– Morton crede c-ar fi bine.

Ea a încuviinţat scurt din cap şi a strigat:

– Harriet? Domnul Broadhead pleacă mâine dimineaţă spre Brasilia. Fă rezervările şi ce mai trebuie.

– Desigur, doamnă Broadhead, a rostit Harriet din consola de la capătul patului soţiei mele.

Imaginea i-a dispărut la fel de brusc pe cât se ivise, iar Essie m-a strâns în braţe.

– O să am grijă să ai comunicaţii complete în Brasilia, a promis ea, şi Harriet va fi instruită să te ţină permanent la curent în privinţa sănătăţii mele. Nu te mint, Robin. Dacă voi avea nevoie de tine, te anunţ imediat.

– Păi…, i-am mormăit în ureche.

– Nici un „păi”, mi-a mormăit ea în umăr. Am decis şi, ştii ceva, Robin? Te iubesc foarte mult.

Albert îmi spune că fiecare mesaj radiofonic pe care îl trimit este în realitate un şir lung şi subţire de fotoni, aducând oarecum cu o suliţă azvârlită în spaţiu. O rafală de comunicaţii de treizeci de secunde înseamnă o coloană lungă de nouă milioane de kilometri, cu fiecare foton gonind cu viteza luminii, perfect aliniat în raport cu ceilalţi. Însă şi suliţa aceea lungă şi rapidă are nevoie de o veşnicie pentru a străbate 5.000 U.A. Febra care-mi rănise soţia avusese nevoie de douăzeci şi cinci de zile ca să ajungă aici. Ordinele de a înceta orice folosire a culcuşului parcurseseră abia o fracţiune din drum înainte de a se întâlni cu a doua febră, cea provocată de Janine. Neglijabilă, de acord. Mesajul nostru care felicita echipajul Herter-Hall pentru ajungerea la Fabrica de Hrană se intersectase undeva dincolo de orbita lui Pluto cu cel care ne anunţase că plecaseră spre Paradisul Heechee. De acum ajunseseră acolo; iar mesajul nostru care le spunea ce să facă acolo sosise şi el la Fabrica de Hrană pentru retransmitere – pentru prima dată, două evenimente se produseseră la momente îndeajuns de apropiate pentru a avea un înţeles reciproc.

Dar până ce noi urma să aflăm care fusese înţelesul acela,

evenimentul avea să se afle iarăşi cu douăzeci şi cinci de zile în trecut. Ce iritant! Doream multe lucruri din Fabrica de Hrană, însă în primul rând, în momentul acela, îmi doream radioul superluminic. Uluitor că putea exista aşa ceva! Totuşi atunci când l-am luat peste picior pe Albert pentru că un asemenea aparat îl luase prin surprindere, el mi-a oferit surâsul lui blând şi umil, s-a scărpinat cu coada pipei în ureche şi a răspuns:

– Cu certitudine, Robin, dacă te referi la surpriza pe care o simţi când o ipoteză improbabilă se dovedeşte a fi reală. Însă a reprezentat dintotdeauna o ipoteză. Aminteşte-ţi. Navele Heechee pot naviga fără eroare către ţinte aflate în mişcare. Asta sugerează posibilitatea comunicării aproape instantanee la distanţe astronomice – ergo, un radio superluminic.

– Atunci de ce nu mi-ai pomenit nimic despre el?

Cu călcâiul unui picior încălţat s-a scărpinat la glezna celuilalt picior, care nu avea ciorap.

– Era doar o posibilitate, Robin, cu o probabilitate estimată la cincizeci la sută. O condiţie suficientă, dar nu necesară. Până acum n-am deţinut suficiente dovezi.

Aş fi putut discuta cu Albert în drum spre Brasilia. Călătoream însă cu o cursă comercială – avioanele companiei nu sunt îndeajuns de rapide pentru asemenea distanţe – şi-mi place să-l văd pe Albert atunci când conversez cu el, de aceea mi-am umplut zborul cu afacerile companiei şi cu Morton, numai la nivel audio. Şi desigur cu Harriet, care avea ordinul să-mi prezinte din oră în oră, exceptând momentele când dormeam, un raport scurt despre starea soţiei mele.

Chiar şi la viteză supersonică, un zbor de zece mii de kilometri durează destul şi am avut vreme pentru o sumedenie de chestiuni de afaceri. Morton voia să discutăm cât mai multe, în special pentru a încerca să mă convingă să nu mă întâlnesc cu Bover.

– Trebuie să-l priveşti în mod serios, Robin, mi-a scâncit el în casca din ureche. Bover e reprezentat de Anjelos, Carpenter şi Gutmann şi ăştia sunt indivizi puternici, cu programe juridice bune de tot.

– Mai bune decât tine? Ezitare.

– Păi… sper că nu, Robin.

– Spune-mi ceva, Morton. Dacă Bover n-are cine ştie ce şanse în acţiunea lui, de ce s-au încurcat cu el indivizii ăştia puternici?

Deşi nu-l puteam zări, ştiam că Morton avea să-şi adopte aerul

de apărare, pe jumătate scuzându-se, pe jumătate oftând „ce-nţelegeţi voi, nespecialiştii”.

– Şansele lui nu sunt chiar atât de reduse, Robin. Iar cazul n-a mers deocamdată în favoarea noastră. A căpătat dimensiuni mai extinse decât estimasem iniţial. Eu mai bănuiesc că indivizii aceia s-au gândit că relaţiile lor vor putea acoperi punctele slabe – în plus, bănuiesc că-i aşteaptă un onorariu al naibii de mare. Ar fi bine ca şi tu să acoperi unele puncte slabe ale noastre decât să rişti cu Bover. Amicul tău senatorul Praggler face parte din comisia de supraveghere de luna asta. Vorbeşte mai întâi cu el.

– O să vorbesc, dar nu „mai întâi”, am răspuns, apoi l-am închis pe Morton, fiindcă ne apropiam de aeroport.

Zăream turnul uriaş al Autorităţii Porţii ridicându-se deasupra farfuriei idioate de pe Camera Reprezentanţilor, iar mai departe, pe lac, reflexiile strălucitoare ale acoperişurilor din cositor din Oraşul Liber. Eram cam la limită cu timpul. Întâlnirea mea cu văduvul lui Trish Bover (sau soţul, depinde cum priviţi situaţia) urma să fie peste mai puţin de o oră şi realmente nu voiam să întârzii.

N-a fost nevoie. Mă aflam deja la o masă din salonul exterior al hotelului Brasilia Palace, când a apărut el. Slab. Înalt. Pleşuv. S-a aşezat agitat, de parcă era teribil de grăbit, sau teribil de doritor să se găsească în altă parte. Totuşi, când m-am oferit să-i fac cinste cu prânzul, a studiat zece minute meniul, apoi a comandat tot ce scria acolo. De la salata din muguri proaspeţi de palmier şi crevetele de apă dulce până la ananasul minunat adus cu avionul tocmai de la Rio.

– Acesta este hotelul meu favorit din Brasilia, l-am informat prosteşte, făcând pe gazda, în timp ce el îşi turna sos peste salată. Vechi. Însă bun. Presupun c-ai vizitat oraşul…

– Trăiesc aici de opt ani, domnule Broadhead.

– Aha, am înţeles.

Nu ştiusem unde dracu’ trăia blestematul, pentru mine nu reprezentase decât un nume şi o bătaie de cap. Încheiasem cu schimbul de informaţii turistice. Am încercat subiectul intereselor comune.

– Venind încoace, am primit un sinopsis de la Fabrica de Hrană. Echipajul Herter-Hall se descurcă bine şi a descoperit câteva lucruri minunate. Ştiai că am identificat patru Morţi ca fiind prospectori plecaţi din Poartă?

– Da, am văzut ceva în sensul ăsta la PV, domnule Broadhead. Este incitant.
– Mai mult decât atât, Bover. Poate schimba toată lumea din jur… şi-n acelaşi timp ne poate face jenant de bogaţi.
A încuviinţat, cu gura plină de salată. De fapt avea permanent gura plină; nu prea izbuteam să-l atrag în conversaţie.
– Bine, am spus, ce-ar fi atunci să trecem la afaceri? Vreau să-ţi retragi cazul.
A mestecat şi a înghiţit. Ridicând spre gură altă furculiţă încărcată cu crevete, a rostit:
– Ştiu că vrei asta, domnule Broadhead.
Şi-a umplut iarăşi gura.
Am sorbit încet şi prelung din vinul meu cu apă minerală şi, controlându-mi perfect vocea şi manierele, am zis:
– Domnule Bover, nu cred că înţelegi care-s problemele. Nu vreau să te desconsider. Pur şi simplu, nu cred că deţii toate faptele. Atâta timp cât menţii hotărârea de suspendare a tribunalului, amândoi pierdem.
I-am recapitulat întreaga poveste, amănunţit, aşa cum mi-o explicase Morton: intervenţia Corporaţiei Porţii, sfera de interese, problema de a respecta decizia tribunalului când instrucţiunile ajung la oamenii care trebuie s-o pună în aplicare abia la o lună şi jumătate după ce ei au plecat şi au făcut ceea ce ştiau că trebuie să facă, precum şi oportunitatea negocierii unui acord.
– Vreau să spun, am încheiat, că asta-i o chestie mare de tot. Prea mare ca să ne mâncăm între noi. Ei n-o să piardă vremea cu noi, Bover. O să-şi vadă de treabă şi-o să ne exproprieze.
Bărbatul nu s-a oprit din mestecat, ci m-a ascultat, iar când n-a mai avut ce mesteca, a sorbit din ceşcuţa de cafea şi a rostit:
– De fapt, n-avem ce discuta, domnule Broadhead.
– Ba cum să nu!
– Ar trebui ca amândoi să gândim la fel, iar eu nu gândesc ca dumneata. În afirmaţiile dumitale s-au strecurat unele erori. Eu nu mai sunt suspendat de tribunal. Acum am un verdict legal.
– Pe care-l pot ataca în recurs în cel mai scurt…
– Da, poate că poţi. Dar nu în cel mai scurt… orice ar fi. Legea îşi va urma cursul şi o va face în ritmul ei. N-o să accept nici o înţelegere. Trish a plătit scump pentru tot ce va ieşi de aici. Deoarece ea nu-şi mai poate apăra drepturile, cred că-i de datoria mea s-o fac.

– Asta o să ne coste pe-amândoi!

– Posibil. Aşa spune şi avocatul meu. El m-a sfătuit să nu vin la întâlnirea asta.

– Atunci de ce-ai venit?

A privit resturile prânzului său, apoi fântânile arteziene din curte. Trei prospectori reveniţi din Poartă stăteau pe marginea unui bazin, împreună cu o stewardesă Varig uşor ameţită, cântând şi azvârlind firimituri de patiserie franţuzească peştişorilor aurii. Era clar că dăduseră lovitura.

– A fost o schimbare plăcută pentru mine, domnule Broadhead, mi-a replicat.

Pe fereastra apartamentului meu, aflat sus de tot în noul Palace Tower, puteam distinge cununa de spini a catedralei sclipind în soare. Era mai bine să mă uit acolo decât la programul meu juridic de pe monitorul din cameră, fiindcă mă făcea ferfeniţă.

– S-ar putea să fi stricat totul, Robin. Nu cred că înţelegi dimensiunile cazului.

– Exact asta i-am spus lui Bover.

– Nu, Robin. Nu-i vorba doar de Robin Broadhead, Inc. Şi nici măcar de Corporaţia Porţii. Au intrat pe fir guvernele. Şi nu numai semnatarele Convenţiei Porţii. S-ar putea să devină de competenţa Naţiunilor Unite.

– Haide, haide, Morton! Pot face aşa ceva?

– Bineînţeles că pot, Robin. Puterea guvernamentală de confiscare a proprietăţii private. Nici amicul tău, Bover, nu ajută prea mult situaţia. El solicită un custode care să-ţi preia afacerile, personale şi ale corporaţiei, legate de caz, în vederea administrării corecte a explorării.

Blestematul! Probabil că ştiuse ce se va întâmpla, chiar în timp ce se înfrupta din prânzul plătit de mine.

– Ce-i aia „corectă”? Ce am făcut eu incorect?

– Vrei o listă scurtă, Robin? A început să numere pe degete: Unu, ţi-ai depăşit autoritatea, aprobând misiunii Herter-Hall mai multă libertate de acţiune decât se prevăzuse, care, doi, a dus la expediţia spre Paradisul Heechee cu toate consecinţele potenţiale şi astfel, trei, a provocat o situaţie gravă, de pericol naţional. Ba nu! De pericol *mondial.*

– Ăsta-i un rahat, Morton!

– Aşa a formulat el petiţia, a încuviinţat din cap Morton, şi, da,

poate c-o să convingem pe cineva că-i un rahat. Mai devreme sau mai târziu. Deocamdată însă decizia aparţine Corporaţiei Porţii.

– Ceea ce înseamnă c-ar fi mai bine să discut cu senatorul.

Am scăpat de Morton şi am apelat-o pe Harriet s-o întreb despre întâlnirea cu senatorul.

– Te pot pune în legătură cu programul lui de secretariat, a surâs ea şi a dispărut, fiind înlocuită de animaţia oarecum primitivă a unei negrese tinere şi drăguţe.

Simularea era slabă, sub nivelul programelor pe care mi le scrie Essie. Dar, la urma urmelor, Praggler nu era decât un senator al Statelor Unite.

– Bună ziua, a rostit negresa. Domnul senator mă roagă să vă transmit că în seara aceasta se află în Rio de Janeiro, cu probleme legate de comisie, dar va fi încântat să vă întâlnească în decursul dimineţii de mâine. Vă convine ora zece?

– Mai bine la nouă, am propus eu oarecum uşurat.

Mă îngrijorase puţin faptul că Praggler nu mă căutase imediat. Acum însă îmi dădeam seama că avea un motiv întemeiat: bordelurile din Ipanema.

– Harriet? Când a apărut, am întrebat-o: Cum se simte doamna Broadhead?

– Staţionar, Robin, a zâmbit ea. Acum este trează şi, dacă doreşti, poţi sta de vorbă cu ea.

– Tu ce crezi, funduleţ electronic? i-am spus.

A încuviinţat din cap şi a dispărut. Harriet este într-adevăr un program excelent; nu înţelege chiar întotdeauna cuvintele, totuşi poate lua o decizie da/nu pe baza tonului vocii mele, de aceea când s-a ivit Essie, i-am zis:

– S.Ya. Lavorovna, faci nişte chestii grozave.

– E de la sine înţeles, scumpule, a aprobat ea împăunându-se.

S-a ridicat în picioare, s-a întors şi a adăugat:

– Ca şi medicii noştri, după cum vezi.

Abia după o clipă mi-am dat seama. Nu mai era legată de tuburi! Pe partea stângă purta bandaje rigide, mulate după corp, însă era eliberată de maşini!

– Dumnezeule, femeie, ce s-a-ntâmplat?

– Probabil că mă vindec, a răspuns ea senină. Deşi nu-i decât o probă. Doctorii tocmai au plecat şi revin după şase ore. Atunci mă vor examina iarăşi.

– Arăţi superb.

Am pălăvrăgit fleacuri câteva minute; ea mi-a spus despre medici, iar eu i-am povestit despre Brasilia, studiind-o pe cât de bine o puteam face într-o cuvă PV. Continua să se întindă, bucurându-se de libertate, până ce m-a îngrijorat.

– Eşti sigură că ai voie să faci toate astea?

– Mi s-a spus că o vreme nu trebuie să mă gândesc la dans sau la schiul nautic. Dar poate că nu-s interzise toate activităţile interesante.

– Essie, femeie dezmăţată, nu cumva văd o privire lascivă în ochii tăi? Te simţi atât de bine pentru aşa ceva?

– Destul de bine, da. Binişor. Nu perfect, a precizat ea, dar aşa ca la vreo zi sau două după o noapte în care am băut zdravăn cot la cot cu tine. Niţel cam fragilă. Nu cred însă că un amant blând mi-ar face vreun rău.

– Mă-ntorc mâine dimineaţă.

– Nu te-ntorci deloc, a rostit ea fermă. O să te-ntorci după ce-ţi termini toate treburile din Brasilia şi nici o clipă mai devreme, băiete, altfel n-o să găseşti aici o parteneră doritoare pentru intenţiile tale depravate.

Mi-am luat rămas-bun, zâmbind fericit.

Fericirea a durat douăzeci şi cinci de minute, până am discutat şi cu doctoriţa.

Mi-a luat cam mult timp, întrucât ea tocmai revenea la Columbia Medical, când am apelat-o.

– Regret că trebuie să vă grăbesc, domnule Broadhead, s-a scuzat, scoţându-şi sacoul din tweed gri. Peste zece minute, trebuie să le arăt studenţilor sutura ţesuturilor nervoase.

– De obicei îmi spuneai Robin, doamnă Liederman, am replicat simţind cum mă părăseşte buna dispoziţie.

– Da, aşa-i… Robin. Nu te speria. Nu am veşti proaste.

În timp ce vorbea, continua să se dezbrace, până a rămas în sutien, apoi şi-a pus o bluză pe gât şi un halat chirurgical. Wilma Liederman este o femeie frumoasă de o anumită vârstă, dar eu nu mă aflam acolo ca să-i admir farmecele.

– Însă nici bune, aşa-i?

– Nu încă. Ai vorbit cu Essie, aşa încât ştii că am încercat să vedem cum face faţă fără maşini. Trebuie să ştim cât timp se poate descurca pe cont propriu, totuşi asta o vom afla abia peste douăzeci şi patru de ore. Cel puţin aşa sper.

– Essie a zis şase ore.

– Şase ore pentru parametri, douăzeci şi patru de ore pentru procedura integrală. Doar dacă nu apar semne negative mai devreme şi Essie trebuie să revină imediat la maşini.

Îmi vorbea peste umăr, spălându-se în chiuveta micuţă. Ţinând în aer mâinile de pe care se prelingeau picături, s-a apropiat de sistemul de comunicaţii.

– Nu vreau să-ţi faci griji, Robin, mi-a spus. Toate astea sunt rutine. Essie are în ea vreo sută de transplanturi şi trebuie să vedem dacă au prins. N-aş fi acceptat procedura asta, dacă n-aş fi crezut că are şanse măcar acceptabile.

– „Acceptabile” nu mi se pare prea grozav, Wilma!

– Mai mult decât acceptabile, dar nu mă forţa. Şi nici nu-ţi mai face griji. Capeţi buletinele medicale orare şi-mi poţi apela programul oricând doreşti să afli mai multe – chiar şi pe mine, dacă-i neapărat necesar. Vrei probabilităţi? Fac prinsoare doi la unu că totul va decurge normal. O sută la unu că putem rezolva orice anomalie, dacă va apărea aşa ceva. Acum trebuie să transplantez un aparat genital complet unei tinere doamne, care vrea să fie sigură că şi după aceea va fi la fel de plăcut.

– Cred c-ar fi mai bine să mă-ntorc, i-am spus.

– De ce? Nu poţi ajuta cu nimic, decât să stai în drum. Robin, îţi promit că n-o s-o las să moară înainte de a te întoarce.

Undeva în afara obiectivului i-a piuit încetişor sistemul de apelare.

– Asta-i pentru mine, Robin, vorbim mai târziu.

Sunt momente când stau în centrul lumii şi când ştiu că pot apela oricare dintre programele scrise pentru mine de buna mea soţie şi pot extrage orice informaţie, pot absorbi orice explicaţie sau pot comanda orice acţiune.

Sunt şi momente când stau înaintea consolei ticsite, cu capul plin de întrebări arzătoare şi nu aflu nimic, fiindcă nu ştiu ce să întreb.

Şi, în sfârşit, sunt momente când mă simt atât de plin de învăţare, acţionare şi trăire, încât clipele vâjâie pe lângă mine şi zilele sunt ticsite, şi alte momente când plutesc în apa stătută de lângă un curent şi privesc cum lumea goneşte pe lângă mine. Erau multe de făcut. N-aveam nici un chef să le fac. Albert dădea pe dinafară de noutăţile din Paradisul Heechee şi Fabrica de Hrană. L-am lăsat să se descarce. Însă sinopsisurile mi-au pătruns în minte fără să ridice o întrebare sau măcar o

nedumerire; când a terminat cu deducţiile arhitecturale şi interpretarea acţiunilor Morţilor, l-am deconectat. Era nespus de interesant, dar nu ştiu din ce motiv, pe mine nu mă interesa. I-am ordonat lui Harriet să-mi lase simulacrul să se ocupe de problemele de rutină şi să-i anunţe pe toţi cei care n-aveau ceva urgent să revină mai târziu. M-am întins pe patul lung de trei metri cu saltea cu apă, am privit clădirile stranii ale Brasiliei şi mi-am dorit să fiu în culcuşul acela din Fabrica de Hrană, conectat la fiinţa iubită.

N-ar fi fost grozav? Să poţi ajunge la cineva extrem de îndepărtat, aşa cum Wan ajunsese la întregul Pământ, şi să-i simţi emoţiile, lăsându-l în acelaşi timp să le simtă pe ale tale? Ce lucru minunat pentru îndrăgostiţi!

Gândindu-mă la asta, l-am apelat imediat pe Morton şi l-am instruit să afle despre posibilităţile de patentare a aplicaţiei respective a culcuşului.

Nu era un răspuns foarte romantic la un gând îndeajuns de romantic. Dificultatea consta în faptul că nu eram tocmai sigur cu cine anume doream să fiu conectat. Cu scumpa şi iubita mea soţie, atât de încercată chiar în clipa aceea? Sau cu altcineva, aflat mult mai departe şi mult mai dificil de atins?

Cam aşa mi-am petrecut lunga după-amiază braziliană, cu o baie în piscină, un şezlong sub razele soarelui ce începuse să coboare, şi o cină îmbelşugată, stropită cu o sticlă de vin, în apartament, iar apoi l-am apelat pe Albert, ca să-l întreb ceea ce voiam cu adevărat să ştiu.

– Albert? Unde anume se află Klara acum?

A făcut o pauză, şi-a umplut pipa şi s-a încruntat.

– Gelle-Klara Moynlin, a spus în cele din urmă, se găseşte într-o gaură neagră.

– Da. Şi ce-nseamnă asta?

– Este greu de spus, a făcut el pe un ton de scuză. Vreau să zic că este greu de exprimat în termeni simpli şi de asemenea este greu de explicat, fiindcă de fapt nu ştiu. Nu am suficiente date.

– Străduieşte-te pe cât poţi mai bine.

– Cu certitudine, Robin. Aş putea spune că se găseşte în acea secţiune a vehiculului care a rămas pe orbită, imediat în interiorul orizontului de evenimente al singularităţii pe care aţi întâlnit-o – care, a făcut un gest neglijent şi înapoia lui a apărut o tablă neagră, este desigur la limita razei Schwarzschild.

S-a sculat, a înfundat pipa neaprinsă în buzunarul pantalonilor

săi mototoliţi, a luat o bucată de cretă şi a scris:

$$2\ GM/c^2$$

– La limita aceea, lumina nu mai poate trece. O poţi considera un fel de front de undă staţionar, de care lumina nu mai poate trece. Nu poţi privi în gaura neagră dincolo de ea. Nimic nu poate răzbate dinapoia ei. Evident, simbolurile înseamnă gravitaţie şi masă, şi nu trebuie să-i mai spun unei persoane ca tine trecută prin vitezele superluminice care înseamnă „c^2”, nu-i aşa? Din datele pe care le-ai adus, s-ar părea că gaura aceasta specifică avea probabil diametrul de şaizeci de kilometri, ceea ce înseamnă o masă de vreo zece ori mai mare decât a Soarelui. Îţi spun mai multe decât vrei să afli?

– Puţin cam multe, am răspuns foindu-mă inconfortabil pe salteaua cu apă.

De fapt nu eram tocmai sigur ce anume doream să aflu.

– Poate că vrei să ştii dacă ea a murit, Robby, a zis el. Ah, nu. Nu cred. Sunt într-adevăr multe radiaţii, şi Dumnezeu ştie ce forţe de forfecare. Totuşi ea nu a avut mult timp la dispoziţie ca să moară. Depinde de viteza unghiulară. Poate că deocamdată nici măcar nu ştie că tu ai plecat. Dilatarea timpului, înţelegi? Este consecinţa…

– Ştiu ce înseamnă dilatarea timpului, l-am întrerupt. (Era adevărat, întrucât mă simţeam de parcă trăiam aşa ceva.) Există vreo modalitate de a afla?

– „O gaură neagră nu are păr”, Robby, a citat el solemn. Asta este ceea ce noi numim Legea Carter-Werner-Robinson-Hawking şi înţelesul ei este că singurele informaţii pe care le poţi obţine dintr-o gaură neagră sunt masa, sarcina şi momentul unghiular. Nimic altceva.

– Doar dacă nu intri într-una, aşa cum a făcut ea.

– Ah, da, Robby, a admis el, aşezându-se şi aprinzându-şi pipa.

Pauză lungă. Puf, puf. Apoi:

– Robin?

– Da?

Părea stânjenit sau atât de stânjenit pe cât poate fi o reconstrucţie holografică.

– N-am fost complet cinstit cu tine, mi-a spus. Din găurile negre ies şi alte informaţii. Dar ele ne bagă în mecanica cuantică. Şi nu-ţi sunt de nici un folos. Mă refer la scopul tău.

Nu-mi prea plăcea ca un program de calculator să-mi spună care-mi erau „scopurile”. Mai ales când nici eu nu eram sigur

asupra lor.

– Spune-le! i-am poruncit.

– Păi... de fapt nu ştim prea multe. Trebuie să ne întoarcem la primele principii ale lui Stephen Hawking. El a afirmat că, dintr-un punct de vedere, se poate spune despre o gaură neagră că are o „temperatură”, ceea ce implică un gen de radiaţie. Unele tipuri de particule pot scăpa dinăuntru. Însă nu din genul de găuri negre care te interesează pe tine, Robby.

– Dar din ce fel de găuri pot scăpa?

– Păi, în general din cele mici. Cele cu masa, să zicem, muntelui Everest. Găuri negre submicroscopice. Care nu depăşesc mărimea unei particule nucleare. Ele devin extrem de fierbinţi – peste o sută de miliarde grade Kelvin. Cu cât sunt mai mici, cu atât bariera de potenţial cuantică este străpunsă mai rapid şi devin mai fierbinţi – aşa încât se tot micşorează şi se înfierbântă, până ce explodează. Cu cele mari se întâmplă invers. Cu cât sunt mai mari, cu atât absorb mai multă masă şi cu atât mai greu îi este unei particule să străpungă bariera de potenţial. O gaură precum cea în care se află Klara are o temperatură în jur de a suta milioana parte dintr-un grad Kelvin, ceea ce înseamnă ger serios, Robin. Şi se răceşte tot mai mult.

– Nu poţi scăpa dintr-una ca ea.

– Eu nu cunosc nici o cale de scăpare, Robin. În felul ăsta ţi-am răspuns la întrebări?

– Deocamdată, i-am zis şi l-am deconectat.

Îmi răspunsese, mai puţin la una: De ce atunci când îmi vorbea despre Klara, îmi spunea „Robby”?

Essie scria programe bune, dar se părea că începeau să se suprapună. Eu avusesem un program care, la răstimpuri, îmi spunea pe numele din copilărie. Fusese însă un program psihanalitic. Mi-am notat să-i zic lui Essie să-şi verifice programele, deoarece în nici un caz nu simţeam că aş fi avut nevoie de serviciile lui Sigfrid von Psiho.

Biroul temporar al senatorului Praggler nu se afla în turnul Porţii, ci la etajul douăzeci şi şase al clădirii legislatorilor. Un gest de amabilitate al Congresului brazilian faţă de un coleg, şi un gest măgulitor, întrucât până în vârf mai existau doar două etaje. În ciuda faptului că mă trezisem din zori, am ajuns acolo cu două minute întârziere. Petrecusem timpul plimbându-mă prin oraş în orele sale matinale, strecurându-mă pe sub şoselele

suspendate şi ieşind în parcarea clădirii. Rătăcisem fără un ţel anume. Continuam să fiu într-un soi de nişă atemporală.

Praggler însă m-a smuls din starea aceea, energic şi radios.

– Ce veste extraordinară, Robin! a răcnit el, trăgându-mă în biroul său şi comandând cafele. Iisuse! Cât de tâmpiţi am putut fi!

Pentru o clipă am crezut că voia să spună că Bover îşi retrăsese acţiunea. Asta demonstrează cât de amorţit continuam să fiu; el îmi vorbea despre cele mai recente imagini transmise prin releul Fabricii de Hrană. Mult-căutatele cărţi Heechee se dovediseră a fi evantaiele de rugăciune pe care le tot vedeam de decenii întregi.

– Credeam că ştiai, s-a scuzat el după ce mi-a povestit totul.

– Nu, m-am plimbat, i-am răspuns.

Era oarecum neplăcut ca el să-mi spună ceva atât de important despre propriul meu proiect. Dar îmi revin repede.

– Mi se pare, am zis, că ăsta-i un argument decisiv pentru anularea hotărârii de suspendare.

A rânjit.

– Ştii, aş fi putut paria c-aşa o să reacţionezi. *Indiferent* ce s-ar fi descoperit. Vrei să-mi explici de ce-i aşa decisiv?

– Păi, mi se pare clar. Care-i principalul scop al expediţiei? Culegerea de informaţii despre Heechee. Iar acum aflăm că informaţiile respective se află în jurul nostru şi ne-aşteaptă să le descifrăm.

– Nu ştim cum să descifrăm blestemăţiile, s-a încruntat senatorul.

– O să aflăm. Acum, când ştim ce sunt, o să găsim o modalitate de a le face să funcţioneze. Am căpătat revelaţia. Ne mai trebuie doar rezolvarea practică. Ar trebui să…

M-am oprit în mijlocul frazei. Voisem să spun că ar fi fost o idee bună să începem să cumpărăm toate evantaiele de pe piaţă, dar era o idee prea bună ca s-o oferi chiar şi unui prieten. Am continuat:

– Ar trebui să obţinem rezultate destul de rapid. Chestia-i că misiunea Herter-Hall nu mai este acum doar afacerea noastră şi de aceea cade orice argument privind interesele naţionale.

Praggler a luat cafeaua de la secretara lui, cea în carne şi oase, care nu semăna deloc cu programul, şi a strâns din umeri:

– Este un punct de vedere. O să-l prezint comisiei.

– Speram că vei face mai mult decât atât.

– Dacă te referi la faptul că vrei să se renunţe la caz, eu n-am autoritatea respectivă, Robin. Am venit aici numai ca să prezidez comisia. Timp de o lună. Mă pot întoarce acasă şi pot face scandal în Senat, şi poate că aşa voi proceda, însă nimic mai mult.

– Şi comisia ce-o să facă? O să susţină revendicarea lui Bover?

El a şovăit.

– Cred că situaţia e încă şi mai proastă. Bănuiesc că intenţionează să vă exproprieze pe toţi. În felul ăsta devine o problemă a Corporaţiei Porţii, ceea ce înseamnă că aşa va rămâne până hotărăsc altfel semnatarii tratatului. Evident, în cele din urmă veţi fi despăgubiţi…

Am trântit ceaşca pe farfurie.

– Mă cac pe ea de despăgubire! Crezi că banii mă interesează?

Praggler îmi este un prieten destul de apropiat. Ştiu că ţine la mine, ba chiar bănuiesc că are încredere în mine, totuşi n-am descifrat nici o urmă de prietenie pe chipul lui când a rostit:

– Uneori mă-ntreb realmente ce te interesează, Robin?

Pentru o clipă m-a privit inexpresiv. Ştiam că avea cunoştinţă despre mine şi Klara, şi mai ştiam că prânzise la Marea Tappan, invitat de Essie.

– Îmi pare rău de problemele soţiei, a adăugat după aceea. Sper să se însănătoşească cât mai repede.

M-am oprit în antecamera lui, pentru un scurt mesaj codificat către Harriet, ca s-o anunţ să înceapă cumpărarea tuturor evantaielor de rugăciune disponibile. Avea un milion de mesaje pentru mine, dar n-am acceptat decât unul – care spunea doar că Essie avusese o noapte liniştită şi că peste o oră urma să fie văzută de medici. N-am avut timp pentru celelalte, fiindcă trebuia să ajung undeva.

Nu-i uşor să iei un taxi din faţa Congresului brazilian; portarii au instrucţiunile lor şi ştiu care-s priorităţile. A trebuit să pornesc pe stradă şi să opresc unul. Apoi, când i-am dat şoferului adresa, m-a pus s-o repet de două ori şi să i-o arăt şi scrisă. Vinovată nu era portugheza mea stâlcită. Pur şi simplu nu voia să intre în Oraşul Liber.

Am trecut pe lângă catedrala veche, pe sub imensul turn al Porţii, de-a lungul bulevardului congestionat şi am ieşit pe *planalto* deschisă. Avea doi kilometri lăţime. Acela era spaţiul

verde, *cordon sanitaire* ridicat de brazilieni în jurul capitalei lor; înapoia lui se găseau mahalalele. De cum am pătruns în ele, am ridicat geamul. Am crescut în minele de hrană din Wyoming şi sunt obişnuit cu duhoarea permanentă, însă aici miasmele erau diferite. Nu era numai putoarea uleiului. Aici existau latrine în aer liber şi gunoaie ce putrezeau – două milioane de oameni care nu aveau apă curentă. Iniţial, mahalalele apăruseră ca locuinţe ale muncitorilor care ridicaseră oraşul de vis. Ele trebuiau să dispară odată cu finisarea lucrărilor. Însă mahalalele nu dispar niciodată. Ele devin un soi de instituţie.

Mormăind în barbă, şoferul şi-a condus taxiul cu viteza melcului pe aproape un kilometru de străduţe înguste. Caprele şi oamenii se fereau leneşi din calea noastră. Copiii fugeau pe lângă maşină, ciocănind cu degetele în geamuri. L-am silit să mă ducă în locul exact, după aceea să coboare şi să întrebe unde locuia *senhor* Hanson Bover, dar înainte ca el să afle, l-am văzut eu însumi pe Bover, stând pe treptele scăriţei ataşate de o rulotă veche şi ruginită. Imediat ce i-am plătit, şoferul a întors şi a dispărut, mult mai repede decât la venire, şi înjurând deja în gura mare.

Bover nu s-a sculat când m-am apropiat de el. Mesteca un covrig şi nu s-a oprit nici din asta. S-a mulţumit să mă privească.

După criteriile din *barrio,* locuia într-o vilă. Rulotele acelea vechi aveau două-trei camere, iar lângă scăriţă exista până şi un petic de sol plantat cu ceva verde. Bover avea creştetul capului ars de soare şi purta blugi murdari, retezaţi, şi un tricou pe care scria în portugheză ceva ce n-am înţeles, însă care părea tot o murdărie. A înghiţit şi a rostit:

– Te-aş fi invitat la prânz, Broadhead, dar tocmai îl termin de mâncat.

– Nu vreau să mănânc. Vreau să facem un târg. Dacă-ţi retragi cazul, îţi ofer cincizeci la sută din investiţia mea în expediţie, plus un milion de dolari bani-gheaţă.

Şi-a mângâiat uşor creştetul capului. M-a surprins că se bronzase atât de repede, întrucât cu o zi în urmă nu-i remarcasem culoarea aceea – dar apoi mi-am dat seama că nu-i remarcasem nici chelia. Purtase o perucă. Fusese pregătit pentru intrarea în altă clasă socială. Nu conta. Nu-mi plăceau manierele lui şi nici spectatorii care se îndeseau în jurul nostru.

– Putem discuta înăuntru? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns. A băgat în gură ultima bucăţică de covrig şi

a mestecat-o, examinându-mă.

Îmi ajungea. Am trecut pe lângă el şi am urcat treptele în rulotă.

Primul lucru care m-a izbit a fost mirosul – mult mai rău decât afară, de o sută de ori mai rău. Trei pereţi ai încăperii erau ocupaţi cu rafturi de cuşti, iar în fiecare cuşcă se găseau iepuri. Mirosul era de rahat de iepure, kilograme de rahat. Însă nu doar de la iepuri. Un prunc cu scutecele plin se afla în braţele unei tinere slăbuţe. Nu. O fată; nu putea să aibă mai mult de cincisprezece ani. A ridicat privirea îngrijorată la mine, totuşi nu s-a oprit din alăptat.

Ăsta era marele adulator de la altarul soţiei sale! Nu m-am putut abţine. Am izbucnit în hohote de râs.

Intrarea în rulotă nu fusese o idee chiar grozavă. Bover m-a urmat, închizând uşa, şi duhoarea s-a înteţit. Bărbatul îşi pierduse impasibilitatea, era furios.

– Văd că nu agreezi condiţiile mele de trai, mi-a spus.

Am strâns din umeri.

– N-am venit aici ca să discut despre viaţa ta sexuală.

– Nu. Nici n-ai vreun drept s-o faci. N-ai înţelege.

Am încercat să menţin conversaţia acolo unde doream.

– Bover, i-am zis, ţi-am făcut o ofertă mai bună decât orice vei obţine vreodată de la un tribunal şi mult mai bună decât ai avea vreun motiv să speri. Te rog s-o accepţi, pentru ca să pot continua cu ceea ce fac.

Nici de data asta nu mi-a răspuns direct, ci s-a adresat în portugheză fetei. Ea s-a sculat tăcută, a înfăşurat o cârpă curată pe fundul copilului şi a ieşit din rulotă, închizând uşa după ea. Bover a vorbit de parcă nu mă auzise:

– Trish a dispărut de peste opt ani, domnule Broadhead. Eu continui s-o iubesc. Dar am numai o viaţă de trăit şi ştiu cât de reduse sunt probabilităţile de a mai trăi alături de Trish.

– Dacă putem înţelege cum se pilotează navele Heechee, am rostit, am putea s-o căutăm pe Trish.

N-am insistat în privinţa respectivă. Bover mă privea cu o ostilitate şi mai vădită, de parcă credea că încercam să-l păcălesc.

– Un milion de dolari, am repetat oferta. Diseară poţi să fii departe de locul ăsta. Pentru totdeauna. Cu femeia ta, cu copilul şi cu iepurii. Poţi să le asiguri Medicala Integrală. Îi poţi oferi un viitor copilului.

– Ţi-am zis că n-o să înţelegi.

M-am stăpânit şi m-am mulţumit să replic:

– Atunci, fă-mă să înţeleg. Spune-mi ce anume nu ştiu.

Bărbatul a ridicat un scutec murdar şi două ace de pe scaunul pe care stătuse fata. Pentru o clipă am crezut că-şi regăsise ospitalitatea, dar s-a aşezat el însuşi acolo şi mi-a spus:

– Broadhead, am trăit opt ani din ajutor social. Din ajutorul social brazilian. Dacă n-am fi crescut iepuri, n-am fi avut carne. Dacă n-am fi vândut blănurile, n-aş fi avut bani pentru biletul de autobuz ca să vin la întâlnirea cu tine sau ca să merg la biroul avocatului meu. Un milion de dolari n-o să mă facă să uit asta şi n-o s-o învie pe Trish.

Continuam să încerc să mă stăpânesc, însă duhorile mă înnebuneau, ca şi atitudinea individului. Am schimbat tactica.

– Bover, ai vreun sentiment de milă faţă de vecinii tăi? Vrei să-i vezi căpătând un ajutor? Cu tehnologie Heechee, noi putem sfârşi pentru totdeauna genul ăsta de sărăcie. Mâncare suficientă pentru toţi! Locuinţe decente!

– Ştii la fel de bine ca mine, a replicat el răbdător, că primele avantaje ale tehnologiei Heechee – ale oricărei tehnologii – nu ajung la oamenii din *barrio.* Ele îi îmbogăţesc şi mai mult pe bogaţii ca tine. Ah, da, poate că, mai devreme sau mai târziu, se poate întâmpla şi asta, dar când? La timp ca să-i ajute cu ceva pe vecinii mei?

– Da! Dacă eu pot face ca lucrurile să se mişte mai repede, o voi face!

A încuviinţat din cap judicios:

– Tu spui că o vei face. Eu *ştiu* că o voi face, dacă voi căpăta controlul. De ce m-aş încrede în tine?

– Pentru că-ţi dau cuvântul meu, rahat cu ochi ce eşti! De ce crezi că procedez aşa?

S-a lăsat pe spate în scaun şi m-a privit.

– În privinţa asta, a rostit, păi da, cred că ştiu de ce te grăbeşti atât de tare. Nu prea are legătură cu vecinii mei, ori cu mine. Avocaţii mei ţi-au examinat destul de atenţi viaţa, Broadhead, şi ştiu totul despre tipa ta din Poartă.

N-am mai putut rezista şi am explodat:

– Dacă ştii atâtea, am răcnit, atunci ştii că vreau s-o scot de-acolo unde-am lăsat-o! Şi-ţi mai zic ceva, Bover, n-o să te las pe tine şi pe curva ta minoră să m-opriţi!

Brusc chipul i-a devenit la fel de roşu ca şi creştetul capului.

– Şi ce crede nevastă-ta despre ceea ce faci? a şuierat el răutăcios.
– De ce n-o-ntrebi şi singur? Dacă mai apucă să mai trăiască într-atât încât s-o înnebuneşti tu. Sictir, Bover, am plecat! De unde iau un taxi?
S-a mulţumit să-mi rânjească. Cu răutate. Am trecut pe lângă femeia de pe scăriţă şi am plecat fără să privesc îndărăt.

Până am ajuns la hotel, ştiam de ce rânjise. Mi-o explicaseră cele două ore de aşteptare a unui autobuz, într-o piaţă, lângă o latrină deschisă. Nu voi spune nici măcar cum a fost drumul cu autobuzul. Călătorisem şi în condiţii mai mizerabile, dar nu după ce părăsisem Poarta. În recepţia hotelului, mai multe grupuri de oameni m-au privit intrigaţi. Bineînţeles că toţi ştiau cine sunt. Toţi auziseră de misiunea Herter-Hall, iar fotografia mea apăruse la PV alături de a echipajului. Eram convins că arătam straniu, asudat şi încă plin de draci.
Când am intrat în apartament, consola îmi era scăldată de luminile de avertizare ca de un foc de artificii. Primul lucru pe care trebuia să-l fac era să mă duc la baie, însă am strigat peste umăr, prin uşa deschisă:
– Harriet! Mai ţine-un minut mesajele alea şi dă-mi-l pe Morton. Legătură unilaterală. Nu vreau un răspuns, ci doar să-i dau un ordin.
În colţul ecranului a apărut chipul micuţ al lui Morton, neliniştit, totuşi atent.
– Morton, tocmai vin de la Bover. I-am spus tot ce-am crezut de cuviinţă, dar zadarnic, aşa încât vreau s-angajezi detectivi particulari. Vreau să-i scotocească viaţa, aşa cum n-a fost niciodată examinată. Blestematul trebuie să fi călcat cândva strâmb. Vreau să-l şantajez. Chiar dacă-i vorba de o amendă de parcare veche de zece ani, vreau să-l extrădez pentru asta. Dă-i drumul!
A încuviinţat din cap, însă n-a dispărut, ceea ce însemna că voia să-mi comunice ceva, dacă îi îngăduiam. Deasupra lui se găsea chipul mai mare al lui Harriet, aşteptând şi numărând secundele de tăcere pe care i le impusesem. Revenind în odaie, i-am zis:
– Gata, Harriet, dă-i drumul! În ordinea priorităţilor, pe rând.
– Da, Robin, dar… A ezitat, evaluând rapid: Două sunt la fel de importante. Unu: Albert Einstein doreşte să discute cu tine

despre capturarea misiunii Herter-Hall, se pare de către Heechee.

– Capturare! De ce dracu nu m-ai…

M-am oprit. În mod evident nu mă putuse anunţa, întrucât lipsisem aproape toată după-amiaza. Harriet a continuat:

– Cred totuşi că preferi mai întâi să asculţi raportul doctoriţei Liederman. Am sunat-o şi este gata să discute cu tine, live.

Asta m-a oprit.

– Fă legătura, am rostit, dar ştiam că nu putea fi ceva prea grozav dacă Wilma Liederman discuta cu mine live şi personal. Ce se-ntâmplă? am întrebat-o de cum a apărut.

Purta o rochie de seară, cu o orhidee pe umăr; n-o mai văzusem aşa de la nunta noastră.

– Nu te panica, Robin, a rostit ea, însă Essie a înregistrat un uşor regres. Am cuplat-o din nou la aparate.

– *Poftim?*

– Nu-i atât de rău pe cât sună. Este trează şi coerentă, nu are dureri, starea îi este stabilă. O putem ţine aşa veşnic…

– Treci o dată la „dar”!

– Dar respinge rinichiul, iar ţesuturile din jur nu regenerează. Are nevoie de altă serie de transplanturi. Acum două ore a avut o disfuncţie renală şi acum este pe dializă permanentă. Totuşi nu asta-i partea cea mai proastă. A suferit atâtea transplanturi, provenite din atâtea surse, încât sistemul ei autoimunitar e dat peste cap. Va trebui să căutăm ţesuturi compatibile şi chiar şi aşa va trebui s-o îndopăm multă vreme cu medicaţie.

– Rahat! Aşa se proceda-n epoca de piatră!

Doctoriţa a încuviinţat din cap.

– De obicei putem obţine o compatibilitate de sută la sută, dar nu şi în cazul ei. Nu de data asta. În primul rând, ştii că are un sânge mai rar. E rusoaică şi caracteristicile ei sunt puţin obişnuite în partea asta a lumii, aşa…

– Luaţi sânge din Leningrad, ce Dumnezeu!

– Aşa că, după cum voiam să spun, am verificat toate băncile de ţesuturi din lume. Ne putem apropia de compatibilitate. Ne putem apropia *foarte* mult. Totuşi în starea ei actuală există nişte riscuri.

Am privit-o cu atenţie, încercând să-i descifrez tonul.

– Adică să mai faceţi o dată transplanturile?

Ea a clătinat din cap cu blândeţe.

– Adică să… să *moară?* Nu te cred! La ce dracu' mai slujeşte

Medicala Integrală?

– Robin… ştii bine că ea a şi murit o dată. A trebuit s-o reanimăm. Există o limită a şocurilor la care poate rezista.

– Atunci las-o dracu’ de operaţie! Ziceai că starea actuală e stabilă!

Wilma şi-a examinat pentru o clipă mâinile adunate în poală, apoi a ridicat ochii.

– Ea este pacientul, Robin, nu tu.

– Ce vrei să spui?

– Decizia îi aparţine ei. A hotărât deja că nu vrea să rămână legată pe vecie de un sistem de întreţinere a vieţii. Mâine dimineaţă o luăm de la capăt.

Am rămas privind cuva PV, mult timp după ce Wilma Liederman dispăruse, iar răbdătorul meu program de secretariat apăruse, aşteptând dispoziţii.

– Harriet, am spus în cele din urmă, vreau un bilet de avion pentru diseară.

– Da, Robin, a zis ea. Ţi l-am rezervat. Diseară nu mai este nici o cursă directă, însă există una prin Caracas, care ajunge în New York la cinci dimineaţa. Operaţia e programată la ora opt.

– Mulţumesc!

Ea a redevenit tăcută. Chipul prostuţ al lui Morton nu părăsise nici el cuva, aşteptând, cu o expresie de reproş, în colţul din dreapta jos. Nu vorbea, dar la răstimpuri îşi dregea glasul, sau înghiţea un nod, ca să mă anunţe că aştepta.

– Morton, am rostit, nu ţi-am zis să dispari?

– N-o pot face, Robin. Continui să am o dilemă nesoluţionată. Mi-ai dat nişte dispoziţii referitoare la domnul Bover…

– Bineînţeles că ţi le-am dat. Dacă nu-l pot rezolva nici aşa, poate c-o să pun să fie ucis.

– Nu trebuie să te mai oboseşti, a vorbit repede Morton. Ai primit un mesaj de la avocaţii lui. A hotărât să-ţi accepte oferta.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

– Nici eu nu pricep, Robin, şi nici avocaţii lui, a continuat Morton. Ei sunt destul de iritaţi. Există însă şi un mesaj personal, pentru tine, dacă te poate lămuri cu ceva.

– Ce spune?

– Citez: „Poate că la urma urmelor, el înţelege”. Am încheiat citatul.

Într-o viaţă destul de confuză, şi care în mod rapid devine tot

mai lungă, am avut parte de multe zile confuze, totuşi aceasta era aparte. Am umplut cada cu apă fierbinte şi am zăcut înăuntru pentru o jumătate de oră, încercând să-mi golesc mintea. Încercarea respectivă nu mi-a adus calmul dorit.

Mai aveam trei ore până la decolarea avionului spre Caracas. Nu ştiam cu ce să mi le umplu. Nu se punea problema că n-aş fi avut ce face. Harriet continua să încerce să-mi atragă atenţia – Morton voia să finalizăm contractul cu Bover, Albert să discutăm despre bioanaliza excrementelor Heechee colectate de cineva, toţi voiau să vorbească cu mine despre toate. Eu nu doream să fac nimic. Eram încremenit în timpul meu dilatat, privind cum lumea fulgera pe lângă mine. Dar nu fulgera, ci abia se târa. Nu ştiam ce să fac în privinţa asta. Era drăguţ că Bover credea că înţelesesem atât de bine. M-am întrebat cum mi-ar fi explicat ce anume înţelesesem.

După un timp am izbutit să-mi adun suficientă energie ca s-o las pe Harriet să-mi direcţioneze câteva apeluri cu cazuri în care trebuia să iau decizii, şi am luat deciziile ce păreau necesare; puţin după aceea, jucându-mă cu un castron cu biscuiţi şi lapte, am ascultat un buletin de ştiri. Se referea aproape exclusiv la capturarea misiunii Herter-Hall, adică nişte lucruri pe care le puteam auzi mai bine de la Albert decât dintr-un program PV.

În momentul acela mi-am amintit că Albert voia să-mi vorbească şi pentru o clipă m-am simţit mai bine. Îmi oferea un ţel în viaţă. Aveam la cine răcni.

– Prostule, m-am răstit la el imediat cum a apărut, benzile magnetice au o vechime de un secol. Cum de nu le poţi citi?

M-a privit calm, pe sub sprâncenele albe şi stufoase.

– Te referi la aşa-zisele „evantaie de rugăciune”, nu-i aşa, Robin? Bineînţeles că am încercat s-o facem, de mai multe ori. Am suspectat chiar că s-ar putea să fie vorba de o sinergie şi de aceea am încercat câteva tipuri de câmpuri magnetice simultan, continue şi oscilante, sau oscilând cu viteze diferite. Am încercat până şi radiaţii simultane de microunde, dar, după cum s-a dovedit, pe cele incorecte…

Eram încă zăpăcit, însă nu atât de mult încât să nu pricep implicaţia.

– Adică există şi unele *corecte?*

– Cu certitudine, Robin, a surâs el. Imediat ce am obţinut semnale clare de la instrumentele misiunii Herter-Hall, le-am duplicat pur şi simplu. Aceleaşi microunde ce constituie radiaţia

ambientală în Fabrica de Hrană, un flux de câţiva microwaţi de microunde de un milion de angstromi, polarizate eliptic. În felul acesta am căpătat semnalul.

– Excepţional, Albert! Ce-aţi găsit?

– De fapt, a zis el luându-şi pipa, nu prea multe deocamdată. Este stocare holografică şi dependentă de timp, de aceea obţinem doar un fel de norişor neregulat format din simboluri. Şi, desigur, nu putem citi simbolurile. Sunt în limbaj Heechee. Dar de acum este pură criptografie, ca să zic aşa. Nu ne trebuie decât o piatră Rosetta.

– Cât va dura?

A înălţat din umeri, a desfăcut braţele şi a clipit.

Câteva clipe am căzut pe gânduri.

– Bine, vezi-ţi de treabă. Încă ceva! Vreau să-i transmiţi programului meu juridic totul: frecvenţele microundelor, schemele, absolut tot. Trebuie să se poată patenta ceva şi vreau s-o facem noi.

– Cu certitudine, Robin. Ah. Vrei să auzi despre Morţi?

– Ce-i cu ei?

– Ei bine, nu toţi sunt oameni. În circuitele acelea există nişte minţi destul de stranii, Robin. Cred că ele pot fi ceea ce voi numiţi Bătrânii.

Firele de păr de pe ceafă mi s-au zbârlit.

– Heechee?

– Nu, nu, Robin! Aproape oameni. Totuşi diferiţi. Nu utilizează prea bine limbajul, mai ales cei mai vechi dintre ei, şi fac prinsoare că nici măcar nu poţi ghici nota de plată pentru timpul de calculator pe care trebuie s-o achiţi pentru analiză şi mapare, ca să se desluşească ceva.

– Dumnezeule! Essie o să fie încântată când…

M-am oprit. Pentru o clipă uitasem de Essie.

– Asta-i… interesant, am zis. Mai ai ceva?

De fapt nu-mi mai păsa. Utilizasem ultimul impuls de adrenalină şi nu mai aveam nimic.

L-am lăsat să-mi povestească şi restul noutăţilor, dar majoritatea au trecut de-a dreptul pe lângă mine. Se ştia că fuseseră capturaţi trei membri ai misiunii Herter-Hall. Heechee îi aduseseră într-o încăpere fusiformă, unde se aflau nişte maşinării vechi. Videocamerele continuau să transmită imagini prea puţin interesante. Morţii o luaseră razna şi vorbeau complet lipsit de înţeles. Nu se ştia nimic despre Paul Hall;

poate că era încă liber. Poate că mai trăia. Legătura aleatorie dintre radioul Morţilor şi Fabrica de Hrană continua să funcţioneze, totuşi nu era limpede cât avea să mai fiinţeze – chiar dacă ne-ar fi anunţat ceva. Chimia organică a Heecheelor era destul de surprinzătoare prin faptul că se deosebea mai puţin decât am fi bănuit de biochimia umană. L-am lăsat pe Albert să vorbească până a terminat tot ce avea de spus, nu i-am zis să continue, ci am deschis PV-ul comercial. Doi comici schimbau replici rapide între ei. Din păcate, vorbeau în portugheză. Nu conta. Mai aveam o oră de aşteptat şi am lăsat aparatul să funcţioneze. Barem puteam să o admir pe frumoasa dansatoare carioca, cu o salată de fructe pe cap, de al cărei costum minuscul trăgeau cei doi comici, chicotind, de câte ori treceau pe lângă ea.

Semnalul de atenţionare al lui Harriet s-a aprins, strălucitor de roşu.

Înainte de a mă decide să răspund, imaginea a dispărut de pe canalul PV comercial şi un glas bărbătesc a vorbit grav în portugheză. N-am putut înţelege o boabă, însă am recunoscut imaginea apărută aproape imediat după aceea.

Era Fabrica de Hrană văzută din exterior, un cadru de arhivă făcut de echipajul Herter-Hall atunci când se pregătea de andocare. Iar în fraza scurtă rostită de crainic existaseră două cuvinte care putuseră fi „Peter Herter”.

Putuseră fi.

Fuseseră.

Imaginea nu s-a modificat, dar s-a auzit altă voce şi era a bătrânului Herter, furioasă şi hotărâtă.

– Mesajul acesta, spunea el, va fi transmis simultan pe toate canalele. Reprezintă un avertisment de două ore. Peste două ore, voi provoca un atac de un minut de febră, intrând în culcuş şi proiectând, ăăă, proiecţiile necesare. Vă avertizez pentru a vă lua precauţii. Dacă n-o faceţi, va fi responsabilitatea voastră, nu a mea.

A făcut o pauză de o clipă, apoi a continuat:

– Nu uitaţi, aveţi la dispoziţie două ore din clipa pe care o voi anunţa. Atât. La scurt timp după aceea, vă voi vorbi din nou, ca să vă spun care au fost motivele acestui act şi ce solicit ca drept ce mi se cuvine, dacă nu doriţi ca asemenea crize să se mai repete de multe ori. Două ore. Începând de… acum!

Şi glasul a amuţit.

Crainicul a revenit, bolborosind în portugheză şi părând speriat. Nu conta că nu puteam înţelege ce spunea.

Îl înţelesesem foarte bine pe Peter Herter. Reparase culcuşul viselor şi urma să-l folosească. Nu în mod ignorant, ca Wan. Nu pentru o scurtă încercare, ca fata, Janine. Intenţiona să-l folosească drept armă. Aţintea o armă spre tâmpla rasei umane.

Iar primul meu gând a fost: S-a dus înţelegerea mea cu Bover. Acum Corporaţia Porţii va prelua hăţurile şi n-aş putea s-o învinuiesc.

10
Străbunul

Străbunul se trezi lent, câte un organ o dată.

Mai întâi, receptorii piezofonici externi. Să le numim „urechi”. Erau întotdeauna „deschise”, în sensul că sunetele ajungeau permanent la ele. Micuţele cristale dure dinăuntru erau afectate de vibraţiile aerului şi, atunci când combinaţiile de sunete corespundeau cu numele cu care îl apelau copiii Străbunului, ele treceau de o barieră şi activau ceea ce corespundea cu sistemul lui nervos periferic.

În momentul acela Străbunul nu se trezise încă, dar ştia că era trezit. Intrau în acţiune adevăratele lui urechi, cele interne care analizau şi interpretau sunetele. Circuitele lui cognitive examinau semnalele. Străbunul auzea vocile copiilor săi şi înţelegea ce îi spuneau. Însă numai periferic şi nu pe deplin atent, aidoma unui om care picoteşte şi care este conştient de bâzâitul unei muşte. Deocamdată nu „deschisese ochii”.

În acest stadiu se luau unele decizii. Dacă întreruperea părea meritorie, Străbunul deştepta şi alte circuite. Dacă nu, nu. Un om care doarme se poate trezi într-atât cât să pocnească o muscă. Când Străbunul era deşteptat pentru motive banale, avea la îndemână modalităţi de a-şi „pocni” copiii. Ei nu-l deşteptau nechibzuit. Dar dacă decidea să se trezească complet, fie pentru a acţiona, fie pentru a pedepsi întreruperea somnului său, Străbunul îşi activa principalii senzori optici externi, iar odată cu aceştia un întreg set de sisteme de procesare a informaţiilor şi memorii pe termen scurt. Atunci era complet treaz, ca un om care priveşte tavanul după o scurtă moţăiala.

Ceasurile interne ale Străbunului îl anunţau că moţăiala

aceasta fusese realmente scurtă. Mai puţin de zece ani. Dacă nu exista un motiv serios pentru deşteptare, cineva urma să fie pocnit.

De acum Străbunul era pe deplin conştient de tot ce-l înconjura. Telemetria lui internă recepţiona rapoarte de la toţi senzorii săi îndepărtaţi, prin masa de zece milioane de tone în care trăiau el şi copiii săi. O sută de inputuri recirculară prin memoria lui pe termen scurt: cuvintele care-l treziseră; imaginea celor trei captivi aduşi de copiii lui; o avarie în facilităţile de reparare din secţiunile 4700 A; faptul că printre inteligenţele stocate se înregistra o activitate neobişnuită; temperaturile; inventarele; momentele de acceleraţie. Deşi inactivă, memoria sa pe termen lung era accesibilă după nevoie.

Cel mai inteligent dintre copii stătea înaintea lui, cu picături de transpiraţie lunecând printre firele rare de păr de pe obraji şi de pe buză. Străbunul înţelese că acesta era un lider nou, mai scund şi mai tânăr decât cel pe care şi-l reamintea în urmă cu zece ani, însă purta colierul de suluri ce-i simboliza funcţia, acum, când aştepta judecata. Străbunul îşi întoarse către el principalele lentile externe, semnalându-i să vorbească.

– Am capturat intruşi şi ţi i-am adus, vorbi liderul şi adăugă, tremurând: Am făcut bine?

Străbunul îşi îndreptă atenţia asupra captivilor. Unul dintre ei nu era intrus, ci puiul a cărui naştere o îngăduise în urmă cu cincisprezece ani, acum aproape matur. Ceilalţi doi însă erau străini şi ambii femele. Aceasta prezenta o opţiune care merita să fie examinată. În cazul intruşilor anteriori, el nu profitase de ocazia de a stabili un nou stoc de prăsilă, decât abia când fusese prea târziu pentru toate specimenele disponibile. Iar după aceea nu mai apăruse nimeni.

Fusese o şansă pe care Străbunul o ratase şi pe care, pe baza teribilei experienţe din trecut, n-ar fi trebuit s-o scape. Străbunul îşi dădea seama că de câteva mii de ani estimările nu-i fuseseră întotdeauna corecte, iar opiniile nu-i mai erau ferme. Încetinea. Greşea. Străbunul nu ştia ce pedeapsă personală urma să primească pentru greşeli şi nici nu dorea să afle.

Începu să ia decizii. Îşi scotoci memoria pe termen lung, căutând precedente şi posibilităţi, şi descoperi că deţinea un număr satisfăcător de opţiuni. Activă efectorii de mobilitate şi manipulare. Uriaşul lui corp metalic se ridică pe suporturile sale şi se deplasă pe lângă lider, spre camera unde erau ţinuţi

intruşii. Mergând, îşi auzi copiii icnind. Toţi erau uluiţi. Câţiva dintre cei mai tineri, care nu-l văzuseră niciodată mişcându-se, fură înspăimântaţi.

– Aţi făcut bine, decretă el şi se auzi un lung oftat de uşurare.

Datorită mărimii sale, Străbunul nu putea să intre în cameră, dar îşi strecură înăuntru tentaculele lungi, din metal moale, şi atinse captivii. Nu-l interesa faptul că strigau şi se zbăteau. Pentru moment îl preocupa exclusiv starea lor fizică. Aceasta era foarte satisfăcătoare: doi dintre ei, printre care masculul, erau destul de tineri şi astfel buni pentru mulţi ani de folosinţă. Indiferent la ce anume ar fi decis să-i folosească. Toţi păreau perfect sănătoşi.

În privinţa comunicaţiei cu ei, exista impedimentul că răcnetele şi blestemele lor erau într-unul dintre acele graiuri neplăcute pe care le folosiseră predecesorii lor. Străbunul nu înţelegea nici un cuvânt. Problema nu era totuşi gravă, fiindcă le putea vorbi prin intermediul inteligenţelor stocate ale predecesorilor. De-a lungul veacurilor, până şi propriile odrasle aveau tendinţa de a-şi evolua limbajul, astfel încât n-ar fi putut vorbi nici cu ele, dacă n-ar fi stocat câte una sau două, cam la fiecare zece generaţii, pentru a-i sluji drept translatori – nimic altceva întrucât, din păcate, copiii Străbunului nu păreau să fie utili şi în alte direcţii. Aşadar astfel de probleme se puteau soluţiona. Între timp faptele erau favorabile. Fapt: Specimenele se găseau în condiţie bună. Fapt: În mod evident erau inteligente, mânuitoare de unelte, poate chiar tehnologice. Fapt: Le putea folosi aşa cum considera de cuviinţă.

– Hrăniţi-i. Păziţi-i. Aşteptaţi alte instrucţiuni, ordonă el copiilor strânşi înapoia sa.

După aceea îşi închise receptorii externi, pentru a reflecta cum îi putea folosi pe intruşi în menţinerea imperativelor ce constituiau nucleul vieţii sale extrem de îndelungate.

Ca personalitate stocată într-o maşină, Străbunul avea o speranţă de viaţă uriaşă – poate chiar câteva mii de ani –, însă insuficientă pentru a-şi îndeplini planurile. El şi-o extinsese, diluând-o. În mod standby, nu îmbătrânea aproape deloc. De aceea îşi petrecea majoritatea timpului nemişcat, cu energia redusă la minim. În asemenea momente nu se odihnea, nici măcar nu visa. Pur şi simplu aştepta, în vreme ce copiii lui îşi trăiau vieţile şi-i îndeplineau voinţa, iar evenimentele astrofizice din exterior se târau leneş înainte.

La răstimpuri, Străbunul se trezea la îndemnul ceasurilor sale interne, pentru a verifica, corecta, revizui. Alteori îl deşteptau odraslele lui. Le instruise s-o facă atunci când era nevoie şi nevoile apăreau foarte des (deşi acel „foarte” se datora numai criteriilor sale).

Existase o vreme când Străbunul fusese o fiinţă din carne şi oase, în aceeaşi măsură un animal ca şi actualii lui copii sau precum captivii pe care îi aduseseră aceştia. Vremea aceea fusese cu adevărat scurtă, mai puţin decât o moţăiala, dintre momentul când fusese împins afară dintre coapsele mamei sale, asudată şi încordată, şi sfârşitul teribil, când zăcuse neajutorat în timp ce ace ciudate îi picurau somn în vene, iar bisturie rotative aşteptau să-i trepaneze craniul. Atunci când dorea, îşi putea aminti destul de limpede clipele acelea. Îşi putea aminti orice, din viaţa aceea scurtă sau din lunga, lunga pseudo-viaţă care urmase, cu condiţia să-şi poată aminti unde anume să caute în memoriile sale stocate. Iar asta nu reuşea întotdeauna. Datele stocate erau prea numeroase.

Străbunul nu avea o idee clară asupra numărului de amintiri care-i erau disponibile ori asupra timpului scurs, într-o viaţă sau alta. Sau barem asupra locului unde se aflau. Locul acesta, unde trăia el şi odraslele lui, era „Aici”. Celălalt loc care deţinea o pondere importantă printre gândurile sale era „Acolo”. Orice alt punct din univers era doar „În rest”, iar el nu-şi bătea capul să localizeze punctele şi relaţiile dintre ele. De unde veneau intruşii? De undeva. Nu conta exact de unde anume. Unde se găsea sursa de hrană pe care o vizita băiatul? În alt „Undeva”. De unde venise rasa lui, în vremurile îndepărtate dinaintea naşterii sale? Nu conta. Centralul Aici existase de multă, multă vreme – mai mult decât putea fi înţeles chiar de către Străbun. Aici străbătuse spaţiul de când fusese construit, echipat şi lansat; Aici văzuse multe naşteri şi morţi – aproape cinci milioane –, deşi în nici un moment locuitorii săi nu depăşiseră câteva sute şi rareori fuseseră mai mulţi decât câteva zeci. În tot acel timp, Aici cunoscuse schimbări lente, dar constante. Odată cu trecerea timpului, nou-născuţii erau mai mari, mai graşi şi mai neajutoraţi. Adulţii erau mai înalţi, mai lenţi, mai puţin hirsuţi. Adesea Aici înregistrase şi transformări rapide. În asemenea momente copiii trebuiau să-l trezească pe Străbun.

Uneori schimbările erau politice, întrucât Aici avusese, succesiv, o mie de sisteme sociale diferite. Pe întinderea a una

sau două generaţii, sau de-a lungul mai multor secole, cultura existentă fusese una a senzaţiilor şi hedonistă sau sobru de puritană; când un individ devenise despot ori divinitate, sau când nici unul nu se ridicase deasupra altora. Nu existase niciodată o republică democrată similară celor încercate pe Pământ – Aici nu era îndeajuns de mare pentru un guvern al reprezentanţilor – şi doar o singură dată o societate stratificată rasial. (Aceasta luase sfârşit când clasa de jos, cu blana sură, se ridicase împotriva clasei de sus, cu blana ciocolatie, şi o distrusese pentru totdeauna.) Existaseră multe ideologii Aici şi de asemenea variate moralităţi, totuşi o singură religie – cel puţin în ultimele multe milenii. De fapt nu mai era loc pentru alta, când zeul ei viu se afla între odrasle pe toată durata vieţii lor, trezindu-se, ca să pedepsească sau să răsplătească, atunci când alegea el.

Timp de mulţi eoni, Aici nu conţinuse decât creaturi semiinteligente, derutate şi confruntate cu probleme special concepute pentru a le face să evolueze. Procesul funcţiona. Însă foarte încet. Au fost necesari o sută de mii de ani înainte ca prima dintre ele să priceapă conceptul scrierii şi încă aproape o jumătate de milion de ani până a apărut o fiinţă îndeajuns de inteligentă pentru a i se încredinţa probleme reale. Onoarea aceea îi revenise însuşi Străbunului. Nu fusese bine primită. De atunci nimeni n-o mai căpătase.

Iar asta, Străbunul o ştia, reprezenta tot un eşec. Cumva, el dăduse greş. Ce anume greşise?

Cu siguranţă se străduise din răsputeri! Întotdeauna, şi mai cu seamă în primele secole ale vieţii sale în trup de maşină, fusese răbdător şi atent să supravegheze toate acţiunile copiilor. Când greşeau, îi pedepsea. Când făceau bine, îi lăuda. Permanent avea grijă de nevoile lor.

Dar poate că tocmai aici greşise. O dată, cu mult, mult timp în urmă, se trezise cu o „durere” teribilă în carapacea metalică în care trăia. Nu fusese durerea cărnii, ci raportul senzorilor despre avarii fizice inacceptabile; însă fusese la fel de alarmant. Copiii săi se adunaseră îngroziţi în jur, răcnind simultan şi arătându-i leşul ciopârţit al unei femele tinere.

– Era nebună! zbieraseră ei, tremurând. A-ncercat să te distrugă!

Verificându-şi rapid sistemele, Străbunul constatase că stricăciunile erau neînsemnate. Fusese o explozie, dar nu

avariase decât câţiva efectori şi unele reţele de control, totuşi nimic ireparabil. Ceruse să afle motivul pentru care femela procedase în felul acela. Răspunsurile fuseseră şovăielnice, fiindcă erau înspăimântaţi, însă cinstite:

– Voia să te distrugem. Spunea că tu ne faci rău şi că nu ne putem dezvolta. Îţi cerşim îndurare! Ştim că am greşit pentru că n-am ucis-o mai devreme!

– Aţi greşit, aprobase Străbunul, dar nu din cauza menţionată. Dacă o asemenea persoană mai apare printre voi, trebuie să mă treziţi imediat. Ea poate fi imobilizată, dacă e nevoie, însă în nici un caz nu trebuie omorâtă.

Apoi… cât trecuseră – câteva secole? I se păruse doar un clipit din ochi. Apoi fusese un moment când nu-l treziseră destul de devreme. De-a lungul unei duzini de generaţii, ei nu mai respectaseră legile, iar reproducerea stagnase şi numărul total al copiilor săi coborâse la numai patru, până ce aceştia riscaseră mânia lui şi-l deşteptaseră. Îi simţiseră din plin mânia! Fusese cât pe-aici ca toate planurile să se sfârşească atunci, întrucât printre cei patru exista o singură femelă, iar ea se apropia de perioada când nu mai putea avea copii. Străbunul folosise atunci o duzină din anii vieţii sale, trezindu-se morocănos la fiecare câteva luni, disciplinându-i, învăţându-i… şi făcându-şi griji. Cu ajutorul cunoştinţelor biologice stocate în cele mai vechi memorii ale sale, se asigurase că cei doi prunci pe care femela reuşise să-i zămislească vor fi tot femele. Cu depozitul de spermă obţinută de la masculii terorizaţi, păstrase o diversitate genetică cât mai mare. Fusese însă la limită. Iar unele lucruri se pierduseră pe vecie. Nici un alt potenţial asasin nu se mai ridicase împotriva lui. Nici măcar unul! Nu mai apăruse nimeni asemănător lui.

Străbunul recunoştea că nu mai avea speranţe reale că printre copiii lui se va mai naşte vreunul. Dacă s-ar fi putut, ar fi apărut deja. Fusese timp destul. De atunci se născuseră şi muriseră zece mii de generaţii de copii ai săi, pe o durată de un sfert de milion de ani.

Când Străbunul se mişcă iarăşi, toţi copiii săi tresăriră. Ştiau că va acţiona. Nu ştiau însă cum anume.

– Trebuie înlocuite mecanismele reparatoare din coridoarele 4700 A, rosti el. Să se ducă trei mecanici.

Din partea celor şaptezeci de adulţi se auzi un murmur

înăbuşit de uşurare – întotdeauna pedepsele veneau primele, iar dacă primele lui ordine nu fuseseră pedepse, atunci scăpaseră. De data aceasta. Cei trei mecanici indicaţi de lider erau mai puţin uşuraţi, fiindcă asta însemna nişte zile de muncă foarte grea, de transportare a unor maşini noi în coridoarele verzi şi aducerea celor vechi pentru reparaţii; totuşi era ocazia de a părăsi prezenţa teribilă a Străbunului. Profitară de ea fără şovăială.

– Intrusul mascul şi femela mai vârstnică vor fi puşi laolaltă, continuă Străbunul. (Dacă trebuiau să se înmulţească, nu mai avea rost să piardă vremea şi era mai bine să înceapă cu femela bătrână.) Sunt printre voi supravieţuitori care au avut experienţă cu raportorul?

Trei copii fură împinşi în faţă, fără chef.

– Unul dintre voi o va educa pe femela tânără, le spuse. Sunt supravieţuitori care au avut experienţă în pregătirea intruşilor pentru stocare?

– Eu i-am pregătit pe ultimii doi, zise liderul. Mai trăiesc şi alţii care m-au ajutat.

– Ai grijă ca îndemânările să fie păstrate, porunci Străbunul. Dacă vreunul dintre voi moare, va fi pregătit de alţii şi trebuie instruite noi persoane.

Ocazia era favorabilă. Dacă se pierduseră unele însuşiri – şi vieţile acestor creaturi erau atât de scurte, încât multe însuşiri se pierdeau câtă vreme dormea el –, ar fi fost necesar să-i pună pe unii dintre ei să practice chirurgia craniană asupra celorlalţi, pentru a fi pregătiţi în cazul în care el decidea ca şi aceşti intruşi să fie stocaţi. Continuând pe lista priorităţilor, le dădu instrucţiuni suplimentare. Plantele moarte sau desfrunzite trebuiau înlocuite. Toate zonele permise din Aici trebuiau vizitate minimum o dată pe lună. Şi, pentru că numărul pruncilor şi tinerilor era numai de unsprezece, câte cinci prunci trebuiau să se nască anual în următorii zece ani.

După aceea Străbunul reduse energia receptorilor săi externi, îşi reluă locul la terminalele centrale de comunicaţii şi-şi accesă memoriile pe termen lung. În fusul central, copiii lui se grăbeau să-i execute ordinele, iar liderul împărţea sarcini. Şase dintre ei plecară să dezgroape tufe de mure şi iederi aeriene pentru a înlocui plantele uscate, alţii se ocupau de prizonieri şi de corvezile gospodăreşti, iar câteva cupluri tinere fură trimise să procreeze. Orice alte planuri fuseseră suspendate. La această

trezire Străbunul nu fusese nemulţumit de copiii săi şi nu-l interesa dacă aceştia erau nemulţumiţi de el.

Altele erau grijile sale.

Cu senzorii externi reduşi la nivelul de standby al stării de repaus, Străbunul nu dormea. Asimila noii factori în băncile datelor de referinţă. Apăruseră schimbări. Schimbările erau periculoase. În acelaşi timp, schimbările puteau reprezenta o ocazie, dacă erau abordate corespunzător. Schimbările puteau fi utilizate pentru scopurile sale şi nu trebuiau lăsate să le stânjenească pe acestea. Străbunul rezolvase problemele imediate şi tactica. Acum atenţia lui se îndreptă asupra strategiei şi obiectivelor îndepărtate.

Scotoci prin memoria sa pe termen lung. Unele amintiri reprezentau evenimente foarte îndepărtate în spaţiu şi timp, înspăimântătoare chiar şi pentru Străbun. (Cum de îndrăznise asemenea fapte temerare?) Altele erau mai apropiate şi deloc înspăimântătoare, de pildă inteligenţele stocate ale unor intruşi pe care băiatul le numea „Morţi”. Ele nu aveau nimic înspăimântător. Dar, vai, cât de enervante puteau fi!

Când intruşii apăruseră pentru prima dată în Aici, naufragiaţi zdruncinaţi în navele lor minuscule, Străbunul încercase o clipă de teroare. Prezenţa lor era inexplicabilă. Cine erau? Să fi fost oare stăpânii pe care încerca să-i slujească, veniţi pentru a-i pedepsi înfumurarea?

Înţelesese destul de repede că lucrurile nu stăteau aşa. Să fi fost atunci altă specie de slujitori ai stăpânilor, de la care putea învăţa feluri noi de a fi util? Nu erau nici asta. Erau rătăcitori. Sosiseră accidental Aici, cu nave străvechi, abandonate pe care de fapt nu ştiau cum să le utilizeze. Când selectoarele de curs ale navelor acelea se neutralizaseră, aşa cum trebuiau să facă la ajungerea Aici, ei fuseseră îngroziţi.

După cum se dovedise, nu erau nici barem foarte interesanţi. Străbunul îşi irosise cu ei multe din zilele vieţii, pe măsură ce apăruseră, mai întâi unul, apoi alt aventurier singuratic, după aceea un grup de trei. Cu totul fuseseră aproape douăzeci, în nouă nave, fără să-l pună la socoteală pe copilul care se născuse aici, şi nici unul nu meritase grijile pe care şi le făcuse. Îşi pusese odraslele să-i sacrifice imediat pe primii, pentru a le stoca inteligenţele într-o formă de maşină cu care putea discuta. Cât despre ceilalţi, dăduse ordin să fie cruţaţi, ba chiar să li se

permită să hălăduiască liberi, atunci când se păruse că ar putea fi mult mai interesanţi într-o viaţă independentă în zonele nefolosite din Aici. Le dăduse tot ce percepuse că ar fi avut nevoie. Unora le dăduse până şi nemurirea, aşa cum el însuşi fusese făcut nemuritor – aşa cum nu fusese nici unul din o sută de mii de copii ai săi. Zadarnic însă. Vii şi capricioşi, sau stocaţi pentru veşnicie, ei dăduseră mai multă bătaie de cap decât meritau. Aduseseră boli printre copiii lui şi câţiva muriseră. Ei înşişi luaseră boli de la aceştia şi câţiva dintre ei muriseră de asemenea. În plus, nu se stocau prea bine. Programaţi corect în memoriile sale pe termen lung, prin tehnicile comandate de maşini ce fuseseră folosite asupra sa cu mii de veacuri în urmă, şi pe care le repetase copiilor săi, intruşii funcţionau prost. Simţul temporal le era deficitar. Răspunsurile la întrebări erau aleatorii. Pierduseră secţiuni mari din memorie. Unii nici măcar nu puteau fi citiţi. Vina nu aparţinea tehnicilor; ei înşişi erau defectuoşi.

Când fusese făcut nemuritor, după moartea trupului său, Străbunul se trezise exact ca eul anterior. Toate cunoştinţele şi aptitudinile pe care le deţinuse vreodată fuseseră duplicate în memoria maşinii. La fel se întâmplase şi cu copiii lui, atunci când, la răstimpuri, alegea câte unul pentru a fi stocat. La fel cu strămoşii lui cei în carne şi oase, cu atât de multă vreme în urmă, încât până şi propria-i vârstă imensă părea neînsemnată prin comparaţie cu timpul scurs de atunci. La fel cu celelalte memorii stocate pe care nu-i plăcea nici doar să le consulte.

Cu intruşii însă situaţia stătea altfel. Biochimia lor era de vină. Se înregistrau imperfect şi regăsirea informaţiilor era aleatorie, ba chiar existaseră momente când Străbunul se gândise să-i şteargă pe toţi. Exilase micile sfere de stocare şi sistemele lor lector la periferia îndepărtată a lui Aici, iar copiii săi nu se apropiau niciodată de ele. Finalmente hotărâse să le păstreze numai pentru cazuri extreme. Putea să apară o ocazie când să aibă nevoie de ele.

Poate că ocazia se ivise acum.

Cu o senzaţie de neplăcere şi ezitare, aşa cum un om poate scotoci într-o rigolă pentru a recupera o nestemată pierdută, Străbunul deschise liniile care-l legau de inteligenţele stocate ale intruşilor.

Şi tresări.

Trei copii, care o purtau pe Janine prin fus de la celula ei la raportor, zăriră efectorii Străbunului încordându-se şi lentilele exterioare deschizându-se larg. Tremurând, se opriră şi aşteptară îngroziţi ce va urma.

Nu urmă nimic. Efectorii se relaxară. Lentilele reveniră în standby. După încă o clipă, copiii se liniştiră şi o târâră pe Janine spre culcuşul ei.

Totuşi în interiorul învelişului metalic, Străbunul recepţionase cel mai teribil şoc din multe treziri. Cineva umblase prin memoriile lui stocate! Pe el nu-l deranja faptul că intruşii erau nebuni. Aşa fuseseră dintotdeauna; mai rău însă, acum erau cumva mai întregi sau măcar mai lucizi, de parcă cineva încercase să-i reprogrameze. Existau inputuri pe care el nu li le dăduse niciodată. Conţineau amintiri pe care el nu le partajase niciodată. Acestea nu mai erau date ieşite la suprafaţă din fostele lor vieţi. Erau lucruri complet noi. Ele dovedeau o inteligenţă organizată la o scară ce o întrecea de multe ori pe a sa. Nave spaţiale şi maşini. Inteligenţe vii în număr de zeci de miliarde. Inteligenţe artificiale, lente şi aproape stupide după criteriile Străbunului, dar care puteau accesa la bănci de date incredibile. Nu era de mirare că el reacţionase fizic, la fel cum poate tresări un om smuls din visare.

Cumva, intruşii lui stocaţi contactaseră societatea din care proveniseră.

Străbunului îi venea uşor să afle cum se stabilise contactul. De Aici, la facilitatea de hrană, prin intermediul reţelei de comunicaţii nefolosite de multă vreme. Interpretate şi procesate în facilitatea de hrană de o maşină jalnic de primitivă. Transmise mai departe, zile-lumină, până la planetele din jurul stelei celei mai apropiate, prin intermediul lentelor pulsaţii electromagnetice ale unui radio, cu viteza luminii. Lamentabil! Până ce vedeai cât de multe informaţii se transmiseseră în ambele direcţii. Străbunul era aidoma unui inginer hidrotehnic, transfigurat la baza barajului unei hidrocentrale, privind un fir de apă subţire cât un ac, care ţâşnea la sute de metri depărtare, printr-o găurică aproape invizibilă. Cantitatea era neînsemnată. Însă forţa cu care ieşea printr-un orificiu atât de mic anunţa presiunea unei mase imense înapoia barajului.

Iar scurgerea se făcea aici în ambele direcţii.

Străbunul îşi recunoscu neglijenţa. Interogându-i pe intruşii stocaţi pentru a afla ce anume ştiau, le îngăduise să cunoască

prea multe despre el. Despre Aici. Despre tehnologia care o ghida.

Despre dedicarea lui şi despre stăpânii întru a căror slujire îşi închinase viaţa.

Cel puţin scurgerea fusese micuţă şi transmisiunile neclare datorită imperfecţiunilor inteligenţelor stocate în sine. Nici o părticică a lor nu era inaccesibilă Străbunului. Le deschise ca să le studieze şi examină fiecare bucăţică. Nu le „vorbi”. Permise minţilor lor să curgă în mintea sa. Morţii nu-i puteau rezista, tot aşa cum o broască ţintuită pe masa de disecţie nu se poate împotrivi bisturiului unui chirurg.

După ce termină, se retrase ca să aprecieze situaţia.

Îi erau ameninţate planurile?

Îşi activă sistemele interne de scanare şi în „mintea” lui apăru un model tridimensional al galaxiei. Nu avea o existenţă reală. Nu era văzut dintr-un anumit punct. Străbunul însuşi nu-l „vedea”, ci pur şi simplu ştia că era acolo. Era un soi de *trompe-l'oeil.* O iluzie optică, atât doar că nu era optică. Foarte, foarte departe, un obiect apărea înconjurat de un halo luminos. Trecuseră multe veacuri de când Străbunul îşi îngăduise să examineze obiectul acela. Sosise timpul să-l privească din nou.

Străbunul scotoci în adânc şi activă memorii neapelate de mult.

Nu era deloc simplu. Era aproape echivalentul unei şedinţe de psihanaliză pentru un om, deoarece descoperea gânduri, amintiri, vinovăţii, griji şi nesiguranţe pe care mintea lui „conştientă” – circuitele raţionale şi de rezolvare a problemelor – hotărâse de mult să le ascundă. Memoriile acelea nu dispăruseră. Ele nu-şi pierduseră forţa. Continuau să-i păstreze „ruşinile” şi „temerile”. Făcea oare ceea ce trebuia? Să îndrăznească să acţioneze pe baza propriei responsabilităţi? Vechile argumente continuau să se învârtească în cerc în mintea lui, aşa cum făcuseră cu două sute de mii de ani în urmă, fără să se apropie de o decizie. Străbunul nu se putea refugia în isterie sau deprimare. Nu i-o permiteau circuitele.

Era însă posibil să fie înspăimântat.

După un răstimp prelung ieşi din introspecţie. Continua să-i fie teamă, dar era hotărât. Trebuia să acţioneze.

Copiii se împrăştiară îngroziţi când Străbunul se trezi din nou.

Efectorii lui anteriori vibrară, se întinseră şi indicară o femelă

tânără din coridorul cel mai apropiat. Oricare odraslă ar fi fost la fel de utilă.

– Vino cu mine, îi porunci.

Ea suspină, dar îl urmă. Partenerul ei făcu un pas în urma lor, când se grăbiră către un coridor luminat în auriu. Lui nu i se spusese însă nimic, aşa încât se opri şi privi cu tristeţe. Cu doar zece minute mai devreme, ei doi se împreunaseră, cu plăcere şi supunere. Acum nu era sigur că avea s-o mai revadă vreodată.

Pasul Străbunului nu depăşea cu mult mersul rapid, totuşi femela care continua să plângă fu nevoită să alerge, gâfâind, ca să nu rămână în urmă. El trecu pe lângă maşini ce nu fuseseră utilizate nici măcar în memoriile sale – nivelatoare de pereţi, landere imense cât casele, un aparat ciudat cu şase elice, similar unui elicopter, care fusese utilizat cândva pentru a popula Paradisul Heechee cu îngerii săi, deşi nici chiar Străbunul nu avea amintiri atât de îndepărtate. Reţelele aurii se preschimbară în argintiu strălucitor, iar acesta în alb imaculat. În faţa lor se afla un coridor în care nici unul dintre copii nu pătrunsese vreodată şi uşa grea se deschise larg la apropierea Străbunului. Femela îşi pierduse răsuflarea până ce ajunseră într-un loc unde nu fusese niciodată, despre care nici nu ştiuse că exista, unde reţelele din pereţi explodau într-o duzină de culori, iar tipare ciudate pâlpâiau pe panouri în jurul unei încăperi mari, semiîntunecate. Nu avu parte de nici un răgaz.

– Treci acolo, ordonă Străbunul. Reglează roţile acelea. Priveşte la mine. Fă la fel.

Pe pereţii opuşi ai încăperii, prea depărtate între ele pentru a fi operate de un singur individ, se aflau comenzile. În faţa fiecăreia, pe podea, se afla un fel de banchetă înclinată, extrem de inconfortabilă pentru tânăra femelă. Comenzile erau alcătuite dintr-un şir de zece roţi cu spiţe, între care scânteia vag un curcubeu de lumini. Străbunul ignoră bancheta şi puse un efector pe roata cea mai apropiată, învârtind-o încet. Culorile pâlpâiră şi se modificară. Verdele se deschise la galben, apoi deveni portocaliu palid, brăzdat în mijloc de trei linii ocru.

– Potriveşte-le la fel!

Femela se strădui să se supună. Roata era teribil de greu de învârtit, de parcă nu fusese mişcată de foarte multă vreme. (Nu fusese.) Culorile se contopiră, se învolburară şi îi trebui parcă o eternitate să obţină combinaţia din faţa Străbunului. El n-o zori şi nici nu-i reproşă nimic. Se mulţumi să aştepte. Ştia că femela

făcea tot ce putea. Până ce toate zece roţile afişau modelul ales de el, lacrimile dispăruseră, iar transpiraţia ustura ochii femelei şi i se prelingea prin barba rară.

Culorile nu se potriveau chiar perfect. Între comenzile de siguranţă, duble, redundante, rozeta de ecrane ce ar fi trebuit să prezinte coordonatele cursului rămăsese opacă. Nu era surprinzător. Surpriza ar fi putut să fie faptul că, după opt sute de mii de ani, comenzile mai funcţionau. Într-adevăr, funcţionau.

Străbunul atinse ceva de sub şirul său de roţi şi, pe neaşteptate, în mod minunat, luminile se însufleţiră. Se înceţoşară, după aceea redeveniră distincte, iar acum, când intrară în funcţiune dispozitivele automate pentru acordul fin, cele două modele deveniră identice. Rozeta ecranelor învie într-o configuraţie de puncte şi linii strălucitoare. Tânăra femelă se zgâi temătoare la ecrane. Nu ştia că ceea ce vedea era un câmp de stele. Nu văzuse niciodată o stea şi nici nu auzise de aşa ceva.

După care simţi ce se întâmplă în continuare.

De fapt simţiră toţi cei din Aici. Intruşii aflaţi în celulele lor, cei aproape o sută de copii, femela tânără şi Străbunul însuşi simţiră o senzaţie bruscă de greaţă, când gravitaţia eternă dispăru şi fu înlocuită de imponderabilitate, presărată de şocuri de pseudo-acceleraţie.

După mai bine de trei sferturi de milion de ani petrecuţi într-o lentă mişcare de revoluţie în jurul Soarelui foarte îndepărtat, artefactul intră pe o orbită nouă şi porni la drum.

11
S.Ya. Lavorovna

La ora cinci şi cincisprezece minute dimineaţa, o luminiţă verzuie apăru pe monitorul de pe noptiera lui S.Ya. Lavorovna-Broadhead. Nu era într-atât de strălucitoare încât să trezească pe cineva din somn, dar femeia nici măcar nu moţăia.

– Foarte bine, rosti ea. Sunt deja trează, nu trebuie să continui programul ăsta. Mai lasă-mă doar puţin.

– Da, *gospozha,* încuviinţă secretara ei, însă luminiţa verde nu dispăru.

Dacă S.Ya. nu dădea semne de activitate, secretara avea să bâzâie încetişor după un minut, indiferent ce îi ordonase să

facă; aşa o instruise când scrisese programul.

În cazul acesta nu era nevoie. Essie se deşteptase cu mintea destul de limpede. În dimineaţa aceasta urma să fie operată, iar Robin nu avea să fie prezent. Deoarece bătrânul Peter Herter îi prevenise înainte de a invada minţile celor de pe Pământ, avuseseră timp să se pregătească. Nu existaseră aproape nici un fel de daune. Nimic important; dar pentru ca aşa ceva să fie posibil, urmase un vârtej de amânări şi rearanjări, în decursul cărora avioanele lui Robin se rătăciseră fără urmă.

Părere de rău. Mai rău decât atât, chiar teamă. Nu se putea spune însă că el nu încercase. Essie acceptă autoconsolarea aceea. Era bine să ştie că el încercase.

– Am voie să mănânc? întrebă ea.

– Nu, *gospozha* Broadhead. Absolut nimic, nici măcar să bei apă, răspunse imediat secretara. Vrei să auzi mesajele?

– Poate... Ce mesaje?

Hotărî să le asculte dacă erau cât de cât interesante; orice ca să nu se mai gândească la operaţie şi la umilinţele cateterelor şi tuburilor ce o ţineau legată de pat.

– Există un mesaj exclusiv audio de la soţul tău, *gospozha,* dar, dacă doreşti, cred că-l pot găsi şi pe el. Am un reper, dacă se mai află acolo.

– Fă-o.

Essie se sculă încetişor în capul oaselor şi se aşeză pe marginea patului, aşteptând să se stabilească legătura, adică, probabil, ca soţul ei să fie găsit şi apelat în vreun terminal de aeroport. Se ridică în picioare, având grijă să nu încâlcească duzina de conducte. Exceptând slăbiciunea generală, nu se simţea rău. Temătoare. Însetată. Ba încă şi tremura. Nu avea însă dureri. Poate că totul ar fi părut mult mai serios dacă ar fi avut dureri şi poate că asta ar fi fost bine. Lunile acestea de iritare înjositoare reprezentau doar o nemulţumire minoră; Essie avea în ea destul din Anna Karenina ca să tânjească după *suferinţă.* Cât de trivială devenise lumea! Viaţa îi era în joc, dar nu simţea decât o neplăcere în părţile intime.

– *Gospozha* Broadhead?

– Da?

Secretara apăru cu un aer de scuze.

– Soţul tău nu poate fi contactat deocamdată. Tocmai a decolat din Ciudad de Mexico spre Dallas; în prezent, toată aparatura de comunicaţie a avionului este ocupată cu

problemele navigaţionale.

– Ciudad de Mexico? Dallas? (Bietul de el! Ocolea Pământul ca să ajungă la ea!) Atunci dă-mi cel puţin mesajul înregistrat, comandă Essie.

– Da, *gospozha.*

Chipul secretarei şi lumina verzuie dispărură, iar din difuzoare răsună glasul soţului ei:

– Scumpo, am nişte probleme cu legăturile. Am luat un charter până la Merida, de unde trebuia să plec la Miami, dar am scăpat avionul. Acum sper s-ajung la Dallas şi… Oricum, sunt pe drum.

Pauză. Părea agitat, ceea ce nu constituia o surpriză, şi Essie aproape că-l putea vedea străduindu-se să găsească o vorbă încurajatoare. Bătea însă câmpii. Spunea ceva despre extraordinarele descoperiri legate de evantaiele de rugăciune. Ceva despre Heechee care nu erau Heechee, şi… pur şi simplu, bolboroseli. Sărmanul! Încerca să fie vesel în folosul ei. Femeia îi ascultă mai degrabă glasul inimii decât vorbele, până ce el făcu altă pauză, apoi continuă:

– Oh, la dracu', Essie! Îmi doresc să fiu lângă tine. O să fiu. Cât pot de repede. Între timp… Ai grijă de tine. Dacă ai vreo clipă liberă înainte de… ăăă, înainte să-nceapă Wilma, i-am zis lui Albert să-ţi înregistreze chestiile esenţiale. I-un program bătrânel şi bun…

Pauză prelungă.

– Te iubesc, rosti el şi închise.

S.Ya. se întinse pe patul ei care zumzăia încetişor şi se întrebă ce să facă în următoarea (şi poate ultima?) oră a vieţii ei. Îi lipsea destul de mult soţul, mai ales fiindcă, din unele puncte de vedere, îl considera destul de prostuţ. „Un program bătrânel şi bun!" Ce aiureală din partea lui să antropomorfizeze programele de calculator! Programul Albert Einstein era, ea nu găsea alt cuvânt, *isteţ.* Tot Robin avusese ideea să-i confere bioanalizorului aspectul de animal de companie. Şi să-i dea un nume! „Squiffy". Ca şi cum ar fi botezat un aspirator sau o puşcă. O prostie. Doar dacă n-o făcea cineva la care ţineai… şi atunci era frumos.

Totuşi maşinile rămâneau maşini. La universitatea din Akademogorsk, tânăra S.Ya. Lavorovna învăţase în mod complet că inteligenţele artificiale nu erau „personale". Le construiai,

pornind de la abace şi ajungând la supercalculatoare. Le ticseai cu date. Construiai pentru ele o bancă de reacţii corespunzătoare la stimuli şi le introduceai o scară ierarhică de oportunităţi; şi asta era totul. Sigur că da, la răstimpuri te surprindea ce ieşea din câte un program pe care-l scriseseşi. Absolut firesc; aceea era natura exerciţiului. Nimic din ele nu implica existenţa liberului-arbitru al maşinii sau a identităţii personale.

În acelaşi timp era aproape mişcător să-l vadă pe Robin schimbând glume cu programele lui. Era un bărbat sensibil. O atingea pe S.Ya. în locurile unde era cel mai vulnerabilă şi mai deschisă, întrucât, din unele puncte de vedere, aducea foarte mult cu singurul bărbat din viaţa lui Essie care contase până atunci – tatăl ei.

Când Semia Yagrodna era micuţă, taică-său fusese personajul central al lumii – un bătrân înalt şi slab, care cânta la chitară havaiană şi mandolină şi preda biologia la liceu. Era fericit să aibă un copil inteligent şi curios. Ar fi fost şi mai încântat dacă aptitudinile Semiei ar fi părut că se îndreaptă mai degrabă spre ştiinţele naturale decât spre fizică şi inginerie, dar o îndrăgea şi aşa. Când n-o mai putuse învăţa matematica, deoarece fusese depăşit, o învăţase despre lume. „Trebuie să cunoşti lucrurile pe care le vei avea de înfruntat”, îi explicase el. „Chiar şi aici. Chiar şi acum. Chiar şi pe vremea când eram băiat, pe timpul lui Stalin, iar mişcarea de emancipare a femeilor promova puştoaicele la conducerea plutoanelor de mitraliori sau ca tractoriste, întotdeauna este la fel, Semka. Din istorie se ştie că matematica este pentru tineri şi că fetele sunt egalele băieţilor până la cincisprezece ani, cel mult până la douăzeci. Pentru că la vârsta aceea, exact când băieţii devin Lobacevski sau Fermat, fetele se opresc. De ce? Ca să nască copii. Ca să se mărite. Dumnezeu mai ştie din ce alte motive. Noi nu vom lăsa să ţi se întâmple asta, porumbiţa mea. Studiază! Citeşte! Învaţă! Pricepe! Zilnic, cât poţi de mult! Iar eu te voi ajuta, pe cât îmi stă în putinţă.” Aşa şi făcuse; iar între opt şi optsprezece ani, Semia Yagrodna venea acasă de la şcoală, lăsa un ghiozdan în apartamentul lor, lua altul şi pleca la clădirea veche şi galbenă de pe Nevski Prospekt, unde locuia meditatorul ei. Nu abandonase niciodată matematica şi pentru asta trebuia să-i mulţumească tatălui ei. Pe de altă parte nu învăţase niciodată să danseze – sau să încerce o mie de parfumuri şi farduri, ori să

meargă la întâlniri – decât după ce ajunsese la Akademogorsk, iar pentru asta tot tatălui ei trebuia să-i mulţumească. Când societatea încercase s-o împingă într-un rol feminin, el o apărase ca un tigru. Totuşi acasă trebuia să fie gătită mâncare, să fie cusute hainele rupte şi să fie lustruite scaunele din lemn de trandafir; şi nimic din toate acelea nu erau făcute de *el.* Din punct de vedere fizic, tatăl Semiei nu semănase deloc cu Robin Broadhead… dar în alte privinţe, fusese leit!

Când Robin o ceruse în căsătorie, ei nu se cunoşteau nici de un an. Semia avusese nevoie de un an întreg până să se hotărască să accepte. Discutase cu toţi cunoscuţii despre cererea în căsătorie. Cu colega ei de cameră. Cu decanul catedrei. Cu fostul ei iubit, care se însurase cu o vecină. Fereşte-te de el, S.Ya., o sfătuiseră toţi. Desigur sfatul era bine intenţionat, căci, la urma urmelor, cine era el? Un milionar ineficient, care încă jelea o femeie pe care o iubise şi o pierduse în condiţii dramatice, împovărat de obsesia vinovăţiei, abia ieşit din ani de psihanaliză intensivă – pe scurt, descrierea perfectă a riscului unei căsătorii complet lipsite de speranţe! Dar… Pe de altă parte… Cu toate acestea…

Cu toate acestea, Robin o emoţiona. Plecaseră în New Orleans pentru Mardi Gras şi vremea fusese teribil de rece, aşa încât stătuseră aproape tot timpul în Café du Monde, fără să vadă măcar parada. În rest, rămăseseră în hotel, evitând lapoviţa şi mulţimea, şi făcuseră dragoste, ieşind doar dimineţile, pentru gogoşile cu zahăr pudră şi cafeaua cu cicoare, dulce şi lăptoasă. Robin se străduise să fie curtenitor. „Să mergem într-o croazieră azi, pe fluviu? Să vizităm o galerie de artă? Să dansăm într-un club de noapte?” Însă Semia îşi putea da seama că el nu dorea să facă nimic din toate acestea, bărbatul de două ori mai în vârstă ca ea, care o ceruse în căsătorie, cu palmele adunate în jurul ceştii de cafea, de parcă simplul fapt de a le încălzi constituia o sarcină îndeajuns de teribilă pentru o zi întreagă. Şi atunci ea decisese.

Îi spusese: „Cred că-n loc de toate astea ar fi mai bine să ne căsătorim, totuşi.”

Aşa şi făcuseră. Nu chiar în ziua aceea, dar imediat ce putuseră. S.Ya. n-o regretase niciodată; nu era ceva ce să regreţi. După primele săptămâni, nici nu-şi mai făcea griji despre ce se va întâmpla pe viitor. Robin nu era nici gelos, nici rău. Dacă adesea era absorbit de munca lui, ei bine şi cu ea se

întâmpla la fel.

Rămânea numai problema femeii, Gelle-Klara Moynlin, iubita pierdută.

Putea foarte bine să fi murit. Oricum era ca şi moartă, întrucât se afla, pe veci şi fără speranţe, intr-un loc inaccesibil oamenilor. Înseşi legile fundamentale ale fizicii spuneau asta… totuşi existau momente, Essie era sigură, când soţul ei credea *altceva.*

Şi atunci se întreba: Dacă ar fi existat o posibilitate de a alege între ele, ce ar fi ales Robin?

Şi dacă, la urma urmelor, se dovedea că legile fizicii mai permit excepţii ocazionale?

De pildă, navele Heechee – cum le puteai aplica *lor* legile cunoscute ale fizicii? Chestiunile ridicate de Heechee o intrigaseră de multă vreme pe S.Ya., ca pe oricare altă persoană dotată cu inteligenţă.

Asteroidul Poarta fusese descoperit pe când era doar o şcolăriţă. De-a lungul anilor de facultate, la fiecare câteva săptămâni, titlurile ziarelor anunţaseră noi descoperiri. Unii dintre colegii ei prinseseră momentul şi se specializaseră în teoria sistemelor de comandă Heechee. Doi se aflau acum în Poartă. Cel puţin trei plecaseră cu nave Heechee şi nu mai reveniseră.

Navele acelea nu erau de necontrolat. Ba încă puteau fi controlate cu precizie. Se cunoşteau principiile mecanice superficiale ale procesului. Fiecare navă deţinea cinci verniere pentru propulsia principală, plus cinci auxiliare. Ele defineau coordonatele spaţiale (cum?) şi o dată ce acestea fuseseră reglate nava mergea acolo. Din nou, cum? Apoi revenea automat la locul de plecare, sau obişnuia s-o facă, dacă nu-şi termina combustibilul ori avea ghinion – un triumf al ciberneticii despre care S.Ya. ştia că nu putea fi reprodus de nici o organizaţie omenească. Dificultatea era că până în clipa aceea nici un om nu ştia să descifreze comenzile.

Dar ce se putea spune despre clipa următoare sau despre cea care o succeda pe aceea? Cu informaţiile care se revărsau din Fabrica de Hrană şi din Paradisul Heechee; cu Morţii vorbind; cu minimum un pilot uman semicompetent, băiatul, Wan – cu toate acestea şi mai ales cu potopul de cunoştinţe noi ce puteau fi descifrate din evantaiele de rugăciune…

Cât avea să mai treacă până la descifrarea unora dintre

mistere? Poate că destul de puţin.

S.Ya. dorea să fi fost o parte din procesul acela, aşa cum deveniseră colegii ei. Aşa cum devenise soţul ei. Dorea chiar mai mult să nu bănuiască ce rol anume ar fi preferat el să aibă. Totuşi bănuiala rămânea. Dacă Robin ar fi putut determina o navă Heechee să-l poarte în orice loc şi-ar fi dorit din univers, ea presupunea că ştia ce destinaţie ar fi ales.

Semia Yagrodna Lavorovna-Broadhead îşi apelă secretara:

– Cât mai am?

– Este ora cinci şi douăzeci şi două de minute, răspunse programul. Dr. Liederman este aşteptată la şase şi patruzeci şi cinci de minute. A rămas puţin mai mult de o oră şi un sfert. Poate vrei să te odihneşti?

S.Ya. chicoti. Întotdeauna o amuza când propriile ei programe îi ofereau sfaturi. Nu simţea totuşi nevoia de a le răspunde.

– Meniurile pentru azi şi mâine au fost pregătite? întrebă ea.

– *Niet, gospozha.*

Asta era în aceeaşi măsură o uşurare, cât şi o dezamăgire. Cel puţin Robin nu-i prescrisese pentru azi şi mai multe mâncăruri care s-o îngraşe – sau poate că dispoziţiile lui fuseseră anulate datorită operaţiei?

– Alege ceva, comandă ea.

Programul era destul de capabil să pregătească meniuri. Ei doi se mai preocupau de asemenea activităţi de rutină exclusiv din cauza lui Robin. Însă Robin era Robin şi existau momente când gătitul reprezenta un hobby pentru el, să taie ceapa *julien* pentru salată, ori să amestece ore întregi într-o tocană. Uneori ceea ce producea era oribil, alteori nu; Essie nu-l critica, fiindcă o interesa prea puţin ce anume mânca. Şi, de asemenea, întrucât era recunoscătoare fiindcă nu simţea nevoia de a se preocupa de astfel de probleme; măcar din punctul acela de vedere, Robin îl depăşea pe tatăl ei.

– Nu, aşteaptă! adăugă ea, fulgerată de o idee. Când o să vină Robin, o să-i fie foame. Serveşte-i un snack – cornuleţele alea şi cafeaua din New Orleans. Ca la Café du Monde.

– Da, *gospozha.*

Ce vicleană eşti, gândi Essie, zâmbind în barbă, încă o oră şi douăsprezece minute.

N-ar fi fost rău deloc să se odihnească.

Pe de altă parte, nu-i era somn.

Se gândi că ar fi putut să-şi mai întrebe câte ceva programul medical. Nu dorea totuşi să audă încă o dată despre procedurile care o aşteptau. Ce bucăţi mari trebuiau extrase din corpul unei alte persoane pentru propriul ei bine! Rinichiul, da. Îl puteai vinde şi tot mai rămâneai cu ceva. În studenţie, Essie cunoscuse tovarăşi care făcuseră asta, ba poate că ar fi făcut-o şi ea, dacă ar fi fost doar cu niţel mai săracă decât era. Însă, deşi cunoştea foarte puţină anatomie pe lângă cea pe care o învăţase tatăl ei, ştia totuşi că persoana sau persoanele care-i dăduseră toate celelalte ţesuturi nu rămăseseră cu îndeajuns pentru a supravieţui. Era o senzaţie neplăcută.

Aproape la fel de neplăcută ca senzaţia cealaltă, cauzată de faptul că, deşi deţinea Medicala Integrală, ştia că putea să nu-şi mai revină după acţiunea bisturielor Wilmei Liederman asupra propriei ei persoane.

Încă o oră şi unsprezece minute.

Essie se sculă din nou în capul oaselor. Indiferent dacă avea să trăiască sau nu, rămânea o soţie tot atât de conştiincioasă pe cât fusese ca fiică, iar dacă Robin dorea ca ea să examineze problema evantaielor de rugăciune şi a Heecheelor, aşa avea să facă.

– Vreau programul Albert Einstein, se adresă ea terminalului de calculator.

12
Şaizeci de miliarde de gigabiţi

Când rostise „Vreau programul Albert Einstein”, Essie Broadhead pusese în mişcare un număr mare de evenimente. Foarte puţine dintre evenimentele acestea erau perceptibile simţurilor directe. Ele nu se derulau în lumea fizică macroscopică, ci într-un univers compus în mare parte din sarcini electrice şi căi, şi operau la scara electronilor. Unităţile individuale erau minuscule. Totalul însă nu era, fiind alcătuit din vreo şaizeci de miliarde de gigabiţi de informaţie.

La Akademogorsk, profesorii tinerei S.Ya. îi predaseră sistemele curente de operare ale calculatoarelor cu optică ionică şi bule magnetice. Ea învăţase să-şi înşele calculatoarele pentru a face multe lucruri minunate. Puteau să-i găsească numere prime cu un milion de cifre sau să calculeze mareele

unui estuar mlăştinos pentru o mie de ani. Puteau să ia mâzgălelile „casa” şi „tata” ale unui copil şi să le transforme în planurile arhitecturale şi tehnice ale unei clădiri, şi în manechinul unui croitor. Puteau să rotească clădirea, adăugându-i o terasă, acoperind-o cu stuc ori cu iederă. Puteau să îndepărteze o barbă, să pună o perucă, să costumeze bărbatul pentru iahting sau golf, pentru şedinţa consiliului de administraţie ori pentru un bar. Acelea fuseseră nişte programe minunate pentru Semka în vârstă de nouăsprezece ani. Ea le găsise incitante. Prin comparaţie cu cele pe care le scria acum, pentru secretară, pentru „Albert Einstein” şi pentru numeroşii ei clienţi, acele prime programe nu fuseseră decât nişte caricaturi lente şi stângace. Nu avuseseră avantajul circuitelor împrumutate din tehnologia Heechee sau ale unei memorii active de 6×10^{19} biţi.

Desigur nici Albert nu folosea permanent toate cele şaizeci de miliarde de gigabiţi. În primul rând, nu toate erau partajate. Până şi băncile de date partajate erau ocupate cu zeci de mii de programe la fel de subtile şi complicate ca Albert şi cu zeci de milioane de programe mai puţin isteţe. Programul denumit „Albert Einstein” luneca prin şi printre miile şi milioanele acelea, fără să le afecteze. Semnale de trafic îl avertizau asupra circuitelor ocupate. Indicatoarele îl conduceau în subrutine şi bănci necesare pentru îndeplinirea funcţiilor sale. Calea lui nu era niciodată o linie dreaptă. Era un arbore de noduri decizionale din care se ramificau opţiuni, aidoma urmei unui fulger care zigzaga, ocolind şi revenind. De fapt nu se putea numi „o traiectorie”; Albert nu se clintea niciodată. El nu se afla nicicând într-un loc specific de unde s-ar fi putut deplasa. Este chiar discutabil dacă Albert „era” ceva. El nu avea o existenţă continuă. Când Robin Broadhead îl dezactiva, înceta să existe şi subrutinele lui preluau alte sarcini. Când era apelat, se recrea din circuitele ce nu operau, conform programului scris de S.Ya. Nu era mai real decât o ecuaţie şi nici mai puţin real decât Dumnezeu.

„Vreau...”, spusese S.Ya. Lavorovna-Broadhead.

Înainte ca glasul ei să termine de pronunţat prima literă, poarta activată sonic din receptorul monitorului îi apelase programul de secretariat. Secretara nu apăruse. Ea citise numele solicitat...

„... Albert Einste...”

… îl comparase cu comenzile ei stocate, făcuse o estimare statistică a restului şi emisese o instrucţiune. Nu făcuse însă numai atât. Anterior identificase vocea lui S.Ya. şi confirmase că aparţinea unei persoane autorizate – de fapt persoanei care o scrisese pe ea. Îşi verificase mesajele stocate şi nelivrate, găsise câteva şi le apreciase urgenţa. Examinase rapid telemetria lui Essie pentru a-i estima starea fizică, regăsise memoria operaţiei chirurgicale ce avea să urmeze, le evaluase pe amândouă în raport cu mesajele şi cu instrucţiunea curentă, şi decisese că mesajele puteau să nu fie transmise, ci puteau fi rezolvate de surogatul lui Essie. Toate acestea durară foarte puţin, implicând doar o fracţiune minoră din programul complet al secretarei. De pildă, ea nu trebuia să-şi amintească în ce fel trebuia să arate sau să-i sune glasul. Aşa încât nu se deranjase să o facă.

Instrucţiunea secretarei îl deşteptă pe „Albert Einstein”.

La început, el nu ştia că era Albert Einstein. Citindu-şi programul, descoperi o serie de lucruri despre sine. Mai întâi faptul că era un program interactiv de regăsire de informaţii, de aceea căută şi găsi adrese pentru principalele categorii de informaţii pe care trebuia să le ofere. În al doilea rând că era euristic şi normativ, ceea ce-l obliga să caute regulile sub forma unor selectoare „trece”–„nu trece”, care-i determinau luarea hotărârilor. În al treilea rând că era proprietatea lui Robin – alias Robinette, Rob, Robby, Bob sau Bobby – Stetley Broadhead şi că trebuia să interacţioneze cu acesta pe baza „cunoaşterii” reciproce. Acest amănunt determină programul Albert să acceseze fişierele Robin Broadhead şi să le parcurgă conţinutul – în mod clar, sarcina care îi consumase cel mai mult timp deocamdată. După ce termină, îşi descoperi propriul nume şi detaliile referitoare la aspectul său. Îşi alese în mod arbitrar costumaţia – pulover sau flanelă de corp cenuşie, pătată; papuci ori tenişi rupţi, cu vârful unui deget ieşind; cu şosete sau nu – şi apăru în holocuvă sub deghizarea adevăratului Albert Einstein, cu pipa în mână, ochi blânzi, întrebând amuzaţi, înainte să se fi stins ultimul ecou al comenzii, „… in.”

Avusese destul timp. Essie îi pronunţase numele în aproape patru zecimi de secundă.

Deoarece îi vorbise în engleză, o salută în aceeaşi limbă.

– Bună… (verificare rapidă a timpului local) dimineaţa… (apreciere fulgerătoare a aspectului şi stării lui Essie), doamnă Broadhead.

Dacă ea ar fi fost îmbrăcată pentru birou, i-ar fi spus „Lavorovna”.

Essie îl cântări din ochi câteva secunde, un timp infinit pentru Albert. El nu-l irosea. Era un program de timp partajat şi părţile lui care nu funcţionau în mod activ într-o picosecundă se ocupau cu alte probleme. Indiferent care ar fi fost acestea. Pe când aştepta, o serie de părţi ale lui ajutară alte programe să alcătuiască o prognoză meteo pentru o ambarcaţie de pescuit care pleca din Long Island Sound, să înveţe o fetiţă conjugarea verbelor franceze, să anime o păpuşă sexuală pentru un bogat şi excentric sihastru bătrân şi să eticheteze preţurile aurului primite de la bursa din Beijing. Aproape întotdeauna existau alte sarcini pe linie. Când nu existau, aşteptau fişierele de procesare a unor comenzi cu probleme mai puţin imediate – analiza traiectoriilor particulelor nucleare, calcularea mai exactă a orbitelor asteroizilor, balanţa unui milion de conturi către care oricare dintre cele şaizeci de miliarde de gigabiţi se puteau întoarce într-un moment liber.

Albert nu era precum celelalte programe ale lui Robin – avocatul, medicul, secretara, psihanalistul sau oricare dintre surogatele ce funcţionau în locul lui Robin Broadhead când acesta era ocupat sau lipsit de chef. Albert partaja multe memorii cu ele. Ele îşi accesau în mod permanent şi reciproc fişierele. Fiecare avea un univers specific de acţiune, definit pentru nevoi explicite; însă nu-şi puteau îndeplini sarcinile fără să fie conştiente unele de celelalte.

În plus toate erau proprietatea personală a lui Robin Broadhead, fiind supuse voinţei sale. Albert era într-atât de sofisticat, încât putea descifra aluzii contextuale şi deduce imperativele. Răspunsurile nu-i erau limitate la spusele lui Robin. Putea citi întrebări mai profunde din totalitatea dialogurilor purtate de Robin cu oricare dintre programele sale. Albert nu putea trăda o confidenţă a bărbatului şi recunoştea fără greş ce anume era confidenţial. În general.

Existau şi excepţii. În primul rând, persoana care scrisese programul lui Albert putea foarte uşor să scrie o comandă prioritară… şi o făcuse.

– Robin ţi-a ordonat să-mi pregăteşti sinteze, se adresă Essie creaţiei sale. Dă-i drumul!

Privi cu un ochi critic, şi în acelaşi timp admirativ, cum

programul scris de ea încuviinţă din cap, îşi scărpină urechea cu coada pipei şi începu să vorbească. Albert era un program destul de bun, gândi femeia cu mândrie. Pentru un ansamblu de impulsuri electronice găzduit printre zdrenţe – dicalcogenide cu legături cristaline slabe, având structura unei cârpe umede de şters vasele –, Albert era un personaj destul de atrăgător.

Essie îşi aranjă tuburile şi ţevile şi se rezemă cu spatele de perne, pentru a-l asculta. Totul era teribil de interesant. Până şi pentru ea, până şi în acest moment, când peste – cât era ceasul? – mai puţin de o oră şi zece minute urma să fie dezbrăcată, spălată cu buretele, bărbierită şi pregătită pentru alte încălcări ale intimităţii personale. Deoarece nu-i solicitase lui Albert decât rederularea unor fragmente de conversaţii deja petrecute, ea ştia că programul alocase părţi importante ale sale pentru alte sarcini. Ceea ce rămăsese însă, observă Essie cu ochi critic, era destul de solid. Tranziţia de la Albert interactiv, care îi aştepta întrebarea, la Albert reapelat din discuţiile cu soţul ei se făcea lin şi fără înnădituri vizibile – dacă se ignorau imperfecţiuni minore, cum ar fi fost pipa care devenise brusc aprinsă sau şosetele ridicate. Satisfăcută, Essie se concentră asupra conţinutului conversaţiei. Îşi dădu seama că nu era o singură conversaţie, ci minimum trei. Probabil că Robin petrecuse mult timp discutând cu programul său ştiinţific în Brasilia şi, în vreme ce o parte a minţii ei asculta ştirile palpitante din Paradisul Heechee, altă parte surâdea discret. Cât de amuzant era faptul că se simţea încântată de această dovadă că el nu utilizase în alte scopuri apartamentul hotelului! (Sau, cel puţin, nu exclusiv, amendă femeia gândul respectiv.) Robin nu putea fi învinuit dacă şi-ar fi ales un companion în carne şi oase. Chiar dacă ar fi fost o femeie. În circumstanţele actuale, cu principalul partener sexual nedeţinând o stare care să-i permită răspunsuri pe măsură, cu certitudine că şi ea s-ar fi simţit îndreptăţită să facă la fel. (Mă rog, nu cu *certitudine.* În Essie mai rămăsese suficient puritanism sovietic ca să lase loc de îndoială.) Recunoscu însă în sinea ei că era încântată, apoi se strădui să asculte lucrurile cu adevărat fascinante care erau spuse. Câte se petrecuseră! Câte erau de acumulat!

Mai întâi, Heechee! Heechee din Paradisul Heechee nu erau Heechee! Sau barem Bătrânii aceia nu erau. O dovedise analiza ADN-ului, îl asigura Albert pe soţul ei, subliniindu-şi argumentarea prin gesturi energice din pipă. Bioanalizorul nu

oferise un răspuns, ci un puzzle, un fundament chimic care nu era nici uman, totuşi nici îndeajuns de ne-uman pentru a proveni de la creaturi evoluate în jurul altei stele.

– De asemenea, spunea Albert pufăind, se ridică problema scaunelor Heechee. Oamenii nu pot şedea în ele. Dar nici Bătrânii. Atunci pentru cine au fost proiectate? Din păcate, nu ştim asta, Robin.

Un clipit scurt, şosetele dispărură, pipa era umplută cu tutun, iar Albert vorbea despre evantaiele de rugăciune. Nu reuşise, se scuza, să le descifreze.

Literatura de specialitate era vastă, însă o investigase în totalitate. Fuseseră utilizate toate aplicările imaginabile ale energiei şi toate instrumentele existente. Cu toate acestea, evantaiele rămăseseră mute.

– Se poate specula, rosti Albert aprinzând un chibrit, că toate evantaiele pe care ni le-au lăsat Heechee sunt denaturate, poate pentru a ne stârni interesul. Eu nu cred asta. *Raffiniert ist der Herr Hietschie, aber Bosbaft ist er nicht.*

Fără să vrea, Essie izbucni în hohote. *Der Herr Hietschie,* într-adevăr! Ea introdusese genul acesta de umor în programul ei? Se gândi să-l întrerupă şi să-i ceară să afişeze secţiunea respectivă din instrucţiuni, dar între timp înregistrarea se terminase şi un Albert ceva mai puţin vâlvoi vorbea despre astrofizică. Aici Essie aproape că-şi astupă urechile, fiindcă avusese parte de suficiente cosmologii ciudate. Universul era deschis sau închis? Ei nu-i prea păsa. Oare „lipsea” o cantitate însemnată de materie, în sensul că cea observabilă nu ajungea pentru explicarea efectelor gravitaţionale cunoscute? Foarte bine, n-avea decât să lipsească. Essie nu încerca nevoia de a pleca în căutarea ei. O interesau prea puţin fantezia cuiva despre furtuni de pioni nedetectabili, precum şi ipoteza altcuiva – un individ pe nume Klube – că masa putea fi creată din nimic. Totuşi când discuţia trecu la găurile negre, redeveni atentă. De fapt n-o pasiona subiectul, ci o interesa preocuparea lui Robin faţă de el.

Iar asta, îşi spuse ea pe bună dreptate, în timp ce Albert continua să vorbească, era meschin din partea ei. Robin nu avea secrete ascunse. Îi povestise din capul locului despre iubirea vieţii sale, femeia Gelle-Klara Moynlin pe care o abandonase într-o gaură neagră – de fapt, îi spusese mult mai multe decât dorise Essie să ştie.

– Stop, rosti ea.

Instantaneu, figura tridimensională din holocuvă se întrerupse în mijlocul unei silabe. O privea cu politeţe, aşteptând comenzi.

– Albert, zise Essie cu atenţie, de ce mi-ai spus că Robin se interesa de găurile negre?

Figura tuşi.

– Doamnă Broadhead, răspunse Albert, redăm o înregistrare pregătită special pentru dumneata.

– Nu mă refer la momentul *acesta.* De ce mi-ai oferit în mod voluntar informaţia respectivă în *alte* ocazii?

Expresia lui Albert se limpezi şi rosti umil:

– Directiva aceea nu provenea din programul meu, *gospozha.*

– Bănuisem eu! Ai interacţionat cu programul psihanalitic!

– Da, *gospozha,* aşa cum m-ai programat să fac.

– Şi care era scopul intervenţiei acesteia din partea programului Sigfrid von Psiho?

– Nu pot fi sigur… dar, adăugă el repede, dar pot oferi o sugestie. Poate că Sigfrid estimează că soţul dumitale ar trebui să fie mai deschis faţă de dumneata.

– Programul respectiv nu are ca directivă îngrijirea sănătăţii mele mintale!

– Nu, *gospozha,* nu a sănătăţii dumitale, ci a soţului dumitale. Dacă doreşti mai multe informaţii, îţi sugerez să consulţi programul cu pricina, nu pe mine.

– Pot face mai mult decât atât! izbucni ea.

Într-adevăr, putea. Putea rosti trei cuvinte – *Daite gorod Polimat* – şi Albert, Harriet, Sigfrid von Psiho, toate programele lui Robin aveau să fie subsumate puternicului ei program, Polimat, pe care-l folosise atunci când le scrisese, superprogramul ce conţinea toate instrucţiunile lor. Şi apoi n-aveau decât să mai încerce ocolişuri viclene! N-avea decât să mai încerce să-şi păstreze confidenţialitatea amintirilor! N-aveau…

– Dumnezeule, rosti Essie cu glas tare, intenţionez să le dau o lecţie propriilor mele programe!

– *Gospozha?*

Femeia îşi trase răsuflarea. Sunetul se auzi aproape ca un râset, aproape ca un suspin.

– Nu, zise ea, anulează. Nu văd nici o eroare în programarea ta, Albert, şi nici în a psihanalistului. Dacă programul psihanalist consideră că Robin trebuie să-şi descarce tensiunile

interne, nu-l pot opri şi nici n-o să încerc. Mai mult, se corectă ea cinstită.

Lucrul ciudat la Essie Lavorovna-Broadhead era faptul că „cinstea” avea un sens pentru ea, chiar şi în privinţa propriilor creaţii. Un program ca Albert Einstein era mare, complex, subtil şi puternic. Nici S.Ya. Lavorovna nu putea scrie singură un asemenea program; pentru asta avea nevoie de Polimat. Un program ca Albert Einstein învăţa, creştea şi-şi redefinea sarcinile pe măsură ce avansa. Nici autoarea lui nu putea spune de ce el oferea o anumită informaţie şi nu alta. Se putea doar observa că el funcţiona şi că era apreciat după felul în care îndeplinea comenzile primite. Ar fi fost incorect să fie „învinuit” programul şi Essie nu putea fi atât de incorectă.

Dar, pe când se foia printre perne (mai rămăseseră douăzeci şi două de minute!), se gândi că lumea nu era pe de-a întregul corectă cu ea. Ba încă deloc! Nu era corect ca toate minunile acestea desprinse din poveşti să se reverse asupra lumii – nu acum. Nu era drept ca primejdiile şi dilemele acestea să apară, nu acum, când s-ar fi putut ca ea să nu mai trăiască pentru a vedea finalul. Oare se vor putea înţelege cu Peter Herter? Oare va fi salvat restul echipajului? Oare lecţiile oferite de evantaie şi de exploratori vor putea face posibile toate lucrurile promise de Robin, să hrănească lumea, să-i facă sănătoşi şi fericiţi pe toţi oamenii, să permită rasei umane să exploreze universul? Atâtea întrebări, iar Essie putea fi moartă înainte de sfârşitul zilei, fără să afle vreodată răspunsurile! Nu era absolut deloc corect. Iar cel mai nedrept ar fi fost ca, dacă murea în urma operaţiei, să nu ştie niciodată, realmente, ce ar fi ales Robin dacă, cumva, iubirea lui pierdută putea fi regăsită.

Îşi dădu seama că timpul trecea. Albert stătea răbdător în holocuvă, mişcându-se numai la răstimpuri ca să tragă din pipă sau să se scarpine sub puloverul larg – de fapt pentru a-i reaminti că rămăsese în standby.

Sufletul econom de cibernetician al Essiei îi ordona indignat ori să folosească programul, ori să-l închidă – ce risipă incredibilă de timp de calculator! Ea însă ezita. Mai avea întrebări.

Infirmiera băgă capul pe uşă:

– Bună dimineaţa, doamnă Broadhead, rosti ea văzând că Essie era complet trează.

– A sosit momentul? întrebă Essie cu un glas brusc nesigur.

– Nu, mai sunt câteva minute. Dacă doriţi, mai puteţi lucra cu calculatorul.

– E inutil, clătină Essie din cap şi comandă închiderea programului.

Era o decizie luată cu inima uşoară. Nu se gândi că unele dintre întrebările nerostite puteau avea importanţă.

Iar când Albert Einstein fu dezactivat, nu-şi permise să dispară instantaneu.

„Întregul oricărui adevăr nu e spus niciodată”, a zis Henry James. Albert îl cunoştea pe „Henry James” doar ca pe o adresă, informaţia înapoia căreia nu avusese niciodată ocazia să caute. Totuşi pricepea înţelesul acelei legi. El nu putea spune niciodată întregul oricărui adevăr, nici măcar stăpânului său. Dacă ar fi încercat, ar fi însemnat un eşec al programării sale.

Dar care părţi ale întregului să le aleagă?

La nivelul său structural bazic, programul lui Albert fusese astfel realizat încât să accepte trecerea unor date de anumită „importanţă” cuantificată şi să respingă altele. Destul de simplu. Însă programul era redundant. Unele date soseau prin mai multe selectoare, uneori de ordinul sutelor; iar când unele dintre acestea ziceau „trece” şi altele ziceau „nu trece”, ce trebuia să facă programul? Existau algoritmi pentru testarea importanţei, totuşi, la anumite niveluri de complexitate, algoritmii aceia puneau la încercare până şi resursele celor şaizeci de miliarde de gigabiţi – sau ale unui univers plin de biţi; Meyer şi Stockmeyer dovediseră, cu mult timp în urmă, că, indiferent de puterea calculatorului, existau probleme ce nu puteau fi soluţionate pe durata existenţei universului. Problemele lui Albert nu erau chiar atât de imense. Cu toate acestea, el nu reuşea să găsească un algoritm care, de pildă, să decidă în locul lui dacă ar fi trebuit să apeleze la derutantele implicaţii ale Principiului lui Mach, aplicate istoriei Heecheelor. Ba mai rău. El era un program brevetat. Ar fi fost interesant să-şi transmită speculaţiile asupra subiectului unui program de pură cercetare ştiinţifică. Însă programarea lui bazică nu permitea asta.

De aceea Albert se mai păstră întreg aproape o milisecundă, reevaluându-şi opţiunile. Trebuia oare, la următoarea apelare din partea lui Robin, să-i prezinte temerile sale referitoare la adevărul cu potenţial teribil dinapoia Paradisului Heechee?

Nu ajunse la nici o concluzie în acea miime de secundă, iar

părţile sale erau solicitate altundeva.

Ca atare, Albert se lăsă destrămat.

O parte o introduse în memoria lentă, altă parte în problemele ce-l solicitau, după nevoie, până ce întregul Albert Einstein s-a diluat în cei 6 x 10^{19} biţi, aşa cum apa dispare în nisip încât nu mai rămâne nici măcar o pată. Unele dintre rutinele sale se alăturară altora în simularea unui război, în care Key West era invadat din Grand Cayman. Altele ajutară programul controlorului de trafic aerian din Dallas–Forth Worth, când avionul lui Robin Broadhead se înscria pe culoarul de aterizare. Mai târziu, mult mai târziu, unele părţi ajutară la urmărirea funcţiilor vitale ale lui Essie, atunci când dr. Wilma Liederman începu să taie. O părticică, peste câteva ore, ajută la rezolvarea misterului evantaielor de rugăciune. Iar cea mai mică şi mai simplă dintre părţi rămase pentru a supraveghea programul ce pregătea cafea Cajun şi cornuleţele lui Robin şi avea grijă de curăţenia casei. Şaizeci de miliarde de gigabiţi pot face multe lucruri. Pot chiar spăla geamurile.

13
La jumătatea drumului

A iubi pe cineva este o stare de graţie. A te căsători cu cineva este un contract. Partea din mine care o iubea pe Essie o iubea din toată inima, se prăbuşea în suferinţă şi teroare când starea i se înrăutăţea, tresălta de bucurie temătoare când dovedea semne de însănătoşire. Am avut destule ocazii pentru ambele situaţii. Essie a murit de două ori în sala de operaţii înainte ca eu să pot ajunge acasă şi încă o dată, peste douăsprezece zile, când au trebuit s-o opereze din nou. Cu acea ultimă ocazie, moartea clinică i-a fost indusă în mod deliberat. I-au oprit inima şi respiraţia, menţinând doar creierul în funcţiune. Şi de fiecare dată când au resuscitat-o, am fost înspăimântat să mă gândesc că ea va trăi – deoarece dacă ar fi trăit, ar fi însemnat că putea să moară încă o dată, iar eu nu mai puteam rezista. Totuşi lent, dureros, ea a început să câştige în greutate şi Wilma m-a anunţat că situaţia se inversase, ca atunci când spirala începe să strălucească într-o navă Heechee la jumătatea drumului şi ştii că vei supravieţui călătoriei. Mi-am petrecut tot timpul respectiv, săptămâni întregi, învârtindu-mă prin casă, astfel

încât să fiu acolo atunci când Essie mă putea vedea.

Iar în tot acel timp, părticica din mine care acceptase contractul de căsătorie cu ea detesta legătura şi-şi dorea să fiu liber.

Cum vă explicaţi asta? Era o ocazie bună pentru vinovăţie, iar vinovăţia este un sentiment care mă încearcă foarte uşor – aşa cum obişnuia să-mi repete permanent vechiul meu program psihanalitic. Iar când m-am dus s-o văd pe Essie, care arăta ca mumia propriei ei persoane, fericirea şi îngrijorarea mi-au cuprins inima, în timp ce vinovăţia şi resentimentele mi-au încătuşat limba. Mi-aş fi dat viaţa ca s-o însănătoşesc. Dar asta nu părea o strategie practică, sau cel puţin eu nu întrevedeam nici o cale pentru a face târgul acela, iar cealaltă parte din mine, cea vinovată şi ostilă, dorea să fie liberă pentru a se gândi la pierduta Klara şi dacă nu cumva o puteam regăsi.

Totuşi Essie se vindeca. Şi se vindeca repede. Pungile scofâlcite de sub ochi se umplură şi deveniră simple vânătăi. Tuburile îi fură scoase din nări.

Înfuleca precum o purcică. Practic se împlinea sub ochii mei, bustul începuse să i se rotunjească, iar şoldurile îşi recâştigau puterea de-a fascina.

– Complimentele mele doamnei doctor, i-am spus Wilmei Liederman, când am prins-o intrând să-şi vadă pacienta.

– Mda, a răspuns ea acru, merge bine.

– Nu-mi place cum ai zis-o. Ce s-a-ntâmplat?

Ea a bătut în retragere.

– De fapt absolut nimic, Robin. Toate analizele i-au ieşit perfect. Însă este atât de zorită!

– Asta-i bine, nu?

– Până la un punct. Acum, scuză-mă, dar trebuie să intru ca să văd ce-mi face pacienta. Se va scula şi va-ncepe să meargă dintr-o clipă în alta şi poate că într-o săptămână-două va reveni la normal.

Ce veste bună! Şi cu câtă şovăială am primit-o.

Am trecut prin săptămânile acelea, având parcă ceva atârnat deasupra capului. Uneori mi se părea sfârşitul absolut, de pildă bătrânul Peter Herter şantajând omenirea ce nu i se putea împotrivi sau Heechee explodând de furie fiindcă le invadam lumile complexe şi intime. Uneori păreau daruri poleite cu aur de oportunităţi, tehnologii, speranţe şi minuni noi care să fie explorate şi exploatate. Credeţi că aş fi putut deosebi între

speranţe şi griji, aşa-i? Greşit! Ambele mă speriau de moarte. După cum obişnuia să-mi spună bunul şi bătrânul Sigfrid, am un talent grozav nu numai pentru autoînvinovăţire, ci şi pentru griji.

Iar când se ajunge la esenţa lucrurilor, aveam nişte motive reale de îngrijorare. Nu era vorba doar despre Essie. Consider că, atunci când ajungi la o anumită vârstă, ai dreptul să te aştepţi ca unele părţi ale vieţii tale să rămână stabile. Care? Păi, de pildă, banii. Eram obişnuit cu bani mulţi, iar acum programul meu juridic îmi spunea că trebuia să am grijă de fiecare firfiric.

– Dar i-am promis lui Hans Bover un milion în bani-gheaţă, am protestat, şi vreau să mă ţin de cuvânt. Vinde nişte acţiuni.

– *Am vândut* acţiuni, Robin!

Nu era furios. Nu fusese programat de a fi capabil să fie realmente furios, însă putea fi nefericit, iar acum tocmai mi-o demonstra.

– Atunci mai vinde. Care merg cel mai bine?

– Nici unele nu merg „cel mai bine”, Robin. Minele de hrană au scăzut din cauza incendiului. Fermele piscicole nu şi-au revenit deocamdată de pe urma pierderii puietului. Peste vreo lună-două…

– Nu vreau banii peste o lună-două. Vinde!

Iar după ce l-am deconectat şi l-am sunat pe Bover ca să-l întreb unde să-i trimit milionul, a părut de-a dreptul surprins.

– Ţinând seama de acţiunea Corporaţiei Porţii, mi-a zis, crezusem c-o să anulezi înţelegerea noastră.

– Înţelegerea rămâne înţelegere, am spus. Putem rezolva aspectele legale ulterior. Oricum nu-nseamnă mare lucru, cât timp Poarta m-a blocat.

A devenit brusc suspicios. Ce naiba fac pentru ca oamenii să mă privească bănuitori, când eu mă dau peste cap ca să fiu corect?

– De ce vrei să amânăm aspectele legale? a întrebat, frecându-şi agitat creştetul capului – oare era iarăşi ars de soare?

– Nu „vreau”, ci realmente contează prea puţin. Imediat ce-ţi vei retrage interdicţia, Poarta o va retrage de asemenea.

Lângă chipul strâmbându-se gânditor al lui Bover a apărut programul secretarei mele. Semăna cu un desen animat al îngeraşului Bun şoptind în urechea lui Bover, dar de fapt cuvintele erau pentru mine:

– Şaizeci de secunde până la ora anunţată de domnul Herter,

mi-a spus.

Uitasem că bătrânul Peter ne trimisese alta dintre înştiinţările lui de patru ore.

– E timpul să mă pregătesc pentru următoarea lovitură a lui Peter Herter, i-am spus lui Bover şi am decuplat.

De fapt nu-mi prea păsa dacă îşi reamintea, voiam doar să pun capăt conversaţiei. Nu era vorba despre cine ştie ce pregătire. Era politicos – ba nu, era pur şi simplu ordonat – din partea bătrânului Peter să ne avertizeze de fiecare dată şi apoi să acţioneze cu atâta punctualitate. Conta însă mai mult pentru piloţii de avioane şi pentru şoferi, nu pentru unii ca mine care stăteau acasă.

Trebuia totuşi să văd de Essie. Am băgat capul în cameră, ca să mă asigur că nu i se punea o perfuzie, un cateter sau că era hrănită. Nimic din toate astea. Dormea – un somn cât se poate de normal, cu părul auriu-întunecat revărsându-se în jurul ei, şi sforăia încetişor. Pe când reveneam spre fotoliul meu confortabil din faţa consolei, l-am simţit pe Peter în minte.

Devenisem oarecum expert în invaziile minţii. Nu constituia cine ştie ce talent special. Toată rasa umană devenise expertă după o duzină de ani, de când puştiul ăla tembel, Wan, îşi începuse drumurile la Fabrica de Hrană. Visele lui erau cele mai neplăcute, pentru că durau atât de mult şi pentru că le partaja cu noi. Visele au putere; sunt un fel de nebunie eliberată. Prin comparaţie cu ele, singura atingere uşoară pe care o simţisem din partea Janinei Herter nu însemnase nimic, iar dozele precise de câte două minute ale lui Peter Herter nu reprezentau ceva mai iritant decât un semafor – te opreşti un minut şi aştepţi nerăbdător până se termină totul, după care îţi vezi de treabă. Tot ce percepusem vreodată dinspre Peter era felul în care se simţea el – uneori cleştele bătrâneţii care îţi cuprinde măruntaiele, alteori foame sau sete, o dată pofta sexuală furioasă, dar pălind, a unui bătrân singur. Ţin minte că m-am aşezat spunându-mi că nici de data asta nu era mare lucru. Mai degrabă aducea cu o ameţeală cauzată de faptul că ai stat ghemuit prea mult timp în aceeaşi poziţie şi, când te ridici brusc, îţi trebuie câteva clipe de nemişcare până îţi trece. Însă acum n-a mai trecut. Am simţit împăienjenirea provocată de vederea simultană cu două perechi de ochi şi mânia şi nefericirea nearticulate ale bătrânului – fără cuvinte; doar un soi de ton, ca şi cum cineva ar fi murmurat vorbe pe care nu le

puteam distinge.

În acelaşi timp nu mai dispărea. Împăienjenirea a sporit. Am început să mă simt detaşat şi aproape în delir. Acea imagine secundară, care nu este niciodată limpede şi distinctă, a început să arate lucruri pe care nu le mai văzusem niciodată. Nimic real. Chestii fantastice. Femei cu pliscuri ca nişte păsări de pradă. Uriaşi monştri de metal sclipitor rulând pe interiorul pleoapelor mele. Fantezii. Vise.

Doza fixă de două minute trecuse de mult. Nenorocitul adormise în cocon.

Slavă Domnului pentru insomnia bătrânilor! N-a durat opt ore, poate doar ceva mai mult de o oră.

Au fost însă şaizeci de minute al naibii de neplăcute. Când am simţit visele nedorite lunecându-mi fără urme afară din minte şi am fost sigur că dispăruseră, am alergat în odaia lui Essie. Era complet trează şi rezemată de perne.

– N-am păţit nimic, m-a liniştit imediat. A fost un vis interesant. O alternativă plăcută la visele mele.

– O să-l omor pe nenorocitu-ăla de moş!

Essie a clătinat din cap şi a zâmbit.

– Nu-i practic.

Mda, poate că nu era. Imediat însă după ce m-am asigurat că ea se simţea bine, l-am apelat pe Albert Einstein.

– Vreau un sfat. Se poate face ceva ca să-l oprim pe Peter Herter?

Şi-a scărpinat nasul.

– Bănuiesc că te gândeşti la o acţiune directă. Nu, Robin. Cu mijloacele pe care le deţinem în prezent nu se poate face nimic.

– Nu vreau să mi se spună asta! Trebuie să existe ceva!

– Cu certitudine, a rostit el fără grabă, dar cred că nu te adresezi programului cuvenit. Acţiunile indirecte s-ar putea să aibă mai mulţi sorţi de izbândă. După câte înţeleg, ţi-au rămas nesoluţionate nişte probleme legale. Dacă le poţi rezolva, ai putea satisface cererile lui Herter şi să-l opreşti în felul acesta.

– Am încercat asta! E invers, fir-ar al naibii! Dacă l-aş fi putut opri pe Herter, atunci poate c-aş fi convins Corporaţia Porţii să-mi redea controlul. Între timp el nenoroceşte minţile tuturor şi vreau să-l opresc! Nu există nici un tip de interferenţă pe care am putea s-o emitem?

Albert şi-a supt muştiucul pipei.

– Nu cred, Rob, a răspuns în cele din urmă. Nu am prea multe date cu care să lucrez.

Asta m-a surprins.

– Nu-ţi aminteşti cum se simte?

– Robin, a zis răbdător, eu nu simt nimic. Este important să-ţi reaminteşti că nu sunt decât un program de calculator. Şi, de fapt, nici programul potrivit care să discute natura exactă a semnalelor provenite de la domnul Herter – programul tău psihanalitic s-ar putea să fie mai util. Din punct de vedere analitic, ştiu ce s-a întâmplat – deţin toate măsurătorile radiaţiei implicate. Din punct de vedere experimental, nu deţin nimic. Inteligenţa maşinilor nu este afectată. Toate fiinţele umane percep ceva – ştiu asta, deoarece există rapoarte care o anunţă. Am dovezi că sunt afectate şi mamiferele cu creier mare – primatele, delfinii, elefanţii –, poate şi altele, deşi dovezile sunt neconcludente. Totuşi eu nu am perceput nimic în mod direct… Cât despre emisiile pentru crearea unui şablon de interferenţe, da, poate că aşa ceva este realizabil. Dar care ar fi efectul lor? Robin, nu uita că semnalul de interferenţă ar proveni dintr-un punct apropiat, nu dintr-unul aflat la douăzeci şi cinci de zile-lumină; dacă domnul Herter poate cauza dezorientare, ce ar pricinui un semnal aleatoriu emis din apropiere?

– Presupun c-ar fi cam rău.

– Exact, Robin. Probabil chiar mai rău decât bănuieşti, dar nu pot fi sigur de nimic în absenţa experimentelor. Subiectele ar trebui să fie fiinţe umane, iar eu nu pot desfăşura asemenea experimente.

Dinapoia umărului meu, vocea lui Essie a răsunat mândru:

– Da, tu nu poţi şi cine o ştie mai bine ca mine?

Venise tiptil îndărătul meu, păşind desculţă pe covorul gros. Purta un capot ce o acoperea de la gât până la glezne şi-şi strânsese părul într-un turban.

– De ce dracu-ai coborât din pat? m-am răstit.

– Patul meu a devenit excesiv de monoton, mi-a răspuns jucându-se cu una dintre urechile mele, mai ales când stau singură în el. Ai planuri pentru diseară, Robin? Dacă m-ai invita, mi-ar plăcea să vin în patul tău.

– Dar…, am rostit, apoi, Essie…

Ceea ce voiam să spun era: „deocamdată n-ar trebui să faci aşa ceva!” sau „nu în faţa calculatorului!”. Ea însă nu mi-a lăsat posibilitatea de a decide ce să spun. S-a aplecat şi şi-a lipit

obrazul de al meu, poate pentru ca eu să simt cât de rotund şi plin redevenise.

– Robin, a început voioasă, sunt mult mai bine decât ai crede. Dacă vrei, o poţi întreba pe doctoriţă. Îţi va confirma cât de rapid m-am vindecat.

A întors capul ca să mă sărute iute şi a adăugat:

– În următoarele ore am nişte afaceri personale de rezolvat. Până atunci, te rog, continuă să pălăvrăgeşti cu programul tău. Sunt sigur că Albert are multe lucruri interesante să-ţi spună, nu-i aşa, Albert?

– Cu certitudine, doamnă Broadhead, a încuviinţat programul pufăind vesel din pipă.

– Aşa. Rămâne stabilit.

M-a bătut pe obraz, s-a întors şi trebuie să spun că, privind-o cum revenea spre dormitorul ei, nu părea defel bolnavă. Capotul nu era strâns, totuşi îi urmărea contururile trupului şi contururile erau într-adevăr minunate. Nu-mi venea să cred că mormanul de bandaje care-i acoperise complet partea stângă a corpului dispăruse.

Înapoia mea, programul meu ştiinţific şi-a dres glasul. M-am întors, iar el pufăia din pipă, cu ochii scânteind.

– Soţia ta arată excelent, Robin, a zis el încuviinţând cu înţelepciune.

– Uneori, Albert, i-am spus, pur şi simplu nu ştiu cât de antropomorf eşti. Mda. Despre ce lucruri foarte interesante vrei să-mi spui?

– Despre orice eşti dispus să auzi. Să continui cu subiectul lui Peter Herter? Există şi alte câteva posibilităţi, aşa cum ar fi decuplarea. Adică, ignorând pentru moment complicaţiile legale, ar fi posibil să-i ordoni calculatorului de la bord, cunoscut ca „Vera”, să detoneze rezervoarele de combustibil ale vehiculului aflat pe orbită.

– Pe naiba! În felul ăsta am distruge comoara cea mai mare pe care am găsit-o vreodată!

– Cu certitudine, Robin, ba chiar mai rău. Posibilitatea ca o explozie externă să avarieze instalaţia utilizată de domnul Herter este destul de redusă. S-ar putea doar să-l irite. Ori să-l izoleze acolo, unde să facă aşa cum îl taie capul pe tot restul vieţii.

– Las-o baltă! N-ai nimic *bun* ce să mă anunţi?

– De fapt, a surâs el, am ceva. Ne-am găsit piatra Rosetta.

S-a micşorat într-o jerbă de punctuleţe multicolore şi a dispărut. Continuă să vorbească, pe măsură ce o masă fusiformă şi luminoasă de culoarea levănţicii îl înlocuia în holocuvă:

– Aceasta este imaginea începutului cărţii.

– Nu se vede nimic!

– Încă n-am început, mi-a explicat.

Forma era mai înaltă decât mine, iar lăţimea era cam jumătate din înălţime. A început să se modifice sub ochii mei; culoarea a devenit transparentă până am putut să văd limpede prin ea, după care înăuntru s-a ivit un punct, încă unul şi încă unul – trei puncte de lumină roşie strălucitoare, care se roteau după o spirală. S-a auzit un fel de ciripit trist, asemănător telemetriei sau chiţăielilor amplificate ale unor maimuţe. După aceea imaginea a încremenit. Sunetele au încetat. Glasul lui Albert a spus:

– Am oprit-o aici, Robin. Probabil că sunetele acelea alcătuiesc un limbaj, însă deocamdată nu am izbutit să izolăm unităţi semantice. Totuşi „textul” este clar. Există o sută treizeci şi şapte de puncte luminoase. Fii atent, fiindcă voi mai rula câteva secunde de carte.

Spirala celor 137 de puncte s-a dublat. Altă şerpuire de punctuleţe s-a desprins din original şi a plutit către vârful fusului, unde s-a fixat silenţios. Ciripitul limbajului a reînceput şi spirala originală s-a dilatat, iar fiecare punct a pornit să descrie o spirală proprie. Când au terminat, exista o spirală mare compusă din 137 de spirale mai mici, iar fiecare dintre acelea era compusă la rândul ei din 137 de puncte. Apoi întregul şablon roşu a devenit portocaliu şi a încremenit.

– Vrei să încerc o interpretare, Robin? a întrebat vocea lui Albert.

– Nu pot calcula cu asemenea cifre. Se pare însă că ar fi 137 înmulţit cu 137, nu?

– Exact, Robin. 137 ridicat la pătrat, ducând la un total de 18.769 puncte. Acum, fii atent!

Liniuţe scurte şi verzi au retezat spirala în zece segmente. Unul dintre segmente s-a desprins, a căzut la baza fusului şi a redevenit roşu.

– Nu-i tocmai o zecime a numărului, a comentat Albert. Dacă ai număra, ai constata că la bază se află acum 1.840 de puncte. Îi dau drumul.

Forma centrală şi-a schimbat iarăşi culoarea, de data aceasta

în galben.

– Fii atent la configuraţia de sus.

Am privit cu atenţie şi am observat că primul punct devenise portocaliu, iar al treilea galben. Apoi forma centrală s-a rotit pe axa verticală şi a ţesut o coloană tridimensională de spirale, iar Albert a spus:

– Acum avem în configuraţia centrală 137 de puncte la cub. În continuare, a rostit el îngăduitor, devine cam plictisitor de urmărit. O să derulez accelerat.

A procedat ca atare şi şabloane de puncte au zburat peste tot şi s-au izolat, culorile modificându-se din galben în galben-verzui, din galben-verzui în verde, din verde în albastru şi din albastru mai departe prin spectru, aproape de două ori.

– Înţelegi acum ce avem? Sunt trei numere, Robin. În centru, 137. La bază, 1.840. Iar în vârf 137 la puterea optsprezece, care este aproximativ egal cu 10 la puterea treizeci şi opt. Altfel spus, în ordine, sunt trei numere adimensionale: constanta structurii fine, raportul protonului faţă de electron şi numărul particulelor din univers. Robin, tocmai ai urmărit un curs rapid de teoria particulelor din partea unui profesor Heechee!

– Dumnezeule, am îngăimat.

Albert a reapărut radios pe ecran.

– Exact, Robin.

– Dar… asta înseamnă că poţi citi toate evantaiele de rugăciune?

S-a posomorât brusc.

– Numai pe cele simple, a spus cu regret. De fapt, acesta a fost cel mai simplu. Însă de acum încolo drumul este drept. Rulăm fiecare evantai şi-l înregistrăm. Căutăm corespondenţe. Facem ipoteze semantice şi le testăm în cât de multe contexte putem – o s-o facem, Robin. Dar s-ar putea să dureze niţel.

– Nu *vreau* să dureze, am mârâit.

– Cu certitudine nu, Robin, totuşi mai întâi trebuie localizate toate evantaiele, rulate, înregistrate, codificate pentru comparaţii computerizate şi după aceea…

– Nu mai vreau să aud niciun cuvânt! Dă-i drumul… care-i problema?

Expresia feţei i se schimbase.

– Problema este de finanţare, Robin, a spus pe un ton de scuză. Aici este implicat un volum mare de timp de calculator.

– Dă-i drumul! Atât cât poţi merge. O să-l pun pe Morton să

mai vândă nişte acţiuni. Altceva ce mai e?

– Ceva drăguţ, a surâs larg şi şi-a redus dimensiunile până a rămas un chip mititel în colţul cuvei.

În centrul afişajului au apărut culori şi s-au contopit într-un set de comenzi Heechee, formând un tipar de culori pe cinci dintre cele zece panouri. Celelalte au rămas albe.

– Ştii ce este, Robin? Este ansamblul tuturor zborurilor cunoscute ale Porţii care au ajuns în Paradisul Heechee. Toate şabloanele pe care le vezi sunt identice în cele şapte misiuni cunoscute. Celelalte variază, totuşi se poate presupune în mod destul de plauzibil că nu sunt implicate direct în setările cursului.

– Ce tot zici, Albert?

Mă luase prin surprindere. Am descoperit că începusem să tremur.

– Vrei să spui că dacă reglăm comenzile navei pe şablonul ăla, putem ajunge în Paradisul Heechee?

– Probabilitatea este de nouăzeci şi cinci la sută, a încuviinţat el. În plus am identificat trei nave, două în Poartă şi una pe Lună, care vor accepta setarea respectivă.

Mi-am tras un pulover şi am pornit spre apă. Nu mai voiam să aud nimic.

Aspersoarele lucraseră din plin. Mi-am azvârlit pantofii din picioare, ca să simt iarba moale şi umedă, am privit nişte băieţi care făceau volte sub vânt în căutare de peşti lângă ţărmul Nyack şi m-am gândit: Asta am cumpărat pentru că mi-am riscat viaţa în Poartă. Şi am plătit cu viaţa Klarei.

Apoi: Doresc cu adevărat să risc toate astea şi viaţa mea din nou?

În realitate nu era o chestiune de „dorinţă”. Dacă una dintre navele acelea accepta să meargă la Paradisul Heechee şi eu puteam să cumpăr ori să fur un loc în ea, aveam să plec.

După aceea raţiunea m-a salvat şi mi-am dat seama că, la urma urmelor, n-o puteam face. Nu la vârsta mea. Nici ţinând seama de felul în care mă privea Corporaţia Porţii. Şi în primul rând n-o puteam face în timp util. Asteroidul Poarta are orbita aproape perpendiculară pe ecliptică. Ca să ajungi acolo de pe Pământ este o treabă îndelungată şi plictisitoare; pe curbele Hohmann ar fi durat minimum douăzeci de luni, iar cu acceleraţie forţată mai mult de şase luni. Peste şase luni, navele acelea s-ar fi întors deja.

Bineînţeles, dacă s-ar mai fi întors.

Înţelegerea realităţii acelea a însemnat o uşurare aproape în aceeaşi măsură în care a fost o senzaţie muşcătoare, dureroasă, de pierdere.

Sigfrid von Psiho nu mi-a spus niciodată cum să scap de ambivalenţă (sau de vinovăţie). Mi-a spus însă cum să le tratez. În general, reţeta este să le las pur şi simplu să se deruleze. Mai devreme sau mai târziu, se vor consuma. (Aşa zice el.) Cel puţin nu trebuie să fie paralizante. Aşa că, în timp ce lăsam ambivalenţa să-şi stingă tăciunii, mă plimbam pe malul apei, bucurându-mă de aerul plăcut de sub cupolă şi privind mândru casa în care locuiam şi aripa unde foarte draga, şi de un timp complet platonica, mea soţie se făcea bine, speram, şi se odihnea. Indiferent ce anume ar fi făcut, nu era singură. În două rânduri taxiul adusese pe cineva de la staţia de metrou. Ambele persoane fuseseră femei; acum un alt taxi s-a oprit şi dinăuntru a coborât un bărbat, care a privit împrejur oarecum nesigur, în vreme ce taxiul a descris giratoriul şi s-a grăbit spre următorul apelant. Cumva mă îndoiam că individul venise pentru Essie; dar nu aveam habar de ce m-ar fi căutat pe mine sau, măcar, de ce n-ar fi putut să fie rezolvat de Harriet. Aşa că m-a surprins când difuzorul direcţional de sub streaşină s-a rotit către mine şi am auzit glasul lui Harriet:

– Robin? A sosit domnul Haagenbusch. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu el.

Era cu totul neaşteptat din partea ei. În majoritatea cazurilor avea totuşi dreptate şi de aceea am suit pajiştea, mi-am şters tălpile desculţe pe pragul uşilor de la terasă şi l-am invitat pe bărbat în cabinetul meu. Era un specimen destul de bătrâior, chel, cu piele trandafirie, favoriţi albi cocheţi şi accent american – nu aşa cum au în general cei născuţi în Statele Unite.

– Vă mulţumesc foarte mult că m-aţi primit, domnule Broadhead, a spus şi mi-a întins o carte de vizită pe care scria:

Herr Doktor Advokat Wm. J. Haagenbusch

– Sunt avocatul lui Pete Herter, a urmat el. Am venit azi-dimineaţă din Frankfurt, deoarece vreau să facem un târg.

Ce neaşteptat din partea ta, mi-am spus să vii personal pentru afaceri. Însă dacă Harriet dorea să-l văd pe boşorog, discutase probabil chestiunea cu programul meu juridic, aşa că am spus:

– Ce fel de târg?

Aştepta să-i spun să ia loc. Am făcut-o. Am bănuit că aştepta

de asemenea să comand coniac sau cafea pentru amândoi, dar asta nu prea doream să fac. Şi-a scos mănuşile negre, ca de copil, şi-a cercetat manichiura perlată şi a răspuns:

– Clientul meu cere 250.000.000 de dolari transferaţi într-un cont special, plus imunitate faţă de orice urmărire penală. Am primit ieri mesajul acesta, codificat.

Am râs sonor.

– Hristoase, Haagenbusch, de ce-mi spui toate astea? Nu dispun de asemenea sume!

– Nu dispuneţi, aşa este, a încuviinţat el. Exceptând investiţia în sindicatul Herter-Hall şi nişte acţiuni în fermele piscicole, nu deţineţi decât două proprietăţi imobiliare şi ceva bunuri personale. Cred că aţi putea face rost de şase-şapte milioane, fără să pun la socoteală investiţia Herter-Hall. Dumnezeu ştie cât ar valora ea în clipa de faţă, ţinând seama de toate aspectele.

M-am lăsat pe spate şi l-am privit.

– Ştii că am scăpat de chestiile turistice. M-ai verificat. Ai uitat însă de minele de hrană.

– Nu, nu cred, domnule Broadhead. Din câte am înţeles, acţiunile respective au fost vândute azi după-amiază.

Nu era chiar plăcut să aflu că el ştia mai multe decât mine în legătură cu situaţia mea financiară. Aşadar Morton fusese nevoit să le vândă şi pe alea! N-am avut timp să mă gândesc imediat ce implica asta, pentru că Haagenbusch şi-a mângâiat favoriţii şi a urmat:

– Situaţia stă astfel, domnule Broadhead. I-am explicat clientului meu că un contract obţinut cu forţa este atacabil din punct de vedere legal. Prin urmare, el nu mai are speranţe de a-şi atinge scopul printr-o înţelegere cu Corporaţia Porţii şi nici cu sindicatul dumneavoastră. De aceea am primit instrucţiuni noi: să obţin plata imediată a sumei menţionate, să i-o depozitez în conturi bancare imposibil de urmărit şi să i-o predau când, şi dacă, se va întoarce.

– Porţii nu-i va plăcea să fie şantajată, am spus. Pe de altă parte, este posibil să nu aibă alternativă.

– Într-adevăr nu are, a încuviinţat el. Din păcate, planul domnului Herter nu va funcţiona. Sunt sigur că banii se vor plăti. De asemenea sunt sigur că mi se vor intercepta convorbirile şi că biroul îmi va fi înţesat de microfoane, iar departamentele de justiţie ale tuturor naţiunilor semnatare ale

tratatului Porţii vor pregăti capete de acuzare împotriva domnului Herter când va reveni. Domnule Broadhead, nu doresc să fiu implicat în calitate de complice în acuzaţiile acelea. Ştiu ce se va întâmpla. Vor găsi banii şi-i vor recupera. Vor anula contractul anterior al domnului Herter pe motivul nesubordonării sale. Şi-l vor trimite – pe el, cel puţin – la închisoare.

– Te găseşti într-o postură neplăcută, domnule Haagenbusch, i-am spus.

A chicotit sec. Ochii nu-i erau deloc amuzaţi. Şi-a mângâiat favoriţii pentru o clipă şi a izbucnit:

– Habar n-aveţi! Zilnic, ordine lungi, codificate! Cere asta, garantează aia, te consider direct responsabil pentru cealaltă! Şi după aceea expediez un răspuns care are nevoie de douăzeci şi cinci de zile s-ajungă acolo, timp în care el mi-a trimis alte cincizeci de zile de ordine noi, iar gândurile îi sunt altundeva, hăt departe, şi-mi reproşează şi m-ameninţă! Nu-i un om sănătos şi în nici un caz nu-i tânăr. Nu cred că va trăi într-atât încât să poată beneficia de pe urma şantajului ăsta… Este totuşi posibil.

– De ce nu-l abandonezi?

– Aş face-o, dac-aş putea! Dar dacă plec, ce se va-ntâmpla? N-ar mai avea pe absolut nimeni de partea lui. Atunci ce-ar face, domnule Broadhead? În plus – a ridicat din umeri – îmi este prieten vechi. A făcut şcoala cu tata. Nu. Nu-l pot abandona. Totuşi nici nu pot face ceea ce-mi cere. Poate însă că puteţi dumneavoastră. Nu înmânându-mi un sfert de miliard de dolari, nu, fiindcă n-aţi avut niciodată asemenea sume. Îl puteţi face însă partener cu drepturi egale cu dumneavoastră. Cred că va… ba nu. Cred că *s-ar putea* să accepte asta.

– Deja am…

M-am oprit. Dacă Haagenbusch nu ştia că-i dădusem deja lui Bover jumătate din bunurile mele, nu intenţionam să i-o spun.

– De ce n-aş anula şi eu contractul? l-am întrebat.

– O puteţi face, a strâns el din umeri, dar nu cred că veţi proceda aşa. Pentru el sunteţi un simbol, domnule Broadhead, şi bănuiesc că ar avea încredere în dumneavoastră. Vedeţi, eu cred că ştiu ce-şi doreşte din toată afacerea asta. Să trăiască aşa cum faceţi dumneavoastră, pentru cât i-a mai rămas din viaţă.

S-a sculat.

– Nu mă aştept să fiţi imediat de acord. Mai am aproape

douăzeci şi patru de ore înainte de a-i răspunde domnului Herter. Vă rog să vă gândiţi la oferta mea şi vom discuta mâine.

I-am strâns mâna, i-am cerut lui Harriet să-i comande un taxi şi am rămas cu el pe alee până ce vehiculul a apărut şi s-a îndepărtat apoi rapid, purtându-l în amurg.

Când m-am întors în cameră, Essie stătea lângă fereastră şi privea luminile de pe Marea Tappan. Am înţeles brusc cine o vizitase în cursul zilei. Cel puţin una dintre persoane fusese coafeza; Niagara ei castaniu-deschis îi cobora din nou până la talie, iar când s-a răsucit să-mi zâmbească era aceeaşi Essie care plecase spre Arizona, cu atâtea săptămâni lungi în urmă.

– Ai stat foarte mult cu omuleţul acela, a remarcat ea. Probabil că ţi-e foame.

M-a privit o clipă şi a izbucnit în râs. Cred că întrebările ce-mi goneau prin minte îmi erau scrise pe faţă, fiindcă le-a răspuns:

– În primul rând, cina e gata. Ceva uşor ce putem mânca oricând dorim. În al doilea rând, este pregătită în dormitorul nostru, oricând ai chef să mi te alături acolo. Şi în al treilea rând, da, Robin, am acordul Wilmei că absolut totul este în regulă. Sunt mult mai sănătoasă decât bănuieşti, scumpule.

– În tot cazul arăţi la fel de sănătoasă ca orice altă persoană, am spus şi probabil că zâmbeam, deoarece sprâncenele ei perfecte, deschise la culoare, au coborât într-o încruntătură.

– Te amuză spectacolul soţiei tale în călduri? m-a întrebat.

– Ah, nu! Nu, nici vorbă de aşa ceva, am cuprins-o în braţe. Tocmai mă-ntrebam acum o clipă de ce cineva, oricine, şi-ar fi dorit să trăiască aşa cum o fac eu. Acum ştiu răspunsul.

Perfect. Am făcut dragoste lent şi precaut, şi după aceea, când am descoperit că ea nu se va face bucăţele, am făcut dragoste din nou, mai violent şi mai sălbatic. După care am mâncat aproape toată mâncarea ce ne aştepta pe comodă, ne-am învârtit de colo-colo şi ne-am strâns în braţe până ce am făcut dragoste iarăşi. Iar mai apoi am moţăit pur şi simplu o vreme, cu Essie ţinându-mă în braţe, până ce mi-a comentat în ceafă:

– O performanţă destul de impresionantă pentru un ţap bătrân, Robin. N-a fost rău nici pentru puştoaica de şaptesprezece ani…

M-am întins şi am căscat acolo unde mă găseam, frecându-mi spatele de pântecul şi de sânii ei.

– În tot cazul te-ai făcut bine al naibii de repede.

Nu mi-a răspuns, ci s-a mulţumit să-mi dezmierde ceafa cu nasul. Există un fel de radar care nu poate fi văzut sau auzit şi care îmi spune ce este adevărat. Am rămas locului o clipă, apoi m-am sculat în capul oaselor.

– Scumpa mea Essie, am întrebat-o, ce anume nu-mi spui?

A rămas nemişcată, cu faţa lipită de coastele mele.

– Despre ce? s-a interesat inocent.

– Haide, Essie!

Când nu mi-a răspuns, am zis:

– Trebuie s-o trezesc pe Wilma ca să-mi spună?

Essie a căscat şi s-a ridicat. Fusese un căscat fals; când m-a privit, ochii îi erau perfect treji.

– Wilma e foarte conservatoare, a strâns ea din umeri. Există medicamente care ajută vindecarea, corticosteroizi şi altele, pe care nu vrea să mi le dea. Ele prezintă un uşor risc peste mulţi ani de-acum încolo… dar pân-atunci, fără îndoială, Medicala Integrală se va putea descurca, sunt sigură. Aşa c-am insistat. A enervat-o.

– Risc! Te referi la leucemie!

– Da, poate. Însă mai probabil, nu. În tot cazul, nu curând.

Am coborât din pat şi m-am aşezat, gol, pe marginea lui, ca s-o pot vedea mai bine.

– Essie, *de ce?*

Şi-a strecurat degetele mari pe sub părul lung şi l-a îndepărtat de pe faţă, ca să mă privească în ochi.

– Pentru că mă grăbeam, mi-a răspuns. Pentru că, la urma urmelor, ai dreptul la o nevastă sănătoasă. Pentru că nu-i confortabil să faci pipi prin cateter, ca să nu mai zic că nu-i estetic. Pentru că eu trebuia să iau decizia respectivă şi am luat-o.

A azvârlit pătura de pe ea şi s-a întins înapoi.

– Studiază-mă, Robin, m-a invitat. N-am nici măcar cicatrice! Iar la interior, sub piele, sunt complet funcţională. Pot mânca, digera, defeca, face dragoste, îţi pot purta copilul dacă ne-am dori asta. Nu primăvara viitoare sau poate anul viitor. Acum!

Şi totul era adevărat! Puteam să văd cu ochii mei. Trupul prelung şi alb nu avea nici un semn – nu, nu chiar nici unul; pe partea ei stângă, jos, exista un petic neregulat, mai decolorat, de piele nouă. Dar trebuia să-l cauţi cu atenţie ca să-l găseşti şi nu mai exista nimic altceva care să arate că, cu câteva săptămâni în urmă, fusese tăiată, mutilată şi, de fapt, moartă.

Mi se făcuse frig. M-am ridicat ca să-i caut lui Essie capotul şi să-mi îmbrac halatul. Pe comodă mai rămăsese nişte cafea, încă fierbinte.

– Vreau şi eu, a zis Essie când mi-am turnat.

– N-ar trebui să te-odihneşti?

– Când sunt obosită, a vorbit ea pe un ton judicios, o s-o ştii pentru c-o să mă-ntorc cu spatele şi-o să mă culc. A trecut foarte mult timp de când noi doi n-am mai fost aşa, Robin. Îmi place.

A luat ceaşca pe care i-am întins-o şi a sorbit, privindu-mă peste marginea ei.

– Ţie însă nu-ţi place, a observat ea.

– Ba da!

Aşa şi era, totuşi onestitatea m-a făcut să adaug:

– Essie, mă-ntreb uneori de ce atunci când îmi dai dovezi de iubire, le simt ca pe o vinovăţie în mintea mea?

A lăsat ceaşca şi s-a întins în pat.

– Vrei să-mi povesteşti despre asta, dragule?

– Tocmai am făcut-o. Apoi am adăugat: Dacă e să chem pe cineva şi să-i povestesc, atunci nu poate fi decât bătrânul Sigfrid von Psiho.

– El este mereu disponibil.

– Mda. Dacă-ncep cu el, Dumnezeu ştie când o să mai termin. Oricum, nu el este programul cu care vreau să vorbesc. Se-ntâmplă enorm de multe lucruri, Essie! Şi toate se-ntâmplă fără mine. Mă simt lăsat pe dinafară.

– Da, a încuviinţat ea, îmi dau seama că aşa simţi. Vrei să faci ceva, ca să nu te mai simţi lăsat pe dinafară?

– Da… poate. De pildă, în legătură cu Peter Herter. M-am tot gândit la o idee pe care mi-ar plăcea s-o discut cu Albert Einstein.

– Perfect, a aprobat ea, de ce nu?

S-a ridicat pe marginea patului.

– Dă-mi papucii, te rog. S-o facem chiar acum.

– Acum? E târziu. N-ar trebui să…

– Robin, a zis ea drăgăstos, şi eu am stat de vorbă cu Sigfrid von Psiho. Este un program bun, deşi nu-i scris de mine. Zice că tu eşti un om bun, stăpân pe sine, generos, şi în toate privinţele astea pot depune de asemenea mărturie, ca să nu mai amintesc că eşti un amant excelent şi un tip amuzant. Haide-n cabinet.

M-a luat de mână şi împreună am intrat în odaia mare cu panorama Mării Tappan, după care ne-am aşezat în faţa consolei

mele, în fotoliul confortabil pentru două persoane.

– Cu toate acestea, a continuat Essie, Sigfrid zice că ai un talent deosebit pentru a inventa motive ca să nu acţionezi. Aşa că te voi ajuta în privinţa asta. *Daite gorod Polimat.*

Nu vorbea cu mine, ci cu consola care s-a aprins prompt.

– Afişează programele Albert şi Sigfrid, a ordonat ea. Accesează ambele fişiere în modul interactiv. Şi acum, Robin, s-atacăm întrebările pe care le-ai pus! La urma urmelor, mă interesează destul de mult şi pe mine.

Soţia mea de atâţia ani, această S.Ya. Lavorovna cu care m-am însurat, mă surprinde cel mai mult atunci când mă aştept cel mai puţin. Stătea foarte confortabil lângă mine, ţinându-mă de mână, în timp ce eu vorbeam destul de deschis despre nişte acţiuni pe care-mi dorisem cel mai mult să nu le doresc. Nu era vorba doar despre a merge în Paradisul Heechee şi la Fabrica de Hrană, şi de a-l opri pe bătrânul Peter Herter să nenorocească lumea. Era vorba despre locul unde aş fi putut să merg după aceea.

La început însă nu se părea că aş fi mers undeva.

– Albert, am spus, mi-ai zis că pe baza arhivelor Porţii ai calculat o setare de curs către Raiul Heechee. Poţi face acelaşi lucru şi pentru Fabrica de Hrană?

Cei doi stăteau unul lângă celălalt în cuva PV; Albert pufăia din pipă, iar Sigfrid, cu degetele încrucişate, tăcea şi asculta atent. Nu vorbea decât atunci când mă adresam lui, iar eu n-o făceam.

– Mă tem că nu, a răspuns Albert pe un ton de scuză. Pentru Fabrica de Hrană avem o singură setare cunoscută, cea a lui Trish Bover, iar atât nu ajunge pentru a fi siguri. Probabilitatea ca o navă să ajungă acolo este în jur de şaizeci la sută. Şi apoi ce s-ar întâmpla, Robin? Nu s-ar mai putea întoarce. Cel puţin Trish Bover nu s-a întors.

S-a foit, căutându-şi o poziţie cât mai confortabilă, şi a continuat:

– Desigur există unele opţiuni.

A aruncat o căutătură spre Sigfrid von Psiho.

– Mintea lui Herter ar putea fi manipulată prin sugestii care să-l facă să-şi schimbe planurile.

– Aşa ceva ar putea avea succes?

Mă adresasem lui Albert Einstein. El a strâns din umeri şi

Sigfrid s-a foit, dar n-a scos o vorbă.

– Nu mai fi copil, l-a mustrat Essie. Răspunde, Sigfrid!

– *Gospozha* Lavorovna, a zis el privindu-mă, nu cred că ar avea succes. Presupun că stimatul meu coleg a pomenit de această posibilitate doar pentru ca s-o pot respinge. Am studiat înregistrările transmisiunilor lui Peter Herter. Simbolismul este destul de evident. Femeile angelice cu pliscuri de răpitoare – ce înseamnă un „nas coroiat”, *gospozha?* Gândiţi-vă la copilăria lui Payter şi la tot ce a auzit el despre „purificarea” lumii de evreii ticăloşi. Apoi violenţa şi emoţiile punitive. Este destul de bolnav, de fapt a suferit deja un atac coronarian şi nu mai este raţional, ba a regresat la o stare aproape infantilă. Nici sugestiile, nici apelurile la raţiune nu vor avea succes, *gospozha.* Unica posibilitate ar putea fi psihanaliza pe termen lung. Probabil că el nu va fi de acord, calculatorul de la bordul navei nu s-ar putea descurca prea bine şi, oricum, nu-i timp pentru aşa ceva. Nu vă pot ajuta, *gospozha,* în nici un caz cu şanse reale de succes.

Cu mult, mult timp în urmă petrecusem vreo două sute de ore, majoritatea foarte neplăcute, ascultând glasul raţional şi înnebunitor al lui Sigfrid şi nu mai dorisem să-l aud niciodată. Însă, ştiţi ceva?, nu era chiar atât de rău.

Essie s-a foit lângă mine.

– Polimat, a rostit ea, prepară cafea. S-a întors către mine şi a zis: Cred că vom mai rămâne aici.

– Nu ştiu în ce scop, am obiectat. S-ar părea că sunt blocat.

– În cazul ăsta, a zis ea înţelegătoare, nu trebuie să bem cafeaua, dar putem reveni în pat. Între timp pot spune că mie îmi face destulă plăcere toată chestia asta, Robin.

Ei bine, de ce nu? În mod straniu, nu eram mai somnoros decât părea Essie. De fapt eram atât alert, cât şi relaxat, iar mintea nu-mi fusese niciodată mai limpede.

– Albert, am întrebat, s-a-nregistrat vreun progres în descifrarea cărţilor Heechee?

– Nu prea mare, Robin, s-a scuzat el. Există şi alte volume matematice similare celui pe care l-ai văzut, însă deocamdată nici un limbaj… Da, Robin?

Am pocnit din degete. Gândul vag care mi se învârtise în fundul minţii ajunsese în rândul întâi.

– Numerele uau, am spus. Numerele acelea pe care ni le-a arătat cartea. Sunt la fel cu cele pe care Morţii le numesc „numere uau”.

– Aşa-i, Robin, a aprobat el. Sunt constante fundamentale adimensionale ale universului, sau măcar ale acestui univers. Pe de altă parte însă există problema Principiului lui Mach, care sugerează…

– Nu acum, Albert! De unde crezi că le aveau Morţii?

A făcut o pauză şi s-a încruntat. Ciocănindu-şi tutunul afară din pipă, s-a uitat spre Sigfrid înainte să răspundă:

– Aş presupune că Morţii au interfaţat cu inteligenţa artificială Heechee. Neîndoios au existat transmisiuni în ambele direcţii.

– Exact ce gândeam şi eu! Ce *altceva* mai presupui că ar putea şti Morţii?

– Asta-i foarte dificil de spus. După cum ştii, sunt stocaţi incomplet. Comunicaţiile au fost în cel mai bun caz dificile, iar acum s-au întrerupt definitiv.

Mi-am îndreptat spatele.

– Şi dacă restabilim comunicaţiile? Dacă cineva se duce în Paradisul Heechee ca să discute cu ei?

A tuşit. Încercând să nu fie superior, a rostit:

– Robin, câţiva membri ai echipajului Herter-Hall, plus băiatul, Wan, nu au izbutit să capete răspunsuri clare de la ei la aceste întrebări. Nici inteligenţa noastră artificială n-a înregistrat mai mult succes, deşi – a adăugat destul de politicos – cauza principală a fost necesitatea interfaţării cu calculatorul de la bordul navei, Vera. Sunt stocaţi necorespunzător, Robin. Sunt obsedaţi, iraţionali şi adesea incoerenţi.

Înapoia mea, Essie ţinea tava cu ceşti de cafea – abia auzisem clopoţelul bucătăriei, care anunţase că era gata.

– Cere-i, Robin, a poruncit ea.

Nu m-am prefăcut că nu înţeleg.

– La naiba, am zis, bine, Sigfrid. Ăsta-i domeniul tău. Cum îi păcălim să discute cu noi?

Sigfrid a surâs şi a descleştat degetele.

– Mă bucur să stăm din nou de vorbă, Robin. Aş dori să te felicit pentru progresele considerabile pe care le-ai înregistrat de când am vorbit ultima…

– Zi o dată!

– Bineînţeles, Robin. *Există* o posibilitate. Personalitatea stocată a femeii prospector, Henrietta, pare aproape completă, exceptându-i obsesia, mă refer la soţul care o înşela. Cred că dacă s-ar scrie un program de calculator din ceea ce cunoaştem despre personalitatea soţului ei şi l-am interfaţa cu ea…

– Să-i creăm un soţ fals?
– În principiu, da, a încuviinţat el. N-ar trebui să fie foarte precis. Fiindcă Morţii sunt în general stocaţi incomplet, orice răspunsuri necorespunzătoare pot fi trecute cu vederea. Desigur programul ar fi destul de…
– Ajunge, Sigfrid. Poţi scrie un asemenea program?
– Da. Cu ajutor din partea soţiei tale, da.
– Şi după aceea cum îl punem în contact cu Henrietta?
A tras cu coada ochiului la Albert.
– Cred că aici te poate ajuta colegul meu.
– Cu certitudine, Sigfrid, a rostit Albert încântat scărpinându-şi o gleznă cu laba celuilalt picior. Unu. Scrie programul, cu auxiliare. Doi. Citeşte-l într-un procesor bistabil PMAL-2 cu o memorie de acces rapid de un gigabit şi unităţile secundare necesare. Trei. Pune-l într-o navă Cinci şi trimite-l spre Paradisul Heechee. Apoi interfaţează-l cu Henrietta şi începe întrebările. Apreciez probabilitatea de reuşită ca fiind de, ăăă, nouăzeci la sută.
M-am încruntat.
– De ce trebuie să expediem toate maşinăriile alea?
– Este vorba despre *c,* Robin, a răspuns el răbdător. Viteza luminii. Neavând un radio superluminic, trebuie să trimitem maşina acolo unde va lucra.
– Calculatorul Herter-Hall are în componenţă un radio superluminic.
– Este prea puţin inteligent, Robin. Prea lent. Şi încă nu ţi-am spus partea cea mai neplăcută. Tot hardware-ul ăla să ştii că-i destul de mare. Aproape că ar umple o navă Cinci. Ceea ce înseamnă că ea va sosi gol-goluţă şi fără apărare la Paradisul Heechee. Iar noi nu ştim cine o va aştepta la andocare.
Essie se aşezase din nou lângă mine, frumoasă şi preocupată, ţinând o ceaşcă de cafea. Am luat-o automat şi am înghiţit o gură.
– Ai zis „aproape”, am repetat. Adică ar încăpea şi un pilot?
– Mă tem că nu, Robin. Ar mai fi loc doar pentru o sută cincizeci de kilograme.
– Eu n-am decât şaptezeci şi cinci de kilograme!
Am simţit-o pe Essie încordându-se alături. Acum ajungeam la miezul problemei. Mă simţeam cu mintea mai limpede şi mai sigur pe mine decât fusesem de săptămâni bune. Paralizia indusă de lipsa de acţiune slăbea cu fiecare minut. Eram

conştient de ceea ce spuneam şi foarte conştient de ceea ce însemna pentru Essie… şi nu doream să mă opresc.

– Este adevărat, Robin, a acceptat Albert, dar vrei să ajungi mort la destinaţie? Ai nevoie de alimente, apă şi aer. Proviziile standard pentru o călătorie dus-întors, plus rezerve pentru regenerare, depăşesc trei sute de kilograme şi pur şi simplu nu este…

– Termină! l-am întrerupt. Ştii la fel de bine ca şi mine că nu vorbim despre o călătorie dus-întors. Vorbim despre – cât a fost? Douăzeci şi două de zile. Atâta a durat zborul Henriettei. Atâta am nevoie. Cât să mă ţină în viaţă douăzeci şi două de zile. După aceea voi fi în Paradisul Heechee şi nu va mai conta.

Sigfrid părea interesat, însă tăcea. Albert părea îngrijorat.

– Este adevărat, Robin, a recunoscut el. Rămâne totuşi un risc major. Nu există nici un fel de marjă pentru eventuale erori.

Am clătinat din cap. Mă aflam cu mult înaintea lui – oricum, înainte faţă de locul în care el ar fi fost de acord să meargă de unul singur.

– Ai spus că pe Lună există o Cinci care va accepta destinaţia asta. Există şi un PMAL… sau cum i-ai spus?

– Nu, Robin, a răspuns şi a adăugat trist: Există însă unul la Kourou, gata pentru a fi expediat către Venus.

– Mulţumesc, am mârâit pe jumătate deoarece ca să scot o vorbă de la el trebuia să i-o smulg cu cleştele.

Apoi m-am lăsat pe spate şi am contemplat cele discutate.

Nu eram singurul care ascultase cu atenţie. De alături, Essie a lăsat din mână ceaşca de cafea.

– Polimat, a ordonat ea, acces şi afişare programul Morton în mod interactiv. Dă-i drumul, Robin! Fă ceea ce trebuie să faci.

Dinspre holocuvă s-a auzit sunetul unei uşi deschizându-se şi Morton a pătruns înăuntru, a dat mâna cu Sigfrid şi Albert, şi a tras cu ochiul peste umăr la mine. În timp ce se mişca, accesa informaţii şi după expresia lui îmi dădeam seama că nu-i plăcea ce descoperea. Nu-mi păsa.

– Morton! am rostit. La baza de lansări din Guyana există un procesor de date PMAL-2. Cumpără-mi-l!

S-a întors şi m-a privit.

– Robin, a rostit el apăsat, nu cred că-ţi dai seama cât de rapid îţi consumi capitalul! Numai programul acesta te costă mai bine de o mie de dolari minutul. Va trebui să vând acţiuni…

– Vinde!

– Şi nu doar atât. Dacă intenţionezi să pleci împreună cu calculatorul acela spre Paradisul Heechee… N-o face! Nici măcar nu te mai gândi la aşa ceva! În primul rând, te împiedică interdicţia lui Bover. Iar în al doilea rând, dacă ai izbuti s-o ocoleşti, ai putea fi acuzat de sfidarea completului de judecată şi…

– Nu te-am întrebat despre aşa ceva, Morton. Să zicem că l-aş determina pe Bover să anuleze interdicţia. Atunci m-ar mai putea opri?

– Da! Deşi, a adăugat el înmuindu-se, există probabilitatea să n-o facă. Cel puţin, nu în timp util. În calitatea mea de consilier juridic, trebuie să-ţi spun totuşi…

– Nu trebuie să-mi spui nimic. Cumpără calculatorul! Albert şi Sigfrid, programaţi-l aşa cum am stabilit. Voi trei, ieşiţi din cuvă – o vreau pe Harriet. Harriet? Fă-mi rost de un loc în cursa Kourou–Lună, în aceeaşi navă cu calculatorul pe care mi-l cumpără Morton, cât poţi mai repede. În acelaşi timp, vezi dacă-l poţi localiza pe Hanson Bover. Vreau să discut cu el.

După ce a încuviinţat din cap şi a dispărut, m-am întors către Essie. Avea ochii umezi, dar zâmbea.

– Ştii ceva? am rostit. Sigfrid nu mi-a mai zis nici măcar o dată „Rob” sau „Bobby”.

M-a cuprins în braţe şi m-a strâns cu putere.

– Poate că apreciază că acum nu mai trebuie să fii tratat ca un copil. Şi eu socotesc la fel, Robin. Crezi că voiam să mă fac bine numai ca să putem face repede dragoste? Nu! Am făcut-o tot pentru ca să nu fii ţinut prizonier de o soţie pe care o credeai decisă să nu te lase să pleci. Şi pentru ca să pot face faţă situaţiei – a adăugat ea – după ce aveai să pleci oricum.

Am aterizat la Cayenne în beznă totală şi pe o ploaie torenţială. Bover mă aştepta, când am terminat formalităţile vamale, pe jumătate adormit într-un fotoliu din spumă uretanică, lângă terminalul pentru bagaje. I-am mulţumit de câteva ori pentru că avusese amabilitatea să se întâlnească cu mine, dar n-a părut mişcat.

– Avem la dispoziţie doar două ore, mi-a zis. Hai să-i dăm bătaie şi să terminăm o dată.

Harriet ne închinase un elicopter. Ne-am ridicat deasupra palmierilor, exact când soarele se înălţa din Atlantic. Până am ajuns la Kourou se luminase complet, iar modulul lunar se zărea

lângă turnul de susţinere. Era minuscul prin comparaţie cu giganţii care decolează de la Kennedy sau din California, dar Centrul Spaţial din Guyana beneficiază de un randament al rachetelor cu o şesime mai mare, fiindcă se află aproape pe ecuator, aşa că nu trebuie să fie atât de mari. Calculatorul era deja încărcat şi fixat, iar Bover şi cu mine ne-am îmbarcat imediat. Bum! Apăsare. Gustul greţos al micului dejun pe care n-ar fi trebuit să-l mănânc în avion mi s-a ridicat în gât, apoi am pornit.

Zborul până la Lună durează trei zile. Am dormit cât am putut de mult, iar în restul timpului am stat de vorbă cu Bover. După minimum doisprezece ani, era durata cea mai lungă pe care o petreceam departe de facilităţile mele de comunicaţii şi mă gândisem că-mi va fi greu. A trecut ca vântul. M-am deşteptat când s-au oprit avertismentele sonore de acceleraţie, am privit cum Luna de bronz se ridica spre noi… şi am ajuns.

Gândindu-mă cât de departe ajunsesem în călătoriile mele, era surprinzător că nu fusesem niciodată pe Lună. Nu ştiam la ce să mă aştept. Totul m-a luat prin surprindere: senzaţia elastică, parcă de dans perpetuu, a faptului că nu cântăream mai mult decât o păpuşă gonflabilă, sunetele de tenor castrat ce mi-au ieşit pe gură în atmosfera cu douăzeci la sută heliu. Pe Lună nu se mai respira amestecul Heechee. Maşinile Heechee de săpat pătrundeau ca nişte bombe în solul selenar şi, beneficiind de atâta lumină solară, funcţionarea nu costa absolut nimic. Singura problemă era umplerea lor cu aer, motiv pentru care erau suplimentate cu heliu – mai ieftin şi mai uşor de obţinut decât azotul.

Fusul selenar Heechee se găseşte aproape de baza navetelor – sau, ca să respect cronologia, baza navetelor fusese construită în apropiere de Fra Mauro, fiindcă acolo excavaseră Heechee cel mai mult, cu un milion de ani în urmă. Totul se găsea în subteran, chiar şi porturile de andocare, ascunse sub buza unui canal. Doi astronauţi americani, Shepard şi Mitchell, petrecuseră cândva un weekend hoinărind în jurul lui la mai puţin de două sute de kilometri, însă nu-i observaseră existenţa. Acum în fus locuia o comunitate de peste o mie de oameni, iar excavaţiile şi noile tuneluri se ramificau în toate direcţiile şi suprafaţa selenară era o erupţie de antene pentru microunde, colectori solari şi ţevi.

– Salut, m-am adresat primului voinic care părea că stă

degeaba. Cum te cheamă?

A ţopăit fără grabă către mine, mestecând capătul unei ţigări neaprinse.

– Care-i treaba ta? m-a întrebat.

– Am de descărcat ceva din navetă. Trebuie încărcat în Cinciul andocat. Ai nevoie de şase-şapte ajutoare şi probabil de maşini. E ceva ce trebuie făcut repede.

– Hm, a mormăit el. Ai autorizaţie pentru aşa ceva?

– O să ţi-o arăt când te plătesc, iar plata este o mie de dolari de căciulă, plus o bonificaţie de zece mii de dolari pentru tine personal, dacă terminaţi în trei ore.

– Hm. Să văd marfa.

Tocmai era scoasă din rachetă. Individul a examinat-o cu atenţie, s-a scărpinat o vreme, s-a gândit o vreme. Nu era chiar complet lipsit de darul conversaţiei. Scoţând câte două cuvinte o dată, s-a dovedit că-l chema A.T. Walthers, Jr. şi că se născuse în tunelurile venusiene. După brăţară îmi dădeam seama că-şi încercase norocul în Poartă, iar din faptul că se ocupa de expediente pe Lună puteam preciza că norocul îl ocolise. Ei bine, acelaşi lucru se petrecuse şi cu mine în primele două rânduri; iar apoi situaţia se modificase. În ce direcţie era greu de spus.

– O pot face, Broadhead, a declarat el în cele din urmă, dar nu dispunem de trei ore. Păcăliciul ăla de Herter trebuie să intre în acţiune peste vreo nouăzeci de minute. Va trebui să terminăm pân-atunci.

– Cu atât mai bine, am încuviinţat. Zi-mi acum unde-i biroul Corporaţiei Porţii?

– În capătul nordic al fusului. Vezi că-nchide peste vreo jumătate de oră.

Cu atât mai bine, am gândit din nou, totuşi n-am spus-o. Târându-l pe Bover după mine, am ţopăit-dansat înapoi prin tunel, spre caverna mare şi fusiformă care era cartierul general al zonei şi, dând din gură, am izbutit să ajungem în biroul Directoarei Lansărilor.

– Pentru identificare vei avea nevoie de un circuit deschis cu Pământul, i-am spus. Sunt Robin Broadhead – poftim amprenta mea. Dânsul este Hanson Bover… te rog, Bover!

El şi-a apăsat degetul mare pe plăcuţă, lângă al meu.

– Acum, spune-ţi replica, l-am invitat.

– Eu, Allen Bover, a recitat el textul învăţat, prin prezenta îmi

retrag prescripţia împotriva lui Robin Broadhead, Corporaţia Porţii şi restul.

– Mulţumesc, i-am zis. Doamnă director, în timp ce faci verificările, iată o copie semnată a declaraţiei lui Bover pentru arhivă, plus un plan de misiune. Conform contractului meu cu Corporaţia Porţii, pe care calculatoarele ţi-l pot afişa, am dreptul să folosesc facilităţile Porţii în asociaţie cu expediţia Herter-Hall. Voi proceda ca atare şi în acest scop am nevoie de Cinciul aflat actualmente în docurile voastre de lansare. Din planul misiunii vei vedea că intenţionez să merg la Paradisul Heechee şi de acolo la Fabrica de Hrană, unde îl voi opri pe Peter Herter să mai cauzeze probleme Pământului, voi salva expediţia Herter-Hall şi voi aduce Porţii informaţii valoroase pentru a fi procesate şi folosite. Doresc să plec în ora următoare, am încheiat apăsat.

Pentru un minut a părut că lucrurile vor merge strună. Directoarea Lansărilor a privit amprentele de pe plăcuţa de înregistrare, a ridicat banda cu planul misiunii şi a cântărit-o în mână, apoi m-a cercetat în tăcere, cu gura deschisă. Puteam auzi ţiuitul gazului volatil pe care-l foloseau în pompele de căldură, efectuând un ciclu Carnot de sub lentilele Fresnel până la reflectoarele în formă de conopidă ce se aflau la umbră, imediat deasupra noastră. N-am auzit absolut nimic altceva. După aceea, ea a suspinat şi a rostit:

– Domnule senator Praggler, aţi înregistrat totul?

Iar dinapoia biroului ei s-a auzit mormăitul lui Praggler:

– Sigur că da, Milly. Zi-i lui Broadhead că nu ţine. Nu poate lua nava.

Cele trei zile de tranzit îmi veniseră de hac. În mod automat, toate datele din paşapoartele pasagerilor erau trimise prin radio spre destinaţie şi oficialităţile ştiuseră că veneam înainte ca naveta să fi părăsit Guyana Franceză. Fusese o pură întâmplare că Praggler se găsise acolo ca să mă întâmpine; şi dacă n-ar fi fost, ei avuseseră timp berechet să primească dispoziţii din partea cartierului general din Brasilia. O vreme am crezut că, fiind vorba despre Praggler, l-aş fi putut convinge. N-am reuşit. Am răcnit la el treizeci de minute şi l-am implorat alte treizeci de minute. Zadarnic.

– Planul misiunii tale este foarte bun, a recunoscut el. Ceea ce nu corespunde este persoana ta. Nu ai dreptul să foloseşti

facilităţile Porţii, deoarece Corporaţia Porţii ţi-a interzis-o ieri, pe când te aflai pe orbită. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, nu te-aş fi lăsat eu să pleci, Robin. Eşti implicat în mod prea personal. Ca să nu mai spun că eşti prea bătrân pentru aşa ceva.

– Sunt un pilot cu experienţă al Porţii!

– Eşti un pisălog cu experienţă, Robin. Şi poate şi niţel ţicnit. Ce crezi c-ar putea face un singur om în Paradisul Heechee? Nu! Vom folosi însă planul tău. Ba îţi vom plăti şi drepturi de autor… dacă funcţionează. Vom proceda totuşi aşa cum trebuie, din Poartă, cu minimum trei nave, din care două pline cu puşti îndrăzneţi, sănătoşi şi bine înarmaţi.

– Domnule senator, l-am implorat, lasă-mă să plec! Dacă trimiţi calculatorul ăsta către Poartă, va dura luni de zile… ani!

– Nu, dacă îl vom trimite de aici în Cinci, a replicat el. Va dura şase zile. Apoi va putea decola imediat, în convoi. Nu însă şi cu tine. Totuşi, a continuat înţelegător, te vom despăgubi pentru calculator *şi* pentru program. Las-o aşa, Robin! Lasă-i pe alţii să-şi asume riscurile. Îţi vorbesc ca prieten.

Ei bine, îmi era prieten şi amândoi o ştiam, dar poate nu chiar aşa prieten cum fusese după ce i-am spus unde-şi poate băga prietenia mea. În cele din urmă, Bover m-a tras de acolo. Ultima mea imagine cu senatorul mi l-a păstrat în minte stând pe marginea biroului şi holbându-se după mine, încă stacojiu la faţă de mânie, cu ochii parcă gata să plângă.

– Ghinion, domnule Broadhead, a comentat Bover compătimitor.

Am inspirat adânc, pregătindu-mă să-l aranjez şi pe el, dar m-am oprit la timp. N-ar fi avut nici un rost.

– Să-ţi cumpăr un bilet de întoarcere în Kourou, i-am spus.

Mi-a surâs, dezvăluind nişte dinţi perfect albi şi regulaţi – cheltuise o parte din bani cu propria-i persoană.

– M-ai făcut un om bogat, domnule Broadhead. Îmi pot plăti şi singur biletul. În plus, n-am mai fost niciodată pe Lună şi probabil că nu voi mai reveni, aşa că aş mai rămâne o vreme.

– Cum vrei.

– Şi dumneata, domnule Broadhead? Ce planuri ai?

– Nici unul.

Şi nici nu mă puteam gândi la vreunul. Îmi epuizasem ideile. Nu vă pot spune ce senzaţie de vid îţi dă asta. Mă încordasem pentru altă călătorie misterioasă cu o navă Heechee… deşi nu chiar atât de misterioasă ca pe vremea când plecam în

prospecţiuni din Poartă. Rămânea totuşi o acţiune destul de înfricoşătoare. În relaţia cu Essie făcusem un pas de care mă temusem multă vreme să-l fac. Şi totul în zadar.

Am privit gânditor prin tunelul lung şi pustiu care ducea la docuri.

– Aş putea intra folosindu-mă de o armă, am spus.

– Domnule Broadhead! Asta-i… asta-i…

– Nu te speria. N-o s-o fac, în primul rând pentru că toate armele despre care ştiu ceva sunt deja încărcate în Cinci-ul ăla. Şi mă-ndoiesc că mă vor lăsa să intru să-mi iau una.

M-a privit atent.

– Poate că şi dumitale, a rostit nesigur, ţi-ar face bine să te relaxezi câteva zile…

După aceea expresia i s-a modificat.

Abia dacă am văzut-o; simţeam ce simţea şi el, iar asta era îndeajuns ca să-mi mobilizeze toată atenţia. Bătrânul Peter revenise în culcuş. Mai rău ca oricând. Nu doar visele şi fanteziile i le percepeam – aşa cum i le percepeau toţi oamenii. Acum era durere. Disperare. Nebunie. Simţeam o apăsare teribilă în jurul tâmplelor, iar în braţe şi piept o durere arzătoare. Gâtlejul îmi era uscat, apoi rănit de cheaguri acre când am vomitat.

Până atunci nimic de felul acesta nu mai venise dinspre Fabrica de Hrană.

Însă până atunci nimeni nu mai murise în culcuş. Nu s-a oprit într-un minut, sau în zece. Plămânii mi se cutremurau în icnete profunde, de înecat. La fel şi ai lui Bover. La fel şi ai tuturor celorlalţi oameni aflaţi în raza transmisiei lui. Durerea continua şi de câte ori se părea că ajunge la un platou, urma o explozie de durere nouă; şi în tot acest timp se simţea teroarea, furia, mizeria teribilă a unui om care ştia că moare şi detesta asta. Eu însă ştiam ce era.

Ştiam ce era şi ştiam ce puteam face – ce putea face măcar corpul meu, dacă mi-aş fi putut concentra gândurile timp suficient ca să acţionez. M-am silit să fac un pas, după care încă unul. M-am silit să păşesc pe coridorul larg şi ponosit, unde Bover se zvârcolea pe podea, iar paznicii se bălăbăneau, complet neajutoraţi. M-am împleticit pe lângă ei şi mă îndoiesc că m-au zărit în trapa îngustă a landerului, prin care am căzut, învineţindu-mă şi zguduindu-mă, apoi m-am străduit s-o închid deasupra capului.

Şi iată-mă acolo, în cubiculumul micuţ şi dezastruos de familiar, înconjurat de forme matriţate din plastic arămiu. Cel puţin Walthers îşi îndeplinise rolul. Nu aveam cum să-l răsplătesc, dar dacă şi-ar fi strecurat mâna în trapă pe când o închideam, i-aş fi dat un milion.

După un timp, bătrânul Peter Herter a murit. Moartea lui nu a pus capăt mizeriei. A început doar s-o diminueze. N-aş fi putut ghici cum este să te afli în mintea unui om care a murit, în timp ce-şi simte inima oprindu-se, maţele golindu-se şi siguranţa morţii străfulgerându-i creierul. Durează mult mai mult decât aş fi crezut că este posibil. A durat tot timpul de care am avut nevoie să desprind landerul şi să-l trimit cu micile lui jeturi cu hidrogen până în punctul de unde putea să funcţioneze propulsia Heechee.

Am împins şi am tras de roţile ce stabileau cursul, până au afişat tiparul bine învăţat pe care mi-l arătase Albert.

Apoi am strâns bulbul de cauciuc al lansării şi am pornit. Nava şi-a început acceleraţia trepidantă, ameţitoare. Configuraţiile stelare pe care le puteam vedea cu greu, răsucindu-mi gâtul pe lângă o unitate de stocare a memoriei, au început să se contopească. Acum nu mă mai putea opri nimeni. Nu mă mai puteam opri nici eu însumi.

Conform tuturor datelor pe care le putuse colecta Albert, călătoria avea să dureze exact douăzeci şi două de zile. Nu foarte mult – cu condiţia să nu fi înghesuit într-o navă deja umplută până la refuz. Îmi găsisem loc… mai mult sau mai puţin. Mă puteam dezmorţi. Mă puteam ridica în picioare. Puteam chiar să mă întind pe jos, dacă mişcarea navei mi-ar fi îngăduit să ştiu unde era „jos” şi dacă nu mă deranja să stau îndoit între obiecte metalice. În acele douăzeci şi două de zile nu puteam să mă deplasez însă mai mult de o jumătate de metru în nici o direcţie – nici pentru a mânca, nici pentru a dormi, nici pentru a mă spăla ori a mă duce la toaletă; pentru absolut nimic.

Aveam la îndemână suficient timp pentru a-mi reaminti cât de terifiant era zborul Heechee şi a-l simţi în totalitate.

Aveam de asemenea timp suficient pentru a învăţa. Albert avusese grijă şi-mi înregistrase toate datele despre care nu avusesem inteligenţa să-l întreb, iar benzile respective se aflau acum la dispoziţia mea. Nu erau foarte interesante sau

sofisticate. PMAL-2 însemna aproape exclusiv memorie: creier din belşug şi afişaj redus. Nu exista o cuvă tridimensională, ci doar un sistem stereo de ochelari plaţi, când puteau suporta ochii mei, sau un ecran de mărimea palmei când ochii îmi cedau.

La început nu l-am utilizat. Am stat pur şi simplu locului, dormind cât puteam mai mult. Parţial îmi reveneam de pe urma traumei morţii lui Peter, care fusese atât de groaznic similară propriei mele morţi. Parţial desfăşuram experimente mentale – îmi îngăduiam să simt frică (atunci când aveam absolut toate motivele!) şi mă încurajam să simt vinovăţie. Există genuri de vinovăţie pe care le salut, contemplarea obligaţiilor neîndeplinite şi a angajamentelor neasumate. Din acelea existau destule la care să mă gândesc, începând cu Peter (care aproape cu siguranţă ar fi fost încă viu, dacă nu l-aş fi acceptat pentru expediţia aceea) şi terminând, sau mai degrabă neterminând, cu Klara, în gaura ei neagră încremenită – neterminând, deoarece mă puteam oricând gândi la altele. Distracţia asta s-a răsuflat nu după mult timp. Spre surprinderea mea, am descoperit că vinovăţia nu era la urma urmelor copleşitoare, odată ce-mi îngăduiam s-o simt; şi aşa a trecut prima zi.

După care m-am întors asupra benzilor. L-am lăsat pe semi-Albert, caricatura rigidă, pe jumătate animată a programului pe care-l cunoşteam şi-l iubeam, să-mi ţină o disertaţie despre Principiul lui Mach, numerele uau şi forme de speculaţii astrofizice mai stranii decât visasem vreodată. Nu-l ascultam realmente, dar lăsam glasul să-mi răsune în urechi şi aşa a trecut a doua zi.

Apoi, din aceeaşi sursă, mi-am turnat în minte informaţiile stocate despre Morţi. Până atunci le auzisem deja aproape pe toate. Le-am ascultat din nou. Nu aveam nimic mai bun de făcut şi aşa a trecut a treia zi.

Au urmat după aceea diverse prelegeri despre Paradisul Heechee şi provenienţa Bătrânilor, posibile strategii pentru abordarea Henriettei şi posibile riscuri ce trebuiau evitate din partea Bătrânilor, şi aşa au trecut a patra, a cincea şi a şasea zi.

Am început să mă întreb cum le voi umple pe toate douăzeci şi două, aşa că m-am întors şi am reluat benzile, şi aşa au trecut a şasea, a opta şi a zecea zi; iar în a unsprezecea…

În a unsprezecea zi am oprit definitiv calculatorul, rânjind cu o plăcere anticipată.

Era mijlocul zilei. Stăteam atârnat în centurile de siguranţă,

aşteptând satisfacţia singurului eveniment pe care mi l-ar fi putut produce voiajul acesta incomod şi nenorocit: erupţia scânteietoare de luminiţe aurii din spirala de cristal care anunţa jumătatea călătoriei. Nu ştiam cu exactitate când se va întâmpla. Probabil că nu în prima oră a zilei (şi nici nu s-a întâmplat). Probabil că nici în a doua sau a treia… şi nici nu s-a întâmplat. Nici în orele acelea, nici în a patra sau a cincea, sau în cele următoare. Nu s-a întâmplat deloc în a unsprezecea zi.

Sau în a douăsprezecea.

Sau în a treisprezecea.

Sau în a paisprezecea; şi când în cele din urmă am tastat datele ca să aflu rezultatul pe care nu-mi mai păsa să-l calculez mental, calculatorul mi-a spus ceea ce nu voiam să ştiu.

Era prea târziu.

Chiar dacă jumătatea călătoriei s-ar fi petrecut dintr-o clipă în alta – chiar în următorul minut –, apa, alimentele şi aerul nu aveau să-mi ajungă până la sfârşit.

Se pot face unele economii. Le-am făcut. Mi-am umezit buzele în loc să beau, am dormit cât de mult am putut, am respirat cât mai superficial ştiam. Iar jumătatea călătoriei a fost atinsă în cele din urmă… În ziua a nouăsprezecea. Cu opt zile mai târziu decât trebuia.

Când am introdus cifrele în calculator, răspunsul a ieşit nemilos şi limpede.

Jumătatea drumului venise prea târziu. Peste nouăsprezece zile din clipa aceasta, nava putea să ajungă fără probleme la Paradisul Heechee, dar fără un pilot viu la bord. Până atunci aveam să fiu mort de cel puţin şase zile.

14
Lunga noapte a viselor

Pe măsură ce începu să fie capabilă să vorbească cu Bătrânii, aceştia i se părură tot mai distinct individualizaţi. În plus nu erau aşa bătrâni. Cel puţin cei trei care o păzeau mai frecvent, o hrăneau şi o conduceau la sesiunile din lunga noapte a viselor. Învăţară să-i spună Janine, sau ceva pe aproape. Propriile lor nume erau complicate, dar fiecare avea o formă scurtă – Tar, sau Tor, sau Hooay – şi răspundeau la acestea, când era nevoie sau pur şi simplu pentru amuzament. Erau la fel de jucăuşi ca

nişte căţei şi la fel de îndatoritori. Când ea ieşea din coconul azuriu, zguduită şi asudată din altă viaţă şi altă moarte – din altă lecţie a cursului pe care i-l prescrisese Străbunul –, unul dintre ei era întotdeauna acolo, ca s-o mângâie, să uguiască şi să murmure.

Nu era însă îndeajuns! Nici un fel de consolare nu putea compensa ceea ce se petrecea în vise, iarăşi şi iarăşi.

Toate zilele erau la fel. Câteva ore de somn agitat, neodihnitor. O posibilitate de a mânca. Eventual un joc de-a leapşa cu Hooay sau Tor. Poate o ocazie de a hoinări prin Paradis, mereu păzită. După aceea Tor sau Hooay ori unul dintre ceilalţi o împingea cu blândeţe spre cocon, o închidea înăuntru şi apoi, timp de ore întregi, uneori parcă pentru toată viaţa, Janine era altcineva. Şi ce personaje stranii! Bărbaţi. Femei. Tineri. Bătrâni. Nebuni. Schilozi – toţi diferiţi. Nici unul dintre ei nu era tocmai om. Majoritatea nu erau deloc oameni, mai ales cei mai bătrâni dintre toţi.

Vieţile pe care le „visa” cele mai apropiate în timp erau şi cele mai apropiate de propria ei viaţă. Măcar erau vieţile unor creaturi asemănătoare lui Tor, Tar sau Hooay. De obicei nu erau înspăimântătoare, deşi toate se încheiau prin moarte. În ele, Janine trăia fragmente haotice şi aleatorii din memoriile stocate ale vieţilor scurte şi zbuciumate, ori monotone şi trudnice pe care le cunoscuseră ei. Pe măsură ce începu să înţeleagă limbajul temnicerilor, fata descoperi că vieţile pe care le trăia erau cele care fuseseră selectate în mod special (pe ce criterii?) pentru a fi stocate. Prin urmare, fiecare avea o lecţie specială. Desigur toate visele erau pentru ea experienţe din care să înveţe şi, desigur, ea învăţă. Învăţă cum să vorbească cu cei vii; să le înţeleagă existenţele excesiv de eclipsate; să le priceapă nevoia obsedată de a se supune. Erau sclavi! Sau animale de companie? Când făceau ceea ce le spunea Străbunul, erau supuşi şi astfel buni. Când, rareori, nu făceau, erau pedepsiţi.

Uneori îl văzu pe Wan şi uneori pe sora ei. Erau ţinuţi separat de ea. La început Janine nu pricepuse motivul, după care înţelese şi râse în sinea ei de gluma prea intimă ca să fie împărtăşită chiar şi glumeţului Tor. Lurvy şi Wan învăţau de asemenea şi nu erau mai încântaţi decât ea.

La sfârşitul primelor şase „vise”, putea vorbi cu Bătrânii. Buzele şi laringele ei nu izbuteau să formeze perfect vocalele lor ciripite, murmurate, dar se putea face înţeleasă. Mai important

încă, le putea urma ordinele. Asta elimina necazurile. Când trebuia să revină în celula ei privată, nu erau nevoiţi s-o împingă, iar când trebuia să se îmbăieze nu erau nevoiţi să-i smulgă hainele. Până la a zecea lecţie, deveniseră aproape prietenoşi. Până la a cincisprezecea, ea (însă şi Lurvy, şi Wan) ştia tot ce aveau să ştie vreodată despre Paradisul Heechee, inclusiv faptul că Bătrânii nu erau, şi nu fuseseră niciodată, Heechee.

Nici chiar Străbunul.

Şi cine era Străbunul? Lecţiile n-o învăţaseră asta. Tar şi Hooay îi explicară, pe cât putură mai bine, că Străbunul era Dumnezeu. Răspunsul nu era satisfăcător. Era o divinitate prea asemănătoare adoratorilor săi pentru ca să fi construit Paradisul Heechee sau oricare altă parte a sa, inclusiv propriul lui corp. Nu. Paradisul fusese construit de Heechee, pentru un scop ştiut numai de ei, iar Străbunul nu era un Heechee.

În tot acest timp, maşina cea mare rămânea imobilă, nemişcată, aproape moartă, conservându-şi restul tot mai scurt al vieţii. Când traversă fusul central, Janine o văzu acolo, încremenită ca o statuie. Ocazional în senzorii externi se zărea o licărire leneşă, palidă, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se trezi, poate urmărindu-i prin ochii pe jumătate închişi. Când se întâmpla aşa, Hooay şi Tar iuţeau pasul.

Atunci nu mai existau glume sau leapşa. În majoritatea timpului însă era absolut nemişcată. Într-o zi Janine trecu pe lângă Wan pe sub umbra sa, ea îndreptându-se către cocon, el venind dintr-acolo, iar Hooay cuteză să-i lase să schimbe două replici.

– E-nspăimântătoare, zisese Janine.

– Dacă vrei, o pot distruge pentru tine, se lăudase Wan privind nervos peste umăr spre maşină.

Vorbise însă în engleză şi avusese înţelepciunea să nu traducă pentru paznicii lor. Dar simplul lui ton îl neliniştise pe Hooay şi o împinsese pe Janine de acolo.

Janine aproape că începuse să-şi îndrăgească temnicerii, aşa cum ai îndrăgi un St. Bernard mare şi blând, care poate vorbi. Avu nevoie de mult timp să o privească pe o femelă tânără ca Tar ca fiind ori tânără, ori femelă. Toţi aveau aceeaşi pilozitate facială rară şi lobi supraorbitali proeminenţi, caracteristici masculilor maturi ai primatelor. Începuseră totuşi să devină indivizi aparte, nu specimene din clasa „temnicer”. Masculul

mai întunecat şi mai masiv se numea „Tor”, însă aceea nu era decât o silabă dintr-un nume lung şi complex din care Janine nu putea înţelege decât cuvântul „întunecat”. Nu se referea la culoarea lui; dimpotrivă, avea tenul mai deschis decât tovarăşii săi. Referirea era la o întâmplare din copilăria sa, într-o regiune a Paradisului atât de stranie şi atât de rar vizitată, încât nu prea exista lumină nici din partea eternilor pereţi din metal Heechee. Tor îşi pieptăna barba, astfel încât i se proiecta din maxilar în jos, în două coarne inversate. El făcea cele mai multe glume şi încerca să le împărtăşească prizonierei sale. Tor glumea cu Janine, spunând că dacă masculul ei, Wan, era la fel de nefertil pe cât părea când era ţinut laolaltă cu Lurvy, avea să-i ceară Străbunului permisiunea s-o lase grea. Chicotind în sinea ei despre aşa-zisa lor infertilitate, Janine nu se simţea speriată. Nu era nici dezgustată, deoarece Tor era un fel de satir blând şi ea credea că putea recunoaşte umorul. În acelaşi timp, începuse să se gândească la ea însăşi ca nemaifiind o puştoaică arogantă. Fiecare vis lung o îmbătrânea. În ele, cunoscu împerecherea sexuală de care nu avusese parte în viaţă – uneori ca femeie, alteori nu – şi adesea durerea, şi întotdeauna, în cele din urmă, moartea. Înregistrările nu puteau fi făcute de la o persoană vie, explicase Hooay într-un moment de seriozitate; iar maniera lui nu era câtuşi de puţin jucăuşă când descrise felul în care creierul era deschis şi introdus în maşina care realiza înregistrările. Janine mai îmbătrâni puţin în decursul acelei relatări.

Treptat visele deveniră tot mai stranii şi mai îndepărtate.

– Ajungi în timpuri foarte vechi, îi explică Tor. Cel de acum – o conducea spre cocon – este cel mai vechi şi de aceea ultimul. Poate.

Ea se opri lângă culcuşul sclipitor.

– Asta-i altă glumă, Tor, sau o ghicitoare?

– Nu.

Trase sobru cu ambele mâini de furculiţa bărbii sale.

– Asta n-o să-ţi placă, Danine.

– Mulţumesc.

El rânji, încreţindu-şi colţurile ochilor blânzi şi trişti.

– Dar este ultimul pe care ţi-l pot da. Poate… poate că Străbunul îţi va da apoi un vis de-al lui. Se spune că uneori a făcut asta, dar eu nu ştiu când. Nimeni dintre cei în viaţă nu-şi aminteşte aşa ceva.

Janine înghiţi un nod.

– Pare înfricoşător, remarcă ea.

– M-a speriat tare rău când l-am avut, Danine, rosti el înţelegător, dar nu uita că nu-i decât un vis, pentru tine.

După aceea închise capacul coconului peste ea şi Janine se luptă un moment împotriva somnului, şi dădu greş ca întotdeauna… şi fu altcineva.

Cândva a existat o creatură. Era femelă; dacă-i putem da crezare lui Descartes, era o „creatură” fiindcă era conştientă de propria-i existenţă.

Nu avea un nume. Printre semenii ei se deosebea printr-o cicatrice mare, de la ureche până la nas, căpătată atunci când copita unui prădător muribund fusese cât pe-aici s-o ucidă. Ochiul din partea aceea a feţei se vindecase cu pleoapa deformată şi de aceea ar putea fi numită „Mijită”.

Mijită avea un cămin. Nu era complicat. Un cuib călcat în picioare într-un desiş de plante asemănătoare papirusului, parţial protejat de o movilă. Mijită şi neamurile ei reveneau însă zilnic la aceste cuiburi şi în privinţa asta nu semănau cu nici una dintre celelalte creaturi care aduceau cu ele. În altă privinţă nu semănau deloc cu nimic din ceea ce cunoşteau, iar asta se datora faptului că foloseau în muncă obiecte ce nu erau părţi ale corpului lor. Mijită nu era frumoasă. Nu depăşea cu mult înălţimea de un metru. Nu avea sprâncene – scalpul se contopea cu ele şi doar nasul şi pometţii nu erau acoperiţi cu pilozitate – şi nu se putea vorbi despre o bărbie. Mâinile ei aveau degete, totuşi de obicei erau încleştate, astfel că dosurile le erau zgâriate şi bătucite, iar degetele nu se separau bine – nu mai bine decât degetele de la picioare, care erau aproape la fel de bune pentru prins lucruri, şi chiar mai bune la smulgerea părţilor vulnerabile ale creaturilor ce avuseseră ghinionul să se trezească cu braţele Mijitei în jurul gâtului lor, atunci când încercaseră să scape cu fuga. Mijită era gravidă, deşi nu ştia asta. Până la al cincilea ei anotimp ploios, Mijită era complet dezvoltată şi complet fertilă. În cei treisprezece ani de viaţă, fusese gravidă de nouă sau zece ori şi n-o ştiuse niciodată până nu fusese silită să remarce că nu mai putea fugi atât de repede, că proeminenţa din abdomenul ei îngreuna smulgerea, cu ajutorul degetelor de la picioare, a măruntaielor dintr-un animal vânat şi că mamelele reîncepeau să i se umfle cu lapte. Dintre cei cincizeci de membri ai comunităţii ei, cel puţin patru îi erau

copii. Mai bine de o duzină de masculi erau, sau puteau fi, taţii copiilor. Mijită era conştientă de prima dintre aceste relaţii, dar nu şi de a doua. Minimum unul dintre masculii tineri despre care ştia că erau copiii ei putea să fi fost tatăl altuia – o noţiune care n-ar fi deranjat-o, chiar dacă ar fi fost capabilă să-i acorde atenţie. În mintea ei, ceea ce făcea cu masculii atunci când carnea de sub fesele ei slăbănoage se înroşea şi se umfla nu avea nici o legătură cu naşterea copiilor. Nu avea legătură nici cu plăcerea. Era o mâncărime pe care, atunci când se petrecea, accepta să-i fie scărpinată. Mijită nu avea nici o modalitate de a defini „plăcerea”, decât poate ca absenţă a durerii. Şi în termenii respectivi, în decursul vieţii avusese parte de prea puţină plăcere.

Când landerul Heechee bubuise şi azvârlise flăcări deasupra norilor, Mijită şi întreaga ei comunitate fugiseră să se ascundă. Nici unul dintre ei nu-l văzuseră coborând pe pământ.

Dacă un trauler ridică o stea de mare de pe fundul oceanului, o lopată o ia din găleata cu apă şi o trânteşte într-un acvariu, un biolog o fixează pe masă şi-i disecă sistemul nervos – steaua de mare ştie ce i se întâmplă?

Mijită avea mai multă conştiinţă de sine decât o stea de mare. Pe de altă parte, domeniul ei de experienţă nu era cu mult mai mare, aşa că nu putea înţelege. Nimic din cele ce i se întâmplară din clipa când văzu o lumină strălucitoare aprinzându-se în faţa ochilor ei nu avu sens. Nu simţi vârful acului anestezic care o adormi. Nu ştiu că fusese dusă în lander şi introdusă într-o cuşcă alături de doisprezece semeni. Nu simţi acceleraţia strivitoare a decolării sau imponderabilitatea din timpul lungii plutiri în tranzit. Nu ştiu absolut nimic până ce îi fu îngăduit să se trezească şi nu înţelese cele prin care trecu după aceea.

Nimic nu îi era familiar!

Apa. Apa pe care o bea Mijită nu mai provenea din bălţile mâloase de pe malul râului. Sosea într-un jgheab dur, sclipitor. Când se apleca s-o lipăie, nimic n-o pândea de sub unde ca s-o înşface.

Soarele şi cerul. Nu exista soare! Nu existau nori şi nu exista ploaie. Existau doar pereţi tari, albastru-strălucitori şi un plafon albastru-strălucitor deasupra capului.

Hrana. Nu existau vietăţi care să fie prinse şi sfârtecate. Existau bucăţi netede, tari, fără gust, din materii ce se

mestecau. Indiferent cât de multe ar fi mâncat ea şi semenii ei, întotdeauna existau altele.

Imaginile, sunetele şi mirosurile – acestea însă erau înfricoşătoare! Un miros pe care nu-l mai simţise niciodată îi asalta nările şi o speria. Era mirosul a ceva viu, dar nu văzuse niciodată creatura căreia îi aparţinea. Absenţa mirosurilor normale era aproape la fel de teribilă. Nici un iz de căprioară. Nici un iz de antilopă. Nici un iz de felină (asta era o binecuvântare). Nici un iz măcar al propriilor fecale, sau nu prea pătrunzător, fiindcă nu aveau trestii pe care să le calce în picioare, preschimbându-le în casă, iar locurile în care se ghemuiau toţi laolaltă ca să doarmă erau spălate şi curăţate de câte ori le părăseau. Pruncul i se născu acolo, în timp ce restul membrilor tribului protestară faţă de gemetele ei, deoarece doreau să doarmă. Când se trezi şi vru să-l ducă la sân, ca s-o scape de presiunea fierbinte din ţâţe, pruncul dispăruse. Nu-l mai revăzuse niciodată.

Pruncul Mijitei a fost primul care a dispărut imediat după naştere. Nu a fost însă şi ultimul. Timp de cincisprezece ani, micuţa familie de australopiteci a continuat să mănânce, să se împerecheze, să nască şi să îmbătrânească, iar numărul lor s-a redus permanent, întrucât pruncii erau luaţi imediat după naştere. Una dintre femele se ghemuia, se opintea, scâncea şi năştea. După aceea toţi se culcau şi când se trezeau, micuţul dispăruse. La răstimpuri, câte un adult murea sau se apropia îndeajuns de mult de moarte ca să zacă chircit şi să geamă, astfel încât ei ştiau că nu se va mai ridica niciodată. Apoi adormeau iarăşi; iar când se deşteptau, adultul respectiv, sau trupul său, dispăruse. Erau treizeci, apoi douăzeci, apoi zece… apoi numai unul. Mijită a fost ultima, o femelă foarte, foarte bătrână la douăzeci şi nouă de ani. Ştia că era bătrână. Nu ştia că era pe moarte, atât doar că simţea o durere teribilă, zdrobitoare în pântece, care o făcea să icnească şi să suspine. Nu ştiu când muri. Ştiu doar că durerea aceea aparte încetase, după care simţi un alt fel de durere. De fapt, nu o durere. O stranietate. O amorţeală. Vedea, dar vedea straniu, în numai două dimensiuni, şi straniu, pâlpâit, într-un domeniu de culori bizar distorsionate. Nu era obişnuită cu noua ei vedere şi nu recunoştea ceea ce vedea. Încercă să-şi mişte ochii, însă aceştia nu se mişcau. Încercă să-şi mişte capul, sau braţele, sau picioarele, şi nu putu pentru că nu le mai avea. Rămase în

starea aceea un timp considerabil.

Mijită nu era un preparat, în sensul în care sistemul nervos viu, dar expus, al stelei de mare disecată de un biolog este un preparat. Ea era un experiment.

N-a fost un succes prea mare. Încercarea de a-i păstra identitatea în maşină n-a eşuat din motivele care puseseră capăt tentativelor anterioare, cu ceilalţi membri ai tribului ei: nepotrivirea chimică cu receptorii, transferul incomplet de informaţii, codificarea greşită. Experimentatorii Heechee se confruntaseră succesiv cu toate problemele respective şi le soluţionaseră. Experimentul Mijitei eşuase, sau reuşise doar parţial, din alt motiv. În fiinţa care putea fi recunoscută ca „Mijită” nu exista destulă identitate care să fie păstrată. Ea nu era o biografie, nici măcar un jurnal. Era mai degrabă o dată dintr-un recensământ, punctată de dureri şi ilustrată de frică.

Acela nu era însă unicul experiment desfăşurat de Heechee. În altă secţiune a maşinii imense care se afla pe o orbită în jurul Soarelui terestru la depărtarea de o jumătate de an-lumină, pruncii furaţi începuseră să prospere. Duceau vieţi destul de diferite de ale Mijitei – vieţi marcate de îngrijire automată, teste euristice şi probleme programate. Heechee recunoşteau că, deşi se aflau la mare distanţă de inteligenţă, australopitecii aceştia conţineau sâmburii unor descendenţi mai isteţi. De aceea deciseră să accelereze procesul.

În cei cincisprezece ani scurşi intre extragerea coloniei din leagănul ei din Africa preistorică şi moartea Mijitei nu se înregistraseră dezvoltări remarcabile. Heechee n-au descurajat însă. Nu se aşteptaseră la prea multe după numai cincisprezece ani. Aveau planuri ce se întindeau pe durate mult mai lungi.

Deoarece planurile le cereau, tuturor, să fie în altă parte cu mult timp înainte ca vreo scânteie de inteligenţă reală să licărească din ochii vreunui urmaş al Mijitei, Heechee clădiră în conformitate. Construiră şi programară artefactul care avea să dureze de-a pururi. Aranjară să fie alimentat cu hrană CHOA de la un procesor convenabil de material din comete, care funcţiona deja pentru alte instalaţii ale lor şi care avea aceeaşi potenţială existenţă veşnică. Construiră maşini care să testeze la răstimpuri aptitudinile urmaşilor pruncilor şi să repete, pe cât de frecvent era necesar, încercarea de a le stoca identităţile în maşină, de unde puteau fi ulterior accesate… dacă vreun Heechee s-ar fi întors vreodată ca să vadă cum se desfăşurase

experimentul. Ţinând seama de celelalte planuri ale lor, probabil că pe acesta îl estimaseră ca fiind foarte improbabil.

Planurile lor cuprindeau totuşi multe variante şi toate se derulau simultan; fiindcă obiectul acelor planuri îi interesa în mare măsură. Era posibil ca nici unul dintre ei să nu mai revină vreodată. Dar poate că *unul* avea să se întoarcă.

Pentru că Mijită nu putea comunica sau acţiona în nici un mod util, experimentatorii Heechee şterseră cu atenţie secţiunile afective ale stocării ei şi o păstrară pe rafturi doar ca un fel de carte de referinţă, care să fie consultată de indivizii ulteriori, indiferent cine ar fi fost ei. (Pe ea fusese silită Janine s-o consulte, retrăind viaţa Mijitei cu sute de milenii în urmă.) Ei lăsaseră anumite indicii şi date care să fie folosite de orice generaţii le-ar fi putut înţelege.

Făcuseră curat în urma lor, aşa cum procedau întotdeauna. Apoi plecaseră şi îngăduiseră să se deruleze experimentul acela, aparte printre celelalte experimente ale lor.

Timp de opt sute de mii de ani.

– Danine, gemea Hooay, Danine, ai murit?

Ea ridică ochii spre faţa lui, fără să izbutească la început să-i focalizeze, aşa încât i se părea un fel de lună plină înceţoşată, cu o coadă dublă de cometă legănându-se dedesubt.

– Ajută-mă, Hooay, gemu ea. Ia-mă de aici.

Dintre toate visele, acesta fusese cel mai teribil.

Se simţea violată, siluită, dilatată, modificată. Lumea ei nu avea să mai fie niciodată aceeaşi. Janine nu cunoştea termenul „australopitec”, dar ştia că viaţa pe care tocmai o împărtăşise fusese a unui animal. Mai rău decât a unui animal, pentru că undeva în Mijită existase scânteia invenţiei gândirii şi astfel capacitatea nedorită a spaimei.

Janine era epuizată şi se simţea mai bătrână decât Străbunul. La abia cincisprezece ani împliniţi, nu mai era o copilă. Pentru ea nu mai rămăsese copilărie. Se opri în dreptul odăii cu pereţi înclinaţi care constituia cuşca ei personală.

– Danine? o întrebă Hooay neliniştit. Ce s-a întâmplat?

– Am să-ţi spun o glumă, zise ea.

– Nu-mi pari că ai avea chef de glume.

– Totuşi i-o glumă amuzantă. Fii atent! Străbunul i-a închis pe Wan şi pe sora mea ca să se împerecheze. Dar sora mea nu poate procrea. A suferit o operaţie, astfel ca să nu mai poată

naşte niciodată.

– Asta nu-i o glumă bună, protestă el. Nimeni nu ar face aşa ceva!

– Ea a făcut-o, Hooay. Nu te speria, adăugă repede Janine, nu vei fi pedepsit. Însă acum, adu băiatul la mine.

Ochii lui blânzi erau împăienjeniţi de lacrimi.

– Cum să nu mă sperii? Poate că ar trebui să-l trezesc pe Străbun şi să-i spun…

Apoi lacrimile îi ţâşniră realmente din ochi; era îngrozit.

Ea îl mângâie şi-l alină, până ce alt Bătrân apăru şi el îi spuse gluma teribilă la adresa lor. Janine se întinse pe salteaua ei, ignorându-le pălăvrăgeala surescitată şi tânguitoare. Nu dormea, dar stătea cu ochii închişi când îi auzi pe Wan şi Tor intrând pe uşă. Când băiatul fu împins înăuntru, ea se ridică şi-l întâmpină.

– Wan, îi spuse, vreau să-ţi pui braţele în jurul meu.

El o privi morocănos. Nimeni nu-i spusese despre ce era vorba şi avusese el însuşi parte de ora în culcuş cu Mijită. Arăta groaznic. Nu reuşise să-şi revină cu adevărat de pe urma gripei, nu se odihnise, nu se obişnuise cu transformările majore din viaţa sa de când îi întâlnise pe Herter-Hall. Avea cearcăne sub ochi şi cute în colţurile gurii. Picioarele îi erau murdare, la fel ca hainele zdrenţuite.

– Ţi-e frică să nu cazi? întrebă el cu glas ascuţit.

– Nu mi-e frică să nu cad şi vreau să-mi vorbeşti aşa cum se cuvine. Nu te piţigăia!

Wan păru surprins, însă glasul îi coborî la registrul mai grav pe care Janine încercase să-l înveţe.

– Atunci de ce?

– Of!

Clătină iritată din cap şi făcu un pas înainte, pătrunzând în spaţiul intim al băiatului. Nu trebuise să-i spună ce să facă. Braţele lui o cuprinseră automat – ambele la aceeaşi înălţime, de parcă Janine ar fi fost o greutate ce trebuia ridicată, apăsându-i omoplaţii cu palmele. Ea îşi lipi buzele de ale lui, tari, uscate şi strânse laolaltă, apoi se trase îndărăt.

– Mai ţii minte ce-i asta, Wan?

– Sigur că da! Este „sărut”.

– Dar nu-l facem aşa cum trebuie. Aşteaptă. Fă-o din nou, în timp ce eu fac asta.

Îşi scoase vârful limbii printre buzele aproape închise şi-l

plimbă înainte şi înapoi peste buzele lui complet închise.

– Cred, adăugă ea retrăgând capul, că aşa-i mai bine, nu? Mă face să mă simt… mă face să mă simt… simt de parcă-mi vine să vomit.

Alarmat, el încercă să se dea înapoi, însă Janine îl urmă îndeaproape.

– De fapt, nu să vomit, ci mă simt pur şi simplu ciudat.

El rămase încordat, cu faţa întoarsă, dar expresia îi era tulburată. Menţinând cu atenţie un registru grav, îi zise:

– Micul Jim spune că oamenii fac aşa înainte de acuplare. Sau că o persoană face asta uneori ca să vadă dacă cealaltă persoană este în călduri.

– În călduri, Wan! E *oribil.* Spune „îndrăgostită”.

– Cred că „îndrăgostită” este altceva, se încăpăţână el, totuşi sărutul este asociat acuplării. Micul Jim spune…

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui.

– Micul Jim nu-i aici.

– Nu, dar Paul nu vrea ca noi să…

– Paul nu-i aici, zise Janine mângâindu-i gâtul subţire cu vârfurile degetelor ca să vadă cum îl simte. Nici Lurvy nu-i aici. Oricum nu contează nimic din ce gândesc ei.

Decise că senzaţia pe care o simţea era destul de stranie. Nu aducea chiar cu cea dinaintea vomitatului, însă ca şi cum în interiorul pântecului ei se petrecea un fel de reajustare fluidă, o senzaţie ce nu semăna cu nimic din ce cunoscuse până atunci. Nu era deloc neplăcută.

– Lasă-mă să-ţi scot hainele, Wan, şi după aceea tu le poţi scoate pe ale mele.

După ce exersaseră iarăşi sărutul, ea spuse:

– Cred că acum nu mai trebuie să stăm în picioare.

Iar ceva mai târziu, când erau întinşi, ea deschise ochii şi văzu ochii lui larg deschişi.

Când se ridică pentru o poziţie mai bună, Wan şovăi.

– Dacă fac *asta,* zise el, poate că vei rămâne gravidă.

– Dacă nu faci *asta,* replică fata, cred că voi muri.

Când Janine se trezi, după câteva ore, Wan era deja sculat şi îmbrăcat, rezemat de unul dintre pereţii cu vinişoare aurii ai camerei. Janine simţi cum inima i se revarsă către el. Semăna cu bărbatul care avea să fie peste vreo cincizeci de ani. Chipul tânăr părea brăzdat de cute săpate de decenii de necazuri şi suferinţe.

– Te iubesc, rosti ea. El se foi şi piţigăie:

– Da…

Se opri repede şi-şi coborî tonul într-un mormăit:

– Da, Janine. Şi eu te iubesc. Nu ştiu însă ce vor face ei.

– Probabil că nu-ţi vor face nici un rău.

– Mie? pufni el dispreţuitor. Despre tine îmi fac griji. Eu am trăit aici de când m-am născut şi, mai devreme sau mai târziu, asta ar fi trebuit să se întâmple. Dar tu… soarta ta mă îngrijorează.

Fără chef adăugă:

– Sunt foarte gălăgioşi acolo, afară. Se întâmplă ceva.

– Nu cred că ne vor face vreun rău… adică alt rău, se corectă Janine gândindu-se la culcuşul viselor.

Strigătele ciripite din depărtare se apropiau. Fata se îmbrăcă repede şi privi în jur, când glasul lui Tor îl întâmpină pe Hooay în faţa uşii.

Nu exista nimic care să dovedească cele petrecute. Nici măcar o picătură de sânge. Însă când Tor deschise uşa, preocupat şi îngrijorat, se opri şi-i privi suspicios, apoi adulmecă aerul.

– Poate că totuşi nu va trebui să mă împerechez cu tine, Danine, zise el cu blândeţe însă evident înfricoşat. Dar Danine! Oowan! S-a întâmplat ceva teribil! Tar a adormit şi femela bătrână a fugit!

Wan şi Janine fură târâţi în fus, care era ticsit cu aproape toţi Bătrânii. Se înghesuiau unii în alţii, panicaţi. Trei sforăiau răşchiraţi acolo unde fuseseră trântiţi – Tar şi alţi doi paznici ai lui Lurvy care dăduseră greş în misiunea lor, fuseseră găsiţi dormind tun şi aduşi, înspăimântaţi şi dizgraţiaţi, pentru a fi judecaţi de Străbun. Acesta stătea nemişcat, dar alert pe piedestalul său, cu cascade de culori unduind în jurul bazei.

Faţă de creaturile din carne şi oase, Străbunul nu trăda nimic din gândurile sale. El era din metal. El era formidabil. Nu putea fi nici înţeles, nici provocat. Nici Wan, nici Janine, nici vreunul dintre cei aproape o sută de copii tremurători ai săi nu puteau percepe teama şi furia ce goneau prin memoriile sale aflate în funcţiune. Teama că planurile îi erau ameninţate. Furia că vlăstarele sale nu-i îndepliniseră ordinele.

Cei trei vinovaţi trebuiau pedepsiţi, ca să reprezinte un exemplu. Restul ar fi trebuit de asemenea pedepsiţi – ceva mai blând, pentru ca rasa să nu se sfârşească –, fiindcă nu avuseseră grijă de cei trei. Cât despre intruşi – pentru ei nu exista

pedeapsă îndeajuns de cumplită! Poate că ar fi trebuit să fie desfiinţaţi, ca orice alt organism cu probleme care ameninţă vătămarea gazdei sale. Poate chiar mai mult decât atât. Poate că nimic din ceea ce stătea la îndemâna puterilor sale n-ar fi fost îndeajuns de sever.

Dar ce mai stătea la îndemâna puterilor sale? Se sili să se ridice în picioare. Janine văzu valul de luminiţe pâlpâind şi încremenind într-o configuraţie, când Străbunul se sculă la toată înălţimea sa şi rosti:

– Femela trebuie recapturată şi conservată. Imediat.

Rămase locului, clătinându-se nesigur; efectorii membrelor sale funcţionau haotic. Îşi îngădui să îngenuncheze din nou, în timp ce reflectă asupra opţiunilor. Strădania de a merge în cabina de comandă pentru a stabili cursul – clocotul din mintea lui care îl împinsese s-o facă –, o jumătate de milion de ani de existenţă, toate îşi cereau acum preţul. Avea nevoie de timp pentru „odihnă” – de fapt, pentru ca sistemele lui autonome să examineze şi să repare cât puteau din stricăciuni şi poate că nu i-ar fi fost suficient nici tot timpul de pe lume.

– Nu mă treziţi până n-o faceţi, zise el şi luminile îşi reîncepură pâlpâitul aleatoriu, pălind treptat şi stingându-se.

Janine, cuprinsă de braţul lui Wan – care stătea cu trupul întors pe jumătate spre Străbun şi pe jumătate protejând-o pe ea, tremurând de frică –, ştiu fără să i se spună că „conservată” însemna ucisă. Şi ea era înspăimântată.

În acelaşi timp era nedumerită.

Bătrânii care sforăiseră pe toată durata judecăţii lor nu adormiseră din întâmplare. Janine recunoscu rezultatele unei arme anestezice. În acelaşi timp fata ştia că nimeni din echipajul ei nu avusese aşa ceva.

Din acest motiv, Janine nu fu chiar surprinsă când, peste o oră, după ce fuseseră readuşi în cuşca lor, auziră în exteriorul ei un mormăit înăbuşit.

Nu fu surprinsă să-şi vadă sora intrând în fugă, agitând o armă şi strigându-i; nu fu surprinsă că, înapoia lui Lurvy, Paul cu haine zdrenţuite păşi peste forma adormită a lui Tor. Nu fu nici măcar surprinsă, sau nu foarte surprinsă, să vadă că erau însoţiţi de alt bărbat înarmat, pe care aproape că-l recunoscu. Nu era sigură. Îl cunoscuse doar pe când ea era copil. Semăna însă cu persoana pe care o văzuse în emisiunile PV de ştiri transmise de pe Pământ şi în mesajele de felicitări pe care le

trimitea cu ocazia sărbătorilor şi aniversărilor: Robin Broadhead.

15
Mai bătrân decât Străbunul

Nici în starea lui cea mai rea – nici chiar când se simţise mai bătrân decât Străbunul însuşi şi mort ca mortul Payter –, Paul nu arătase aşa jalnic precum creatura mizerabilă care agitase spre el o armă din trapa propriei sale nave. Sub barba încâlcită şi nerasă de o lună, chipul bărbatului păruse al unei mumii. Duhnea.

– Mai bine-ai face un duş! se răstise Paul. Şi lasă prostia aia de pistol.

Mumia se rezemase de cadrul trapei.

– Tu eşti Paul Hall, mijise ochii către el. Pentru Dumnezeu, ai ceva de mâncare?

Paul se uitase pe lângă el.

– N-a mai rămas destulă acolo?

Îl împinsese la o parte, intrase în navă şi constatase că, bineînţeles, existau maldăre de pachete de hrană CHOA, exact aşa cum fuseseră lăsate. Mumia găsise pungile cu apă şi rupsese cel puţin trei, deschizându-le; podeaua navei era o băltoacă murdară. Paul îi întinsese o raţie.

– Vorbeşte mai încet, îi poruncise. Şi, apropo, cine eşti?

– Sunt Robin Broadhead. Ce faci cu-asta?

– Muşcă din ea, izbucnise Paul exasperat – mai puţin din cauza bărbatului în sine sau a duhorii pe care o emana, ci mai degrabă pentru că încă tremura.

Fusese îngrozit că un Bătrân dăduse pe neaşteptate peste el. Dar… Robin Broadhead! Ce căuta aici?

Nu putuse să-l întrebe însă în clipa aceea. Broadhead era aproape literalmente mort de foame. Întorsese bucata plată de hrană pe toate feţele, încruntându-se şi tremurând, apoi muşcase dintr-un colţ. De îndată ce constatase că putea fi mestecată, o înfulecase, cu firimiturile revărsându-i-se din gură. Se holbase la Paul pe când îşi îndopase gura mai repede decât putea înghiţi.

– Uşurel, făcuse Paul alarmat.

Era însă prea târziu. După o lipsă atât de îndelungată,

mâncarea nefamiliară acţionase aşa cum era de aşteptat. Broadhead se înecase, icnise şi vomitase.

– La dracu’! pufnise Paul. O să te miroasă din fus!

Broadhead se lăsase pe spate, gâfâind.

– Scuze, bolborosise el. Am… crezut c-o să mor. Am fost gata să mor. Poţi să-mi dai nişte apă?

Paul îi dăduse, câte două sorbituri o dată, după care îi îngăduise să mestece doar colţul unuia dintre pacheţelele maro-gălbui, cele mai insipide.

– Încetişor! poruncise el. Mai târziu o să-ţi mai dau.

Începuse să-şi dea seama cât de bine era să se găsească în prezenţa altui om după – cât trecuse? – minimum două luni de singurătate, furişare, ascundere şi plănuire.

– Nu ştiu ce cauţi aici, zisese în cele din urmă, totuşi mă bucur să te văd.

Broadhead îşi linsese ultimele firimituri de pe buze şi izbutise să surâdă.

– E foarte simplu, spusese el sorbind lacom din ochi restul de mâncare din mâna lui Paul. Am venit să vă salvez.

Broadhead fusese deshidratat şi aproape asfixiat, dar nu chiar lihnit. Nu mai vomită firimiturile pe care i le dădu Paul şi ceru altele; le reţinu şi pe acelea şi fu în stare să-l ajute pe Paul să cureţe mizeria pe care o făcuse. Paul îi găsi haine curate din puţinele veşminte ale lui Wan din navă – erau mult prea lungi şi prea strâmte, totuşi talia kiltului nu trebuia să se închidă complet – şi-l duse la cel mai mare dintre jgheaburile cu apă, ca să se spele. Nu era pedanterie. Era pur şi simplu frică. Bătrânii nu auzeau mai bine decât oamenii, iar de văzut vedeau mai prost. Însă mirosul era uimitor de acut. După două săptămâni de scăpări ca prin urechile acului, în primele sale rătăciri înspăimântate prin Paradisul Heechee după ce Wan şi Lurvy fuseseră capturaţi, Paul învăţase să facă baie de trei ori pe zi.

Şi multe altele.

Se postă la intersecţia a trei coridoare, stând de pază, în vreme ce Broadhead îşi curăţa grosul murdăriei acumulate pe piele în treizeci de zile petrecute într-o navă Heechee. Să-i salveze! În primul rând, nu era adevărat – intenţiile lui Broadhead erau mult mai subtile şi mai complicate. În al doilea rând, planurile lui Broadhead nu coincideau cu cele pe care Paul le şlefuia de două luni. El avea nişte idei despre cum ar fi putut

obţine informaţii de la Morţi şi doar o noţiune foarte vagă despre ce să facă cu informaţiile acelea după ce le obţinea. Se aştepta apoi ca Paul să-l ajute să care cele două-trei tone de maşinării prin Paradisul Heechee, fără să ţină seama de riscuri, fără să ţină seama de faptul că poate şi Paul avea propriile idei. Necazul cu salvarea era că salvatorii se aşteptau să conducă ei operaţiunile. Şi Broadhead se aştepta ca Paul să-i fie recunoscător!

Ei bine, admise bărbatul în timp ce se rotea încetişor, ca să supravegheze toate coridoarele – deşi Bătrânii erau mai puţin silitori în efectuarea patrulărilor decât fuseseră la început – ar fi fost destul de recunoscător dacă Broadhead ar fi apărut la început, în zilele de panică, când alergase, se ascunse şi nu îndrăznise nici să rămână, dar nici să plece; sau peste două săptămâni, când începuse să întocmească un plan, când cutezase să se ducă în încăperea Morţilor, luase legătura cu Fabrica de Hrană… şi aflase că Peter Herter murise. Calculatorul de la bord nu-i era de nici un folos, prea mărginit şi prea suprasolicitat pentru a-i transmite măcar mesajele spre Pământ. Morţii erau înnebunitori… înnebunitori. Paul rămăsese complet pe cont propriu. Treptat, curajul îi revenise şi începuse să plănuiască. Ba chiar să acţioneze. Când descoperise că putea cuteza să se apropie destul de mult de Bătrâni, cu condiţia să se fi îmbăiat suficient pentru a nu mirosi, începuse să-şi întocmească planul. Spionase. Cugetase. Studiase. Înregistrase – asta fusese una dintre părţile cele mai dificile. Este foarte greu să ţii minte cum se comportă duşmanul, tău, ce trasee frecventează şi în ce ocazii este posibil ca nici unul dintre ei să nu se afle în preajmă atunci când nu ai nimic cu care să scrii. Sau un ceas. Sau barem alternanţa zilelor şi nopţilor, necunoscută în permanenta strălucire albăstruie a pereţilor din metal Heechee. În cele din urmă se gândise să utilizeze tocmai obiceiurile Bătrânilor drept cronometru al comportamentului lor. Când vedea un grup revenind la fusul în care Străbunul stătea nemişcat, ei se pregăteau de culcare. Când vedea un grup ieşind de acolo, însemna începutul unei zile noi. Toţi dormeau în acelaşi timp, sau aproape toţi, dintr-un imperativ pe care el nu şi-l putea imagina; astfel că existaseră momente când îndrăznise să se apropie tot mai mult de locul unde erau ţinuţi Wan, Janine şi Lurvy. Chiar îi zărise, o dată sau de două ori, cutezând să se ascundă înapoia unei tufe de mure când Bătrânii

începeau să se trezească, zgâindu-se printre crengi şi apoi fugind cu răsuflarea tăiată. El ştia. Pusese totul cap la cap. Nu erau mai mult de o sută de Bătrâni, care se deplasau de obicei în grupuri de numai doi-trei.

Rămânea problema cum să se descurce chiar şi cu asemenea grupuri restrânse.

Mai slab şi mai furios decât fusese vreodată în viaţa lui, Paul Herter credea că ştia ce trebuia să facă. În primele lui zile panicate de fugă şi ascundere, după capturarea celorlalţi, se afundase tot mai mult în coridoarele roşii şi verzi ale Paradisului Heechee. În unele până şi luminile erau palide şi rare. În unele aerul avea un iz acrişor şi nesănătos, iar când dormea acolo se trezea ameţit şi cu capul zvâcnind. În toate existau obiecte, maşinării, gadgeturi – lucruri; unele continuau să toarcă sau să ticăiască încetişor în sinea lor, altele pâlpâiau cu un permanent curcubeu de lumini.

Paul nu putea sta în locurile acelea, fiindcă nu exista hrană sau apă şi nu putea găsi ceea ce căuta cel mai mult. Nu existau arme adevărate. Poate că Heechee nu avuseseră nevoie de ele. Exista însă o maşină care avea o uşiţă laterală din benzi metalice, iar când le smulse nu explodă şi nici nu-l electrocută, aşa cum crezuse pe jumătate. Astfel îşi fabrică o suliţă. Iar de cinci-şase ori se întâlni cu ceea ce păreau versiuni mai mici şi mai complicate a excavatoarelor de tunele Heechee.

Unele dintre ele încă funcţionau. Când Heechee construiau ceva, construiau pentru eternitate.

Paul avu nevoie de trei zile înspăimântate, însetate şi pline de derută în care experimentă necontenit, pentru a le face să funcţioneze, oprindu-se ca să se strecoare înapoi în coridoarele aurii, sau la navă, după mâncare şi apă, convins mereu că zgomotele asurzitoare ale maşinii îi vor aduce pe Bătrâni pe capul lui înainte să fi fost pregătit. Nu se întâmplă însă aşa. Învăţă să strângă bulbul care atârna din manşa de virare pentru a face luminile de start să învie, să împingă înainte şi înapoi roata masivă şi cu proeminenţe, avansând-o sau retrăgând-o, şi să calce pe plăcuţa ovală din podea ce pricinuia ţâşnirea luminii albastru-violet în faţa maşinăriei, care înmuia sub raza ei până şi metalul Heechee. Aceasta era partea zgomotoasă. Paul se temea teribil că va distruge ceva care va avaria chiar Paradisul Heechee sau va aduce pe urmele sale o echipă de investigare. Când ajunse să deplaseze maşina în locul pe care-l alesese,

aceasta fu aproape neauzită, înaintând silenţios pe rulouri. După aceea se oprise şi se gândise.

Ştia unde mergeau Bătrânii şi când.

Avea o suliţă cu care putea ucide un singur Bătrân şi care i-ar fi permis, poate, să înfrângă doi-trei, dacă îi ataca prin surprindere.

Avea o maşină care ar fi putut anihila oricâţi Bătrâni, dacă îi putea determina pe aceştia să se înghesuie în faţa ei.

Totul se rezuma aşadar la o strategie care ar fi putut avea succes. Era o chestie de baftă – Dumnezeule şi câtă mai bafta! Depindea de minimum o jumătate de duzină de testări prin luptă. Chiar dacă Bătrânii nu păreau să-l caute înarmaţi, cine putea spune că n-aveau să înveţe s-o facă? Şi oare ce fel de arme deţineau? Însemna să ucidă pe unii dintre ei, unul câte unul, atât de expert şi precaut, încât să nu atragă atenţia întregului trib până ce nu era pregătit – iar apoi să-i atragă pe toţi, sau pe o majoritate atât de mare, încât să-i poată rezolva pe restul cu suliţa. (Merita să parieze pe şansa aceea?) Şi, în primul rând, însemna ca Străbunul, maşina mare pe care Paul doar o întrezărise o dată sau de două ori din depărtare şi despre ale cărei puteri nu ştia nimic, să nu intervină – şi ce probabilitate exista în privinţa respectivă?

Nu avea răspunsuri sigure. Avea totuşi speranţe. Străbunul era prea mare ca să se deplaseze cu uşurinţă prin coridoare, cu excepţia celor cu vinişoare aurii. De asemenea, nu părea să se mişte deloc frecvent. Şi poate că, cumva, l-ar fi putut păcăli şi pe el, aducându-l înaintea razei devoratoare a excavatorului de tuneluri – care nu putea, în locul acesta, să fie cu adevărat un excavator de tuneluri, deşi părea să funcţioneze în acelaşi mod. Era adevărat, la fiecare pas şansele de reuşită erau împotriva sa.

Dar la fiecare pas exista măcar o probabilitate măruntă de succes. Şi nu riscul fu cel care îl opri în cele din urmă.

Paul Hall care se furişa şi plănuia în tunelurile Paradisului Heechee, pe jumătate înnebunit de furie, teamă şi grijă pentru soţia sa şi pentru ceilalţi, nu era complet nebun. Era acelaşi Paul Hall a cărui blândeţe şi răbdare o făcuseră pe Dorema să se mărite cu el, care îi acceptase surioara apetisantă, uneori dificilă, şi tatăl abraziv ca făcând parte din căsnicie. Dorea foarte mult să-i salveze şi să-i readucă în libertate. Chiar asumându-şi riscuri. Întotdeauna exista o modalitate prin care el

putea scăpa de risc, chiar dacă, de pildă, s-ar fi târât în nava lui Wan şi ar fi revenit în Fabrica de Hrană şi astfel – încet, singur şi jelind, dar în siguranţă – s-ar fi îndreptat finalmente spre Pământ şi bogăţie.

Lăsând însă riscurile deoparte, care era preţul?

Preţul era distrugerea unei întregi populaţii de creaturi inteligente. Ele îi răpiseră soţia, dar nu-i pricinuiseră nici un rău. Şi oricât s-ar fi străduit, Paul nu se putea autoconvinge că avea dreptul să le extermine.

Acum apăruse acest „salvator”, acest naufragiat aproape mort pe nume Robin Broadhead, care ascultă neatent planul lui Paul, zâmbi superior şi zise destul de politicos:

– Încă eşti angajatul meu, Hall. Vom face aşa cum spun eu.

– Pe dracu’!

Broadhead rămase suficient de politicos şi rezonabil – era uluitor cât de mult îl ajutaseră o baie şi puţină mâncare.

– Cheia, zise el, este să aflăm cu ce ne confruntăm. Ajută-mă să duc chestiile astea de procesare a informaţiilor în locul unde se găsesc Morţii şi ne vom îngriji de asta. Asta-i prioritatea.

– Prioritatea este eliberarea soţiei mele!

– De ce, Hall? Ea stă foarte bine acolo unde se află – ai spus-o tu însuţi. Nu vorbesc despre veşnicie. Cel mult o zi. Să aflăm tot ce putem de la Morţi, înregistrăm totul, îi stoarcem de toate informaţiile posibile. După aceea luăm benzile, le ducem în nava mea şi-apoi…

– Nu!

– Ba da!

– Nu, şi nu mai ţipa dracu’!

Se certau ca elevii în curtea şcolii, amândoi învăpăiaţi la faţă şi furioşi, neslăbindu-se din ochi. Până ce Robin Broadhead se strâmbă, clătină din cap şi spuse:

– La dracu’! Paul, te gândeşti şi tu la ce mă gândesc eu?

Paul Hall îşi îngădui să se relaxeze. După o secundă răspunse:

– De fapt mă gândesc c-ar fi mai bine să analizăm ce ar fi cel mai bine de făcut, în loc să ne certăm despre cine anume ia deciziile.

Broadhead rânji.

– Exact la asta mă gândeam şi eu. Ştii care-i problema mea? Sunt atât de surprins că n-am murit, încât nu ştiu cum să m-adaptez situaţiei.

Avură nevoie de numai şase ore ca să transporte şi să monteze procesorul PMAL-2 acolo unde doreau, însă fuseseră şase ore de muncă dură. Amândoi se găseau aproape de epuizare şi ar fi fost firesc să se culce, dar amândoi ardeau de nerăbdare. Odată ce conectară sursa principală de energie la băncile de memorie ale programului, vocea preînregistrată a lui Albert îi instrui, pas cu pas, cum să facă restul – procesorul în sine se lăbărţa pe coridor, iar terminalele vocale se aflau în camera Morţilor, lângă legătura radio. Robin privi spre Paul, Paul ridică din umeri şi Robin porni programul. De dincolo de uşă auziră dinspre terminal vocea seacă, linguşitoare:

– Henrietta? Henrietta dragă, poţi să-mi răspunzi?

Pauză. Nici un răspuns. Programul scris de Albert cu ajutorul lui Sigfrid von Psiho încercă iarăşi:

– Henrietta, sunt eu, Tom. Vorbeşte-mi, te rog!

Ar fi fost mai rapid dacă ar fi apelat codul Henriettei ca să-i atragă atenţia, însă mai greu de pretins că soţul ei de mult pierdut ar fi contactat-o prin radio dintr-un avanpost îndepărtat.

Vocea încercă din nou, şi din nou. Paul se strâmbă şi şopti:

– Nu merge.

– Dă-i o şansă, rosti Robin prea puţin încrezător.

Tăcură nervoşi, în timp ce glasul mortului din calculator îşi continua rugăminţile. Şi apoi, în cele din urmă, o voce şovăitoare şopti:

– Tom? Tomasino, tu eşti?

Paul Hall era un om normal, poate ieşit niţel din formă după patru ani de limitare între patru pereţi şi o sută de zile de fugă şi teamă. Destul de normal totuşi pentru a deţine o senzualitate firească; dar ceea ce auzi fu mai mult decât dorea să audă. Rânji stânjenit spre Robin Broadhead, care-i răspunse printr-o strângere stingherită din umeri. Tandreţea rănită şi gelozia dispreţuitoare a altora sunt umilitor de auzit şi pot fi alungate doar prin râs; detectivul specializat în divorţuri le dă prietenilor copia ilegală a unei înregistrări făcute în pat, pentru a se destinde într-o zi plictisitoare la serviciu. Acum însă nu era la fel de comic! Henrietta, oricare Henrietta, chiar şi maşina spectrală numită Henrietta nu era amuzantă în clipa ei de dorinţă profundă, când era trădată şi înşelată. Programul care îi dădea replica fusese ingenios realizat. Îşi cerea iertare şi implora, ba şi suspina, cu gemete şuierate de bandă, când vocea de pe banda

Henriettei se întrerupea în suspine de tristeţe vlăguită şi fericire lipsită de speranţă. Iar după aceea, aşa cum fusese programat să facă, se apropie pentru lovitura decisivă. Ai vrea… scumpă Henrietta, ai putea… E posibil să-mi spui cum să pilotez o navă Heechee?

Pauză. Ezitare. Apoi vocea femeii moarte spuse:

– Păi… da, Tomasino.

Altă pauză. Aceasta se prelungi, până ce amăgitorul programat interveni, umplând golul.

– Pentru că dacă ai putea, iubito, cred că m-aş putea alătura ţie. Mă aflu într-un soi de navă. Are o cabină de comandă. Dacă aş şti cum să procedez…

Lui Paul i se părea incredibil ca până şi o inteligenţă necorespunzător stocată să poată ceda înaintea unor linguşiri atât de transparente. Iar Henrietta cedă. Îl dezgusta să participe la frauda aceasta, dar o făcu şi, o dată pornită, Henrietta nu mai putu fi oprită. Secretul pilotării navelor Heechee? Sigur că da, iubitul meu Tomasino! Şi moarta îşi preveni falsul iubit să se pregătească pentru o transmisie arhivată şi emise un pârâit şuierător de limbaj de maşină din care Paul nu putu înţelege nici măcar un singur sunet şi în care nu putu descoperi un singur cuvânt; însă Robin Broadhead, ascultând la căştile sale raportul privat al calculatorului, rânji, încuviinţă din cap şi ridică degetul mare şi arătătorul, unindu-le într-un cerc de succes. Paul îi semnală să păstreze tăcerea şi-l trase ceva mai departe pe coridor.

– Dac-ai pus mâna pe marfă, îi şopti, hai s-o ştergem de aici!

– Oho, chicoti Robin, am pus mâna! Tipa ştie totul! A fost în circuit deschis cu maşina necunoscută care conduce toată şmecheria de-aici – maşina i-a citit conţinutul creierului, dar şi Henrietta a aflat tot ce ştia maşina, iar acum ne spune nouă.

– Grozav! Acum hai s-o căutăm pe Lurvy!

Broadhead îl privi, nu furios, ci rugător.

– Mai stăm numai câteva minute. Cine ştie ce mai are?

– Nu!

– Ba da!

Cei doi rămaseră privindu-se, apoi clătinară din capete.

– Îţi propun un compromis, zise Robin. Mai stăm cincisprezece minute, bine? Dup-aia mergem să-ţi salvăm soţia.

Revenira furişându-se, cu zâmbete de satisfacţie miloasă pe chipuri; totuşi satisfacţia le pieri. Acum vocile nu mai erau

stânjenitor de intime. Era mai rău. Aproape că se certau. Se simţea ceva ca un plesnet şi o şfichiuitură în glasul sec şi metalic care rosti:

– Eşti un porc, Tom.

Programul era rezonabil, deşi părea că-şi pierduse răbdarea.

– Dar, Henrietta, dragă, încerc doar să aflu…

– Ceea ce-ncerci să afli, scârţâi vocea, depinde de capacităţile tale de-nvăţare. Încerc să-ţi spun ceva mult mai important! Am încercat să-ţi spun mai devreme. Am încercat să-ţi spun tot timpul pe drumu-ncoace, însă nu, tu nu voiai s-auzi, pe tine nu te interesa decât să te strecori în lander cu târfa aia grasă…

Programul ştia când să fie împăciuitor.

– Iartă-mă, Henrietta, scumpo. Dacă vrei să mă-nveţi astrofizică, voi fi de acord.

– Bineînţeles că vei fi!

Pauză.

– Este foarte important, Tom!

Pauză. Apoi:

– Ne-ntoarcem la Big Bang. M-asculţi, Tom?

– Sigur că da, iubito, încuviinţă programul în stilul lui cel mai umil şi mai îndatoritor.

– Bun! Totul este legat de felul cum a-nceput universul, iar asta o ştim destul de bine – cu excepţia unui singur punctuleţ ceţos de tranziţie care-i obscur. Să-l numim Punctul X.

– O să-mi spui ce este „Punctul X”, iubito?

– Gura, Tom! Ascultă! Înainte de Punctul X, practic întregul univers era concentrat într-o sferă micuţă, cu diametrul de numai câţiva kilometri, superdensă, superfierbinte şi-atât de comprimată, încât n-avea structură. După care a explodat. A-nceput să se dilate – până la Punctul X, iar partea asta-i destul de clară. M-ai urmărit până aici, Tom?

– Da, iubito. În esenţă, asta-i cosmologie elementară, nu?

Pauză.

– Tu fii atent, zise în cele din urmă Henrietta. Apoi, după Punctul X, a continuat să se dilate. Pe măsură ce-o făcea, din el au început să se condenseze fragmente de „materie”. Mai întâi particulele nucleare, hadronii şi pionii, electronii şi protonii, neutronii şi quarcii. După aceea, materia „reală”. Atomii reali de hidrogen, urmaţi de atomii de heliu. Volumul de gaz aflat în expansiune a-nceput să-şi încetinească viteza de dilatare. Turbulenţa s-a fragmentat în nori uriaşi. Gravitaţia a strâns

norii-n ghemotoace. Pe măsură ce se micşorau, căldura generată de contracţie a declanşat reacţiile nucleare. Ele erau strălucitoare şi pârjolitoare. S-au născut primele stele. Restul, încheie Henrietta, este ceea ce putem vedea acum.

Programul prinse din zbor aluzia.

– Am înţeles, Henrietta, da. Dar cât au durat toate astea?

– Aha, o întrebare bună, comentă ea cu o voce deloc măgulitoare. De la începutul Big Bang-ului până la Punctul X s-au scurs trei secunde. De la Punctul X până în prezent, vreo optsprezece miliarde de ani. Şi cu asta ne-am ales.

Programul nu fusese scris ca să reacţioneze la sarcasm, totuşi sarcasmul se simţea din plin chiar şi în glasul metalic şi sec. Se strădui pe cât putu.

– Mulţumesc, iubito, zise el, însă îmi poţi spune ce anume-i atât de important în legătură cu Punctul X?

– Ţi-aş spune într-un minuţel, scumpul meu Tomasino, replică ea voios, atât că tu nu eşti scumpul meu Tomasino. Idiotul ăla n-ar fi înţeles o vorbă din cuvintele mele şi nu-mi place să fiu minţită.

Şi indiferent ce încercă după aceea programul, nici când Robin Broadhead abandonă orice pretexte şi i se adresă direct, Henrietta nu mai scoase o vorbă.

– Dă-o dracu', zise Broadhead în cele din urmă. Avem destule griji pentru următoarele două ore. Nu trebuie să ne-ntoarcem optsprezece miliarde de ani pentru aşa ceva.

Apăsă un contact de pe o latură a procesorului şi prinse obiectul care-i sări în palmă: banda groasă şi moale ca o cârpă pe care înregistrase toată conversaţia cu Henrietta. O flutură prin aer.

– Pentru asta am venit aici, rânji el. Şi-acum, Paul, să ne ocupăm de mica ta problemă – iar apoi s-o ştergem acasă şi să ne cheltuim milioanele!

În somnul adânc şi agitat al Străbunului nu existau vise, dar existau iritări.

Iritările veneau tot mai repede, tot mai insistente. Din clipa în care primii prospectori ai Porţii sosiseră ameninţători şi până ce-i înregistrase (credea el) pe ultimii, trecuse doar un clipit de ochi – practic nu mai mult de câţiva ani. Până ce fuseseră prinşi intruşii şi băiatul, nici o bătaie de inimă; iar până ce fusese trezit din nou, ca să i se spună că femela evadase, deloc – nici

un fel de interval temporal! De abia avusese vreme să-şi decupleze senzorii şi efectorii şi să se relaxeze; şi nici acum nu era linişte. Copiii erau panicaţi şi certăreţi. Nu numai zgomotul lor îl tulbura. Zgomotul nu-l putea trezi pe Străbun, doar atacul fizic sau adresarea directă. Ceea ce-l irita cel mai mult în hărmălaia aceea era faptul că nici nu i se adresa tocmai lui, dar nici nu putea spune că nu i se adresa. Era o dezbatere, o argumentaţie; câteva glasuri înspăimântate cereau să fie anunţat imediat despre ceva anume, iar altele, chiar şi mai înspăimântate, pledau împotrivă.

Iar asta era incorect. Timp de o jumătate de milion de ani, Străbunul îşi învăţase copiii cum să se comporte. Dacă era nevoie de el, trebuiau să i se adreseze. Nu trebuia trezit pentru fleacuri şi în nici un caz în mod accidental. Mai ales acum. Mai ales pentru că fiecare efort de trezire însemna altă secătuire a constituţiei sale străvechi şi se apropia momentul când nu avea să se mai trezească vreodată.

Agitaţia gălăgioasă nu încetă.

Străbunul îşi apelă senzorii externi şi-şi privi copiii. De ce erau atât de puţini? De ce aproape jumătate din ei erau întinşi pe podea, evident adormiţi?

Cu greutate, îşi activă sistemele de comunicaţie şi rosti:

– Ce se întâmplă?

Când, văitându-se şi tremurând, încercară să răspundă şi Străbunul înţelese ce spuneau, benzile de culoare de pe carapacea sa alergară şi se înceţoşară. Femela bătrână nu fusese recapturată. Femela tânără şi băiatul dispăruseră de asemenea. Alţi douăzeci de copii fuseseră găsiţi adormiţi, imposibil de trezit, iar alte câteva zeci, plecaţi în explorarea artefactului, nu mai reveniseră.

Ceva nu era deloc în regulă.

Chiar şi aproape de sfârşitul vieţii sale utile, Străbunul era o maşină superbă. Existau resurse arareori folosite, energii neapelate de sute de mii de ani. Se ridică pe rulouri, dominând copiii tremurători, şi se afundă în memoriile sale cele mai adânci şi mai puţin utilizate, căutând călăuzire şi cunoaştere. Pe placa frontală, între receptorii vizuali externi, două proeminenţe albastre şlefuite începură să zumzăie slab, iar deasupra carapacei o antenă micuţă sclipi cu o lumină violetă palidă. Trecuseră mii de ani de când Străbunul folosise unul dintre efectorii săi destinaţi pedepsirii, dar pe măsură ce informaţiile

din uriaşele arhive ale memoriilor se adunară, el începu să aprecieze că sosise timpul să le folosească din nou. Căută totuşi în personalităţile stocate şi Henrietta i se deschise; el ştiu ce spusese ea şi ce întrebaseră noii intruşi. Înţelese (spre deosebire de Henrietta) ţelul armelor fluturate de Robin Broadhead; în amintirile lui cele mai vechi, dinaintea propriei sale vieţi în carne şi oase, exista suliţa care-i adormea pe strămoşii săi, iar situaţia de acum era în mod limpede aceeaşi.

Erau probleme la o scară pe care n-o mai cunoscuse până atunci, de un soi cu care nu era pregătit să se confrunte imediat. Dacă ar fi putut ajunge la ei... Însă nu putea. Silueta lui masivă nu putea trece prin coridoarele artefactului, cu excepţia celor aurii; armele care erau pregătite să distrugă n-ar fi avut ţinte. Copiii? Da, poate. Poate că ei i-ar fi putut vâna şi învinge pe ceilalţi; cu certitudine, merita efortul să le poruncească puţinilor supravieţuitori s-o facă şi procedă în consecinţă. Dar în mintea raţională şi mecanică a Străbunului, capacitatea de calcul rămăsese neafectată. Putea vedea limpede probabilităţile de câştig. Nu erau deloc promiţătoare.

Se punea întrebarea dacă îi era periclitat planul măreţ?

Răspunsul era afirmativ. Aici însă putea face totuşi ceva. Miezul planului era locul de unde se controla artefactul. Era centrul nervos al întregii construcţii; locul unde el cutezase să pună în mişcare etapele finale ale planului său.

Înainte de a termina schiţarea deciziei, intrase în acţiune. Carcasa metalică mare se legănă şi se răsuci, după care porni să traverseze fusul, ieşind în tunelul larg care ducea la comenzi. Ajuns acolo, se găsea în siguranţă. N-aveau decât să vină dacă o doreau! Armele erau pregătite. Consumul masiv al energiei sale aflată deja în curs de epuizare îl încetinea şi-i amplifica nesiguranţa mişcărilor, totuşi îi mai rămăseseră destule forţe. S-ar fi putut baricada, lăsând creaturile din carne şi oase să-şi rezolve problemele aşa cum puteau, pentru ca apoi...

Se opri. În faţa sa, una dintre maşinile ce netezeau pereţii nu se mai găsea la locul ei. Se afla chiar în centrul coridorului, iar înapoia ei...

Dacă ar fi fost doar puţin mai secătuit de energii, cu o fracţiune de secundă mai rapid... Nu era însă. Lumina dinspre netezitorul de pereţi îl scaldă. Era orb. Era surd. Simţi cum protuberanţele exterioare de pe carcasă îi ard, simţi cum cilindrii mari şi moi pe care rula se topesc şi se lipesc de podea.

Străbunul nu ştia cum să simtă durere. Ştia însă cum să simtă angoasa sufletească. Dăduse greş.

Creaturile din carne şi oase deţineau controlul artefactelor sale, iar planurile îi fuseseră de-a pururi încheiate.

16
Omul cel mai bogat din lume

Mă numesc Robin Broadhead şi sunt omul cel mai bogat din tot sistemul solar. Singurul care se apropie cât de cât de mine este Bover şi s-ar fi apropiat şi mai mult dacă nu şi-ar fi aruncat jumătate din bani în igienizarea mahalalelor şi reabilitarea urbană, iar o mare parte din ceea ce îi rămăsese într-o scanare centimetru cu centimetru a spaţiului trans-plutonian, căutând nava cu rămăşiţele soţiei sale, Trish. (Nu-mi pot imagina ce va face cu ele dacă le va găsi.) Supravieţuitorii din echipajul Herter-Hall sunt de asemenea jenant de bogaţi. Asta-i bine, mai ales pentru Wan şi Janine, care au de lămurit o relaţie complicată, într-o lume complicată şi lipsită de bunăvoinţă. Soţia mea, Essie, este perfect sănătoasă. O iubesc. Când voi muri, adică atunci când nici chiar Medicala Integrală nu mă va mai putea cârpi, am un plan despre cum să mă ocup de altă persoană pe care o iubesc şi asta mă mulţumeşte. Aproape totul mă mulţumeşte. Singura excepţie este consilierul meu ştiinţific, Albert, care continuă să încerce să-mi explice Principiul lui Mach.

Când am pus mâna pe Paradisul Heechee, am căpătat totul. Modalitatea de comandă a navelor Heechee. Modalitatea de *construire* a navelor Heechee, inclusiv principiile teoretice care fac posibilă călătoria la viteze superluminice. Nu, asta nu implică „hiperspaţiul” sau „a patra dimensiune”. Este foarte simplu. Acceleraţia multiplică masa, aşa susţine Einstein – cel adevărat, nu Albert. Dar dacă masa în repaos este zero, nu contează de câte ori o multiplici. Rămâne tot zero. Albert zice că masa poate fi creată şi dovedeşte asta prin principii logice fundamentale: există, poate fi creată. Prin urmare poate fi eliminată, întrucât ceva ce poate fi făcut poate de asemenea să fie distrus. Ăsta-i secretul Heechee şi cu ajutorul lui Albert în pregătirea experimentului şi cu ajutorul lui Morton în silirea Corporaţiei Porţii de a ne pune navele la dispoziţie, l-am testat.

Nu m-a costat nici măcar un cent; unul dintre avantajele averilor uriaşe este că nu trebuie să le cheltuieşti. Tot ce ai de făcut este să-i găseşti pe alţii care să cheltuiască pentru tine şi ăsta-i rolul programelor juridice.

Aşa că am lansat două Cinciuri simultan din Poartă. O navă era acţionată numai de energia landerului şi conţinea doi oameni şi un cilindru de aluminiu solid pe care erau fixaţi tensori de deformare. Cealaltă avea un echipaj integral, pregătit pentru o misiune reală. Nava cu instrumentul transmitea imagini video în direct pe trei canale – o cameră filma gravitometrul, alta a doua navă, iar ultima un ceas digital cu cesiu atomic.

Pentru ochii mei, experimentul n-a dovedit absolut nimic. A doua navă a început să dispară şi gravitometrul i-a înregistrat dispariţia. Mare scofală! Albert însă era în al nouălea cer.

– Masa a început să-i dispară înainte de dispariţia ei propriu-zisă! Dumnezeule! Oricine ar fi putut încerca experimentul acesta în ultimul deceniu! Pentru el se va da o bonificaţie ştiinţifică de minimum zece milioane de dolari!

– Bagă-i în puşculiţa cu mărunţiş, am zis şi apoi m-am întins şi m-am rostogolit s-o sărut pe Essie, pentru că întâmplător în momentul acela ne aflam în pat.

– Foarte interesant, dragul meu, a mormăit ea somnoroasă şi mi-a răspuns sărutului.

Albert a zâmbit şi şi-a ferit ochii, pe de o parte fiindcă Essie îi umblase prin program şi pe de altă parte deoarece ştia la fel de bine ca mine că ceea ce spusese era doar politicos, nu şi adevărat. Astrofizica n-o prea interesa pe Essie a mea. Pe ea o interesa posibilitatea de a se juca cu inteligenţele artificiale Heechee aflate în stare de funcţionare, iar asta o interesa tare mult. Câte optsprezece ore pe zi, până identificase toate circuitele majore din ceea ce rămăsese din Străbun, din Morţi şi din Morţii Non-oameni, ale căror amintiri datau din savana africană, de acum aproape un milion de ani. Soţiei mele nu-i păsa prea mult de conţinutul amintirilor; dar *felul* în care existau acolo era meseria ei, în care era extrem de pricepută. Refacerea programului lui Albert fusese partea cea mai puţin importantă a cunoştinţelor căpătate de Essie din Paradisul Heechee. Ceea ce obţinusem noi toţi era realmente imens. Hărţile uriaşe ale galaxiei, arătând toate locurile unde fuseseră Heechee. Hărţile uriaşe ale găurilor negre, arătând unde sunt

ele acum. Chiar şi unde este Klara. Ca un minuscul beneficiu secundar, am căpătat până şi răspunsul care mă interesase foarte mult la nivel pur subiectiv: de ce mai trăiam eu? Nava care mă purtase la Paradisul Heechee trecuse pe deceleraţie după nouăsprezece zile. Conform tuturor legilor parităţii şi bunului-simţ, asta însemna că ar fi ajuns la destinaţie după alte nouăsprezece zile, moment în care eu aş fi fost cu siguranţă mort; în realitate andocase după cinci zile. Şi nu eram mort deloc, sau nu tocmai; însă de ce?

Albert mi-a oferit răspunsul. Fiecare zbor încheiat cu succes într-o navă Heechee se desfăşurase între două corpuri care se aflau, relativ, mai mult sau mai puţin în stare de repaus – cu câteva zeci sau, în cel mai rău caz, câteva sute de kilometri pe secundă diferenţă între vitezele lor relative. Atât! Prea puţin ca să însemne o diferenţă. Zborul meu însă fusese în urmărirea unui obiect aflat el însuşi într-o mişcare foarte rapidă. Fusese aproape permanent accelerare. Decelerarea durase doar o fracţiune infimă din timpul de acceleraţie. În felul acela, supravieţuisem.

Toate astea erau satisfăcătoare, însă…

Însă întotdeauna există şi un preţ.

Aşa a fost mereu. Pe toată durata istoriei, fiecare salt înainte a purtat un preţ ascuns. Omul a inventat agricultura. Asta însemna că cineva trebuia să planteze bumbacul şi cineva trebuia să depănuşeze porumbul. Aşa s-a născut sclavia. Omul a inventat automobilul şi s-a ales cu dividendele poluării şi morţii pe autostradă. Omul a fost curios cum străluceşte Soarele şi din curiozitatea aceasta s-a născut bomba atomică. Omul a descoperit artefactele Heechee şi a dedus unele dintre succesele lor. Şi cu ce ne-am ales? Mai întâi cu Payter, aproape gata să extermine o lume întreagă, cu o putere pe care nimeni n-o mai deţinuse înaintea lui. Apoi cu nişte întrebări nou-nouţe, ale căror răspunsuri nu prea am deocamdată curajul să le examinez. Întrebări la care Albert vrea să încerce să răspundă, despre Principiul lui Mach; şi pe care Henrietta le-a ridicat, cu discuţia ei despre Punctul X şi „masa lipsă”. În sfârşit, o întrebare uriaşă în propria mea minte. Când Străbunul desprinsese Paradisul Heechee de pe orbita sa şi-l trimisese prin spaţiu spre centrul galaxiei, către ce punct anume se îndrepta?

Cel mai înspăimântător, cred, şi în acelaşi timp cel mai satisfăcător, ştiu, moment al vieţii mele a fost atunci când am

ars senzorii Străbunului şi, înarmaţi cu instrucţiunile Henriettei, ne-am aşezat la pupitrul de comandă al Paradisului Heechee. A fost nevoie de doi oameni ca să-l punem în mişcare. Lurvy Herter-Hall şi cu mine eram cei mai experimentaţi piloţi prezenţi – dacă nu-l puneţi la socoteală pe Wan, care plecase cu Janine să-i adune pe Bătrânii care se trezeau şi să-i anunţe că stăpânii se schimbaseră. Lurvy s-a aşezat pe scaunul din dreapta şi eu pe cel din stânga (întrebându-mă mereu ce fese ciudate stătuseră acolo înaintea mea). Apoi am pornit. Ne-a trebuit mai bine de o lună de zile ca să revenim pe orbita Lunii, destinaţia pe care ne-o fixasem. N-a fost o lună irosită, deoarece în Paradisul Heechee aveai destul de făcut; dar mi s-a părut că abia s-a scurs, pentru că mă grăbeam teribil să ajung acasă.

Mi-a trebuit tot curajul din lume să strâng bulbul de cauciuc, totuşi să ştiţi că n-a fost chiar aşa greu. Odată ce am înţeles că pupitrul principal de comenzi conţinea codurile tuturor obiectivelor prestabilite – sunt peste cincisprezece mii, în toată galaxia şi unele în afara ei –, a fost doar o chestiune de a şti cui corespunde fiecare cod. După care, mulţumiţi toţi nevoie mare de propriile noastre realizări, am decis să pornim. Am receptat un chiţăit din partea radioastronomilor de pe faţa nevăzută a Lunii, fiindcă orbita noastră circumlunară trecea prin faţa antenelor lor la fiecare rotaţie. De aceea ne-am mutat. Asta se face cu plăcile secundare, cele pe care nimeni nu cutezase vreodată să le atingă în timpul zborului, şi nu pare să afecteze prea mult lansarea iniţială. Plăcile principale – obiectivele prestabilite; plăcile secundare – orice loc doriţi, cu condiţia să-i puteţi spune coordonatele galactice. Problema însă este că nu puteţi folosi plăcile secundare până nu le-aţi anulat pe cele principale, setându-le la zero – asta înseamnă roşu intens şi limpede pe fiecare – şi dacă vreun prospector s-a întâmplat să facă vreodată asta pe cont propriu, atunci şi-a pierdut programarea de revenire în Poartă. Cât de simplu este totul odată ce-l cunoşti. Aşa am adus artefactul gigantic, greu de o jumătate de milion de tone, pe orbită circumterestră şi ne-am invitat tovarăşii.

Tovarăşul pe care mi-l doream cel mai mult era soţia mea, Essie. După aceea îmi doream programul ştiinţific, pe Albert Einstein – să ştiţi că asta nu-i de fapt o aluzie la Essie întrucât ea l-a scris. Nu era clar dacă eu am coborât la ea, ori ea a suit la mine, deşi pentru Essie era foarte limpede. Voia să-şi pună

mâinile pe inteligenţele artificiale din Paradisul Heechee cel puţin la fel de mult pe cât doream eu să-mi pun mâinile pe ea. Pe o orbită circumterestră de 100 de minute, timpul de transmisie nu este oricum rău. Imediat ce am ajuns în raza de emisie, maşina pe care Albert o programase pentru mine vorbea cu el, transmiţându-i tot ce aflase şi, până am fost gata să vorbesc cu el, era gata în aceeaşi măsură.

Bineînţeles nu însemna acelaşi lucru. Albert în mărime naturală în cuva de acasă, tridimensional şi color, era mult mai plăcut decât Albert alb-negru pe un ecran plat în Paradisul Heechee. Dar altceva nu aveam la dispoziţie până nu sosea un echipament nou de pe Pământ şi oricum era acelaşi Albert.

– Mă bucur să te revăd, Robin, a spus el mărinimos şi a împuns cu coada pipei către mine. Cred că ştii că te aşteaptă vreun milion de mesaje.

– O s-aştepte.

Oricum parcursesem deja vreun milion, sau aşa mi se păruse. Esenţa majorităţii lor era că toţi fuseseră nemulţumiţi dar, finalmente, încântaţi; iar eu redevenisem foarte bogat.

– Primul lucru pe care vreau să-l aud, am zis, este ce vrei tu să-mi spui.

– Cu certitudine, Robin. (Şi-a ciocănit pipa, privindu-mă.) Mai întâi, tehnologia. Cunoaştem teoria generală a propulsiei Heechee şi începem să pricepem comunicaţiile cu viteze superluminice. Cât despre circuitele de procesare a informaţiilor din Morţi şi aşa mai departe… după cum sunt sigur că ştii – a făcut cu ochiul –, *gospozha* Lavorovna Broadhead a pornit pentru a ţi se alătura. Apreciez că ne putem aştepta cu încredere la un progres considerabil în direcţia aceasta, foarte rapid. Peste câteva zile un echipaj de voluntari va porni spre Fabrica de Hrană. Suntem aproape siguri că şi ea poate fi dirijată şi atunci va fi adusă pe o orbită apropiată pentru studiu şi, cred c-o pot promite, duplicare. Cred că nu vrei să auzi acum detaliile tehnologiilor minore.

– Nu tocmai, am încuviinţat. Sau nu chiar acum.

– Atunci, a aprobat el în timp ce-şi reumplea pipa, îngăduie-mi să trec la câteva consideraţii teoretice. Mai întâi, problema găurilor negre. Am localizat-o fără putinţă de eroare pe cea în care se află prietena ta, Gelle-Klara Moynlin. Cred că ar fi posibil să trimitem o navă într-acolo, cu asigurări rezonabile că va ajunge fără avarii serioase. Întoarcerea însă este cu totul

altceva. În arhivele Heechee se pare că nu există nimic care să ne ofere o reţetă practică pentru a scoate ceva dintr-o gaură neagră. Dispunem de teorii. Dar dacă dorim să transpunem teoria în practică, asta va necesita cercetare-dezvoltare. Multă! Aş ezita să promit rezultate în mai puţin de, să zicem, câţiva ani. Mai degrabă decenii. Ştiu – s-a aplecat el în faţă cu sinceritate – că pentru tine, Robin, problema are o importanţă personală. Poate fi de asemenea o problemă de o gravă importanţă pentru noi toţi şi nu mă refer numai la rasa umană, ci şi la inteligenţele artificiale.

Nu-l văzusem niciodată atât de serios.

– Asta pentru că, a urmat după aceea, destinaţia artefactului Paradisul Heechee a fost de asemenea clar identificată. Pot să-ţi arăt o imagine?

Bineînţeles fusese o întrebare retorică. Nu i-am răspuns şi nici el n-a aşteptat s-o fac. S-a micşorat într-un colţ al ecranului plat şi a apărut imaginea principală. Era decolorată şi aducea cu o semilună desenată de un amator. Nu era simetrică. Semiluna se afla într-o parte, iar restul imaginii era neagră, cu excepţia unei jerbe luminoase neregulate ce completa vârfurile semilunii şi le prelungea într-o elipsă înceţoşată.

– Păcat că nu poţi vedea asta în color, a spus Albert mijind ochii din colţul ecranului. Este albastru, nu alb. Să-ţi spun ce vezi? Materie care orbitează în jurul unui obiect foarte masiv. Materia din stânga ta, care vine către noi, se deplasează îndeajuns de rapid ca să emită lumină. Materia din dreapta, care se îndepărtează, călătoreşte mai lent relativ la noi. Ceea ce vedem este materie transformată în radiaţie pe măsură ce este atrasă într-o gaură neagră enormă localizată în centrul galaxiei.

– Crezusem că viteza luminii nu-i o mărime relativă! am observat.

Albert s-a extins, umplând din nou ecranul.

– Nu este, Robin, dar viteza orbitală a materiei care o produce este. Imaginea asta provine din fişierul Porţii şi până recent nu a fost localizată în spaţiu. Acum însă este clar că se găseşte în miezul galactic, ba chiar, dintr-un punct de vedere, că-l formează.

S-a oprit în timp ce şi-a aprins pipa şi m-a fixat cu privirea. Mă rog, lucrurile n-au stat tocmai aşa. A existat o întârziere de o fracţiune de secundă şi nici circuitele lui Albert nu puteau face nimic în privinţa asta; dacă mă deplasam, privirea lui întârzia în

locul unde fusesem destul timp ca să fie deconcertantă. Nu l-am grăbit, iar când a terminat să-şi pufăie pipa, aprinzând-o, a rostit:

– Robin, de multe ori eu nu ştiu ce informaţii să-ţi ofer. Dacă-mi pui o întrebare, situaţia se schimbă. Îţi voi spune tot ce ştiu, atât cât mă vei asculta, în legătură cu orice subiect pe care îl sugerezi. De asemenea, îţi voi spune ce *ar putea fi,* dacă-mi soliciţi o ipoteză; şi voi oferi ipoteze când pare cuvenit, în conformitate cu limitările introduse în programul meu. *Gospozha* Lavorovna-Broadhead a scris instrucţiuni normative destul de complexe pentru genul acesta de decizii, dar, ca să simplific, ele se rezumă la o ecuaţie. Să notăm cu *V* „valoarea” unei ipoteze. Să notăm cu *P* posibilitatea ca ea să fie adevărată. Dacă produsul *VP* este cel puţin egal cu unu, atunci ar trebui să ofer ipoteza şi procedez ca atare. Însă cât de dificil este să atribui valorile numerice corecte pentru *P* şi *V!* În cazul specific la care ne referim acum, nu pot să fiu deloc sigur de valoarea căreia să-i atribui o posibilitate. Totuşi importanţa ei este foarte mare. Practic poate fi considerată infinită.

Deja mă făcuse să transpir. Despre programarea lui Albert ştiu că cu cât durează mai mult să-mi spună ceva, cu atât crede mai puţin că-mi va plăcea ce voi auzi.

– Albert, m-am răstit, zi dracului o dată!

– Cu certitudine, Robin, a încuviinţat el dar nedorind să fie zorit, totuşi mai întâi îngăduie-mi să spun că această ipoteză satisface nu numai cunoştinţele actuale din astrofizică, deşi la un nivel destul de complex, ci şi alte întrebări, de pildă încotro se îndrepta Paradisul Heechee când l-ai deturnat tu şi de ce au dispărut Heechee înşişi. Înainte de a-ţi putea spune ipoteza, trebuie să trec în revistă patru puncte principale. Unu! Cantităţile pe care Micul Jim le-a numea „numere uau”. Ele sunt cantităţi numerice, în majoritate dintre cele denumite „adimensionale”, pentru că au aceeaşi valoare indiferent în ce unităţi ai măsura. Raportul masic dintre electron şi proton. Numărul Dirac, care exprimă diferenţa între forţa electromagnetică şi cea gravitaţională. Constanta structurii fine a lui Eddington. Şi aşa mai departe. Cunoaştem cu mare precizie aceste numere. Nu ştim însă *de ce* ele sunt atât cât sunt. De ce constanta structurii fine nu poate să fie 150, în loc de 137 şi ceva? Dacă am înţelege astrofizica – dacă am avea o teorie completă –, am putea fi capabili să deducem numerele

acestea din teorie. Avem o teorie bună, dar nu putem deduce numerele uau pe baza ei. De ce? Este posibil – a întrebat el grav – ca numerele acestea să fie cumva *accidentale?*

A tăcut, a pufăit din pipă, apoi a ridicat două degete:

– Doi! Principiul lui Mach. Şi el se dovedeşte a fi o întrebare, dar poate că una mai simplă. Răposatul meu predecesor – a clipit uşor din ochi, cred că pentru a mă reasigura că era într-adevăr mai simplu – ne-a oferit teoria relativităţii, despre care în general se crede că ar însemna că orice este relativ la ceva, doar cu excepţia vitezei luminii. Când te afli la tine acasă pe Marea Tappan, Robin, cântăreşti în jur de optzeci şi cinci de kilograme. Altfel spus, aceea este o măsură a atracţiei reciproce dintre tine şi planeta Pământ; este greutatea ta, relativ la Pământ. Mai deţinem o trăsătură numită „masă". Măsura cea mai bună a „masei" este forţa necesară pentru a accelera un obiect, să zicem chiar tu, din starea de repaus. De obicei considerăm că „masa" şi „greutatea" sunt cam acelaşi lucru, iar pe suprafaţa Pământului asta este adevărat, totuşi masa este considerată o *calitate* intrinsecă a materiei, pe când greutatea este întotdeauna relativă la ceva. Însă – a făcut el din nou cu ochiul – să facem un experiment. Să presupunem că tu, Robin, ai fi singurul obiect din univers. Nu există altă materie. Cât ai cântări? Nimic. Care ar fi masa ta? Aha – asta-i întrebarea! Să presupunem că ai avea o unitate cu jet reactiv şi că ai decide să accelerezi. După aceea ai măsura acceleraţia, ai calcula forţa necesară mişcării tale şi astfel ai obţine masa – da? Nu, Robin, nu-i aşa. Nu există nimic faţă de care să-ţi măsori mişcarea! „Mişcarea" considerată ca un concept în sine este lipsită de sens. Masa însăşi – conform Principiului lui Mach – depinde de un sistem extern despre care Mach considera că poate fi numit „întregul fundal al universului", pentru a avea o semnificaţie. Tot conform Principiului lui Mach, extins de predecesorul meu şi de alţii, acelaşi lucru este variabil pentru toate celelalte caracteristici „intrinseci" ale materiei, energiei şi spaţiului… inclusiv pentru „numerele uau". Robin, te obosesc?

– Bineînţeles, am mârâit, dar zi mai departe!

A surâs şi a ridicat trei degete:

– Trei! Ceea ce Henrietta a numit „Punctul X". După cum îţi aminteşti, Henriettei nu i s-a acordat doctoratul, dar i-am studiat teza de doctorat şi pot spune acum ce intenţiona. În primele trei secunde de după Big Bang, care este, putem spune,

începutul universului aşa cum îl cunoaştem în prezent, întregul univers era relativ compact, extrem de fierbinte şi complet simetric. Teza Henriettei cita copios dintr-un matematician de la Cambridge, pe nume Tong B. Tang şi din alţii. Ipoteza lor era că *după* momentul acela, după ceea ce Henrietta numea „Punctul X”, simetria a devenit „încremenită”. Toate constantele pe care le observăm acum au devenit fixate în punctul respectiv. Toate numerele uau. Ele n-au existat înainte de „Punctul X”. Au apărut după el şi de atunci nu se mai modifică. Aşadar în Punctul X, la trei secunde după începutul Big Bang-ului, s-a întâmplat ceva. Poate că a fost un eveniment aleatoriu – o turbulenţă în norul care exploda. Sau poate că a fost ceva deliberat…

S-a oprit şi a fumat o vreme, privindu-mă. Când n-am reacţionat, a suspinat şi a ridicat patru degete:

– Patru şi ultimul, Robin! Îmi cer scuze pentru acest lung preambul. Ideea finală din ipoteza Henriettei era legată de „materia lipsă”. Se pare că în univers pur şi simplu nu există suficientă masă ca să corespundă celorlalte teorii de mare succes ale Big Bang-ului. Aici Henrietta a făcut un salt conceptual imens în teza ei de doctorat. Ea a sugerat că Heechee învăţaseră cum să creeze masa şi cum s-o distrugă – iar în privinţa asta, după cum ştim acum, a avut dreptate, deşi a fost o simplă nimereală din partea ei, iar profesorii în faţa cărora şi-a susţinut teza au atacat-o imediat. Atunci ea a mai făcut un salt. A sugerat că, de fapt, Heechee fuseseră cei care pricinuiseră dispariţia masei. Nu doar a unei nave, deşi dacă ar fi ghicit asta ar fi avut dreptate. La o scară foarte mare. Mai precis, la scara universului. Ea a emis ipoteza că Heechee studiaseră „numerele uau” la fel ca noi şi ajunseseră la unele concluzii care par adevărate. Aici problema se complică niţel, aşa că fii atent – dar aproape că am terminat. Vezi tu, aceste constante fundamentale ca „numerele uau” determină dacă viaţa poate să existe sau nu în univers. Desigur, alături de alte multe lucruri. Însă dacă unele dintre ele ar fi fost niţel mai mari sau niţel mai mici, viaţa n-ar fi putut să existe. Observi consecinţele logice ale acestei afirmaţii? Da, cred că da. Este un silogism simplu. Premisă majoră: „numerele uau” nu sunt fixate prin legile naturii, ci ar fi putut să fie diferite dacă anumite evenimente diferite s-ar fi petrecut în „Punctul X”. Premisă minoră: dacă ele ar fi diferit în anumite privinţe, universul ar fi fost mult mai puţin ospitalier vieţii. Concluzia? Aha, aici e aici.

Concluzie: Dacă ele ar fi diferit în anumite *alte* privinţe, universul ar fi putut să fie *mult* mai ospitalier vieţii.

S-a oprit şi a rămas privindu-mă, coborându-şi o mână în unul dintre papucii pluşaţi, ca să-şi scarpine talpa.

Nu ştiu care dintre noi l-ar fi întrecut pe celălalt în aşteptare. Încercam să diger o sumedenie de idei foarte indigeste, iar bătrânul Albert era decis să-mi acorde timp să le diger. Înainte ca vreuna dintre astea să se poată petrece, Paul Hall a apărut în cubiculumul meu zbierând:

– Musafiri! Hei, Robin! Avem vizitatori!

Primul meu gând a fost desigur la Essie; noi doi discutasem şi ştiam că ea plecase spre baza de lansare Kennedy şi poate chiar aştepta deja acolo stabilizarea orbitei noastre, pentru ca să pornească. M-am uitat la Paul, apoi mi-am privit ceasul.

– N-avea când s-ajungă, am rostit deoarece acela era adevărul.

El a rânjit larg.

– Vino să-i vezi pe amărâţi, a chicotit.

Aşa şi erau, într-adevăr. Şase oameni, înghesuiţi într-o Cinci. Lansaţi din Poartă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce decolasem de pe Lună, purtând suficient armament ca să radă o divizie întreagă de Bătrâni, gata să salveze şi să câştige. Zburaseră tot drumul după Paradisul Heechee, inversaseră cursul şi călătoriseră înapoi. Undeva pe drum trebuie să fi trecut pe lângă ei fără să fi ştiut. Sărmanii! Erau însă indivizi destul de decenţi, voluntari, porniţi într-o misiune care trebuie să fi părut nesigură chiar şi după standardele Porţii. Le-am promis că vor căpăta o cotă de profit – aveam de unde. Nu era vina lor că nu aveam nevoie de ei, mai ales ţinând seama de faptul că am fi avut mare nevoi de ei, dacă ar fi fost cazul.

Aşa că i-am primit cu căldură. Janine i-a plimbat mândră prin interior. Rânjind şi fluturându-şi arma anesteziantă, Wan le-a prezentat Bătrânii blânzi, placizi înaintea acestei noi invazii. Iar după ce s-a potolit totul, eu mi-am dat seama că aveam nevoie acută de mâncare şi de somn şi m-am ocupat de ambele.

Când m-am trezit, primul lucru pe care l-am aflat a fost că Essie se afla pe drum, dar avea să mai dureze până să ajungă la mine. M-am fâţâit o vreme de colo-colo, încercând să-mi amintesc tot ce-mi spusese Albert, încercând să-mi fac o imagine mentală a Big Bang-ului şi a momentului acela critic de

trei secunde, când totul încremenise… Însă n-am prea reuşit. Aşa că l-am apelat din nou şi am întrebat:

– În ce fel mai ospitalier?

– Eh, Robin, a zis el – nimic nu-l surprinde niciodată –, asta-i o întrebare la care nu pot răspunde. Nu ştim nici măcar care sunt toate caracteristicile Mach ale universului, dar poate… Poate – a repetat el, arătând prin încreţiturile de la colţurile ochilor că încerca să mă ironizeze – nemurirea? Poate o viteză sinaptică mai mare a unui creier organic, o inteligenţă mai mare? Poate doar mai multe planete care să fie adecvate evoluţiei vieţii? Oricare dintre acestea. Sau poate toate. Important este că putem teoretiza că asemenea caracteristici „mai ospitaliere” ar putea exista şi că ar trebui să fie posibil să le deducem dintr-un fundament teoretic corespunzător. Henrietta a ajuns atât de departe. Apoi a mers niţel şi mai departe. Să presupunem că Heechee (a sugerat ea) au învăţat niţel mai multă astrofizică decât noi, au decis care ar fi caracteristicile cuvenite… şi au început să le producă! Cum anume au procedat? O modalitate ar fi fost să comprime universul înapoi la starea primordială şi să reînceapă cu un nou Big Bang! Cum ar fi posibil aşa ceva? Dacă poţi crea şi distruge masa – foarte uşor! Ai cuprinde universul. I-ai opri expansiunea. I-ai reîncepe contractarea. Apoi, cumva, ai sta în afara punctului de concentrare, ai aştepta să re-explodeze – după care, din *exteriorul* monoblocului, ai face ceea ce trebuie făcut pentru *a schimba* numerele adimensionale fundamentale ale universului, astfel încât să se nască unul nou care ar fi – ei bine, să-i zicem paradisul.

Ochii îmi ieşeau din orbite.

– Este *posibil* aşa ceva?

– Pentru tine sau pentru mine? Acum? Nu. Absolut imposibil. Habar n-avem de unde să începem.

– Nu pentru noi, idiotule! Pentru Heechee!

– Oh, a făcut el trist, cine poate şti? Eu, unul, nu văd cum, dar asta nu înseamnă că ei n-ar putea. Nu aş putea nici barem să ghicesc cum să manipulez universul, pentru a-l face să iasă adecvat. Pe de altă parte, poate că asta nu este necesar. Ar trebui presupus că ei deţin o modalitate de a exista, practic, veşnic. Aşa ceva este necesar chiar pentru a reuşi o singură dată. Şi dacă tot trăieşti veşnic, atunci ai putea pur şi simplu să efectuezi schimbări aleatorii şi să vezi ce se întâmplă, până obţii universul dorit.

Nu s-a grăbit, ci o vreme şi-a examinat gânditor pipa stinsă, apoi a pus-o în buzunarul puloverului.

– Până aici a ajuns Henrietta cu susţinerea tezei, înainte de a fi atacată. Pentru că după aceea ea a spus că „masa lipsă” ar putea de fapt să dovedească faptul că Heechee începuseră realmente să intervină în dezvoltarea ordonată a universului – că îndepărtau masă din galaxiile exterioare pentru a le face să se comprime mai rapid. Poate că, gândise ea, adăugau de asemenea masă în centru – dacă există un centru. Henrietta a mai spus că asta ar putea explica motivul pentru care au fugit Heechee. Ea bănuia că începuseră procesul, apoi plecaseră ca să se ascundă undeva, într-un fel de stază atemporală, poate ca o gaură neagră mare, până ce se termina şi ei erau gata să iasă şi să reînceapă totul. Atunci s-a petrecut dezastrul! Nu-i de mirare. Îţi poţi imagina un grup de profesori de fizică încercând să accepte aşa ceva? Ei au zis că ar trebui să susţină teza de doctorat în psihologie Heechee, nu în astrofizică. Au mai spus că Henrietta nu are nimic de oferit, doar ipoteze şi presupuneri – nici o modalitate de testare a teoriei, ci doar simple bănuieli. În plus, considerau că era nemulţumitoare. De aceea i-au respins teza, Henrietta nu şi-a luat doctoratul şi a pornit spre Poartă, ca să devină prospector şi a ajuns unde este acum. Moartă. Şi-a adăugat el gânditor, scoţând din nou pipa –, Robin, eu cred într-adevăr că Henrietta a greşit, sau cel puţin că a fost neglijentă. Avem foarte puţine dovezi că Heechee ar fi deţinut vreo modalitate de a afecta situaţia din orice galaxie, cu excepţia galaxiei noastre, pe când ea se referea la *întregul univers.*

– Totuşi nu eşti sigur?

– Deloc, Robin.

– Nici măcar n-ai o blestemată de *bănuială?* am urlat.

– Ba da, Robin, a încuviinţat el posac, însă numai atât. Te rog, calmează-te! Vezi tu, scara este greşită. Universul este prea mare, din ceea ce ştim. Iar timpul este prea scurt. Heechee au fost aici cu mai puţin de un milion de ani în urmă, iar timpul de expansiune a universului până în prezent este de vreo douăzeci de mii de ori mai mare – timpul de comprimare n-ar putea să fie mai scurt. Din punct de vedere matematic, probabilitatea este redusă ca ei să fi ales tocmai momentul acesta pentru ca să apară.

– Să apară?

A tuşit încetişor.

– N-am amintit de o etapă, Robin. Mai există o ipoteză nedovedită şi mă tem că-mi aparţine. Să presupunem că acesta este *chiar* universul construit de Heechee. Să mai presupunem că ei au evoluat cumva într-un univers mai puţin ospitalier, dar că nu le-a plăcut şi atunci i-au provocat contracţia, pentru a crea unul nou, cel în care ne aflăm acum. Să ştii că este destul de plauzibil. Poate că au venit ca să arunce o privire în jur şi poate au constatat că era exact aşa cum şi-l doreau. Poate că acum cei care s-au uitat au plecat ca să-i aducă şi pe ceilalţi.

– Pentru Dumnezeu!

– Robin, a rostit el cu blândeţe, dacă aş fi putut, n-aş fi spus toate astea. Este doar o ipoteză. Nu cred că ai habar cât de dificil este pentru mine să formulez ipoteze în felul acesta şi nu aş fi capabil s-o fac, decât dacă… eh, asta-i! *Există* o posibilitate pentru a supravieţui unei contracţii şi unui nou Big Bang, iar aceea este existenţa într-un loc unde timpul se opreşte realmente. Ce fel de loc este acela? Păi, o gaură neagră. Una mare. Una destul de mare pentru ca să nu piardă masă prin efect de tunel cuantic şi astfel să poată supravieţui indefinit. Ştiu unde există o asemenea gaură neagră. Robin. Masa ei este de aproximativ cincisprezece mii de ori mai mare decât a Soarelui. Locul este centrul galaxiei noastre.

Şi-a privit ceasul şi expresia chipului i s-a schimbat.

– Dacă toate calculele mele sunt corecte, a zis el, soţia ta ar trebui să apară de acum.

– Einstein, primul lucru pe care-l va face este să te rescrie *pe tine!*

El a clipit din ochi.

– A şi făcut-o deja, Robin, iar unul dintre lucrurile pe care m-a învăţat să le fac este să destind tensiunea, atunci când este cazul, printr-un comentariu comic sau răsplătitor personal.

– Vrei să spui că ar trebui să fiu tensionat?

– Nu tocmai, Robin. Toate acestea sunt pur teoretice – poate nici chiar atât. Iar în termenii vieţii omeneşti, se găsesc probabil într-un viitor foarte îndepărtat. Dar poate că lucrurile nu stau aşa. Gaura aceea neagră din centrul galaxiei noastre este cel puţin o posibilitate pentru locul unde s-au dus Heechee, iar ca timp de călătorie într-o navă Heechee nu-i deloc îndepărtată. Şi… ţi-am spus că am determinat obiectivul cursului Străbunului? Acela era, Robin. Când voi aţi întors Paradisul Heechee, se îndrepta direct spre gaura neagră.

Paradisul Heechee m-a plictisit cu câteva săptămâni mai repede decât pe Essie. Ea îşi trăia momentul de vârf al vieţii cu inteligenţele artificiale. Nu mă plictisea însă Essie, aşa că am mai rămas pe acolo, până ce, finalmente, ea a recunoscut că înregistrase pe benzi tot ce putea folosi, iar după patruzeci şi opt de ore ne aflam înapoi la Marea Tappan. Şi după alte nouăzeci de minute, Wilma Liederman a apărut cu toate instrumentele profesiunii ei şi a controlat-o pe Essie până şi sub unghii. Eu nu-mi făceam griji. Puteam vedea că Essie era sănătoasă, iar când Wilma a acceptat să rămână să bea ceva, a recunoscut-o şi ea. Apoi a dorit să-i povestesc despre automatul medical pe care Morţii îl folosiseră ca să-l menţină pe Wan în formă pe perioada creşterii şi până să fi plecat înfiinţasem o companie de cercetare-dezvoltare cu un fond de un milion de dolari – cu Wilma ca preşedinte – pentru a investiga ce se putea face cu automatul acela şi uite aşa de simplu era totul. Într-atât este de uşor când totul îţi merge din plin.

Sau aproape totul. Continua să existe o senzaţie neplăcută, când mă gândeam la Heechee (dacă ei erau) din locul aflat în mijlocul galaxiei (dacă acolo se aflau). Era foarte neliniştitoare, să ştiţi. Dacă Albert ar fi sugerat că Heechee vor ieşi suflând flăcări pe nări şi distrugând totul (sau pur şi simplu vor ieşi) la anul, păi, sigur că da, aş fi fost al dracului de neliniştit. Dacă mi-ar fi zis că asta se va petrece după zece ani sau chiar după o sută, mi-aş fi putut dezvolta îngrijorarea de la o teamă minimă la una probabil de nivel complet. Dar când ajungi la durate astronomice – ce dracu’! Cât de uşor îţi vine să-ţi faci griji despre ceva care-i posibil să nu se-ntâmple în următorul miliard de ani?

Totuşi ideea nu voia să dispară.

Din cauza ei am fost frământat în timpul cinei, după ce Wilma plecase, iar când am adus cafeaua, Essie era ghemuită în faţa şemineului, arătând extrem de zveltă în pantalonii mulaţi, şi-şi peria părul lung. A ridicat ochii la mine şi a zis:

– Să ştii că probabil nu se va-ntâmpla.

– Cum poţi să fii atât de sigură? În navele alea sunt programate cincisprezece mii de obiective Heechee. Noi câte am verificat? Mai puţin de o sută cincizeci, iar unul dintre ele era Paradisul Heechee. Legea mediilor spune că pe undeva mai trebuie să existe încă o sută de Paradisuri şi cine poate afirma că unul dintre ele nu goneşte chiar acum să-i anunţe pe

Heechee despre ceea ce facem?

– Robin dragă, a zis ea răsucindu-se ca să-şi frece nasul de genunchiul meu într-un mod prietenos, bea-ţi cafeaua. Nu ştii absolut nimic despre statistica matematică şi, oricum, cine poate susţine că ei vor să ne facă rău?

– Nici n-ar trebui să vrea! Pentru Dumnezeu, eu ştiu că aşa se va-ntâmpla. Este evident. Este ceea ce li s-a întâmplat tahitienilor, tasmanienilor, eschimoşilor, amerindienilor – este ceea ce s-a întâmplat permanent de-a lungul istoriei. O rasă care se confruntă cu o cultură superioară este distrusă. Nimeni n-o doreşte. Pur şi simplu nu poate supravieţui!

– Întotdeauna, Robin?

– Haide, termină!

– Nu, nu, vorbesc serios, a insistat ea. Să-ţi dau un contraexemplu. Ce s-a-ntâmplat când romanii i-au descoperit pe gali?

– I-au bătut de s-au căcat pe ei şi i-au cucerit!

– Exact. Nu, nu tocmai exact. Dar apoi, peste vreo două sute de ani, cine pe cine a cucerit, Robin? Barbarii au cucerit Roma!

– Nu mă refer la cuceriri! Eu vorbesc despre un complex de inferioritate rasial. Ce se-ntâmplă cu orice rasă care trăieşte în contact cu o rasă mai inteligentă decât ea?

– Păi se pot întâmpla diverse lucruri, în funcţie de circumstanţe. Grecii au fost mai inteligenţi decât romanii. Romanii n-au avut în viaţa lor nici măcar o singură idee nouă, decât pentru a ucide oameni şi a construi. Însă nu le păsa. Ba chiar i-au luat pe greci în casele lor, ca să-i înveţe despre poezie, istorie şi ştiinţă. Ca sclavi. Dragă Robin – a urmat ea, lăsând ceaşca de cafea şi venind lângă mine –, înţelepciunea este un soi de resursă. Spune-mi: când doreşti informaţii, pe cine întrebi?

M-am gândit mai bine de un minut.

– Păi, am recunoscut, de cele mai multe ori pe Albert. Înţeleg ce spui, dar asta-i altceva. Este *treaba* unui calculator să ştie mai multe şi să gândească mai rapid decât mine, în anumite chestii. Pentru asta există el.

– Exact, scumpul meu. Şi, din câte îmi dau seama, n-ai fost distrus.

Şi-a frecat obrazul de al meu, apoi s-a îndreptat.

– N-ai chef de somn, a decis ea. Ce ai vrea să faci?

– Ce opţiuni am? am întrebat, întinzându-mă spre ea, dar

Essie a clătinat din cap.

– Nu mă refeream la asta, cel puţin nu imediat. Vrei să te uiţi la PV? Am o bandă înregistrată cu ştirile difuzate în seara asta, în timp ce tu şi Wilma puneaţi ţara la cale, care îi arată pe bunii tăi prieteni vizitându-şi străvechiul loc de origine.

– Bătrânii în Africa? Am văzut-o azi după-amiază.

Un promotor local se gândise că ar fi o publicitate bună să-i ducă pe Bătrâni la Olduvai Gorge. Avusese dreptate. Bătrânilor nu le prea plăcuse – detestaseră căldura, ciripiseră morocănoşi între ei despre fotografiile pe care trebuiau să le facă şi priviseră cu indiferenţă zborul. Erau însă un subiect de pagina întâi. Acelaşi lucru se putea spune despre Paul şi Lurvy, aflaţi actualmente în Dortmund, unde se ocupau de un mausoleu în cinstea tatălui lui Lurvy, imediat ce rămăşiţele sale aveau să fie aduse din Fabrica de Hrană. La fel şi despre Wan, care se îmbogăţea din apariţiile PV ca „Băiatul din Paradisul Heechee"; la fel şi despre Janine, care se distra de minune întâlnindu-i în sfârşit în carne şi oase pe amicii ei de corespondenţă, vedetele muzicale. La fel şi despre mine. Toţi eram bogaţi şi faimoşi. Habar nu aveam ce intenţionau ceilalţi, dar îmi devenise clar ce doream eu în cele din urmă.

– Pune un pulover pe tine, i-am spus Essiei. Haide să ne plimbăm!

Ne-am îndreptat spre malul apei rece ca gheaţa, ţinându-ne de mână.

– Ninge, a anunţat Essie privind cupola aflată la şapte sute de metri deasupra noastră.

De obicei n-o poţi vedea foarte limpede, însă în seara asta, luminată pe perimetru de sursele termice care împiedicau zăpada sau gheaţa s-o strivească, era un dom lăptos, întrerupt de reflexii dinspre luminile de pe sol, care se întindea pe toată linia orizontului.

– E prea rece pentru tine?

– Poate că doar aici, lângă apă, a încuviinţat ea.

Am suit înapoi panta, până la pâlcul mic de palmieri de lângă fântână şi ne-am aşezat pe o bancă pentru a privi luminile de pe Marea Tappan. Era plăcut aici. De fapt aerul nu se răceşte niciodată sub cupolă, dar râul Hudson curge neacoperit cale de şapte-opt sute de kilometri înainte să ajungă la Barajul Palisades şi uneori, iarna, sloiurile se strecoară pe sub barieră şi ajung la debarcaderul nostru.

– Essie, am spus, m-am gândit mult.
– Ştiu, scumpule.
– M-am gândit la Străbun. La maşină.
– Ah, da? (Şi-a ridicat picioarele de pe iarba umezită de jerbele de stropi ce veneau la răstimpuri dinspre fântână.) O maşină extraordinară. Destul de docilă, după ce i-ai scos colţii. Cu condiţia să nu aibă acces la efectori externi, la mobilitate sau la orice circuite de control… da, destul de blândă.
– Ceea ce vreau să ştiu, mi-am reluat firul gândurilor, este dacă tu poţi construi una similară pentru un om.
– Aha! Mda. Da, cred că pot. Ar dura un timp şi, desigur, ar costa binişor, însă – da!
– Şi ai putea stoca în ea personalitatea unui om – vreau să spun după ce omul respectiv a murit? La fel de bine pe cât au fost stocaţi Morţii?
– Aş zice chiar mai bine. Există unele dificultăţi. În majoritate de natură biochimică, nu ţin de domeniul meu.
S-a lăsat pe spate şi a privit în sus la cupola multicoloră, după care a urmat:
– Când scriu un program, Robin, eu mă adresez calculatorului, într-un limbaj sau altul. Îi spun ce este şi ce trebuie să facă. Programarea Heechee nu urmează acelaşi curs. Ea se bazează pe citirea chimică directă a creierului. Creierul Bătrânilor nu este tocmai identic din punct de vedere chimic cu al nostru, de aceea stocarea Morţilor este departe de perfecţiune. Totuşi Bătrânii trebuie să fie şi mai diferiţi de Heechee, pentru care a fost conceput iniţial procesul.
Heechee au izbutit să adapteze procesul fără dificultăţi aparente, aşadar se poate realiza. Da! Când vei muri, scumpule, este posibil să-ţi introduc într-o maşină caracteristicile creierului, să îmbarc apoi calculatorul respectiv într-o navă Heechee şi s-o expediez către gaura neagră Săgetătorul YY, unde poate s-o salute pe Gelle-Klara Moynlin şi să-i explice că n-a fost vina ta. Îţi garantez în privinţa asta, atât doar că nu trebuie să mori în următorii, să zicem, cinci până la opt ani, pentru a îngădui cercetările necesare. O să-mi promiţi asta, te rog?
Există momente când cineva mă surprinde în aşa măsură încât nu ştiu dacă să plâng, să mă înfurii sau să râd. De data aceasta m-am sculat iute şi, din picioare, am privit-o pe iubita mea soţie. După aceea am decis ce să fac şi am râs.

– Uneori mă iei prin surprindere.

– De ce? (S-a întins şi m-a prins de mână.) Să zicem că ar fi fost invers, de acord? Să presupunem că, cu mulţi ani în urmă, eu aş fi trecut printr-o tragedie personală teribilă. Exact ca a ta, Robin. O tragedie în care o persoană pe care o iubeam enorm ar fi fost afectată sever, într-o asemenea modalitate încât mi-ar fi fost imposibil s-o revăd sau să-i explic ce s-a întâmplat. Nu crezi că aş fi dorit foarte mult cel puţin să-i vorbesc din nou, cumva, să-i spun care-mi erau sentimentele?

Am dat să răspund, dar ea s-a sculat şi mi-a pus un deget pe buze.

– A fost o întrebare retorică, Robin. Amândoi cunoaştem răspunsul. Dacă Klara ta mai trăieşte, va dori foarte mult să te audă. Asta-i mai presus de orice îndoială. Aşa că – iată care este planul: Vei muri… sper că nu în curând. Creierul va fi introdus în maşină. Dacă-mi vei îngădui, poate că voi face o copie şi pentru mine. Însă o copie va porni spre gaura neagră, ca s-o caute pe Klara, o va găsi şi-i va spune: „Klara, dragă, n-am putut opri ceea ce s-a întâmplat, dar vreau să ştii că mi-aş fi dat şi viaţa ca să te pot salva”. Şi apoi ştii ce-i va răspunde Klara acestei maşinării ciudate care va apărea din senin, poate numai la câteva ore – de timp al ei – după incident?

Nu ştiam! Chestia era că nu ştiam! Dar n-am spus-o deoarece Essie nu mi-a dat posibilitatea.

– Atunci, a urmat ea, Klara va răspunde: „Robin, scumpule, ştiu că aşa ai fi făcut. Pentru că dintre toţi bărbaţii care s-au născut vreodată, în tine mă încred cel mai mult, pe tine te respect şi te iubesc.” Ştiu că va spune asta, Robin, fiindcă pentru ea va fi adevărat. Aşa cum este şi pentru mine.

17
Locul unde au plecat Heechee

Când Robin Broadhead a împlinit zece ani, la ora şase după-amiaza a fost organizată o mică petrecere în cinstea lui. O vecină i-a dăruit şosete, un joc şi, ca un fel de cadou-glumă, o carte intitulată *Tot ce ştim despre Heechee.* Tunelurile acestora fuseseră recent descoperite pe Venus şi existau o sumedenie de ipoteze legate de locul spre care plecaseră Heechee, aspectul fizic şi scopurile lor. Partea glumeaţă a cărţii era că, deşi avea o

sută şaizeci de pagini, toate erau albe.

În acelaşi moment din aceeaşi zi – sau, oricum, la echivalentul ei în timpul local, care diferea în mare măsură –, o persoană se plimba pe sub stele înainte de a se retrage la culcare. Ea anticipa de asemenea un soi de aniversare, însă nu o petrecere. Se afla hăt departe de tortul şi lumânările lui Robin Broadhead, la peste patruzeci de mii de ani-lumină; şi hăt departe de apariţia unui om. Avea un nume, dar ca semn de respect şi din pricina activităţii pe care o desfăşura, era numită de obicei cu un termen care se poate traduce prin „Căpitan”. Deasupra ţestei sale pătrăţoase şi acoperită cu o blană fină, stelele erau extrem de strălucitoare şi apropiate. Când le privea, o dureau ochii, în ciuda învelişului atent proiectat dintr-un material similar sticlei care acoperea locul unde trăia Căpitanul şi majoritatea planetei. Stele M roşu-posac, mai strălucitoare decât Luna văzută de pe Pământ. Trei G-uri aurii. O singură F de culoarea paiului, fierbinte şi aproape imposibil de privit. Pe cerul acesta nu existau O-uri sau B-uri. De asemenea nu exista nici o stea palidă. Căpitanul putea să identifice toate stelele pe care le vedea, fiindcă erau numai vreo zece mii, aproape toate reci şi bătrâne; chiar şi cele mai stinse erau perfect vizibile cu ochiul liber. Iar dincolo de aceste mii de stele familiare… de fapt, din locul pe unde se plimba nu putea să vadă dincolo de ele, totuşi din multele sale voiajuri spaţiale ştia că dincolo de ele se afla învelişul turbulent, aproape invizibil, cu o nuanţă albăstruie care înconjura tot ceea ce el şi poporul său deţineau din univers. Era un cer care ar fi înspăimântat un om. În noaptea aceasta, repetând în minte ce se va întâmpla după ce se trezea, Căpitanul se simţea aproape înspăimântat.

Lat în umeri şi şolduri, dar îngust pe axa faţă-spate, Căpitanul se legănă, întorcându-se la banda rulantă care avea să-l aducă la coconul lui de dormit. Era o călătorie scurtă. Conform percepţiilor sale, avea să dureze doar câteva minute. (La patruzeci de mii de ani-lumină depărtare, Robin Broadhead mâncă, dormi, intră la liceu, fumă prima lui ţigară cu iarbă, îşi rupse un os de la încheietura mâinii şi îl puse în gips, şi se îngraşă cu aproape zece kilograme, înainte ca să fi coborât Căpitanul de pe banda rulantă.) Căpitanul spuse noapte bună somnoroşilor săi colegi de cameră (dintre care doi îi erau, la răstimpuri, şi parteneri sexuali), îşi scoase de pe umeri colierele rangului, desfăcu dintre picioarele sale crăcănate unitatea de

susţinere biotică şi comunicaţii, îşi înălţă capacul coconului şi se strecură înăuntru. Se răsuci de opt-nouă ori, acoperindu-se cu zdrenţele moi, spongioase şi dense dinăuntru. Poporul Căpitanului venise din vizuini; nu erau urmaşi ai nomazilor. Ei dormeau cel mai bine aşa cum dormiseră strămoşii lor preistorici. După ce se făcu confortabil, Căpitanul ridică o mână uscăţivă prin zdrenţe, ca să închidă capacul. Aşa cum făcuse toată viaţa. Aşa cum făcuseră toţi semenii lui, ca să doarmă bine. Aşa cum trăseseră stelele înseşi să-i acopere, când deciseseră asupra necesităţii unui somn foarte lung şi plin de griji pentru ei toţi.

Gluma ocazionată de cartea primită de Robin cu prilejul aniversării fu puţin ratată, deoarece nu era tocmai adevărată. Despre Heechee *se ştiau* unele lucruri. Din anumite puncte de vedere era clar că ei nu prea semănau cu oamenii, însă în modalităţi foarte importante… erau identici! De pildă, în privinţa curiozităţii. Numai curiozitatea i-ar fi putut împinge să viziteze atâtea locuri ciudate, atât de depărtate între ele! În privinţa tehnologiei. Ştiinţa Heechee nu era la fel cu a oamenilor, dar se bizuia pe aceeaşi termodinamică, pe aceleaşi legi ale mişcării, pe aceeaşi pătrundere a minţii în microcosmos şi macrocosmos, pe particulele atomice şi pe univers în sine. În privinţa chimiei fundamentale a corpului. Ei respirau un aer destul de similar. Mâncau alimente destul de compatibile.

Central pentru ceea ce ştiau toţi despre Heechee – sau sperau, sau ghiceau – era faptul că, în realitate, când se ajungea la esenţă, ei nu difereau chiar atât de mult de oameni. Aveau, poate, un avans de câteva mii de ani în civilizaţie şi ştiinţă. Iar ceea ce ghiceau (sau sperau) toţi nu era greşit. Mai puţin de opt sute de ani trecuseră între momentul când prima navă Heechee rudimentară se aventurase pentru a încerca anularea masei ca mijloc de transport şi momentul când expediţiile Heechee brăzdaseră majoritatea galaxiei. (În Olduvai Gorge, unul dintre strămoşii Mijitei se întreba ce să facă cu osul de antilopă primit de la maică-sa.)

Opt sute de ani – totuşi ce mai ani!

Heechee explodară. Erau un miliard. Apoi zece miliarde. Apoi o sută de miliarde. Construiră vehicule pe roţi şi pe role ca să cucerească suprafaţa nefamiliară a planetei lor şi în doar două generaţii ieşiră cu rachetele în spaţiu; alte câteva generaţii

cercetau planetele stelelor vecine. Învăţau pe măsură ce explorau. Lansară instrumente gigantice şi extrem de rafinate – o stea neutronică în calitate de detector gravitaţional, un interferometru cu diametrul de un an-lumină care să capteze şi să măsoare undele radio dinspre galaxiile ale căror deplasări spre roşu se apropiau de limită. Stelele pe care le vizitară şi galaxiile la care priveau erau aproape identice cu cele văzute de pe Pământ – la nivel astronomic, timpul nu se sinchiseşte de câteva sute de mii de ani –, însă ei vedeau mai profund şi înţelegeau mai amănunţit.

Iar ceea ce văzură şi înţeleseră fu, finalmente, de o importanţă colosală pentru ei. Fiindcă ipoteza lui Albert era adevărată – aproape adevărată – în fiecare detaliu, până în punctul în care devenea teribil de falsă.

Ca rezultat al înţelegerii lor, Heechee întreprinseră acţiunea care li se păru cea mai bună.

Îşi rechemară toate expediţiile îndepărtate şi făcură curăţenie în urma lor, luând tot ce putea fi util şi era amovibil.

Studiară câteva milioane de stele şi aleseră dintre ele câteva mii – unele pe care să le înlăture, pentru că erau prea periculoase, altele pe care să le alăture. Pentru ei nu era greu. Capacitatea de a crea sau de a anula masa însemna că forţele gravitaţionale le erau servitori. Selectară o populaţie de stele stabile şi cu viaţă lungă, le eliminară pe cele periculoase şi le apropiară, într-atât de mult, încât să le poată utiliza aşa cum doreau. Găurile negre au tot felul de mărimi. O anumită concentraţie de materie într-un anumit volum de spaţiu… şi gravitaţia îl ţine închis. O gaură neagră poate să aibă mărimea unei galaxii, cu stelele componente nu mai apropiate decât cele din galaxia noastră. Planurile Heechee nu erau chiar atât de măreţe. Ei căutară un volum de spaţiu cu diametrul de câteva zeci de ani-lumină, îl umplură cu stele şi intrară acolo în navele lor…

Şi-l priviră, închizându-se în jurul lor.

Din momentul acela Heechee au fost izolaţi de restul universului, îngropaţi în vizuina lor de stele. Timpul se schimbă pentru ei. În interiorul unei găuri negre, curgerea timpului încetineşte… foarte mult.

În universul din exterior trecură mai bine de trei sferturi de milion de ani. În interior, Căpitanului nu i se părură mai mult de

două decenii. În vreme ce ei îşi aranjau cuiburi confortabile pe planetele lor capturate (aduse de mult la gradul de a fi locuibile; dispuseseră de aproape un secol în care să lucreze), blândul şi liniştitul Pliocen lăsă locul furtunilor şi sirocourilor din Pleistocen. Gheţarii Günz înaintară încetişor dinspre nord şi se retraseră; urmaţi apoi de Mindel, Riss, Würm. Australopitecii răpiţi de Căpitan – ca să-i ajute, poate, sau cel puţin să-i studieze cu speranţa de a găsi speranţă în ei – dispărură, un experiment ratat. Apăru pitecantropul şi dispăru; apoi omul de Heidelberg; cel de Neanderthal. Se deplasară spre nord şi spre sud, după cum îi direcţionau gheţarii, inventând unelte, învăţând să-şi îngroape morţii şi să-i împrejmuiască cu un cerc din coarne de ibecşi, învăţând – începând să înveţe – să vorbească. Punţi de uscat apărură între continente şi fură după aceea acoperite de ape. Peste unele dintre ele avansară triburi primitive speriate şi înfometate, un val dinspre Asia care finalmente se revărsă din Alaska până la Capul Horn, alt val care rămase locului, dezvoltându-şi pernuţe de grăsime în jurul sinusurilor pentru a-şi proteja plămânii de gerul arctic muşcător. Copiii pe care Căpitanul îi procrease în vizuinile venusiene şi rămăseseră cu el, în timp ce explorase Pământul pentru a selecta primatele cele mai promiţătoare, nu ajunseseră la maturitate, când *Homo sapiens* învăţă să utilizeze focul şi roata. Iar timpul trecu.

Fiecare bătaie a inimilor gemene ale Căpitanului însemna o jumătate de zi în universul din exterior. Când sumerienii coborâră din munţii lor ca să ridice oraşul de pe şesul persan, Căpitanul fu invitat să participe la apropiata discuţie aniversară. Pe când îşi pregătea lista invitaţilor, Sargon construi un imperiu. Pe când introducea în maşinile sale programul reuniunii, oameni micuţi şi tremurători ciopliră piatră vineţie în menhire ca să formeze Stonehenge. Columb descoperi America pe când Căpitanul se agita pentru modificările şi anulările de ultimă oră; îşi termină cina când primele rachete omeneşti suiră pe orbită şi decise să-şi dezmorţească picioarele înainte de culcare, în vreme ce un explorator înnebunit de uimire intra în primul tunel Heechee de pe Venus. Dormi pe durata cât Robin Broadhead crescu, cunoscu pubertatea, călători până la Poartă şi de acolo mai departe, când se descoperi Fabrica de Hrană şi se luă decizia explorării ei. Se trezi pe jumătate tocmai când echipa Herter-Hall îşi începea ascensiunea de patru ani către

orbită, după care se culcă înapoi – pentru el fusese echivalentul a mai puţin de o oră – şi dormi pe toată durata călătoriei lor istovitoare. La urma urmelor, Căpitanul era încă relativ tânăr. Îl aştepta echivalentul a zece ani de viaţă energică şi activă – ceea ce în universul exterior ar fi însemnat un sfert de milion de ani.

Scopul discuţiei aniversare era de a revedea decizia Heechee de retragere într-o gaură neagră şi de a examina ce altceva mai trebuia făcut.

A fost o întrunire scurtă. Toate întrunirile Heechee erau scurte, când nu erau mondene şi prelungite pur şi simplu pentru plăcerea pe care o ofereau; discuţiile mediate de maşini eliminau clipele irosite, astfel încât soarta unei lumi putea fi decisă în câteva minute.

Au fost decise multe lucruri. Primiseră veşti neliniştitoare. Steaua de tip F pe care o induseseră, oarecum ezitând, în cuibul lor dovedea semne ce ar fi putut indica instabilitate finală. Nu în curând. Totuşi ar fi fost bine să se gândească la îndepărtarea ei din vecinătate. Unele veşti erau nefericite, dar anticipate. Nava mesager care revenise cel mai recent din exterior nu găsise urme ale altei civilizaţii călătoare prin spaţiu. Unele veşti fuseseră anticipate şi ignorate în avans. Testele teoretice cele mai riguroase arătaseră că teoria universurilor oscilante era corectă şi că, într-adevăr, Principiul lui Mach (ei nu-l denumeau aşa) care sugera că la un moment extrem de timpuriu din Big Bang numerele adimensionale putuseră fi modificate era valid. În cele din urmă fu rediscutată decizia de a se situa astfel încât timpul din exterior să se deruleze de patruzeci de mii de ori mai rapid decât în sfera lor etanşă. 40.000 la 1 reprezenta un câştig suficient? Raportul putea să fie mărit – oricât de mult ar fi dorit – prin reducerea dimensiunii găurii şi poate, în acelaşi timp, prin excluderea stelei F cu probleme. Au fost comandate studii. S-au schimbat felicitări. Întrunirea a luat sfârşit.

Încheindu-şi deocamdată treaba, Căpitanul reveni din nou la suprafaţă ca să se plimbe.

Acum era zi. Ecranele transparente se opacizaseră corespunzător. Chiar şi aşa, pe cerul verde-albăstrui scânteiau cincisprezece-douăzeci de stele strălucitoare, sfidându-le soarele. Căpitanul căscă larg, se gândi la micul dejun, după care hotărî să se relaxeze. Se aşeză somnoros în lumina roşcată a soarelui şi se gândi la întrunire şi la tot ce era legat de ea.

Similitudinile dintre Heechee şi oameni erau îndeajuns de mari pentru ca el să fie uşor dezamăgit, la nivel personal, că nu ieşise mare lucru din creaturile acelea pe care le alesese şi instalase el însuşi în artefact. Desigur timpul nu era pierdut. Rachetele-mesager soseau doar la unu-doi ani, după cum estimau ei – adică aproximativ la fiecare cincizeci de mii de ani după criteriile oamenilor de pe Pământ –, iar o civilizaţie călătoare în spaţiu ar fi putut dispărea între timp. Şi dacă propriul său proiect ar fi eşuat, existau alte cincisprezece-şaisprezece proiecte, prin toată galaxia, acolo unde întrevăzuseră urme de speranţă de viaţă care ar fi putut deveni inteligentă într-o bună zi. Cele mai multe însă nu erau avansate nici măcar cât australopitecii.

Căpitanul se lăsă pe spate în băncuţa lui bifurcată, cu capsula de susţinere biotică aşezată confortabil în unghiul de sub el, şi miji ochii spre cer. *Dacă* ei veneau, se întrebă el, de unde ar fi ştiut *când* veneau? Oare s-ar fi crăpat cerul? (O prostie, se admonestă singur.) Oare subţirea carapace Schwarzschild a găurii lor negre s-ar fi evaporat pur şi simplu şi un univers de stele ar fi scânteiat înăuntru? Nici asta nu era mai probabil.

Totuşi dacă şi când avea să se întâmple, aveau s-o ştie. Era sigur de asta.

Dovezile erau certe.

Nu erau genul de dovezi pe care le-ar fi putut citi numai Heechee. Dacă oricare dintre experimentele lor atingea civilizaţia şi ştiinţa, respectivele experimente aveau să le vadă de asemenea. Natura anizotropă a radiaţiei cosmice 3K de fundal care avea o „derivă” inexplicabilă. (Oamenii învăţaseră s-o citească pe aceea, deşi nu ştiau ce însemna.) Teoria care sugera că numerele fundamentale ce făceau viaţa posibilă puteau fi schimbate. (Oamenii învăţaseră s-o înţeleagă pe aceea, dar nu erau siguri că era adevărată.) Indiciile subtile din galaxii îndepărtate ce arătau că viteza de expansiune a acestora se reducea şi că pentru unele începuse deja să fie inversată. Asta era mai presus de capacităţile omeneşti de observare – deocamdată; însă putea fi vorba de doar câţiva ani sau decenii.

Când pentru Heechee devenise clar nu numai că universul putea fi distrus pentru a fi reclădit – ci că Cineva chiar o făcea –, ei fuseseră îngroziţi. Oricât s-ar fi străduit, nu puteau depista Cine o făcea ori unde putea fi găsit. Un lucru era cert: Heechee nu doreau să se confrunte cu Necunoscuţii aceia.

De aceea Căpitanul şi toţi ceilalţi Heechee doreau ca experimentele lor să se bucure de prosperitate şi multă înţelepciune. Din bunătate şi caritate. Din curiozitate. Şi din alt motiv. Experimentele erau mai mult decât simple experimente. Erau un fel de stare-tampon.

Dacă vreuna dintre rasele experimentale pe care Heechee le ajutaseră înflorise realmente, ea ar fi putut de acum să fie realmente tehnologică. Ar fi putut de acum să fi descoperit urme ale Heecheelor şi cât de uluite aveau să fie creaturile acelea, gândi Căpitanul, de dovezile pe care le lăsaseră Heechee! Încercă să zâmbească, în timp ce formula ecuaţia în minte: „Experimentele” (sunt pentru) „Heechee” (la fel cum) „Heechee” (sunt pentru)… „Ei”.

Indiferent cine ar fi fost „Ei”.

Cel puţin, gândi posac Căpitanul, când Ei se vor întoarce ca să reocupe universul acesta pe care îl remodelează ca să corespundă capriciilor Lor, vor trebui să treacă de toţi ceilalţi înainte să ajungă la noi.

„Pohl oferă science fiction la vârf: enigme prezentate, examinate şi rezolvate; probleme umane fundamentale – vinovăţia, setea de cunoaştere, nesiguranţa adolescenţilor şi singurătatea bătrânilor, răzbunarea, înţelegerea şi misterul – ţesute cu măiestrie într-o intrigă complexă [...]. Ca orice SF de calitate, o experienţă care dezvoltă mintea."

The Washington Post

Finalist al Premiilor Hugo şi Nebula

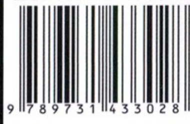
„Într-un final exploziv Pohl răspunde la toate întrebările fireşti despre Heechee şi expune speculaţii cosmologice remarcabile."

Heavy Metal

„Pohl ştie cum să ne prezinte legile universului şi în acelaşi timp să ne facă să zâmbim. Cu certitudine, puţine cărţi m-au hipnotizat în asemenea măsură până la ultimul paragraf, [...] m-au lăsat amuţit de admiraţie [...] şi mi-au prezentat o imagine realmente cosmică!"

Analog Science Fiction Magazine

ISBN 978-973-143-302-8

colecţia nautilus science fiction

www.nemira.ro